

# Một Phần Cày Cấy, Một Phần Thu Hoạch

## Contents

|                                                   |          |
|---------------------------------------------------|----------|
| <b>Một Phần Cày Cấy, Một Phần Thu Hoạch</b>       | <b>2</b> |
| 1. Chương 1: Đói Quá . . . . .                    | 2        |
| 2. Chương 2: Đói Thức Ăn! ! . . . . .             | 5        |
| 3. Chương 3 . . . . .                             | 8        |
| 4. Chương 4: Đói Sữa! ! . . . . .                 | 10       |
| 5. Chương 5: Thân Thích . . . . .                 | 12       |
| 6. Chương 6 . . . . .                             | 15       |
| 7. Chương 7: Tập Hợp . . . . .                    | 16       |
| 8. Chương 8: Củ Cải . . . . .                     | 19       |
| 9. Chương 9: Nước Hầm Xương . . . . .             | 21       |
| 10. Chương 10: Lễ Mừng Năm Mới (thượng) . . . . . | 24       |
| 11. Chương 11: Trước Lễ Mừng Năm Mới . . . . .    | 26       |
| 12. Chương 12: Ngốc Tử . . . . .                  | 29       |
| 13. Chương 13: Ngốc Tử . . . . .                  | 32       |
| 14. Chương 14: Ngốc Tử(tt) . . . . .              | 35       |
| 15. Chương 15: Cùng Giúp Đỡ . . . . .             | 37       |
| 16. Chương 16: Không Được Tự Nhiên . . . . .      | 40       |
| 17. Chương 17: Dạy Dỗ . . . . .                   | 43       |
| 18. Chương 18: Làm Ăn 1 . . . . .                 | 45       |
| 19. Chương 19: Làm Ăn 2 . . . . .                 | 48       |
| 20. Chương 20: Mầm Giống . . . . .                | 51       |
| 21. Chương 21: Chuyện Nhỏ . . . . .               | 55       |
| 22. Chương 22: Nguy Cơ . . . . .                  | 57       |
| 23. Chương 23: Kết Bạn . . . . .                  | 62       |
| 24. Chương 24: Mất Đi. . . . .                    | 69       |
| 25. Chương 25: Bông Vải . . . . .                 | 73       |
| 26. Chương 26: Ruộng Trùng . . . . .              | 77       |
| 27. Chương 27: Cùng Nhau (thượng) . . . . .       | 82       |
| 28. Chương 28: Cùng Nhau!! . . . . .              | 88       |
| 29. Chương 29: Nước Mắt . . . . .                 | 93       |
| 30. Chương 30: Cái Tắt! . . . . .                 | 98       |
| 31. Chương 31: Quan Trọng! . . . . .              | 104      |
| 32. Chương 32: Minh Bạch!! . . . . .              | 108      |
| 33. Chương 33: Đàm Phán!! . . . . .               | 112      |
| 34. Chương 34: Hạ Ngẫu!! . . . . .                | 116      |
| 35. Chương 35: Đồng Bạn . . . . .                 | 119      |
| 36. Chương 36: Thu Hoạch (thượng) . . . . .       | 123      |
| 37. Chương 37: Thu Hoạch! ! (trung) . . . . .     | 129      |
| 38. Chương 38: Thu Hoạch!! (hạ) . . . . .         | 132      |
| 39. Chương 39: Bạn Bè . . . . .                   | 138      |
| 40. Chương 40: Bạn Bè . . . . .                   | 140      |
| 41. Chương 41: Bạn Bè . . . . .                   | 144      |

|                                                       |     |
|-------------------------------------------------------|-----|
| 42. Chương 42: Ước Định!!                             | 153 |
| 43. Chương 43: Vô Đề!                                 | 158 |
| 44. Chương 44: Thụ Thương!!                           | 165 |
| 45. Chương 45: Chuẩn Bị!                              | 170 |
| 46. Chương 46: Giết Người!                            | 175 |
| 47. Chương 47: Dời Đi!                                | 186 |
| 48. Chương 48: Chiến Đấu!!                            | 195 |
| 49. Chương 49: Chiến Đấu!! (hạ)                       | 198 |
| 50. Chương 50: Rời Đi!                                | 205 |
| 51. Chương 51: Dàn Xếp!!                              | 212 |
| 52. Chương 52: Phát Triển!!!                          | 218 |
| 53. Chương 53: Phát Triển (trung)                     | 226 |
| 54. Chương 54: Phát Triển! ! (hạ)                     | 232 |
| 55. Chương 55                                         | 237 |
| 56. Chương 56: Rối Rắm                                | 245 |
| 57. Chương 57: Định Vị                                | 251 |
| 58. Chương 58: Trả Thủ Lao!!                          | 256 |
| 59. Chương 59: Xuất Khứ !                             | 262 |
| 60. Chương 60: An Bài                                 | 271 |
| 61. Chương 61: Đứa Nhỏ                                | 276 |
| 62. Chương 62: Gặp Mặt                                | 284 |
| 63. Chương 63: Kết Thúc                               | 289 |
| 64. Chương 64: Phiên Ngoại 1: Hậu Tục                 | 298 |
| 65. Chương 65: Phiên Ngoại 2 : Người Yêu Của Chúng Ta | 301 |

## Một Phần Cày Cấy, Một Phần Thu Hoạch

---

### Giới thiệu

Nội dung: làm ruộng, xuyên không, cuộc sống dân dã. Nhân vật chính: Đại TrángPhối hợp diễn: Em trai, em gái Đại Tr

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-phan-cay-cay-mot-phan-thu-hoach>*

### 1. Chương 1: Đói Quá

\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

—  
—  
—

Từ Đại Tráng bị dạ dày nóng như lửa, cảm giác tựa như bị đói làm cho tỉnh lại. Nhớ rõ trước lúc mình lên xe bus có ăn bánh mì nha, như thế nào lại đói vậy... Từ Đại Tráng rên một tiếng, mí mắt như có ngàn cân đè lên, thế nào cũng không mở ra được. A, đúng rồi, thôn trưởng gọi điện thoại báo rằng ba và mẹ xảy ra chuyện, mình vội vàng vàng hốt hoảng xin phép, thế nhưng lại không mua được vé tàu hỏa, đành phải lựa chọn cách không an toàn là bắt xe bus về quê, sau đó thì... Do không thể tiếp nhận việc ba mẹ đều rời đi là sự thật, mình trên xe bus vẫn hỗn loạn, chỉ nhớ cuối cùng bỗng vang lên một tiếng lớn, hình như xe bus va vào lan can trên đường cao tốc... Hiện giờ lại xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ mình đã được cứu rồi sao...

“Đói, đói quá...” Từ Đại Tráng vô ý thức kêu lên.

“Đại ca...”

“Đại ca tỉnh...”

Bốn phía vang lên tiếng kêu non nớt, chẳng lẽ là mấy đứa em họ, ba mẹ vì để mình đến trường thế nên đã đặc tội không ít với họ hàng làm gì vào lúc này lại có người sẵn lòng giúp đỡ cơ chứ...

Một cổ hương vị là lạ nồng nóng chảy tới miệng, Từ Đại Tráng vô cùng đói khát theo bản năng vội nuốt, dạ dày cuối cùng cũng dễ chịu một chút, Từ Đại Tráng thở phào một hơi, lại rơi vào trạng thái mê man.

Lần này mê mang, Từ Đại Tráng mơ một giấc mơ thật dài, trong mơ thế nhưng mình lại biến thành một đứa bé tám tuổi, cũng gọi là Đại Tráng, thế nhưng không phải họ Từ, mà là họ Vương. Nhà của đứa trẻ là do tổ tiên truyền lại, chỉ là nhà tranh vách lá, thế nhưng cũng là gia đình khá giả nhất nhì trong thôn, trong nhà có hơn mười mẫu ruộng cày thường thường, vài mẫu ruộng nước, ba mẹ đều là người chịu khó, sống qua ngày cũng không có khó khăn gì. Hai người này coi như đều lợi hại đi, cơ hồ mỗi năm sinh một đứa, Đại Tráng năm nay tám tuổi đã có sáu em trai em gái. Do đứa thứ năm và thứ sáu là sinh đôi hai em trai, mẹ khó sanh, suýt nữa đánh mất tính mạng, tuy rằng dùng thuốc có thể cầm cự, thế nhưng cũng khó có thể xuống giường. Việc sắc thuốc, trông nom nhà cửa đều do ba lo liệu. Bởi vì nghe ba sắp nhỏ muốn bán ruộng đất trị bệnh cho mình, vào cuối thu, mẹ sắp nhỏ lên lút rời giường, muốn đem bản thân đồng chết để không liên lụy đến gia đình, chờ ba sắp nhỏ phát hiện thì mẹ đã không còn tỉnh táo. Ba sắp nhỏ suốt đêm công vợ tìm đại phu trên trấn, thế nhưng hai người lại ở trên đường bị sói cắn chết. Đại Tráng mang theo em trai em gái dưới sự trợ giúp của họ hàng với dân trong thôn, bán đi những vật giá trị trong nhà cũng vài mẫu ruộng tốt giúp ba mẹ làm tang sự, từ đây, trong nhà liền khổ sở. Đại Tráng chính là nhện đói, đem thức ăn dành dụm được nhường cho em trai em gái, kết quả bị đói đến hôn mê bất tỉnh...

Mở mắt tỉnh dậy lần đầu tiên là trông thấy bốn đứa nhỏ gầy như que củi, tất cả đều vô cùng dơ bẩn, không rõ nam hay nữ, đứa lớn nhất có lẽ khoảng năm sáu tuổi, đứa nhỏ nhất thì không biết, chỉ biết được đứa còn lại ốm.

Từ Đại Tráng nghi hoặc nhìn xung quanh, trên đầu là xà ngang trụi lủi, cùng với kiểu dáng nhà ở nông thôn khá giống nhau, thế nhưng căn phòng này thật sự là vô cùng cũ nát, đây là xảy ra chuyện gì? Mấy đứa nhỏ này là ai?

“Đại ca, anh tỉnh rồi!” Đứa lớn nhất kinh hỉ kêu lên, bưng lên một chén cháo màu xám, đưa tới bên miệng Đại Tráng nói: “Đại ca, nhanh ăn đi, nếu không sẽ bị bệnh!”

Từ Đại Tráng cũng cảm giác được thật sự đói bụng, bất chấp tất cả nhận lấy, một ngụm uống sạch, tuy rằng hương vị thật sự có chút kì quái, chờ Từ Đại Tráng bỏ chén xuống thì ánh mắt dừng ngay cánh tay gầy teo nhỏ của mình, hít vào một hơi, cuống quýt giơ hai tay trước mắt, cánh tay vừa đen vừa bẩn như móng gà này là tay của mình sao...

“Cô...”

Bên cạnh truyền đến một trận ồn ào làm Đại Tráng bừng tỉnh, Từ Đại Tráng ngẩng đầu liền thấy, mấy đứa nhỏ đều trông mong nhìn qua cái bát mình vừa ăn lúc nãy, ở mặt bát còn có một chút cháo chưa ăn hết, có hai đứa nhỏ nhịn không được nuốt nước miếng mấy cái.

Từ Đại Tráng hoảng hốt, này rõ ràng là mấy đứa nhỏ mình vừa mơ thấy, xem ra thật sự Đại Tráng kia là bị đói chết, không biết như thế nào mình lại chiếm thân thể này. Thôi, ở thế giới kia có ba mẹ khiến mình vương bận cũng đã ra đi, nơi này... Từ Đại Tráng đảo mắt nhìn qua mấy đứa nhỏ, nếu đã chiếm thân thể của người ta, thì cũng nên chịu trách nhiệm...

“Nhị Tráng, trong nhà còn cái gì ăn được không?” Từ Đại Tráng hỏi đứa nhỏ vừa đưa mình bát cháo. Đứa nhỏ này chính là đứa lớn thứ hai trong nhà, là một nam hài, năm nay hơn sáu tuổi, kế tiếp là ba em gái, nhỏ nhất là hai đứa trẻ sinh đôi đang nằm trên giường, ngay cả tiếng khóc cũng khó nghe thấy được.

“Không có...” Nhị Tráng cúi đầu, nhỏ giọng nói, tay dùng sức vội lau mắt.

Nhất thời, mấy đứa nhỏ khác cũng thấp giọng nức nở theo, nhưng không ai kêu đói, Từ Đại Tráng cau mày lục trong trí nhớ của đứa nhỏ, chống hai tay trên giường đứng lên.

“Đi, Nhị Tráng, cùng anh đi lấy đồ ăn!”

Nhị Tráng kinh hỉ ngẩng đầu, cao hứng kêu lên: “Đại ca, nhà chúng ta còn có đồ ăn sao?”

Từ Đại Tráng cười gật gật đầu, lại phân phó đứa em gái lớn nhất nói: “Đại Nụ Nhi, em trông mấy đứa nhỏ, anh chuẩn bị thức ăn ngay.”

Từ Đại Tráng là tên do ông nội đặt, bởi vì lúc sinh, thân thể có vẻ gầy yếu, liền đặt là Đại Tráng, hi vọng về sau, hắn có thể khỏe mạnh, mà ba mẹ của Vương Đại Tráng chắc cũng có cùng ý này, đứa nhỏ là nam từ trên xuống dưới, gọi là Đại Tráng, Nhị Tráng, Tam Tráng, Tứ Tráng, đứa nhỏ là nữ thì càng đơn giản, gọi là Đại Nụ Nhi, Nhị Nụ Nhi, cũng chả có cái tên nào đứng đắn hơn.

Đại Nụ Nhi hưng phấn liên thanh đáp.

Từ Đại Tráng hít sâu một hơi, nhin xuống một trận hoa mắt, mới kéo được hai chân bủn rủn đi về phía sau vườn, nơi đó có một căn hầm, dùng để cất giữ khoai lang.

Từ Đại Tráng lấy ra mười củ khoai lang đưa lên cho em trai.

“Đại ca, anh không phải nói là để dành sang năm sao, thế nào lại ăn?” Nhị Tráng ôm khoai lang ngạc nhiên hỏi.

“Khoai lang chúng ta cất giữ còn nhiều, sang năm cũng đủ dùng.” Từ Đại Tráng kiên nhẫn giải thích.

Hầm cất giữ còn có vài củ khoai lang lớn, thế nhưng lúc trước đúng là dùng để làm giống. Nơi này trồng khoai lang là trực tiếp chôn xuống đất vào mùa xuân, mùa thu thì đào lên, thế nên khoai lang nhỏ cũng không nói, lại còn lãng phí giống. Cũng may phương pháp nguyên thủy này làm cho mỗi nhà đều giữ lại rất nhiều khoai lang, bằng không, Từ Đại Tráng cũng không biết phải làm thế nào. Từ Đại Tráng lớn lên ở nông thôn, trừ bỏ đến trường, chính là phụ giúp gia đình làm ruộng, cũng biết cách trồng khoai lang như thế nào.

Ở trong bếp lục lọi nửa ngày lại tìm được một ít bột mì thô, Đại Tráng gọt vỏ khoai, cắt thành từng miếng, trộn với bột mì nấu lên, để cho mấy đứa nhỏ ăn trước, còn mình thì cho hai đứa trẻ song sinh ăn.

Hai đứa trẻ song sinh chưa đầy một tuổi, lúc sinh ra lại không được uống sữa mẹ, đều là dựa vào cháo nuôi lớn, lại gần mười ngày không được ăn, ôm vào tựa như ôm mèo con vậy, cảm giác không được bao nhiêu kí lô, tiếng khóc cũng vô cùng nhỏ, nếu nghe không kĩ, sẽ không nghĩ là đang khóc.

Từ Đại Tráng thở dài, dùng muỗng nhỏ cán nát khoai lang, thổi nguội cho hai đứa trẻ ăn, cũng may bọn nhỏ cũng chịu ăn.

Một tô cháo khoai được mấy đứa nhỏ uống sạch sẽ, ngay cả bát cũng liếm sạch.

Hết chương 1

Này là theo hiểu biết với tìm hiểu của ta

Cách trồng khoai lang nguyên thủy thì như trên, chôn khoai lang xuống đất đợi nó nảy mầm. Cách này khá tốn kém vì vừa tốn khoai để dành làm giống, vừa mất thời gian.

Ở hiện đại thì người ta dùng dây khoai lang trồng xuống đất luôn. Nhanh gọn, tiết kiệm.

Còn khi mà muốn chọn lại giống khoai tốt, người ta mới chọn mấy củ đủ tiêu chuẩn gieo cho lên mầm rồi đem trồng.

Xưa kể nhà ta cũng có nhà trồng khoai lang, ta với mẹ ta hay chạy qua đào trộm ;)) về tẩm bột chiên lên ăn ngon bá cháy ~



## 2. Chương 2: Đổi Thức Ăn! !

\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

—  
—  
—

Thu dọn xong bát đĩa, Đại Tráng nấu một nồi nước sôi để mấy đứa nhỏ, kể cả hai đứa trẻ sinh đôi tắm rửa. Làm xong Đại Tráng mệt đến choáng váng. Xem ra thân thể này thật sự yếu quá. Nhìn qua bồn nước nóng, chặc chặc, đều đã trở thành màu đen!

Trong phòng may mắn vẫn còn có giường lò\* lớn, bảy đứa nhỏ nằm ở trên cũng không thấy lạnh, nhìn thoáng qua hai cái giường cũ nát chần thì mỏng manh, Đại Tráng quyết định đốt giường lò, tuy rằng lúc mới đốt lửa, sẽ hơi nóng nhưng đợi đến sáng mai sẽ không sao, may mà kiếp trước đến mùa đông trong nhà cũng ngủ giường lò, đối với cách đốt lò, cũng không xa lạ gì.

Nằm ở trên giường Đại Tráng như thế nào cũng không ngủ được. Dựa theo trí nhớ của thân thể này, hiện tại trong nhà đã sắp hết thức ăn, cố nhớ kĩ cũng không ra được cái gì, hơn nữa còn sắp đến mùa đông, trong bếp đã không còn gì dự trữ...

Đại Tráng trong lòng thở dài, chỉ là mấy đứa nhỏ, cũng không thể nhịn đói hết mùa đông được! Đại Tráng nhớ lại tài sản còn sót lại của nhà mình—bảy mẫu ruộng cạn, vài mẫu ruộng nước mà ruộng nước trong nhà cũng không thuộc loại tốt nhất, lúc trước có bán mấy mẫu ruộng cạn tốt nên bây giờ cũng chỉ còn lại ruộng cạn bình thường. Thế nhưng, với thân thể nhỏ bé của mình hiện giờ, cho dù có bảy mẫu ruộng cạn chỉ sợ là lực bất tòng tâm...

Sáng sớm hôm sau, Đại Tráng nấu một nồi cháo khoai lang cho mấy đứa nhỏ lót bụng. Ở hiện đại, Đại Tráng từng thấy ở trong thôn nồi cháo khoai lang này cùng lắm cũng chỉ là thức ăn cho heo, thế nhưng mấy đứa nhỏ lại ăn vô cùng say mê. Đại Tráng nhìn mấy đứa nhỏ ai cũng vội vàng ăn, trong lòng không khỏi một trận chua xót.

“Đại Nửu Nhi, em ở nhà trông nom em trai em gái, ở trên giường chơi thôi, quần áo chờ đại ca trở về rồi giặt.” Đại Tráng mang theo Nhị Tráng ra ngoài, không an tâm mà dặn dò Đại Nửu Nhi mới chỉ năm tuổi.

“Đại Nửu Nhi, Tam Nửu Nhi ngoan ngoãn, giữa trưa anh trở về liền có thức ăn ngon cho các em ăn nha!” Đại Tráng cúi đầu đối với hai bé gái đang lăn lộn trên giường nói.

Hai bé gái đều vui vẻ vâng lời.

Đại Tráng lần này ra ngoài là muốn xem qua hai mẫu ruộng của nhà mình ở trong thôn để bán cho một hộ gia đình sống gần đó. Người nhà kia có chút kì quái, là hai người thanh niên sống cùng nhau, một người họ Trần, một người họ Lý, có đứa con nối dõi là con của em trai người họ Trần, một nhà cũng coi là hạnh phúc. Đây cũng coi như có chỗ không giống với nơi Đại Tráng từng sống. Đại Tráng từ trong trí nhớ đứa trẻ này biết được, ở thôn này, hai người đàn ông lấy nhau là chuyện bình thường, cũng giống như quy củ lấy nhau của một nam một nữ, chỉ cần hai người đàn ông này trong nhà còn có anh em trai, sẽ không ai ngăn cản. Nếu hai bên đồng ý, liền tới nhà cầu hôn, tổ chức tiệc cưới hỏi, hơn nữa đa phần người anh cả trong nhà đều lấy vợ là đàn ông, như vậy nhà có thêm lao động, chờ em trai có con, một hoặc hai đứa nhỏ sẽ được làm con nuôi, sau này dưỡng lão chăm sóc bọn họ lúc chết...

Kiếp trước Đại Tráng cũng biết về đồng tính luyến ái, nhưng khi đó mọi người đa phần không tiếp nhận việc này, không nghĩ tới nơi này ngược lại là chuyện bình thường. Có thể là do cuộc sống bức bách đi. Nơi này mọi người không có khái niệm về kế hoạch hóa gia đình, sinh sản rất nhiều, một đôi vợ chồng có thể có mười mấy đứa nhỏ. Nam nam lấy nhau, thật đúng là giảm bớt gánh nặng cho gia đình lớn. Cũng may, bình thường nếu không muốn lấy vợ là đàn ông, cũng sẽ không người nào ép buộc. Ở thôn nhỏ này, mấy người trẻ đều biết nhau, lúc làm mai vẫn chú ý người tình ta nguyện cho nên bất luận gia đình có thể nào thì vẫn êm đẹp sống qua ngày.

Đại Tráng gõ cổng ngoài đơn sơ, bên trong có tiếng người, chỉ lát sau cổng liền mở.

“Là Nhị Tráng, Đại Tráng sao, mau vào!”

Mở cửa là Lý đại thúc, thân thể có vẻ nhỏ gầy, thế nhưng tướng mạo lại rất thanh tú, nhìn liền cảm thấy khí chất ôn hòa.

Đại Tráng lễ phép gọi một tiếng “Lý đại thúc”, rồi bước vào.

Thân thể người họ Trần kia cũng không cao to, nhưng lại thập phần khỏe mạnh, đang ở trong viện bồ cùi, nhìn thấy Đại Tráng cùng Nhị Tráng đến, liền bỏ dở công việc, vào phòng.

Lý đại thúc bưng ra một đĩa đậu phộng rang, để cho hai người ăn.

Nhị Tráng vụng trộm nuốt nước miếng, nhưng cũng không có vội vàng lấy ăn mà là khẽ quay đầu nhìn Đại Tráng.

Đại Tráng thấy thế, trong lòng cũng yên tâm, xem ra mấy đứa nhỏ nhà này, dạy dỗ cũng không tệ lắm.

“Lấy ăn đi!” Trần đại thúc thấy thế, cười cười khuyến khích.

Đại Tráng gật gật đầu, Nhị Tráng liền vui vẻ lấy mấy hạt.

“Đại Tráng, có chuyện gì không?” Lý đại thúc quay đầu hỏi.

Đại Tráng đơn giản đem ý tưởng của mình nói ra, hỏi hai người có đồng ý mua chịu hai mẫu ruộng nhà mình không, cũng không cần tiền bạc gì, chỉ cần đổi lấy mấy con gà mái, một bao lương thực cùng chăn bông là được.

Đại Tráng đương nhiên biết hai mẫu ruộng kia nhất định giá trị lớn hơn mấy cái mình vừa nói, nhưng gần tới mùa đông, người đồng ý mua trong tình cảnh này đã ít, hơn nữa Trần đại thúc Lý đại thúc đều là người nhân hậu, nếu mua ruộng nhà mình khẳng định cũng không chỉ đồng ý đưa vài cái đó.

Trần đại thúc cùng Lý đại thúc đã tách ra riêng sống, trước lúc ở riêng cũng không có bao nhiêu ruộng. Hai người đàn ông giống nhau, tính lực đều dư dả, cho nên thường xuyên đi làm thuê cho nhà giàu. Hai người bàn bạc với nhau, cảm thấy hai mẫu ruộng này tuy không phải loại tốt nhất, nhưng lại gần nhà mình, đi đứng cũng dễ dàng, hướng hồ những thứ Đại Tráng muốn cũng không nhiều, hai người liền đồng ý. Lúc này liền tìm Lý trưởng làm nhân chứng, ký văn thư, chứng minh hai mẫu ruộng kia về sau là của bọn họ.

Lý đại thúc ở trong sân nuôi mười mấy con gà, chọn lấy bốn con gà mái hay đẻ trứng cùng một gà trống khỏe mạnh, đưa cho Đại Tráng cùng Nhị Tráng. lát sau Trần đại thúc cũng khiêng tới một bao bột mì to đến, Lý đại thúc trong tay ôm chăn bông, còn mang theo một chút đồ ăn vặt tới.

Trần đại thúc thấy trong sân Đại Tráng chuồng gà hư hỏng không ra bộ dáng gì, không nói lời nào, liền lấy công cụ sửa chữa lại.

Lý đại thúc lôi kéo Đại Tráng lấy ra một xâu tiền đưa qua.

Đại Tráng liền tục từ chối: “Không phải nói chỉ cần lấy mấy thứ kia thôi sao, hướng hồ Lý đại thúc lại cho chúng ta nhiều thức ăn thế này, vậy là đủ rồi...”

Lý đại thúc khuyên nhủ: “Ta biết cháu là đứa nhỏ tốt, chính là năm sau, các cháu cũng cần chút tiền đi mua giống cây gì đó đi. Ta và Trần đại thúc trong nhà cũng không dư dả gì, tiền này cháu cứ cầm đi, hai mẫu ruộng kia chừng này mới cho là đủ.”

Đại Tráng suy nghĩ một chút, nhận lấy tiền, dù sao vào lúc này cũng nên nhận lấy nhân tình, về sau hẳn trả lại...

Bận rộn đến giữa trưa, Đại Tráng lấy xâu tiền ra đếm, gồm 350 đồng tiền, cẩn thận cất vào phòng.

Trần đại thúc giúp đỡ sửa lại chuồng gà liền về nhà. Với tình cảnh nhà mình, Đại Tráng cũng không giữ người ta lại ăn cơm, về sau liền cố gắng báo đáp bọn họ.

---

Giường lò: Ta không tìm được hình ảnh nên chỉ nói theo hiểu biết ha, giường này thường dùng ở những vùng lạnh, xây bằng đất để rộng phía trong. Lúc trời lạnh sẽ đốt lửa ở phía trong.



### 3. Chương 3

\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mặc dù đã có chăn giường mới, Đại Tráng vào buổi tối vẫn đốt giường lò, hiện tại thân thể mấy đứa nhỏ cùng mình không được khỏe mạnh, mà ở thời này trình độ y học lại lạc hậu, một chút cảm mạo nho nhỏ cũng có thể cướp đi mạng sống đứa nhỏ... Hậu quả là củi dự trữ trong bếp vốn không nhiều nay lại chống đỡ không được vài ngày.

Sáng sớm hôm sau, Đại Tráng thức dậy làm mấy cái bánh nướng, dặn dò Đại Nụ Nhi giữa trưa đem bánh trong lò hấp lên ăn, còn mình thì dẫn theo Nhị Tráng qua thôn phụ cận đốn củi.

Thôn của Đại Tráng gọi là Liễu Thụ thôn, bởi vì đầu thôn có một cây liễu thật lớn, cho nên mọi người đều kêu vậy, cùng với mấy thôn nhỏ ở gần đó nằm dọc theo một con sông lớn, mặt sau của thôn liền thấy một khu rừng lớn, nhìn thì tưởng gần ngay trước mắt, kì thật thì không, Đại Tráng cùng Nhị Tráng đi hơn một giờ mới tới chân núi.

Mặc dù là mùa đông, nhưng Đại Tráng đối với khu rừng này vẫn có chút không quen, thế nên không dám đi sâu, chỉ ở tại chân núi nhặt lấy củi khô cùng mấy cái cây nhỏ.

Giữa trưa, hai người liền lấy bánh cùng nước đun sôi để nguội ra làm bữa cơm trưa.

Cho đến khi tìm thấy thân cây đã mục nát Đại Tráng vui mừng phát hiện ra ở trên thân có mọc mấy cây mộc nhĩ.

Bởi vì mẹ thân thể này sinh bệnh, hơn nửa năm qua, trong nhà căn bản cũng sống không được tốt. Mùa đông thường thì chỉ có mấy loại củ cải hoặc rau cải, mùa thu rau cải rất nhiều nên thường đem phơi làm đồ ăn, thế nhưng ở nhà Đại Tráng cũng không thấy miếng nào. Hiện giờ trong nhà chỉ còn chút đồ ăn mà lần trước đổi lấy được, mấy giỏ đồ ăn Lý đại thúc đưa cho, cho nên, thấy một mảng mộc nhĩ, Đại Tráng kêu lên vô cùng kích động!

“Nhị Tráng, lại đây, đem giỏ trúc lại đây!” Đại Tráng hưng phấn kêu lên.

Nhị Tráng vâng lời, bỏ cây trong tay, vội vàng đem giỏ trúc mang qua.

Đại Tráng ngay cả mấy cây mộc nhĩ nhỏ cũng không buông tha, lần lượt hái hết mấy cây mộc nhĩ.

“Đại ca, anh sao lại hái mấy cây nấm khô này?” Nhị Tráng kì quái hỏi.

“Cái này mang về ngâm nước làm đồ ăn rất ngon đó.” Đại Tráng luôn tay không ngừng, thuận miệng giải thích.

Nhị Tráng nghe xong, cũng vui vẻ hỗ trợ hái, hơn nữa trong lúc đồn củ tiếp theo, đối với việc tìm mộc nhĩ cũng rất hứng thú, tìm được mấy mảng lớn, hái được gần nửa cái sọt. Mặt khác, mộc nhĩ đa phần đều lớn ở mấy thân cây khô, vừa vặn có thể dùng làm củ, một công đôi việc!

Nhìn thấy mặt trời dần ngả phía tây, Đại Tráng cùng Nhị Tráng cột củ thành hai bó lớn, mỗi người một bó, đi về thôn.

Khi tới nhà thì trời đã tối, vào sân liền nhìn thấy Đại Nữ Nhi đang mặc áo bông cũ nát đứng ở cửa chờ.

“Đại ca, nhị ca, các anh đã về!” Đại Nữ Nhi cao hứng chạy tới, đỡ lấy thành quả là mấy giỏ trúc trên vai Đại Tráng.

Đại Tráng buông bó củ trong tay, sờ sờ mái tóc lơ thơ của Đại Nữ Nhi, cười hỏi: “Đại Nữ Nhi, hôm nay ở nhà làm gì? Giữa trưa có hâm nóng bánh ngô ăn không? Mấy đứa nhỏ có nghe lời không?”

Đại Nữ Nhi liên tục gật đầu, vui vẻ nói: “Em còn đào giun cho gà con ăn, giữa trưa đem bánh ngô đặt trong lò hấp nóng để ăn, nhị muội cũng rất nghe lời nhưng mà tam muội lại cùng mấy em khác không ăn bánh ngô, còn khóc to nữa...”

Đại Tráng nghe xong, để Nhị Tráng cột lại mấy bó củ, mang đặt trước hiên, còn mình thì vội vào bếp, làm một nồi cháo, để Đại Nữ Nhi cho tam muội ăn, còn mình thì cho hai đứa trẻ song sinh ăn.

Nhìn hai đứa trẻ song sinh không ngừng chặc lưỡi, Đại Tráng nhú mày, cứ như vậy, hai đứa nhỏ này khó mà sống được, nhưng lúc này đồ ăn kiếm được cũng không dễ dàng chứ đừng nói là sữa này nọ...

Cả một buổi tối mệt mỏi, Đại Tráng đặt đầu xuống liền ngủ, ngủ cho tới sáng hôm sau liền dậy.

Hôm nay chỉ ở nhà xử lý mấy bó củ, không vào núi cho nên không cần dậy sớm, Đại Tráng nhìn ánh sáng chói lọi bên ngoài, tự nhủ.

Mấy con gà trong nhà cũng không có thức ăn để nuôi, chỉ dựa vào Đại Nữ Nhi cùng Nhị Tráng bắt giun cho ăn, bắt về được ba bốn ngày mới bắt đầu đẻ trứng, một ngày cũng chỉ có thể lấy được hai trứng, như vậy cũng coi như là tốt lắm rồi, Đại Tráng vài ngày lại dùng hai quả trứng nấu một chút canh trứng, để mấy đứa nhỏ ăn một trứng, mấy trái trứng gà còn lại thì cất giữ.

Mấy ngày này, trừ bỏ vào núi đồn củ thì còn phải tu bổ lại sân.

Đại Tráng nhìn nóc nhà lộ ra mấy mảng ánh sáng, hí húp mắt, may mắn mấy ngày này trời không mưa, cái nóc nhà này sợ không qua được mùa đông luôn!

Không có cách nào, Đại Tráng liền tìm mấy hòn sỏi ở bờ sông trộn với bùn, bỏ vào một cái thùng gỗ nhỏ, dùng mảnh trúc trát hỗn hợp kia lên trên nóc nhà, đem mấy mảnh gói vớ lấp đầy, mỗi tầng đều trát dày hỗn hợp, sau đó phơi nắng mấy ngày, đá cùng với bùn trở nên khô, cũng chắc chắn, cái này coi như kế tạm thời qua được vài năm, nóc nhà này sớm muộn gì cũng phải sửa lại, thế nhưng trước mắt cổ quá cũng không được.

Cách một ngày lại lên núi một lần, cứ như vậy hơn hai mươi ngày, nhìn trong phòng bếp chất đầy củi, Đại Tráng cảm giác vô cùng thành tựu, này có thể dư dả dùng qua mùa đông.



#### 4. Chương 4: Đổi Sữa! !

\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

—

—

—

Đại Tráng đốn củi hơn hai mươi ngày, liền tranh thủ đào một cái hố sâu ở gần chuồng heo rách nát trong sân nhà mình, dùng đá lớn đặt ở bốn phía hố, chờ làm xong, sai Nhị Tráng cùng Đại Nụ Nhi đến bờ sông cắt chút cây cỏ khô, cỏ lau trở về. Vào mùa đông thì nước sông xuống thấp, hơn nữa Nhị Tráng cùng Đại Nụ Nhi vô cùng nghe lời anh trai thế nên cũng không sợ bọn nhỏ ham chơi mà rơi xuống sông.

Đại Tráng đem cỏ khô cùng lá cây băm nhỏ trộn với đất bùn, bỏ vào trong hố, rồi lại đổ nước vừa phải vào, làm cho bùn đất giữ được độ ẩm, kêu Đại Nụ Nhi bắt lấy mấy con giun đất vừa vừa bỏ vào bên trong nuôi lớn, chờ giun lớn Đại Nụ Nhi có thể thoải mái bắt giun cho gà ăn. Trước kia, Đại Tráng cũng không nuôi qua giun đất, thế nhưng căn cứ vào hiểu biết của mình, dù sao cũng không tới nỗi phải bắt giun con cho gà ăn là được rồi...

Hôm nay, thời tiết vô cùng tốt, người trong thôn đều tập trung lại với nhau, phụ nữ thì vừa thêu thùa vừa trò chuyện liên thiên, bọn nhỏ thì ở bên cạnh chơi đùa với nhau ầm ĩ.

Đại Tráng ôm Tam Nụ Nhi, Nhị Tráng cùng Đại Nụ Nhi mỗi người ôm một đứa sinh đôi, Nhị Nụ Nhi theo phía sau, mấy đứa chậm chậm hướng đầu thôn, chuẩn bị phơi nắng.

Người trong thôn đều nhìn bọn họ im lặng trong chốc lát, rồi sau đó bắt đầu nhiệt tình chào hỏi Đại Tráng và mấy đứa nhỏ, có mấy bác còn lấy trong túi ra mấy hạt đậu phộng rang hoặc khối đậu phụ đưa cho bọn họ.

Đại Tráng biết người trong thôn đều có ý tốt, chỉ là bình thường mỗi gia đình cũng chỉ đủ ăn no mặc ấm muốn giúp đỡ gia đình toàn trẻ nhỏ như bọn họ thì cũng chỉ lực bất tòng tâm. Cũng như mấy hạt đậu phộng rang, đậu phộng này không phải gia đình nào cũng có thể cho được, chỉ có khi đãi khách mới có thể lấy ra một chút. Mấy bác gái kia thương con nhà mình, mới mang theo bên người tính cho bọn nó ăn, thế nhưng lại cho bọn Đại Tráng vài hạt...

Đại Tráng chỉ mỉm cười từ chối, thế nhưng không nhận không được, mới đồng ý cho Nhị Nụ Nhi lấy một hai miếng làm nó vui vẻ, cười đến híp cả mắt.

Hiện giờ đã gần giữa trưa, mặt trời chiếu vào người vô cùng ấm áp, vài người mẹ ôm mấy đứa nhỏ ngồi liền cỏi bỏ quần áo con mình đem phơi nắng.

Trong số đó có một người vừa cho con ăn no xong, bế đứa nhỏ lên, vỗ vỗ lưng nó, làm cho nó nấc lên một tiếng, thấy Đại Tráng nhìn mình, cười nói: “Nhị Tráng, lại đây, đưa Tam Tráng cho cô.”

Nhị Tráng khó hiểu đi qua, người mẹ kia đưa con mình cho bác gái bên cạnh bế dùm, còn mình thì thuận thực đem Tam Tráng ôm vào, cởi áo, cho Tam Tráng bú sữa.

Tam Tráng vẫn chỉ chưa đầy một tuổi, đã hơn hai tháng còn chưa uống được sữa mẹ, lúc này còn không chờ người mẹ kia cởi áo, liền vội vàng dùng miệng tìm loạn trước ngực người mẹ kia, đợi đến khi tìm được mục tiêu, vội vàng bú sữa phát ra tiếng kêu làm người mẹ có chút bối rối.

Một người mẹ khác đang ôm đứa nhỏ, ôm lấy Tứ Tráng trong tay Đại Nụ Nhi, cũng dứt cho nó ăn.

Đại Tráng biết hai người mẹ này đều tốt bụng, hơn nữa quan hệ với nhà mình cũng không tệ, là con dâu của Lý gia cùng Tôn gia.

Hai đứa trẻ song sinh uống sữa xong đến trưa cũng không cần ăn gì nữa, Đại Tráng nghĩ một chút, Lý gia cùng Tôn gia đều là người dễ bàn chuyện, một tháng qua cũng tích góp được ba mươi trái trứng, nghĩ nghĩ, liền cầm lấy hai mươi cái, trước đem tặng mười trái cho nhà Lý gia.

“Thấm thấm, đây là trứng gà giúp bồi bổ cơ thể...” Đại Tráng ngượng ngùng, mười trái trứng gà thật sự hơi ít, thế nhưng ở nhà cũng chỉ đủ chừng này.

Sau đó nói rõ ý của mình, con dâu Lý gia do dự một chút, chồng nàng là một người chất phác, im lặng một hồi rồi nói: “Mẹ nó, nếu sữa đủ thì đồng ý đi!”

Đại Tráng vội nói: “Chỉ cần mỗi ngày một buổi tối cho Tam Tráng ăn một lần là được.”

Con dâu Lý gia đồng ý, mười trái trứng gà kia cũng không từ chối, trực tiếp nhận, nhà ai cũng chả dư dả gì.

Đại Tráng thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo là đến nhà Tôn gia.

“Người mới nói gì, nếu sữa đủ, ta đã đồng ý sớm rồi!” Chờ Đại Tráng ra tới sân, con dâu Lý gia vội nhéo chồng mình, tức giận nói.

Chồng nàng cũng không ngẩng đầu lên, nói: “Mấy đứa nhỏ kia sống cũng không dễ dàng, Nhị Bảo cũng đã gần một tuổi, về sau cho nó ăn thêm chút cháo là được.”

Con dâu Lý gia không còn cách nào, mình cũng chỉ đủ sữa cho con ăn, lại còn phải cho nó ăn cháo, trong lòng cũng khó chịu, thế nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ nhéo chồng mình cho hả giận, việc khác tính sau.

Đứa bé nhà Tôn gia là đứa thứ nhất, rất được chiều chuộng, cho nên hơn mười tháng rồi vẫn còn được uống sữa mẹ, ở nhà khác, đã sớm cai sữa, đưa ra thành quả lao động, Đại Tráng cũng nói ý của mình, con dâu Tôn gia liền vui vẻ đồng ý, vừa vặn cũng nên cho Cầu Dẫn uống ít sữa lại, chuẩn bị cai sữa...

Từ đó, xem như giải quyết được vấn đề lớn, mỗi buổi tối, hai đứa trẻ song sinh lại được uống một bữa sữa mẹ, tối đến sẽ không náo loạn, đôi khi thời tiết tốt, ôm hai đứa nhỏ đi ra ngoài phơi nắng, hai người mẹ kia cũng sẽ cho bọn họ uống một chút, hai đứa trẻ song sinh tuy rằng thân thể vẫn còn gầy teo nhỏ, thể nhưng trên người đã có chút tinh thần hơn.



## 5. Chương 5: Thân Thích

Đi lên núi đồn củi vài ngày, Đại Tráng ngoài việc hái được rất nhiều mộc nhĩ, còn kiếm về mấy trái cây rừng bị hư rơi xuống đất, giữ lại hạt đem phơi nắng, đặt trong nồi rang lên, đây cũng xem như đồ ăn vặt. Hơn nữa đa số các loại hạt đều giàu chất béo, có thể bổ sung chất dinh dưỡng.

Kỳ thật, Đại Tráng cũng biết rõ là mấy đứa nhỏ thiếu cái gì, hai đứa trẻ song sinh đã hơn bảy tháng, thể nhưng vẫn chưa mọc, Tam Nụ Nhi được hơn một tuổi rồi mà cũng chỉ mọc vài cái răng. Nhị Tráng, Đại Nụ Nhi, Nhị Nụ Nhi đều có vẻ thấp bé so với mấy đứa nhỏ cùng tuổi rất nhiều. Căn cứ vào trí nhớ của thân thể này, trước đây, gia đình này một thời gian dài cũng không có ăn thịt cá hay xương heo gì cả.

Đại Tráng nghĩ nghĩ, liền có chút đau đầu, muốn nuôi tốt sáu đứa nhỏ, cũng không phải là một chuyện dễ dàng đi!

Nhị Tráng, Đại Nụ Nhi còn có Nhị Nụ Nhi cùng Tam Nụ Nhi đang ở trong sân chơi, hai đứa trẻ song sinh thì được Đại Tráng đặt ở trong một chậu gỗ khô thoáng, cũng đang ở trong sân phơi nắng. Hai đứa

trẻ song sinh nhìn có vẻ vô cùng thích thú với chuyện này, hai tay hay chân ở trong chậu cứ quấy đạp, cười đùa “khanh khách” không ngừng.

“Đại Tráng, Nhị Tráng, có ở nhà không?” Ngoài sân vang lên tiếng đập cửa cùng tiếng gọi lớn.

Nhị Tráng ở gần cửa sân, vừa đáp vừa chạy ra mở cửa.

“Đại bá, đại bá mẫu, hai người tới!” Nhị Tráng cao hứng kêu lên.

Đại Tráng hơi hơi nhú mào, phụ thân của thân thể này có một đại ca và một muội muội. Người muội muội kia đã lấy chồng bên thôn khác, lúc phụ thân vừa mới mất, nàng ta có tặng một bao thức ăn tới. Sau cũng không thấy tới nữa, Đại bá cũng chưa từng tới, có lẽ là do đại bá mẫu không cho qua...

Đại Tráng buông cái sọt nhỏ đang đan trong tay, ra đón, lễ phép chào hai người.

Đại bá đem bao gì đó đang công trên lưng đặt xuống, rồi im lặng ngồi trên ghế.

Đại bá mẫu thì ở trong sân, Đại Tráng chú ý tới ánh mắt đại bá mẫu nhìn mấy con gà trong sân nghi hoặc.

Đại bá mẫu khoa trương đi bên cạnh hai đứa trẻ song sinh, làm hai đứa nhỏ khóc lên.

Đại Nụ Nhi, Nhị Nụ Nhi mất hứng chạy lên bảo vệ hai đứa nhỏ.

“Mấy đứa im lặng nào!” Đại bá nói.

Đại bá mẫu nhăn mày, nhìn có lẽ đang tức giận, thế nhưng chú ý tới bọn Đại Tráng thế nên vẫn nhin xuống.

Đại bá đem bao to đẩy qua, nói với Đại Tráng: “Đây là chút lương thực cùng cải trắng, các con ăn trước, nếu không đủ, bác sẽ mang lại cho các con tiếp.”

Đại bá mẫu rút cuộc cũng nhin không được, vội vàng nói: “Các con ăn ít một chút, bác cũng không khá khẩm gì đâu...”

Đại ý muốn nói nhà nàng ta cũng không có nhiều lương thực, có thể bỏ ra chừng này đã là rất tốt rồi, còn có bọn Đại Tráng hiện giờ ăn lương thực nhà bác, về sau lớn lên phải hiếu kính đại bá cùng đại bá mẫu...

Đại Tráng cũng không có cãi lại gì, vâng vâng dạ dạ đáp lời, cũng không cần làm rõ việc đưa tới thức ăn, về phần chuyện sau này, trước phải vượt qua cửa ải khó khăn này rồi tính!

Đại bá liền giữ đại bá mẫu vẫn còn thao thao bất tuyệt việc gia đình mình đưa lương thực khó khăn thế nào, vội vàng vàng nói một tiếng “Trong nhà có việc”, liền đi ra sân.

Đại Tráng cũng không để ý, kì thật đại bá là người thành thật, thế nhưng bị đại bá mẫu ngăn cản, lần này mang tới mấy bao này, chắc cũng phải đấu tranh một hồi mới được, huống hồ gì nhà đại bá còn có năm đứa nhỏ, sống qua ngày cũng vô cùng khó khăn.

Đại Tráng để cho mấy đứa nhỏ tiếp tục chơi trong sân, còn mình đi đến gỡ ra bao to kia, bên ngoài lại truyền tới tiếng đập cửa dồn dập.

Mở cửa ra liền thấy, là đại bá trở lại, có lẽ là có việc gấp, trên mặt có chút đỏ, nói chuyện cũng phải thở hổn hển.

Đại bá ở trong ngực sờ soạng vài cái, đưa ra một xâu tiền, nhét vào trong tay Đại Tráng, nhỏ giọng nói: “Đây là chút tiền, cháu cầm lấy, mua đồ ăn ngon, còn có, trong bao củ cải kia có ít thịt, cháu với tụi nhỏ ăn nhanh đi, không cần nói cho đại bá mẫu biết, đại bá mẫu có nói gì cũng đừng để trong lòng, có gì khó khăn chỉ cần tìm bác là được...”

Đại Tráng cảm động gật đầu, này là một trăm đồng, có thể coi như là toàn bộ của cải tích góp của người đàn ông trung niên này đi...

Chờ đại bá đi rồi, Đại Tráng gỡ bao ra, bên trong có bốn năm củ cải trắng, cũng là cải trắng, thế nhưng không giống với cải trắng xinh đẹp Đại Hòa, lấy ra vài củ cải trắng, ở giữa quả nhiên có một khối thịt, là thịt ba chỉ xen ít mỡ, ở dưới cùng củ cải còn có cả gạo, dùng bao vải phân biệt rõ ràng, có lẽ gạo này là của đại bá mẫu cất vào kho đi.

Đại Tráng trong lòng thở dài một hơi, về sau gặp đại bá mẫu, vẫn vì đại bá mà nhường nhịn một chút vậy.

Buổi tối, Đại Tráng mang miếng thịt cắt một nửa, băm với cải trắng, dùng chút nước ấm ngâm mộc nhĩ, làm nhân sủi cảo, bao với vỏ bột làm thành bánh sủi cảo.

Tuy rằng nhân sủi cảo ít thịt, phía ngoài cũng thiếu bột, thế nhưng mấy đứa nhỏ lại ăn như mĩ vị nhân gian, ngay cả nước canh của cũng uống sạch sẽ.

Buổi tối, nằm trên giường ấm áp, Nhị Nụ Nhi còn nhỏ giọng nói: “Đại ca, ngày mai chúng ta còn được ăn sủi cảo thịt không vậy?”

Tam Nụ Nhi đang buồn ngủ cũng mơ màng nói: “Ăn, ăn...”

Đại Tráng mỉm cười đáp: “Ngày mai không ăn sủi cảo, thế nhưng vẫn được ăn thịt.”

Nhị Nụ Nhi nghe được còn có thịt ăn, cũng không thèm quan tâm có sủi cải hay không, vô cùng vui vẻ đi ngủ.

Chỉ có Nhị Tráng, Đại Nụ Nhi nghe xong thì liền hoan hô.

## 6. Chương 6

Tập hợp muốn từ thôn Liễu Thụ lên trấn phải đi hơn một canh giờ, chính giữa còn có một ngọn núi lớn, cha mẹ Đại Tráng chính là ở trên núi này bị sói cắn chết, cho nên, người trong thôn những năm gần đây, đã thống nhất sẽ tập trung vào một thời gian, gồm hai lần vào mùa đông, một lần trước khi tuyết rơi, còn một lần khác là trước lễ mừng năm mới, những lúc khác muốn tập hợp thì khoảng hai ba hộ gia đình tự bàn bạc với nhau. Mất thấy tuyết sắp bắt đầu rồi, chuyện mà người lớn lần đầu tiên trong thôn hay bàn nhất là chuyện tập hợp này. Đại Tráng mấy ngày gần đây dùng gậy trúc và cành liễu cột lại mấy cái giỏ đã đan, còn có mấy chục quả trứng gà, chuẩn bị mang lên thôn bán, đổi chút dầu mỡ mắm muối cùng đồ dùng sinh hoạt. Nhị Tráng vừa được sáu tuổi, năm trước cũng chỉ được lên trấn một lần, đối với những gì trên trấn ẩn tượng sâu đậm, trông mong nhìn đại ca, hi vọng Đại Tráng mang theo mình cùng đi. Đại Nụ Nhi, Nhị Nụ Nhi cũng chưa từng đi lên trấn, mỗi lần nghe thấy có người nói chuyện trên trấn có gì ăn ngon, có trò chơi gì, cơ hồ chân liền đứng yên, hăm mộ đứng bên cạnh nghe. Đại Tráng nhìn thoáng qua hai đứa trẻ song sinh đang bò trên giường cùng Tam Nụ Nhi đang ngậm ngón tay, tất nhiên là không thể đem tất cả cùng đi, nghĩ nghĩ, thuận tiện nói: “Lần này mang Đại Nụ Nhi đi, Nhị Tráng cùng Nhị Nụ Nhi ở nhà trông mấy đứa nhỏ, lễ mừng năm sau lúc tập hợp, sẽ mang Nhị Tráng cùng Nhị Nụ Nhi đi.”

Nhị Tráng nghe xong, tuy rằng có chút không cam lòng, nhưng cũng đáp ứng. Nhị Nụ Nhi lại không đồng ý, năm nay còn chưa hết bốn tuổi, mấy bé gái mới ba tuổi này còn không biết cái gì là lần sau, chỉ biết đại ca không muốn đem nó đi, liền nhõng nhẽo khóc loạn lên. Nhị Tráng vội vàng tiến đến ôm lấy Nhị Nụ Nhi nhẹ giọng dỗ dành. Thường ngày, chỉ cần em trai em gái khóc nháo, Đại Nụ Nhi sẽ đau lòng, mỗi lần đều nhỏ giọng dỗ dành đến nửa ngày, thế nhưng lúc này lại do dự không tiến lên, ở bên cạnh cắn môi đứng nhìn, muốn nói lại thôi, nhìn là cực muốn đi lên trấn, thế nhưng cũng không muốn em hai chịu ủy khuất. Đại Tráng thấy thế, trên mặt lạnh lùng, kêu Nhị Tráng, Đại Nụ Nhi ai cũng không được để ý đến Nhị Nụ Nhi, cứ để nó khóc. Nhị Tráng, Đại Nụ Nhi thấy đại ca tức giận, không dám cãi lại, chỉ đứng một bên nhìn Nhị Nụ Nhi khóc. Nhị Nụ Nhi khóc một hồi, thấy không ai để ý đến mình, tiếng khóc dần dần nhỏ đi, chỉ ngồi dưới đất nức nở, ánh mắt vụng trộm nhìn đại ca nhà mình. Đại Tráng nhìn một lát, mới đi tới ôm lấy Nhị Nụ Nhi, mềm nhẹ nói: “Nhị Nụ Nhi nghe lời, lần sau anh liền mang Nhị Nụ Nhi đi, lần này Nhị Nụ Nhi ở nhà ngoan ngoãn nghe lời nhị ca, anh sẽ mua cho Nhị Nụ Nhi thịt cùng bánh về.”

Đại Nụ Nhi cũng vội vàng phụ họa, nói sẽ mang đồ chơi về cho Nhị Nụ Nhi. “Nhị Nụ Nhi, chúng ta ở nhà chờ, sẽ được ăn bánh nướng cùng bánh ngọt nha!”

Đại Nụ Nhi nói xong còn nuốt nước miếng. Nhị Nụ Nhi ngừng khóc vừa mỉm cười, ôm cổ Đại Tráng âm thanh no nót nói: “Đại ca, Nhị Nụ Nhi nghe lời, muốn dẫn thịt trở về nha!”

Đại Tráng cười tủm tỉm đáp ứng, lại chắc chắn lần sau sẽ mang Nhị Nụ Nhi lên trấn, mấy đứa nhỏ còn lại đều vô cùng hào hứng chuẩn bị đi ngủ. Lần trước đại bá đưa tới mấy miếng thịt, Đại Tráng trước cắt một nửa làm bánh trứng, còn lại thì đem miếng thịt tách ra phần mỡ cùng phần thịt, mỡ thì cắt thành mảnh nhỏ xào với cải trắng, còn phần thịt thì ướp với muối, phơi trên xà nhà nơi có gió, Đại Tráng nghĩ nghĩ, lại

lấy xuống một ít phần thịt nạc cùng với cải trắng băm thành miếng nhỏ, trộn với mộc nhĩ làm mấy cái bánh bao, hấp chín, giữ lại làm thức ăn ngày mai cho mấy đứa Nhị Tráng, làm tới nửa đêm mới đi ngủ. Sáng sớm hôm sau, trong thôn liền trở nên náo nhiệt, mấy nhà có xe bò đều đồng ý chở người, mỗi người một đồng, trẻ em thì không cần tiền. Đại Tráng lo lắng nhắc nhở Nhị Tráng phải đem bánh bao hấp nóng để ăn trưa, Nhị Tráng phải chắc chắn mấy lần mới dám đi ra ngoài. Đại Tráng cùng Đại Nụ Nhị lên xe, trên xe phần lớn đều là phụ nữ cùng mấy đứa nhỏ, mấy người đàn ông thì đi bên cạnh xe bò nói cười vui vẻ. Đại Tráng bắt đầu ngồi trong một đám phụ nữ, người ta nói một người phụ nữ tương đương với năm trăm con vịt, này trong xe bị vây trong đám phụ nữ đang hưng phấn, nghĩ vậy, làm cho đầu óc Đại Tráng choáng váng. Thật vất vả mới đến cửa trấn, Đại Tráng nhanh chóng xuống xe, cùng mọi người bàn bạc thời gian tập hợp, nắm tay Đại Nụ Nhị hướng chợ. Vào chợ, Đại Tráng trước tiên mang Đại Nụ Nhị dạo một vòng, mua cho Đại Nụ Nhị một cái bánh thịt nướng, lấy hai đồng tiền, coi như vừa đủ, Đại Nụ Nhị ăn đến vội vàng, trong chợ loạn thất bát tao cái gì cũng có bán, thế nhưng sạp bán vải sẽ không đặt gần sạp bán thịt, các sạp bán đồ tương tự nhau đều đặt gần bên, những loại rau củ có trong mùa đông phần lớn là 2-5 đồng một cân, không giống với thịt heo phải từ mười mấy đến hai mươi mấy đồng mới được vài miếng, không có chỗ chuyên bán cá vì đa phần những người trong thôn kể bên đều dễ dàng bắt được cá nên chỉ thỉnh thoảng mới mang đến đây bán. Nhìn một vòng, Đại Tráng đối với giá cả nơi này đại khái nắm được, tìm một chỗ trống, đem mấy giỏ trứng gà cùng giỏ trúc, giỏ liễu bày ra, mấy giỏ này cũng không lớn, cỡ bằng quả dưa hấu, thế nhưng nhìn vô cùng tinh xảo, Đại Tráng suy nghĩ một chút liền định giá hai đồng một cái, còn trứng gà thì bán theo giá cả trong chợ, một đồng hai cái. Chợ này phải cách mười cây số mới có một cái chợ lớn nữa, thế nên mọi người đều đi chọn đồ bán, hôm nay thời tiết tốt, chợ thập phần náo nhiệt, một canh giờ Đại Tráng liền bán được không ít, chỉ còn lại hai ba trái trứng trong giỏ cùng với mấy giỏ trúc, Đại Tráng trộm đếm lại tiền, bán được mười sáu cái giỏ, trong đó một giỏ liễu được nhà hoàn nhà giàu mua, có lẽ là muốn mua về làm hài lòng chủ tử, tùy tay đưa mấy đồng, liền vội vàng cầm đi, Đại Tráng cũng không để ý gì đến cốt khí hay không cốt khí, hiện tại ăn no mặc ấm mới là quan trọng nhất, cùng Đại Nụ Nhị, bỏ tiền ra đếm, còn lại tám sọt, bán được 38 đồng, hơn 40 trái trứng gà được 22 đồng, tổng cộng là 60 đồng. Đại Tráng thở phào một hơi, nơi này muối là 22 đồng một cân, công lao mấy ngày nay của mình thế nhưng tiền cũng chỉ đủ mua 3 cân muối, dầu thì càng không phải bàn, phải tới 30 đồng mới được nửa cân, còn là dầu thực vật, hiện tại nơi này chỉ có hạt giống rau, dầu thực vật cũng chỉ là từ một loại dầu của hạt cải. Đại Tráng nghĩ nghĩ, trong nhà con có nửa hũ dầu, mua thêm chút mỡ heo, tiết kiệm có thể ăn một thời gian, muối thì đã thấy đáy rồi, trước phải mua nửa cân muối. Sau đó liền tới sạp thịt heo, trong lúc đi nhìn thấy một nhà bán gạo, trong đó có bán bột mì cùng gạo, Đại Tráng nuốt nước miếng, bột cũng xay thật kém quá, trước đó từng ăn cơm trắng, bây giờ ăn mì, thật sự là một loại dày vò, thế nhưng, Đại Tráng sau khi tính toán, vẫn không đi vào đó, ngay cả giá cả cũng không buồn hỏi. Hiện, toàn bộ tài sản trong nhà cho tới bây giờ, của chú Lý đưa 350 đồng, đại bá là 106 đồng, hôm nay kiếm thêm 60 đồng, trả tiền mua muối 33 đồng cùng 2 đồng mua bánh nướng, tổng cộng tất cả còn lại 481 đồng, số tiền này sau trong lễ mừng năm mới còn phải dùng, rồi đầu xuân sang năm, cũng không ít chỗ cần dùng đến tiền.

## 7. Chương 7: Tập Hợp

Đến chỗ bán thịt heo, sạp nơi đó chỉ còn lại vài miếng thịt nhỏ, Đại Tráng thầm nghĩ không ổn, ra là nơi này muốn mua thịt heo tốt thì phải ra sớm.

Đại Tráng nhìn mấy miếng thịt heo trên tấm gỗ, có hai ba miếng là thịt nạc cùng thịt ba chỉ, còn mấy miếng thịt có mỡ, hay mỡ không đều đã hết.

Người chủ vốn là phụ nữ rất lợi hại, thấy đã gần hết hàng liền về nhà, hiện tại chỉ còn ông chủ là người thành thật, vì đây cũng không phải thịt ngon, ở đây phổ biến thịt càng nhiều mỡ thì càng tốt, lại là lần bán cuối hàng còn thừa, cũng không cần đo gì, đều bao lại đưa Đại Tráng, cũng chỉ lấy hai mươi đồng, Đại

Tráng vô cùng mừng rỡ, ít nhất phải hơn ba cân thịt, vội vàng thanh toán tiền, nhìn thấy phía dưới để ngổ ngang xương heo cùng gan heo, Đại Tráng muốn hầm xương, thêm ba đồng cho ông chủ kia mua về.

Ông chủ thấy Đại Tráng muốn mấy thứ đó, xoay người ở phía sau lấy ra một bộ xương heo, tất cả đều đưa cho Đại Tráng, khiến cho Đại Tráng mừng đến cười toét cả miệng, nếu mà rửa không tốt, mùi rất khó chịu, thế nhưng hiện tại trong đầu Đại Tráng chỉ có mỹ vị...

Lúc trở về, lại vòng qua chợ, mang chút đồ ăn trở về cho bọn trẻ ở nhà.

Nhìn thấy có người bán đậu tương, người nọ mặt chau mày ủ, có lẽ là do buôn bán không tốt lắm. Đại Tráng trong đầu bỗng lóe sáng, mùa đông không có rau củ gì, mua chút đậu tương về làm sữa đậu nành không phải hay sao, cũng đã vòng vo chợ vài vòng, Đại Tráng biết ở đây có thể làm được đậu hũ, mọi người gọi đậu tương là ngạnh đậu, ngạnh đậu ngoại trừ làm đậu hũ, cũng không còn tác dụng khác, nơi này không có đậu bì (ta hỏi mẹ thì mẹ kêu bên Việt Nam gọi là tàu ki ý), đậu hũ khô, đậu hũ đường, cả sữa đậu nành cũng không thấy ai bán.

Thôn Liễu Thụ có một nhà bán đậu hũ, cũng là nhà duy nhất bán đậu hũ trong vùng. Đàn ông nhà đó mỗi ngày đẩy xe bán đậu hũ đến những thôn khác, Đại Tráng có nhìn thấy qua, mấy hộ trong thôn rất ít hộ trồng ngạnh đậu, hơn nữa cũng chỉ trồng ở loại đất hạ đẳng, sau khi thu hoạch, toàn bộ đều là bán cho nhà đó làm đậu hũ, cho nên, Đại Tráng tính mua một đậu tương trên trấn mang về.

“Ông chủ, đậu này bán thế nào?” Đại Tráng nắm tay Đại Nụ Nhi tiến lên hỏi.

Ông chủ kia buồn chán đáp: “Ba đồng hai cân.” Có lẽ là do hi vọng bán được đậu không lớn lắm.

Giá này có lẽ là đã thấp nhất rồi, Đại Tráng lấy ra mười lăm đồng, mua mười cân.

Ông chủ cân đủ, sau bao lại cho Đại Tráng.

Đại Tráng nói cảm tạ, nắm tay Đại Nụ Nhi tiếp tục đi dạo.

Nơi này đường vô cùng quý giá, cho nên tất cả những gì dùng đường làm giá thường rất cao, kể cả loại kẹo hồ lô phổ biến, ở nơi đây những món ăn vặt sa hoa chỉ bán ở những tiệm ăn cao sang, người thường không có đủ tiền làm kẹo hồ lô này.

Đại Tráng đi một vòng, khê cần môi, vào một tiệm bán đồ ăn vặt nhỏ, định mua

Đại Tráng đi một vòng, khê cần môi, vào một tiệm bán đồ ăn vặt nhỏ, tìm hai loại, mua nửa cân, chỉ như vậy thôi cũng mất mười hai đồng tiền.

Lúc trả tiền, Đại Tráng liền đau lòng.

Đại Nụ Nhi trên đường đi cơ hồ đều nhìn về tay nải đựng đồ ăn vặt của Đại Tráng, nước miếng cũng muốn chảy ra.

“Đại ca, đại ca, sau khi trở về, Đại Nụ Nhi sẽ giúp người đan giỏ, đổi lấy tiền, còn có bánh nướng cùng đồ ăn vặt được không?” Đại Nụ Nhi kéo ống tay áo Đại Tráng, vui vẻ nói.

Đại Tráng vui vẻ gật đầu, vuốt đầu Đại Nụ Nhi nói: “Ừ, Đại Nụ Nhi thật thông minh, lần này chúng ta sau khi trở về, liền làm thêm một ít giỏ nữa, lần sau tập hợp sẽ bán thêm tiền.”

Đại Nụ Nhi đi theo cười rộ lên, gật đầu thật mạnh.

Nhìn thời gian không sai biệt lắm, Đại Tráng mang theo Đại Nụ Nhi đi đến địa điểm đã ước định của thôn.

Đến lúc tới, đã có không ít người chờ ở đó, tất cả mọi người đều hưng trí bừng bừng bàn tán những việc trải qua ở chợ.

Lại chờ trong chốc lát, người thôn Liễu Thụ đều tập trung đông đủ, mọi người dọc trên đường đi về thôn cười nói vô cùng náo nhiệt.

Vừa mới tiến vào sân, liền nhìn thấy rất nhiều người trong thôn, đứng ở dưới tàng cây liễu đầu thôn chờ, trong đó có cả Nhị Tráng cùng Nhị Nụ Nhi.

Hai người thấy Đại Tráng cùng Đại Nụ Nhi đã trở về, cũng như mấy đứa nhỏ bên cạnh đều hoan hô.

Ánh mắt Đại Tráng nhìn một lượt, không phát hiện Tam Nụ Nhi cùng hai đứa nhỏ sinh đôi, xem ra Nhị Tráng cùng Nhị Nụ Nhi đem ba đứa để ở nhà rồi chạy đến đây, trên mặt trở nên lạnh lùng.

Chờ đến gần, Nhị Tráng cùng Nhị Nụ Nhi thấy sắc mặt đại ca mới nhìn ra có gì không thích hợp, ngừng cười, bất an nhìn Đại Tráng.

Đại Tráng trầm giọng hỏi: “Tam Nụ Nhi, Tam Tráng cùng Tứ Tráng đâu?”

Nhị Tráng vội vàng đáp: “Tam đệ cùng mấy đứa khác đang ngủ, em cùng nhị muội mới đi ra!”

“Đó là đang ngủ, sẽ không có người chăm sóc! Mấy đứa nó nếu từ trên giường ngã xuống hoặc muốn đi tiểu thì phải làm sao?” Đại Tráng vừa đi vội về nhà vừa khiển trách.

Nhị Tráng đi ở phía sau nhỏ giọng nói: “Bọn em chỉ mới đến đây một lát...”

Đại Tráng trừng mắt nhìn nó, không nói gì thêm, đẩy cổng ra, may mắn, không có nghe thấy tiếng khóc, vào phòng trong vừa thấy, ba đứa nhỏ nằm cùng nhau đang ngủ đến ngọt ngào.

Chờ thu dọn đồ đạc đem về, Đại Tráng nhìn đến Nhị Tráng bộ dạng lo lắng, trong lòng thở dài một hơi, dù sao cũng chỉ mới sáu tuổi, Nhị Tráng có thể làm như vậy, đã là một đứa nhỏ không tệ rồi.

“Nhị Tráng, lại đây!” Đại Tráng cầm lấy bao ăn vặt ngoắc tay nói.

Nhị Tráng cúi đầu đi tới.

“Được rồi, về sau phải nhớ kĩ, chờ tam muội cùng mấy em khác lớn thêm chút, mới có thể để bọn nó ở nhà một mình, người không đi đón, ta không phải một hồi cũng sẽ trở về, đây là đồ ăn cầm ăn cùng với đại muội và nhị muội đi!”

Hai mắt Nhị Tráng sáng lên, cầm lấy đồ ăn, cam đoan nói: “Đại ca, ta hiểu rồi, về sau sẽ không bao giờ làm như vậy nữa!”

Đại Tráng nhìn bộ dáng gấp gáp cầm lấy đồ ăn của Nhị Tráng, bắt đắc dĩ lắc đầu, dặn dò: “Một người chỉ được phép ăn hai miếng, có nghe không, buổi tối ăn nhiều đồ ăn vặt sẽ đau răng...”

Nhị Tráng cũng không thèm ngẩng đầu lên, vừa cởi dây cột vừa vội vàng đáp lời.

Hết chương 7

## 8. Chương 8: Củ Cải

Đại Tráng đem mấy miếng thịt mua lúc trước, cắt thịt nạc, ướp muối, phơi trên cửa, lợi dùng mỗi ngày nhóm lửa nóng, đem thịt sấy khô, như vậy chỉ cần xử lý một ít thì sau sẽ có thịt hun khói ăn, muốn ăn, chỉ cần nấu hoặc rang đều được. Thịt mỡ thì trưa hôm sau liền cắt ra, chờ dầu nóng, phân thành mấy bữa cho đứa nhỏ có bữa ăn ngon, còn lại dùng để xào rau. Gan heo cùng cật heo rửa xong, ướp muối, cùng một chút tiêu phơi ở dưới mái hiên, phổi heo thì nấu với nước, cũng phơi lên, để cho ráo nước, chờ mưa vài ngày, còn để thấm nước bên trong, thảng đến khi phổi heo từ đỏ trở nên trong suốt, mới tính là đã rửa sạch, lòng heo cùng với xương thì rửa sạch, phơi ở bóng râm, tạm thời chưa xử lý.

Thừa dịp nhiều ngày tuyết vẫn chưa rơi, Đại Tráng cùng Nhị Tráng đến thôn bên cạnh tìm về mấy cành liễu thích hợp để đan giỏ, còn chặt thêm mấy cây trúc lớn trước nhà. Thôn kế bên có cả một rừng trúc lớn cùng một rừng cây liễu đều vô chủ, hằng năm vào mùa xuân, người trong thôn đều đến đây lấy măng, những lúc khác, có rất ít người giống như Đại Tráng đến đây chặt trúc, thế nên cho đến bây giờ, rừng trúc kia vô cùng tươi tốt.

Lần này, Đại Tráng ngồi ở cửa phòng đan giỏ, để Nhị Tráng cùng Đại Nụ Nhi thay phiên nhau giúp đỡ, xử lý vật liệu, vót cành liễu, giúp cái này giúp cái kia. Thế nhưng đến gần nửa ngày, Đại Tráng chỉ làm được hai cái giỏ.

Đại Tráng nghĩ nghĩ, cầm lấy hai cái giỏ bỏ bảy tám trái trứng, tới nhà Trần đại thúc cùng Lý đại thúc.

“Lý đại thúc, cái này là hai giỏ liễu con tự làm, đại thúc cầm lấy đựng mấy đồ dùng hàng ngày.” Đại Tráng đem hai cái giỏ đặt xuống, nói tiếp: “Đây là mấy trái trứng, con muốn đại thúc đổi giúp con mấy củ cà rốt.”

Lý đại thúc không nói lời nào, tới vườn rau trong sân nhà mình, nhổ lên gần mười cây lớn.

Đại Tráng đứng ở ngoài vườn liên tục kêu: “Đủ rồi, đủ rồi!”

Lý đại thúc căn bản là không nghe, lại rút thêm hai củ cải trắng, giúp Đại Tráng cột lại.

“Đều là từ trong vườn nhà, về sau muốn ăn cứ trực tiếp đến lấy, không cần mang mấy thứ này nọ đến đâu!” Lúc gần đi, Lý đại thúc dặn dò.

Đại Tráng lắc đầu: “Cảm ơn Lý đại thúc, sao có thể lấy không của đại thúc được? Hiện giờ trong nhà có gà, cũng không thiếu trứng.”

Lý đại thúc cười đánh nhẹ đầu Đại Tráng: “Nhà đại thúc càng không thiếu trứng gà nha!”

Lý đại thúc không cách nào từ chối chỉ đành nói chuyện phiếm vài câu với Đại Tráng rồi mới để Đại Tráng về.

Nơi này mùa đông một ngày chỉ ăn hai bữa cơm, thế nhưng Đại Tráng không nghĩ vậy, để tiết kiệm lương thực, bữa trưa cũng không làm cơm, mỗi ngày đều là buổi sáng làm nhiều cơm một chút, đến giữa trưa đói bụng thì ăn một ít.

Đem cà rốt cùng củ cải trắng mang về nhà, Đại Tráng trước lấy bốn năm miếng xương, rửa sạch, dùng dao chặt nhỏ, bỏ trong nồi lửa nấu, nấu đến khi nước sôi, vớt hết mấy cặn ra, mới để lửa nhỏ, bỏ thêm tiêu, ớt, quế, muối vào, từ từ nấu.

Đại Tráng để cho Nhị Tráng trông lửa, còn mình thì xử lý bộ lòng.

Cầm lấy bộ lòng cắt thành miếng nhỏ, chọn năm sáu củ cải trắng, rửa sạch, không gọt vỏ, trực tiếp bỏ vào trong chậu gỗ sạch tán nhuyễn, đợi hỗn hợp củ cải đã nhuyễn, rắc chút bột mì, trộn đều với nhau, dùng một cái bình lớn, đổ đầy bình rồi bịt kín miệng bằng rơm, đem chôn ở nơi có bóng râm, chờ đến đầu xuân năm sau, lúc thiếu đồ ăn, món lòng này ăn rất được.

Chuẩn bị đầy đủ, mùi thơm từ xương hầm đã tỏa ra bốn phía, làm cho Nhị Nựu Nhi cùng Tam Nựu Nhi đều hướng về phía bếp nhìn trông mong, Đại Nựu Nhi ở phòng bên cạnh cũng chạy đến phòng bếp nhìn một cái, sau đó lại trở về phòng, chăm sóc hai đứa nhỏ song sinh.

Nhị Nựu Nhi nhìn Đại Tráng, mong mỏi hỏi: “Đại ca, Nhị Nựu Nhi đói lắm rồi, khi nào mới nấu chín vậy?”

Đại Tráng mở nắp nhìn một chút, bên cạnh nước hầm có màu trắng ngà thì có chút màu đỏ của hạt tiêu, như vậy cũng đã gần xong rồi.

“Nhanh rồi, chỉ cần bỏ củ cải vào nấu là ăn được.” Đại Tráng quay đầu hướng Nhị Nựu Nhi nói, lại nhìn Nhị Tráng đang trông lửa dạn dò: “Nhị Tráng, cho lửa lớn tí.”

Chờ nước hầm sôi thêm một lần nữa, Đại Tráng đem củ cải đã sắc miếng bỏ vào, lấy đậu hũ mấy ngày trước làm giò cắt thành miếng nhỏ, rửa sạch, chuẩn bị lát nữa bỏ vào lẩu ăn.

Món chính là bánh bao, cái này Đại Tráng đã chuẩn bị sẵn từ hôm qua, hôm nay chỉ cần hâm nóng là có thể ăn.

## 9. Chương 9: Nước Hầm Xương

Đại Tráng nấu gần xong thì đổ nước hầm xương với củ cải ra một cái nồi, đặt trên bếp nhỏ. Bếp nhỏ này chỉ dùng than củi, mà ở đây cũng chỉ có loại than củi này.

Để lửa nhỏ, Nhị Tráng, Đại Nựu Nhi đem hai đứa trẻ song sinh từ trong phòng ôm ra, ngồi xuống bên bếp nhỏ.

“Đại ca, Nhị Tráng, mở cửa đi, các người ở bên trong ăn gì vậy, thơm quá đi!”

Đại Tráng đang chuẩn bị lấy bánh bao hấp, chuẩn bị ăn cơm, ngoài cổng liền truyền đến một trận đập cửa “Bang bang”

Nhị Tráng bất mãn nói thầm: “Lại là tam ca ca, chắc chắn là đến ăn ké, mỗi lần nhà chúng ta có gì ăn ngon, bọn họ lại đến...”

“Nhị Tráng, ra mở cửa đi!” Đại Tráng nghiêm khắc nói, một thằng đàn ông thì không nên bủn xỉn như vậy.

Nhị Tráng không tình nguyện mở cửa.

Còn chưa đến bếp, đã nghe tiếng mấy đứa con nít.

Đại Tráng bắt đặc dĩ lắc đầu, lấy hai bát bột, vo thành một cục, ở trên thớt nặn vài cái, bỏ thêm hai cây củi, cho lửa lớn để hầm lại chút nước hầm xương trong nồi, rồi làm thêm một ít mì.

Đến là hai đứa nhỏ, là con thứ ba và thứ năm của đại bá, chắc chắn là lão tam mang theo cậu lão ngũ chơi, nghĩ được mùi nước hầm xương ở bếp nhà mình, thế nên hai đứa nhỏ liền tới.

Nhà đại bá có năm đứa con, đứa lớn cùng đứa thứ tư là con gái, đứa thứ hai, ba, năm đều là con trai, đại đường tỉ năm nay đã được mười hai tuổi, đại bá mẫu đang định cho chị đính hôn, đại đường ca năm nay mười tuổi, được xem là nửa sức lao động, ngày thường đều theo đại bá. Hôm nay tới hai đứa nhỏ, một đứa được một tuổi, một đứa mới ba tuổi, bé gái thứ tư kia bình thường rất ít ra ngoài, năm nay cũng chưa đầy năm tuổi. Đại bá cũng không đặt tên đứng đắn gì cho con mình, vẫn chỉ gọi là Đại Nhi, Nhị Nhi, Tam Nhi, lần này chọn chồng cho đại đường tỉ, mới tìm một cái tên gọi là Vương Tiểu Mỹ, vì thế đại bá mẫu thường hay điểm thêm mấy chữ đỏ đó lên bánh bao đưa cho mấy nhà xung quanh, để mọi người trong thôn biết đại đường tỉ lấy tên này.

Mặc kệ như thế nào, đến đây thì liền là khách, Đại Tráng cầm lấy một miếng thịt, cắt thành miếng mỏng thả vào nồi, cho mỗi đứa nhỏ một bát mì, để bọn nhỏ ngồi xung quanh bếp ăn, cho Nhị Tráng chăm sóc bọn nhỏ, còn mình thì đến nhà đại bá nói một tiếng.

Đại bá hướng về phía phòng bếp kêu lớn: “Mẹ nó, Tam Nhị cùng Ngũ Nhi ở nhà thúc nó ăn cơm chiều đó, lấy ra mấy cái bánh ngô đưa cho Đại Tráng mang về đi.”

Đại Tráng vội vàng từ chối.

Đại bá mẫu ở trong bếp than thở nửa ngày, cũng chẳng thấy đi ra.

“Con ơi một lát!” Đại bá hiểu vợ mình thế nào nên liền đi vào, một lát sau cầm năm cái bánh bao lớn đi ra, không nói hai lời, nhét vào trong tay Đại Tráng.

“Hai đứa nhỏ kia mỗi ngày, cũng đâu ăn nhiều bánh bao như vậy...” Đại bá mẫu đứng ở cửa bếp nói, có chút vội vàng nói.

Đại đường tỉ ở trong bếp kêu một tiếng “Mẹ”, rồi kéo đại bá mẫu vào trong.

Đại bá mẫu chưa hết giận vẫn lăm nhăm trong phòng bếp.

Đại bá nhìn Đại Tráng muốn nói gì lại thôi, cuối cùng sờ đầu Đại Tráng nói: “Mau trở lại nhà ăn cơm đi!”

Đại Tráng gật gật đầu, ở bếp chào đại đường tỉ cùng đại đường ca rồi đi.

Đợi đến khi về nhà, Đại Tráng đỡ khóc đỡ cười nhìn Nhị Tráng đang gặt gao che lại giỏ bánh bao, bát của

mấy đứa nhỏ kia thì đều đã ăn sạch sẽ.

“Nhị Tráng, em đang làm gì vậy?” Đại Tráng khiển trách.

“Chúng em phải đợi đại ca cùng ăn.” Nhị Tráng còn không buông tay, cúi đầu nói.

Đại Tráng sững sốt, trong lòng dâng một cỗ chua xót.

“Được rồi, ăn cơm nào, ăn cơm nào!” Đại Tráng tiếp đón hai đứa nhỏ nói.

Hướng bếp lò lấy ra mấy cục than củi, sau bỏ thêm mấy miếng đậu, Đại Tráng để hai đứa nhỏ song sinh vào trong cái giỏ, múc thêm một chén củ cải, vừa thổi vừa dứt hai đứa nhỏ song sinh ăn.

Tam Nộ Nhi cầm lấy thìa gỗ tự múc cho mình ăn, Đại Nộ Nhi thì ở một bên coi chừng.

Ăn cơm xong, đại đường ca đến đón hai đứa em trở về.

Đại Tráng đem canh hầm củ cải với đậu trắng, lấy thêm một chén mì đưa cho đại đường ca ăn.

Đại đường ca từ chối như thế nào cũng không được, nhận lấy, ba miếng liền giải quyết hết.

Trước khi đi, mấy đứa nhỏ kia còn kéo tay Đại Tráng ồn ào nói: “Đại ca ca, đại ca ca nấu củ cải ngon quá, lần sau, em đem củ cải lại đây, đại ca ca nấu cho em ăn nha...”

Đại Tráng cười cùng nó nói đùa vài câu, rồi tiễn ba anh em ra cổng mới trở lại thu dọn phòng bếp.

Bên kia, ba anh em sau khi về nhà, đại bá bắt lão tam lại giáo huấn.

“Mày ngứa ngáy tay chân hay sao, trong nhà có đồ ăn sao không ăn? Mày ở nhà bọn nó có thể ăn no sao? Nói mau, đêm nay ăn mấy cái bánh bao?”

Lão tam khác với mấy đứa khác trong nhà đại bá, nó tính như con khỉ nhỏ, đối với loại rắn dạy thế này chỉ coi như gió thoảng bên tai, bình thường thì nó chỉ sợ bàn tay của cha nó thôi, làm mặt quỷ nói: “Chúng con ăn thịt nè, so với mẹ nấu còn ngon hơn!”

Nói xong, chạy nhanh như chớp.

Để lại đại bá phía sau tức giận đến liên tục chửi bậy.

Sáng ngày thứ hai, Đại Tráng dùng chút nước canh còn lại nấu cháo, mấy đứa nhỏ ăn được vị ngọt ngào lúc trước.

Qua vài ngày, đại đường ca đem theo hai đứa em trai ôm tới bảy tám củ cải.

“Đại đệ đệ, này là củ cải các em cứ cầm lấy, không đủ thì nhà chúng ta còn đó!” Đại đường ca đem củ cải đặt tại bếp, thấp giọng nói.

Đại Tráng nghĩ nghĩ, nói: “Ngày mai em có hầm canh xương, anh cùng mọi người lại đây ăn nha!”

Lão tam liên cao hứng kêu lên, ở trong sân chạy ngược chạy xuôi la hét như điên.

Đại đường ca gật đầu, kéo hai đứa nhỏ đi.

Đại Tráng thu dọn củ cải, ngồi xuống, tiếp tục đan giỏ liễu.

## 10. Chương 10: Lễ Mừng Năm Mới (thượng)

Từ khi ở chợ trở về, qua bốn năm ngày sau thì tuyết bắt đầu rơi.

Lúc Đại Tráng nấu mì hay cháo đều cho thêm chút nội tạng heo, thường là gan heo, thận heo thì xào với hạt tiêu, để mấy đứa nhỏ ăn vài miếng, còn lại thì treo lên, đợi tới lễ mừng năm mới mới dùng, hiện giờ mấy đứa nhỏ đều ngóng trông đến lễ mừng năm mới.

Đại Tráng trừ nấu cơm, thời gian còn lại đều dùng để đan giỏ, lần này, Đại Tráng bỏ chút công sức, trừ bỏ một loại giỏ bình thường hay đan, còn làm thêm vài loại giỏ mới, có nhiều loại hình dạng, nào là ngôi sao năm cánh, đóa hoa, đủ loại hình dáng, còn làm thêm loại giỏ giống như cái bàn, thích hợp để bày hoa quả, tuy rằng tiến độ có chút chậm, nhưng Đại Tráng nghĩ có thể tăng giá lên chút, ngược lại sẽ kiếm được nhiều hơn.

Bởi vì cả ngày đều dùng cành trúc, cành liễu đan giỏ, tay Đại Tráng đều phủ đầy vết thương, Đại Nữ Nhi sau khi biết được, đều dành giặt tã cho hai đứa trẻ song sinh, đến cả Nhị Tráng sau khi tình cờ biết được tay đại ca không tốt, liền mấy việc chạm vào nước như rửa rau, cũng không cho Đại Tráng chạm tay vào.

Đại Tráng sau khi đấu tranh không có hiệu quả, chỉ được nấu nước nóng và nấu cơm. Thế nên bình thường đều nấu nước nóng để Nhị Tráng với Đại Nữ Nhi tắm rửa, đồng thời trong lòng cũng vô cùng ấm áp, vất vả chút cũng đáng.

Lễ mừng năm mới rất nhanh đến, mồng tám tháng chạp, Đại Tráng đối với rau cháo gì cũng không cảm

thấy hứng thú, tùy tiện đem mấy lon gạo trộn với khoai lang cùng đậu nấu thành cháo, mình thì chăm sóc hai đứa trẻ song sinh, còn Nhị Tráng mang theo Đại Nựu Nhi, Nhị Nựu Nhi, Tam Nựu Nhi đi tới nhà khác ăn cháo mồng tám tháng chạp.

Qua mồng tám tháng chạp, các nhà trong thôn liền bắt đầu thảo luận chuyện tập hợp, đây là lần tập hợp cuối cùng lớn nhất trong năm, chủ yếu là vì chuẩn bị đồ dùng cho lễ mừng năm mới.

Đại Tráng đã kịp chuẩn bị mọi thứ, bỏ trong một tay nải lớn, đeo trứng gà cùng giò đã đan, Nhị Tráng dắt Nhị Nựu Nhi đang hứng phần cùng lão tam nhà đại bá với mấy đứa trẻ khác cười nói.

Căn cứ vào thời gian không giống nhau, Đại Tráng đem các loại giò định giá từ hai đồng cho tới sáu bảy đồng, Nhị Tráng dắt Nhị Nựu Nhi ở bên cạnh hưng trí bưng bưng giúp đỡ bán trứng gà.

Tới gần lễ mừng năm mới, trên chợ vô cùng nhiều người, hơn nữa lúc này mọi người đều bỏ thêm chút tiền mua mấy thứ thường ngày không dám mua, giống như mấy loại giò để đựng hoa quả hay quà vặt của Đại Tráng vậy.

Ở xa có một đứa nhỏ khoảng tám chín tuổi, tức giận chen vào chợ, không có nhìn đường cũng chả thèm quan tâm lời chửi bới của mấy người xung quanh, chạy nhanh vào trong, lại không nghĩ tới Đại Tráng sẽ bày bán mấy cái giò ở đây, liền té vào đó.

Nhị Nựu Nhi đang đứng kế bên Đại Tráng giật mình nhìn thấy, trên chợ, dòng người vẫn đang di chuyển, nếu như không có chuyện gì đặc biệt cũng không đạp vào sạp, huống hồ, sạp của Đại Tráng cũng không đặt quá gần lối đi.

Đứa bé kia vốn đang tức giận, vội đứng dậy, lấy tay lau miệng đang bị thương, rồi lại tức giận, đá vào mấy cái giò, miệng lải nhải mắng.

Đại Tráng còn chưa kịp phản ứng, Nhị Tráng so với đứa nhỏ kia nhỏ hơn một cái đầu liền vọt lên, đẩy đứa bé kia, lớn tiếng quát: ” Tránh ra, mày làm cái gì vậy...”

Đứa bé kia bị đẩy một cái liền lão đảo, đẩy ngược lại Nhị Tráng, xoay người chuẩn bị chạy đi.

Nhị Tráng không thuận theo giữ lại đứa bé nói: “Mày đá hỏng giò trúc của đại ca tao liền muốn bỏ chạy, không có cửa đâu!”

Đứa bé kia vung tay áo, từ đó quăng ra mấy đồng tiền trên người Nhị Tráng, cũng chả thèm nói lời nào, một cước đá bay giò ở phía trước, chạy một cái mất tiêu.

Nhị Tráng hầm hừ đi trở về, chân đá trước mặt, hướng phía đứa bé vừa chạy quát: “Chả có gì hay, mình làm hỏng còn bày đặt này nọ...”

Đại Tráng đi qua, nhặt lại tiền, đếm, có mười một đồng, này cũng đã vượt xa giá của giỏ trúc, giỏ kia bị đá, Đại Tráng cũng nhặt trở về, bị đá nên hình dáng hơi méo một chút, nhưng chỉ cần chỉnh lại, vẫn có thể dùng.

Đại Tráng quay đầu nhìn thoáng qua Nhị Tráng vẫn còn đang tức giận, tới gần sờ đầu Nhị Tráng nói: “Đứa nhỏ kia không đúng, em làm vậy cũng không được.”

Nhị Tráng không vui ngẩng đầu nhìn đại ca mình.

“Đứa nhỏ kia tẻ, nhất định là trong lòng cũng không vui, đá đồ của chúng ta cho hả giận, đây là nó không đúng, nhưng em cũng không nên đẩy nó, người ở đây nhiều như vậy, nó bị đẩy ngã rồi những người khác không cẩn thận dẫm bị thương thì phải làm sao?”

Nhị Tráng thấp giọng nói: “Đại ca đan giỏ rất vất vả...”

Đại Tráng “Ừ” một tiếng, tiếp tục nói: “Em trước tiên có thể cùng nó nói lý, hơn nữa bây giờ, nó cũng đã bồi thương giỏ, giá còn nhiều hơn giá của chúng ta, điều đó chứng minh nó cũng đã biết mình không đúng.”

Nhị Tráng vẫn không vui, nói thầm: “Nó cũng không có xin lỗi...”

Đại Tráng sừng sốt một chút, có chút bất đắc dĩ trong lòng thầm nghĩ: đứa nhỏ này nha!

“Có lẽ nó có việc gì gấp không chừng, tóm lại, đàn ông không cần phải tính toán chi li như vậy, huống hồ, trên đời còn nhiều việc...” Câu nói kế tiếp, Đại Tráng cũng không nói ra.

Nhị Tráng không biết có hiểu hay không ý của anh mình, thế nhưng vẫn vâng lời.

Đại Tráng bán xong mọi thứ, mua mấy dây pháo cho Nhị Tráng lúc mừng năm mới thì phóng, Nhị Tráng liền lập tức vui vẻ trở lại, chuyện lúc nãy liền ném khỏi đầu, mua thêm cho Nhị Nụ Nhi một cái bánh rán, Nhị Nụ Nhi cũng liền vui vẻ như vậy.

Đại Tráng cười tủm tỉm nhìn Nhị Tráng cùng Nhị Nụ Nhi đang vui vẻ phấn chấn, đây mới giống đứa nhỏ nha!

## 11. Chương 11: Trước Lễ Mừng Năm Mới

Lần này bán giỏ được hơn một trăm đồng, còn thêm tiền bán trứng gà, tổng cộng được hai trăm lẻ bảy đồng, Đại Tráng cẩn thận lấy một trăm tám mươi đồng đi mua đồ dùng cho lễ mừng năm mới, mà trong đó dùng nhiều nhất chính là mua một mảnh vải màu vàng cùng một mảnh vải màu xanh điểm ít hoa, cái này chuẩn bị để cho bọn nhỏ quần áo mới, ở trong thôn có hai góa phụ, ngày thường chỉ dựa vào việc thuê thùa

để sống, mấy người vợ khác trong thôn cũng biết việc này thế nên những lúc nhiều việc cũng bỏ vài đồng tiền hay dùng đồ vật đổi lấy, mời hai người giúp đỡ làm quần áo. Dần dần, mọi người đều có thói quen, nếu làm không kịp việc thuê thùa đều nhờ hai góa phụ này. Đại Tráng lần này cũng tính nhờ hai người giúp đỡ.

Muốn mừng lễ năm mới, tuy rằng trong nhà chỉ có mấy đứa trẻ nhỏ, nhưng chuyện phải làm đều giống nhau không thể thiếu, phải quét dọn, chuẩn bị đồ ăn...

Hôm nay hai mươi tám tháng chạp, Đại Tráng dọn dẹp xong phòng bếp, lại tiếp tục ngồi xuống đan giỏ, cái này là chuẩn bị để đầu xuân năm sau đem bán, mua hạt giống.

“Đại ca, Nhị Tráng, các anh có nhà không?”

Đại Tráng nghe ra là tiếng của Tam Nhi, để cho Đại Nụ Nhi đi ra cổng mở cửa.

“Đại Nụ Nhi, anh tới gọi các em đến nhà cha anh ăn bữa cơm đoàn viên nè!” Tam Nhi đứng ở cổng lớn tiếng nói.

Đại Nụ Nhi nho nhỏ hoan hô một tiếng, xoay người chạy vào sân đối diện nói: “Đại ca, đại ca, hôm nay đến nhà đại bá phụ ăn bữa cơm đoàn viên nha!”

Tam Nhi nhà đại bá phụ gọi Đại Tráng là anh, Đại Nụ Nhi là chị, Nhị Nụ Nhi và Tam Nụ Nhi là em, chỉ có duy nhất kêu tên là Nhị Tráng vì cả hai người tuổi đều ngang nhau.

Đại Tráng lúc này mới nhớ ra, khi ba mẹ thân thể này còn chưa gặp chuyện không may, hàng năm trước lễ mừng năm mới đều đến nhà đại bá phụ ăn cơm một lần, rồi một lần khác mời lại cơm, người hai nhà xem như là gặp mặt hàng năm.

Đại Tráng lên tiếng, dọn dẹp này nọ, đem cửa cùng cổng đều đóng kĩ, dắt theo một đám trẻ nhỏ nói nói cười cười hướng nhà đại bá phụ.

Đến nhà đại bá phụ, đại đường tỷ đã sắp xong bát đĩa, thấy bọn Đại Tráng đến, xoa xoa hai tay bế Tam Tráng từ tây Đại Tráng, để bọn nhỏ ngồi xuống xung quanh bàn.

Đại bá mẫu hôm nay vô cùng nhiệt tình, bưng đồ ăn đi lên, liên thanh nhắc bọn Đại Tráng ăn.

Đại Tráng nhìn một chút, đồ ăn chủ yếu là thịt heo cùng cải trắng, bên cạnh còn có sáu bảy loại rau có vào mùa đông, cộng thêm một đĩa lạc rang, đây coi như là đồ ăn phong phú của nhà nông đi.

Trong ngày thường, mọi người mới khách hoặc cùng nhau ăn cơm, phụ nữ cùng trẻ nhỏ không thể ngồi cùng bàn, thế nhưng hôm nay là ăn bữa cơm đoàn viên, hơn nữa đều là họ hàng thân thích, sẽ không để ý đến cấp bậc lễ nghĩa, mọi người trong hai nhà đều ngồi quanh bàn.

Có lẽ do có nhiều người, Đại Tráng cảm thấy đồ ăn không được lắm thế nhưng bọn Nhị Tráng cùng với bọn nhỏ nhà đại bá phụ, kể cả đại bá phụ lẫn đại bá mẫu đều ăn vô cùng sôi nổi.

Đại Tráng ôm Tứ Tráng, đại đường tỷ giúp đỡ ôm Tam Tráng, Đại Nự Nhi vừa ăn vừa nhìn Tam Nự Nhi, Nhị Tráng, Nhị Nự Nhi đã sớm cùng với mấy đứa nhỏ nhà đại bá phụ chơi với nhau, mấy đứa nhỏ giành ăn cười đùa hi hi ha ha.

Buổi chiều, Đại Tráng để Nhị Tráng, Đại Nự Nhi, Nhị Nự Nhi ba người ở lại nhà đại bá phụ chơi, còn mình mang Tam Nự Nhi cùng hai đứa trẻ song sinh trở về, để bọn nhỏ ngủ trưa, tranh thủ thời gian tiếp tục đan giỏ, trong lòng thầm tính ngày mai cũng nên nấu gì đó mời lại nhà đại bá phụ.

Quần áo mới của bọn Nhị Tráng đã giao cho Vương quả phụ làm, nói đến thì Vương quả phụ với thân thể này cũng có loại quan hệ họ hàng, chồng của Vương quả phụ cùng với ba Đại Tráng và đại bá phụ, hai nhà bình thường nếu không có việc lớn gì cũng không qua lại, sau chồng Vương quả phụ ngã trên núi chết, liền để lại hai mẹ con Vương quả phụ, trong nhà không có đàn ông, làm việc gì cũng khó khăn.

Lúc chiều, Vương quả phụ mang theo con gái nhỏ lại đây đưa quần áo, tổng cộng lớn nhỏ năm kiện áo bông mới, với đưa lại cho Nhị Tráng cùng Đại Nự Nhi, Tam Nự Nhi quần.

Con gái duy nhất của Vương quả phụ gọi là Vương Niếp Niếp, mẹ nó ngày thường quản lý rất nghiêm con gái của mình, rất ít để bé ra ngoài, hôm nay bởi vì lễ mừng năm mới, hơn nữa còn coi như họ hàng thân thích, liền dẫn theo con gái đi ra ngoài hít thở không khí.

Đại Tráng nhiệt tình mời hai mẹ con vào sân ngồi, để Tam Nự Nhi cùng Niếp Niếp chơi đồ hàng, đồ chơi của Tam Nự Nhi là do Đại Tráng bỏ công sức giúp nó làm, nào là bát nào là gáo, muống đều có, dùng một cái giỏ nhỏ bỏ tất cả vào, tuy rằng chỉ là một tảng đá, mái ngói, miếng gỗ, nhưng mà ở trong tâm trí của một đứa trẻ như Tam Nự Nhi mà nói thì là đồ tốt nhất, mỗi ngày mang theo cái giỏ nhỏ của mình, ngồi nơi sáng sủa trong sân, liền có thể chơi nửa ngày.

Niếp Niếp năm nay mới bốn tuổi, ngày thường đều ở nhà đến hoảng loạn, lúc này được chơi với Tam Nự Nhi, hai bé gái ngồi ở một góc sáng sủa, vừa đào cát, vừa nhỏ giọng nói.

Đại Tráng sờ vào áo bông Vương quả phụ đưa tới, bên trong nhét đầy bông, vô cùng dày, Vương quả phụ còn dùng vải thưa may thêm mấy đôi tất.

Theo trí nhớ của thân thể này, Đại Tráng biết, nơi này mọi người đã sớm dùng bông, thế nhưng rất ít người dùng vải bông, gia đình nhà nghèo thì ngại vải bông mặc không được, giặt không được, hơn nữa giá cũng không phù hợp như vải bố, gia đình nhà giàu thì lại cảm thấy tơ lụa vừa mượt mà lại đẹp dễ, hơn nữa còn có nhiều nguyên nhân khác khiến vải bông ế, thế nhưng mọi người đồng thời cũng phát hiện, bông sau khi gia công một chút, bỏ thêm vào quần áo cũng chắn chắn, thì vô cùng ấm áp, hơn nữa trình tự gia công cũng ít, phí tổn cũng giảm xuống nên nhiều nơi nhà nông cũng thường dùng một chút.

Đại Tráng chưa từng thấy kiểu canh cửi thời xưa này, thế nên cũng không biết nguyên lý hoạt động của canh cửi, tuy rằng có hiểu về tình hình của vải bông nơi đây nhưng bản thân cũng không có năng lực mà

cải tạo khung dệt để thay đổi thị trường bông vải, đây căn bản cũng không phải vấn đề về kĩ thuật, trí tuệ người xưa không thể khinh thường, hình thành nhận thức của một thời đại đâu dễ dàng bị thay đổi.

Vương quả phụ nói chuyện với Đại Tráng một lát rồi về, thế nhưng nhìn Niếp Niếp đang chơi đùa vô cùng vui vẻ, Vương quả phụ có chút không đành lòng kéo con gái về.

Nhìn Vương quả phụ khó xử, Đại Tráng cười nói: “Dì Vương, cứ để Niếp Niếp ở đây chơi một tí, chờ một chút cháu để Nhị Tráng đưa Niếp Niếp về!”

Vương quả phụ có chút do dự.

Đại Tráng hiểu Vương quả phụ là tuổi xuân thủ tiết, mang theo một đứa con gái sống qua ngày, so với mọi thứ thì thanh danh vô cùng quan trọng, cho nên mới ngay cả con gái đi ra ngoài chơi một tí cũng để ý như vậy.

“Dì Vương, dì có việc thì cứ về đi, Niếp Niếp cùng lắm chỉ ở nhà bà con chơi một chút, không có việc gì đâu mà!” Đại Tráng khuyên.

Vương quả phụ trong lòng đắn đo một hồi, không nỡ để con gái đang chơi đùa vui vẻ thì phải về, mới miễn cưỡng đồng ý với Đại Tráng, trong lòng hạ quyết tâm, trước khi trời tối, mình phải dành thời gian chơi với con gái...

## 12. Chương 12: Ngốc Tử

Mãi cho đến tối, Nhị Tráng cùng Đại Nụ Nhi, Nhị Nụ Nhi không trở về, Vương quả phụ rốt cuộc phải quay lại đón con gái về, cũng là Tam Nhi nhà đại thúc phụ lại nhấc, nói là bọn Nhị Tráng ở lại nhà nó ăn cơm chiều.

Đại Tráng sau khi biết, chỉ đơn giản nấu một chút nước nóng rửa mặt, ăn cơm chiều qua loa.

Hai đứa trẻ song sinh hai ngày trước đã không tới nhà vợ họ Lý, vợ họ Tôn bú sữa mẹ, sau lễ mừng năm mới, mỗi ngày đến nhà người khác cũng không hay gì, chỉ có khi nào gặp được vợ họ Lý không câu nệ cái gì, có thể cho bú một chút.

Buổi tối, sau khi bọn Nhị Tráng trở về, Đại Tráng đặc biệt dặn dò bọn chúng ngày mai phải ở nhà giúp đỡ mình, nấu một bữa cơm đoàn viên.

Nhị Tráng cùng Đại Nụ Nhi, Nhị Nụ Nhi liền vui vẻ hoan hô, mấy tháng này bọn nhỏ đã sớm biết tay nghề đại ca nhà mình, làm cơm, phải gọi là khiến người ta ngay cả lưỡi cũng muốn nhai mất.

Nhị Tráng như là rất vui vẻ, sáng sớm hôm sau đã chạy qua nhà đại thúc mời, để cho bọn họ biết năm nay nhà mình cũng sẽ nấu bữa cơm đoàn viên, còn dẫn theo Tam Nhi nhà đại thúc cùng Ngũ Nhi qua đây chơi cả buổi sáng.

Đại Tráng không có cách nào, đem hai đứa trẻ song sinh ôm vào trong nhà, để Nhị Tráng vừa chăm sóc hai đứa trẻ song sinh cùng Tam Nụ Nhi, vừa chơi với hai đứa nhỏ nhà đại thúc, Đại Nụ Nhi thì trong phòng bếp giúp mình.

Vẫn là nấu lẩu, thế nhưng lần này cho rất nhiều thịt, dù sao cũng đã phơi nhiều thịt nạc, giờ chỉ cần gỡ xuống từ xà nhà, xắt củ cải trắng bỏ vào trong canh. Người cũng đông thế nên muốn ăn được nhiều, thì không thể chỉ dùng bếp nhỏ để nấu lẩu, Đại Tráng nghĩ lúc đó chắc phải dùng một cái bếp lớn để nấu.

Đồ ăn chính là lẩu, thêm một đĩa đậu phộng rang, những cái khác là đồ ăn thường làm để dành vào mùa đông, đây là đồ ăn mà Đại Tráng dùng giỏ đan được đổi nhà này một ít, nhà kia một ít.

Xương cùng củ cải trong nồi đã nấu xong, đồ ăn khác cũng gần hoàn tất, chỉ chờ bày ra.

“Thằng ngốc, thằng ngốc...”

Bên ngoài truyền đến tiếng kêu lớn của Tam Nhi cùng Nhị Tráng.

Đại Tráng lau tay, dặn Đại Nụ Nhi trông nom, còn mình thì ra ngoài.

Ở cổng, có một đứa bé vô cùng bần ngồi trên đất, vừa chảy nước miếng vừa nhìn vào bên trong, Nhị Tráng cùng Tam Nhi thì vừa kêu to vừa lấy đá ném đứa nhỏ.

Mặt Đại Tráng trở nên lạnh lùng, tuy biết Nhị Tráng cùng Tam Nhi không có ác ý gì khi dùng đá ném đứa nhỏ kia, cùng lắm chỉ để đuổi nó đi thôi, thế nhưng hành động kia thực là vô cùng đáng giận.

Đứa bé ngốc này Đại Tráng cũng biết. Gia đình đứa bé này là địa chủ ở thôn kế, nói là địa chủ, kì thật thì gia cảnh cũng chỉ đầy đủ hơn một chút. Trong nhà địa chủ cũng không có nô tì gì, cùng lắm lúc thu hoạch sẽ mướn thêm vài người giúp đỡ, ngày thường cũng có một vài người làm thuê, đại đa phần đều do người trong gia đình làm. Ngốc Tử này là con của nhà họ Ngô trong thôn Liễu Thụ. Là đứa con cả trong nhà. Nhớ lúc sinh ra cũng được mọi người vô cùng yêu thương chiều chuộng, chỉ là khi đứa bé dần dần lớn lên, được hai, ba tuổi, liền thấy có vấn đề. Bà Ngô vì chuyện này nên không ít lần nói bóng nói gió, sau đó con dâu Ngô gia liền tiếp sinh thêm bốn đứa con trai cùng một đứa con gái thì mọi chuyện mới tốt một chút. Thế nhưng từ đó con dâu nhà họ Ngô liền đối với đứa con đầu lòng này không vừa lòng, để cho đứa bé so với mấy đứa nhỏ bình thường càng không bằng. Đến nay đã được bảy tuổi thế mà ngay cả nói cũng không rõ ràng, cũng chả có tên gọi đúng đắn gì, người trong thôn đều gọi là bậy là “Ngốc Tử, Ngốc Tử”.

Không chờ Đại Tráng quát, cũng không biết là do Nhị Tráng hay là Tam Nhi nhà đại thúc, một cục đá ném qua trúng ngay đầu đứa nhỏ, đứa nhỏ cũng chả thèm la hét gì, chỉ lấy tay ôm trán, ngẩng đầu liền nhìn thấy có máu từ kẽ tay chảy ra.

Nhị Tráng cùng Tam Nhi đều ngây ngẩn cả người, nhìn chăm chăm Ngốc Tử.

Đại Tráng vội vàng đi qua, mở cổng, kéo Ngốc Tử vào, vừa nhìn vết thương, vừa hỏi: “Cảm thấy thế nào? Có choáng váng đầu không?”

Quay đầu nhìn Nhị Tráng cùng Tam Nhi còn đang đứng sững sờ ở một bên, tức giận đến lớn tiếng quát: “Còn đứng ở đây làm gì, đi vào bếp lấy một chậu nước nóng lại đây!”

Nhị Tráng vội vâng lời, hốt ha hốt hoảng chạy vào.

Tam Nhi cũng vội chạy vào bếp.

Đại Tráng bỏ tay Ngốc Tử ra nhìn một chút, may mắn là chỉ trầy da.

Chờ Nhị Tráng bưng nước nóng lại, Đại Tráng cầm lấy khăn thấm nước nóng, cẩn thận lau đi bùn đất xung quanh vết thương, lại thấy trên mặt cũng như tay Ngốc Tử đều bẩn như vậy, còn có nhiều vết nứt, bỗng nhiên thương xót, giúp nó lau mặt, rồi bỏ tay vào chậu rửa.

Ngốc Tử kia liền vui vẻ tươi cười, miệng phát ra một chữ duy nhất: “Ăn, ăn...”

Dứt lời, bụng Ngốc Tử cũng phối hợp vang lên một trận.

Đại Tráng bỏ khăn tay xuống, đứa nhỏ này cũng rất ngoan nha, có thể là ngửi thấy mùi nước hầm xương, mới mong mỗi ngày ở trước cổng.

“Đi theo anh nè!” Đại Tráng bưng chậu nước đã đen thui nói.

Ngốc Tử kia cũng không hiểu được lời nói, Đại Tráng đi tới đâu thì nó cũng liền bước phía sau tới đó, Đại Tráng ra ngoài sân đổ nước, Ngốc Tử kia liền đi theo ra sân, Đại Tráng đi vào bếp, Ngốc Tử cũng đi theo vào bếp...

Đại Tráng có chút bất đắc dĩ đặt một cái ghế nhỏ gần bếp lò nói: “Lại đây ngồi!”

Ngốc Tử kia bị Đại Tráng ấn xuống mới ngồi yên, Đại Tráng lấy một cái chén lớn múc một chén canh củ cải trên bếp, đưa cho Ngốc Tử ăn.

Chờ Đại Tráng quay đầu thì liền thấy, Ngốc Tử kia cứ nhiên ngay cả đũa cũng không biết dùng, dùng hai tay cầm lấy đũa chọt chọt, chọt đến cái nào thì ăn cái nấy, nếu ăn được thì mặt tỏ ra thỏa mãn, còn nếu rơi xuống đất thì lại quỳ xuống nhặt lên ăn.

Đại Tráng nhíu mày, đi qua cầm lấy tay Ngốc Tử, cầm lấy ngón tay phải của nó, dạy nó cách cầm đũa đúng cách.

Trên người Ngốc Tử có mùi khá kì lạ, giống như một thời gian dài không có tắm rửa, nhìn thân thể đứa nhỏ lớn thế kia chỉ là do có khung xương lớn thôi, trên người cơ hồ không có một miếng thịt, da ở tay thì đầy những vết nứt nho nhỏ, nhiều vết bị trầy đến ứ mủ.

Đại Tráng nhìn hành vi cử chỉ của Ngốc Tử, tuy rằng có chút chậm chạp nhưng cũng không giống trẻ thiếu năng, hạ quyết tâm, cầm một cái ghế nhỏ ngồi xuống kế bên, vừa chỉ Ngốc Tử dùng đũa, vừa hỏi vài câu trắc nghiệm đơn giản để thử trí lực trẻ em ở hiện đại, Ngốc Tử trừ bỏ đôi khi nói chuyện không được lưu loát, toàn bộ đều đáp được, mặc dù chuyện dùng chiếc đũa này, Đại Tráng cũng chỉ dạy nó trong chốc lát thế nhưng nó cũng nhanh chóng học được, Đại Tráng trong lòng thở dài, đứa bé này nếu ở hiện đại cũng chỉ là hơi ngốc một tí thôi, nếu người bình thường chỉ số thông minh là một trăm thì đứa bé này cũng được tám mươi, không có bị thiếu năng, cuộc sống hằng ngày không có gì khó khăn. Bất quá là do phản ứng có chút trì độn, học tập này nọ cũng chậm một chút, chỉ từng cái từng cái sẽ cũng như người thường. Thế nhưng ở nơi này không có suy nghĩ như vậy, đứa bé này hai đến ba tuổi, còn không nói được, như vậy đã không giống với mấy đứa trẻ khác, mọi người liền cho rằng nó là đứa ngốc, huống hồ gì nhà nào cũng có tới mấy đứa nhỏ, cho dù là người thân cũng chẳng có tâm tư gì bỏ ra cho đứa nhỏ.

### 13. Chương 13: Ngốc Tử

Ngốc Tử ăn một chén canh củ cải, rõ ràng vẫn chưa đủ no, nhưng cũng không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm trên bếp.

Đại Tráng thở dài một hơi, lại múc một bát nữa, đặt trước mặt Ngốc Tử. Ngốc Tử kia nhìn thấy, mơ hồ không rõ, nhìn chiếc đũa cùng cái bát đặt trước mặt.

Đại Tráng nói một hồi, Ngốc Tử kia mới hiểu là để cho nó ăn, không động tới đũa. Đại Tráng nhìn như vậy, cảm thấy có chút kì lạ. Hỏi Ngốc Tử vài câu, không cần đoán cũng hiểu được phần nào. Ngốc Tử này không biết dùng đũa, bình thường ăn cơm sẽ chậm thì không nói, còn có thể làm rớt cái này đổ cái kia, thế nên mấy người lớn trong nhà không thêm để ý tới nó, tất cả sau khi ăn xong thì Ngốc Tử cũng chỉ hết được nửa bát, mà còn chưa chắc là vào được miệng. Từ trước tới giờ, thế nhưng chưa từng được thêm cơm!

Chờ Ngốc Tử ăn xong, Đại Tráng dặn Nhị Tráng trông bếp, còn mình thì đem Ngốc Tử về nhà, kế hoạch lúc đầu là nói với người trong nhà tình hình Ngốc Tử một chút. Thế nhưng khi nhìn thấy sắc mặt của con dâu nhà họ Ngô, ngay cả vết thương trên trán của Ngốc Tử cũng không thêm hỏi, có lẽ cũng sẽ không thêm nghe, mà cho là có biết cũng không bỏ công sức cho Ngốc Tử. Đại Tráng thở dài, cái gì cũng không nói.

Lúc sau về nhà, Đại Tráng mới bắt đầu xào rau, để Nhị Tráng gọi gia đình Đại bá phụ lại đây ăn cơm. Tiếp đó mọi chuyện đều như đã định, vui vẻ ăn cơm, làm các công việc chuẩn bị lễ mừng năm mới, thế nhưng Đại Tráng vẫn còn nghĩ tới chuyện của Ngốc Tử kia.

Ba mươi tết thì cùng Đại bá phụ đi thắp hương đốt vàng mã cho cha mẹ. Trước phần mộ còn treo thêm

một cái đèn lồng nhỏ tự làm, những điều này là từ phong tục của địa phương, do Đại bá phụ trước đã nhắc Đại Tráng, tiền giấy, nhang, nến đều chuẩn bị đầy đủ, thế nên không có sự cố gì xảy ra.

“Đại Tráng, Nhị Tráng, đến nhà Đại bá phụ cùng đón giao thừa đi!” Đại bá phụ trên đường về thôn đề nghị.

Tam Nụ Nhi cùng hai đứa trẻ song sinh còn nhỏ, trời bên ngoài vô cùng lạnh, Đại Tráng sợ mấy đứa nhỏ nhiễm lạnh thì bệnh, để Đại Nụ Nhi ở nhà chăm sóc bọn nhỏ, còn mình cùng Nhị Tráng thì tới đây thắp nhang cho ba mẹ.

“Không sao đâu, một đám chúng con ở nhà đón giao thừa cũng vậy à.” Đại Tráng nhẹ nhàng từ chối.

Hán tử trung niên nghĩ tới sắc mặt vợ nhà mình, cũng không tiếp tục nói gì.

Mấy đứa nhỏ trong nhà, chờ tới giờ tí, đều đốt một cái pháo bông nhỏ, mỗi người ăn một chén bánh sủi cảo, Đại Tráng liền để bọn nó đi ngủ, không ai có kiên trì thức đến sáng.

Sáng sớm ngày thứ hai thì bị tiếng pháo lách tách bên ngoài đánh thức, hẳn là mấy đứa trẻ đốt pháo chơi buổi sáng.

Lúc này, trời đã tờ mờ sáng, Nhị Tráng lặn lông lốc, vừa mặc quần áo vừa phi nhanh ra ngoài, lần trước tập hợp Đại Tráng có mua cho nó mấy chục cái pháo, nó thật vất vả mới để dành tới lễ mừng năm mới, lúc này ngay cả quần áo chưa xong cũng không chờ được.

“Nhị Tráng, em đợi chút nữa đi, trước mang Đại Nụ Nhi, Nhị Nụ Nhi đi chúc tết đã!” Đại Tráng ngồi xuống, gọi lại Nhị Tráng, vừa mặc quần áo, vừa dặn.

Nhị Tráng vội đáp một tiếng, nghĩ đến ngày hai mươi chín trước đó vì làm bị thương Ngốc Tử đã chọc giận đại ca nhà mình, nên lúc này không dám cãi lời, chỉ có thể kiềm chế mong muốn, chờ Đại Nụ Nhi, Nhị Nụ Nhi mặc quần áo chải đầu. May là đi chúc tết các gia đình cũng có chuyện thú vị là được ăn thức ăn vật!

Đuổi đi bọn Nhị Tráng, Đại Tráng vội vàng thừa dịp lúc Tam Nụ Nhi cùng hai đứa trẻ song sinh còn chưa tỉnh, chuẩn bị mấy loại đồ ăn, cũng nấu nước chuẩn bị trà.

Mấy thức ăn kia đều là của nhà làm, cũng chỉ là một khay bánh bao lớn, sau đó cắt thành miếng, sau khi phơi nắng thì rang với muối, dùng làm đồ ăn vặt vô cùng ngon. Kì thật vẫn là chiên thì tốt hơn, thế nhưng không có điều kiện, còn có đậu rang, mùi rất thơm ăn vào cũng không tệ. Thế nhưng cũng không nên ăn nhiều. Còn có một số thức ăn khác, nấu chín rồi phơi nắng, sắp ra cũng coi như khá nhiều.

Mấy đứa nhỏ trong thôn dần dần cũng ngừng đốt pháo, Đại Tráng mới thở phào nhẹ nhõm. Bên ngoài trời đã sáng, sắc trời thế nhưng vẫn còn âm u, xem ra tuyết sắp rơi.

Đại Nựu Nhi, Nhị Nựu Nhi người đầy một đồng thức ăn vặt trở về, còn Nhị Tráng thì cùng mấy đứa con trai ra ngoài đốt pháo không có trở lại. Năm mới đến, nên Đại Tráng cũng không có quản lí nó, tự mình làm một ít bánh canh, chuẩn bị ăn phở heo.

Chúc tết đều là do Nhị Tráng đi, ở tuổi hai mươi mấy Đại Tráng cũng không hiếm lạ gì mấy loại pháo, đón tết lần đầu ở đây so với bình thường cũng không khác nhau, Đại Tráng im lặng, ngồi xuống đan giỏ, Đại Nựu Nhi, Nhị Nựu Nhi, Tam Nựu Nhi ở trong phòng vừa coi hai đứa trẻ song sinh vừa cười đùa nói giỡn ăn đồ ăn vặt.

Bên ngoài nơi nơi phát ra âm thanh của pháo, Đại Tráng tập trung mắt nhìn một thời gian dài thế nên có chút hoa mắt, ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài một chút cho mắt nghỉ ngơi, không ngờ lại phát hiện ở đối diện một đôi mắt to đen.

Ngốc Tử lui lại ba bước đứng nhìn vào trong, Đại Tráng nhú mày, buông giỏ đang đan giỏ trong tay, đi qua mở cổng.

Ngốc Tử kia cũng không cần mời, run rẩy liền đi vào cổng.

Đại Tráng nhìn bộ dạng Ngốc Tử, như là sợ hãi, cả người đều co rúm, run run, môi trắng bệch, cả ngày cũng nói không nên lời.

Đại Tráng đóng cổng, kéo Ngốc Tử đi vào, lấy một ít nước ấm, bỏ tay nó vào rửa. Sau đó hỏi nhỏ, Ngốc Tử không trả lời, Đại Tráng lấy một cái ghế nhỏ đặt gần mình, để Ngốc Tử ngồi một chút, còn mình thì tiếp tục đan giỏ, đợi một lát thì hỏi lại một lần nữa, thật lâu sau, Ngốc Tử mới bình tĩnh lại, lắp ba lắp bắp nói.

Đại Tráng nhú mày, thì ra là do mấy đứa nhỏ quậy phá, lấy Ngốc Tử làm trò vui, dùng pháo dọa Ngốc Tử, làm Ngốc Tử sợ tới mức trốn trái trốn phải, cũng không dám về nhà.

Đại Tráng thở dài một hơi, an ủi Ngốc Tử vài câu, cầm lấy miếng bánh bao rang muối đưa cho Ngốc Tử ăn, vừa đan giỏ, vừa dạy từ từ cho Ngốc Tử. Khả năng của mình chỉ có thể thế này thôi, Đại Tráng thầm nghĩ.

Ngốc Tử là người đơn thuần, chỉ một lát sau liền đem mấy chuyện xảy ra ném ra sau đầu, ăn xong mấy miếng bánh bao, liền hứng thú nhìn Đại Tráng ngồi đan giỏ.

Đại Tráng thấy, cố ý đan chậm lại, để Ngốc Tử có thể nhìn thấy rõ ràng, gần nửa ngày trôi qua, Ngốc Tử từ sự chỉ dạy của Đại Tráng đã có giúp đỡ một chút, dù so với bọn Nhị Tráng có vẻ còn kém.

Đến giờ ăn trưa, bà Ngô đến tìm, mang Ngốc Tử về nhà ăn cơm, Ngốc Tử không chịu về, mặt bà trở nên nghiêm khắc.

“Người về trước ăn cơm đi, buổi chiều không có việc gì thì qua đây chơi tiếp!” Đại Tráng kiên nhẫn khuyên nhủ.

Ngốc Tử nghe vậy lúc này mới quyền luyến rời đi.

## 14. Chương 14: Ngốc Tử(tt)

Lần đầu đi chào các nhà trong thôn cùng đại bá phụ, căn cứ theo phong tục, tiếp theo hẳn là đi chúc tết nhà cậu. Đại Tráng vẫn như cũ để Nhị Tráng mang theo Đại Nụ Nhi và Nhị Nụ Nhi đi, người lần này muốn đến chúc tết là gia đình nhà họ Triệu ở nhà thôn bên. Đại Tráng còn không yên tâm cố ý nhờ người dân trong thôn đi cùng trên đường coi chừng dùm bọn nhỏ, về phần mình thì vẫn như bình thường, ở nhà nhóm bếp nấu cơm chăm sóc em, thời gian rảnh thì ngồi đan giỏ, chỉ có một chút không giống là có thêm một cái đuôi nhỏ. Ngốc Tử nhà họ Ngô kia từ sáng sớm đã liên canh giữ trước cổng, Đại Tráng sáng sớm mở cổng liền thấy cũng bị hoảng sợ. Đại Tráng làm cái gì, Ngốc Tử kia liền đi theo.

Đại Tráng có chút bất đắc dĩ nhìn Ngốc Tử, ôm Tam Trang đang khóc nhẹ nhàng đưa, miệng thì nhẹ giọng dỗ. Lúc sáng, Đại Tráng ở bếp nói với Ngốc Tử một chút, không chú ý động tĩnh trong phòng, thế là làm cho Tam Tráng tỉnh, ở trên giường trở mình một vòng, không biết như thế nào lại rớt xuống đất, may mắn là Đại Tráng sợ hai đứa trẻ song sinh thân thể yếu đuối, buổi tối không chịu nổi lạnh, đều cho bọn nhỏ mặc áo bông lúc ngủ. Tam Tráng lúc rơi xuống đất cũng không đụng đất, cũng không bị thương gì, thế nhưng cũng nhất định sợ hãi.

Ngốc Tử ngơ ngác nhìn Đại Tráng, miệng vô ý thức lặp lại lời thì thầm của Đại Tráng.

Tứ Tráng vốn đang ngủ, lúc này bị tiếng khóc anh mình đánh thức, như là bình thường cũng hưởng ứng theo, há miệng khóc lớn. Tam Nụ Nhi mới hai tuổi có chút nhận biết đi qua vỗ vỗ Tứ Tráng, miệng phát ra tiếng kêu nho nhỏ ” Nga nga”, tất nhiên là bất chước điệu bộ Đại Tráng bình thường hay dỗ bọn nhỏ ngủ, thế nhưng Tứ Tráng cũng không hiểu được, ngược lại còn khóc to hơn.

Đại Tráng nhìn thấy Tam Nụ Nhi ngẩng đầu nhìn mình, miệng mếu máo ủy khuất, trong lòng thầm nghĩ không tốt rồi, còn chưa kịp phản ứng, Tam Nụ Nhi liền mếu miệng khóc theo, nhất thời trong phòng diễn ra tình huống ba đứa cùng diễn tấu.

Đại Tráng vỗ trán, đồ con nít mình đã không am hiểu rồi, bình thường đều là Nhị Nụ Nhi cùng Nhị Tráng chăm sóc ba đứa nó, lúc này thật chẳng có cách nào.

Ngốc Tử nhìn Đại Tráng sốt ruột, rồi lại cúi đầu nhìn Tứ Tráng đang gào khóc, bản thân cũng bất chước bộ dạng của Đại Tráng, đem Tứ Tráng nhẹ nhàng ôm lấy, miệng lặp lại lời Đại Tráng mới nói, nói năng lung tung.

Đại Tráng nhú mày, nhìn Ngốc Tử tuy ôm không thuần thục nhưng cũng coi như ổn, không đến mức làm Tứ Tráng rơi xuống đất, cứ để nó ôm, còn mình thì ngồi vào bên cạnh, ôm lấy Tam Tráng, một tay ôm lấy tnn, ôn nhu hỏi: ” Tam Nụ Nhi khóc cái gì, không phải đang tốt sao...”

Ngốc Tử thấy, cũng bất chước bộ dáng Đại Tráng ngồi lại trên giường, thế nhưng có lẽ sợ làm rơi Tứ Tráng,

không dám dùng một tay ôm đứa nhỏ như Đại Tráng.

Tam Nụ Nhi dù sao cũng lớn hơn một chút, thút tha thút thít nhìn Đại Tráng, dứt quãng nói: “Em trai, khóc...”

Đại Tráng nở nụ cười, vuốt đầu Tam Nụ Nhi nói: “Em trai còn nhỏ, Tam Nụ Nhi là chị nha, hai đứa nó khóc, Tam Nụ Nhi phải dỗ tụi nó mới đúng chứ!”

Tam Nụ Nhi gật gật đầu, mũi hồng hồng, vươn bàn tay nhỏ, vỗ nhẹ nhẹ vào tay Tam Tráng, nhỏ giọng nói: “Em trai không khóc, chị cho em ăn bánh nha!”

Đại Tráng phối hợp ôm Tam Tráng đựng đưa vài cái, rồi đi qua phòng khác dờ đi chú ý của hai đứa trẻ song sinh, sau một lát hai đứa trẻ mới yên tĩnh lại.

Đại Tráng thở phào nhẹ nhõ, buông Tam Tráng, nghĩ đi ra ngoài đổ một chậu nước ấm để ba đứa nhỏ lau mặt, thế nhưng lại không dám đi ra.

Ngốc Tử thấy Đại Tráng buông đứa nhỏ, cũng đem Tứ Tráng đặt bên cạnh, đứng lên.

Đại Tráng nghĩ nghĩ, dặn dò khẽ với Ngốc Tử: “Người ở lại trong phòng giúp ta trông chừng ba đứa nhỏ đi, đừng để cho bọn nhỏ rơi xuống, ta đi lấy một ít nước để bọn họ rửa mặt.”

Ngốc Tử liên tục gật đầu, ý bảo mình đã biết.

“Nói chuyện, miệng đâu!” Đại Tráng thấp giọng sửa lại thói quen cho đúng.

“Được, được, nhìn...” Ngốc Tử vui vẻ đáp lời.

Đại Tráng nhìn Ngốc Tử đứng ở bên cạnh, không chớp mắt nhìn ba đứa nhỏ, mới yên tâm đi đến phòng bếp lấy nước nóng.

Đại Tráng sợ lại xảy ra cái gì ngoài ý muốn, đem vật liệu làm giỏ đều mang vào phòng, ngồi ở một bên, còn Tam Nụ Nhi cùng hai đứa trẻ song sinh thì ở trên giường chơi.

Ngốc Tử thấy Đại Tráng ngồi đan giỏ, mắt liền sáng lên, tự động đi qua ngồi xuống giúp đỡ.

Có Ngốc Tử giúp, Đại Tráng lúc đi ra ngoài cũng không lo ba đứa nhỏ cho lắm, tốc độ đan giỏ cũng nhanh hơn, Đại Tráng trong lòng thầm nghĩ, xem ra mình tốn chút thời gian dạy Ngốc Tử, cũng không có gì sai, trong lòng thoải mái lại còn có thêm một người giúp đỡ.

Vào giữa trưa, bà Ngô tìm đến, Đại Tráng nhiệt tình tỏ ý muốn Ngốc Tử ở nhà mình ăn cơm, bà Ngô thế nhưng lại từ chối, như đang suy nghĩ cái gì liền rời đi.

Kỳ thật, bà Ngô hiện giờ đã lớn tuổi, cũng không còn chua ngoa như mấy năm trước, hiện giờ nhìn cháu cả không chịu nhìn mặt con dâu, hơn nữa cháu cả lại là một đứa ngốc, về sau mình cũng ông nhà mất, cháu cả không biết sẽ thành cái dạng gì, trong lòng liền không yên, thế nhưng bây giờ trong nhà mình cũng không phải là chủ, bà nhiều khi chỉ có thể nhắc nhở phải chăm sóc cháu cả nhiều một chút, thế nhưng hiện giờ cháu cả ở nhà Đại Tráng chơi vài lần trở về, thật giống như trở nên hiểu biết một chút, trong lòng không phải không từng nghĩ đến biện pháp, hạ quyết tâm trở về bàn bạc với ông nhà cùng con trai...

Đại Tráng tất nhiên không biết ý của bà Ngô, vội vàng làm chút mì, từ trong tủ lấy ra thịt heo đã rửa sạch, cắt thành miếng nhỏ, làm một bàn cơm đại Ngốc Tử.

Ngốc Tử cũng không biết từ chối, khách khí gì, làm cho liền thành thành thật thật cầm đũa, không thành thực gấp lấy ăn.

Đại Tráng làm cho hai đứa trẻ song sinh một ít trứng gà chưng, đã để nguội để lát nữa dứt cho hai đứa nhỏ ăn, Đại Tráng còn cố ý thả thêm một chút thịt vụn, đảm bảo chất dinh dưỡng cho tụi nó.

Lúc chiều, bọn Nhị Tráng mới trở về, một hồi sau, Nhị Tráng mặt mày hớn hở đưa ra một ít tiền cho Đại Tráng.

Đại Tráng ngạc nhiên hỏi: “Ai cho vậy?”

Lúc trước, khi mình vừa tới đây, trong nhà đã hết thức ăn mấy ngày, cũng chỉ có đại bá mẫu keo kiệt ở giữa làm khó dễ, đại bá phụ cũng dám tặng một chút thức ăn, gia đình cậu ba lại không có chút phản ứng, lần này bọn Nhị Tráng đi chúc tết, tất nhiên sẽ không có khả năng liền cho Nhị Tráng tiền đâu.

“Bà ngoại vùng trộm đưa cho năm mươi đồng đó, nói không cần để mấy cậu biết, cậu ba thì cho hai mươi đồng.” Nhị Tráng đếm ngón tay nói.

Đại Tráng gật gật đầu, như vậy cũng không có gì kì lạ, bà ngoại sống với cậu cả, vợ cậu cả không muốn gánh thêm việc, dù cho bà ngoại muốn cũng không có cách nào, bản thân cậu hai cũng không ra gì, căn bản sẽ không giúp nhà mình, cậu ba thì cũng chẳng hơn gì, vợ cậu ba lại là một người vô cùng lợi hại, mà tình cảnh gia đình cậu cũng không tốt mấy... Đại Tráng dặn Nhị Tráng không cần nói ra mấy chuyện này, cầm lấy mấy đồng tiền cất đi.

## 15. Chương 15: Cùng Giúp Đỡ

Đầu tháng ba Nhị Tráng cùng với vài người trong gia đình đại bá phụ đi đến nhà nhị bá phụ ở ngoài thôn chúc tết, ngày thứ tư thì đi mấy gia đình họ hàng xa chúc tết, tiếp đến ngày thứ năm, liền yên tĩnh ở trong

nhà. Trước đó đã đến chút tết đầy đủ họ hàng của cha mẹ Đại Tráng thế nhưng đều không ở lại nhà ai, chỉ qua đây nhanh chóng, ăn cơm cũng là ở nhà đại bá phụ, thế nhưng dường như đã muốn vất kiệt não để trò chuyện cùng trả lời mấy câu hỏi của họ hàng, đó coi như là chuyện vô cùng thống khổ.

Ngốc Tử mấy ngày nay mỗi buổi sáng đều tới đưa tin, ngồi bên cạnh giúp Đại Tráng đan giỏ, mỗi khi giữ nó lại ăn cơm thì Nhị Tráng đối với việc này có chút để ý.

“Đại ca, nhà chúng ta không có đồ ăn đúng không?” Nhị Tráng một bên nhìn trộm Ngốc Tử đang múc nước, một bên nhỏ giọng hỏi.

Đại Tráng đối với nhà này hài lòng nhất là việc ngay trong sân có một cái giếng nước, không cần phải đến giếng nước chung ở đầu thôn để lấy. Thế nhưng thân thể này có lẽ trước đây suy dinh dưỡng trầm trọng, lại là một đứa nhỏ chỉ tám chín tuổi, trong nhà có hai thùng gỗ mà nhắc chưa được nửa thùng đã là quá sức, mỗi khi cần nước thì phải cùng Nhị Tráng nâng mới nâng được nửa thùng nước vào bếp, mà cũng chỉ được bốn đến năm lần thì cũng kiệt sức, vậy mà mới được nửa lu nước, Ngốc Tử này bộ dáng có vẻ gầy thế nhưng khí lực rất lớn, một mình cũng có thể gánh được nửa thùng nước, còn có thể một hơi liên tiếp đi một bảy lần, giảm bớt một lượng công việc thật lớn cho Đại Tráng.

“Anh hiểu thế nào là đúng mực, Ngốc Tử giúp chúng ta việc, giữ nó lại ăn cơm cũng chẳng sao, em về sau chớ có nói này nọ, biết không?” Đại Tráng tỉ mỉ giải thích.

Nhị Tráng không tình nguyện vâng lời, chỉ là mỗi lần mình đi chơi, bị mấy đứa nhỏ hỏi chuyện Ngốc Tử ở nhà mình thì không dám trả lời...

Đại Tráng đối với việc Nhị Tráng ở bên ngoài chơi với mấy đứa trẻ rồi bị cười nhạo chuyện này cùng với tính tình hiện giờ Nhị Tráng cũng không để ý, nếu không nhất định sẽ không chỉ dặn một câu thế này rồi bỏ qua cho Nhị Tráng.

Ở nhà, bà Ngô về nhà cùng ông nhà nói chuyện của cháu mình.

“Nếu A Đại đi theo bọn Đại Tráng có chuyển biến tốt, thì cứ để bọn nó chơi với nhau!” ông Ngô vừa hút thuốc, vừa nói.

Bà đi qua thăm oán: “Người ta cho cháu ông ăn cơm không trả tiền hả!”

Ông lão rút ra tẩu thuốc, cảm thấy bà nhà chỉ là chuyện bé xé ra to, không dài dòng nói: “Mấy đứa nhỏ sống cũng không dễ dàng, bà đưa tới chút thức ăn, nhắc nhở Đại Tráng một chút là được.”

“Tui cũng nghĩ như vậy, thế nhưng con dâu cả thì sao?” Bà chỉ sợ rèn sắt không thành thép vỗ ông nhà một cái.

“Khụ, dù sao cũng là do nó sinh ra, nhà chúng ta một chút thức ăn cũng không thiếu gì, bà nói với nó,

chuyện này liền không có gì cả.” Ông lão nhìn bà nhà một cái, không biểu tình nói, người dù sao cũng đã nhiều tuổi chẳng lẽ không đối phó được với con dâu.

Bà lão thăm than hai ba câu, sáng sớm hôm sau thừa dịp mọi người cùng nhau ăn sáng, nói ra ý của mình.

“Mẹ nói rất đúng, A Đại mấy hôm nay quả thật có thông minh ra một chút, nhìn ăn cơm cũng có bộ dạng rồi.” Con cả cũng không nghĩ nhiều, gật đầu đồng ý với mẹ mình.

Con dâu cả nhà họ Ngô trộm đạp chân chồng mình, thấy chồng cũng không phản đối gì, thế nên đành không nói gì, nhưng mà bằng mặt lại không bằng lòng.

Nơi này có phong tục là từ mừng một cho đến ngày thứ bảy là lễ mừng năm mới, sẽ không chúc tết trong bảy ngày này, hơn nữa trong bảy ngày cũng kiêng kị nhiều điều, cấm làm nhiều cái, cho nên bà Ngô chờ hết ngày thứ bảy, sáng ngày thứ tám mới đem theo Ngốc Tử đến nhà Đại Tráng.

Ngốc Tử tuy rằng phản ứng có chút chậm chạp, nhưng cũng không phải hoàn toàn không nhìn sắc mặt người khác. Mấy ngày nay Ngốc Tử biết Nhị Tráng không thích mình ở nhà nó ăn cơm trưa. Thế nhưng Đại Tráng nấu đồ ăn thật sự rất ngon, hơn nữa Đại Tráng là thực lòng giữ mình lại ăn cơm, cho nên mới đồng ý da mặt dày ở lại. Hiện giờ thấy bà nội muốn đưa thức ăn thêm cho Đại Tráng, về sau mình có thể ở nhà Đại Tráng ăn cơm, trong lòng vô cùng vui mừng.

Đại Tráng mở cửa, liền thấy Ngốc Tử nhìn mình ngây ngô cười, vừa định sửa lại điệu bộ này cho Ngốc Tử, kêu nó đừng không có việc gì nhìn người ta cười, lại thấy phía sau Ngốc Tử là bà nó, thế là không nói nữa, dù sao mình cũng là người vai dưới, nào có thể ở trước mắt người lớn đi la mắng người khác.

Còn chưa vào cổng, bà Ngô liền cười nói trước: “Đại Tráng, về sau cháu lớn của bà giao cho con, cũng không cần con làm cái gì, con chỉ cần dành chút thời gian chơi với A Đại là được, bà nhìn thấy A Đại chơi với con vài ngày liền không giống trước kia cứ ngo ngoe ngoắt...”

Đại Tráng trước lễ phép mời bà vào nhà ngồi, rót cho bà một chén nước nóng, rồi ngồi một bên nói chuyện với bà, lúc này mới rõ ràng mục đích đến lần này của bà.

“Bà đừng làm như vậy, đó chỉ là việc nhỏ mà, A Đại nếu đồng ý đến đây, nhà chúng con liền vui vẻ đón tiếp.” Đại Tráng cười khách khí nói.

Bà lão không nói gì gật gật đầu: “Thức ăn này là của A Đại, cùng với một trăm đồng con cứ cầm lấy mà dùng...”

Thức ăn là có sẵn ở nhà, bà sợ cháu cả chịu thiệt, cố ý mang nhiều một chút, đều là những bao to, trong đó còn lén lút bỏ vào mười mấy trái trứng cùng chút thức ăn nhà làm, tiền này là của riêng bà, bà muốn chắc chắn đứa cháu có thể sống tốt một chút!

Đại Tráng vội từ chối, thấy bà kiên trì, đành nhận lấy, chắc chắn về sau mỗi sáng Ngốc Tử sẽ lại đây, buổi tối thì trở về, cơm trưa cùng cơm chiều đều ở lại ăn, nếu hết đồ ăn Ngốc Tử sẽ đưa thêm.

Điều này kì thật có nhiều sơ sót, mặc kệ là mình hay bà đều có chỗ sơ sót, thế nhưng dù sao cũng là người trong thôn cũng không tính toán nhiều huống gì Ngốc Tử ở nhà cũng giúp mình không ít việc, thế nên không cần tính toán chi li!

Từ đó, một thời gian về sau, Đại Tráng liền có một một cái đuôi nho nhỏ.

## 16. Chương 16: Không Được Tự Nhiên

Nhận thêm việc dạy dỗ Ngốc Tử, lúc Đại Tráng làm việc, Ngốc Tử theo ở phía sau, Đại Tráng nếu rảnh, liền kiên nhẫn chỉ dạy này nọ cho nó một chút, rồi để cho Ngốc Tử lặp lại vài lần, giống như mấy việc người thường hay làm. Ví dụ nhặt rau, cho gà ăn, Ngốc Tử đều phải để Đại Tráng lặp lại mấy lần mới có thể làm, thế nhưng sau khi học xong rồi, đều làm giống như người bình thường. Đại Tráng tóm lại rằng đứa nhỏ này chỉ là nhận thức hơi bị chậm thôi.

Lúc này việc Ngốc Tử làm tốt nhất chính là giúp đỡ Đại Tráng đan giỏ, thỉnh thoảng cũng có thể tự đan một cái, tuy rằng làm chậm nhưng đan vẫn được vài cái giỏ bình thường, Đại Tráng kiểm tra cũng không thấy có vấn đề liền gom chung với giỏ của mình đan, nghỉ lần sau đem bán lúc tập hợp, sẽ đưa Ngốc Tử vài đồng.

Mười lăm tháng một trôi qua, Đại Tráng bắt đầu chuẩn bị mấy loại khoai lang, nơi này mọi người đều trực tiếp đem khoai lang làm giống, thường bắt đầu trồng vào tháng ba bốn, thế nhưng Đại Tráng dùng cách hiện đại, bắt đầu công việc vào tháng một.

Nhà vệ sinh trong nhà là do Đại Tráng tự mình cải tiến, mục đích chủ yếu là để giữ lại phân dùng làm phân bón. Chỉ là đào một cái hố to đặt phía dưới là cái lu, chỉ lộ ra chừng mười lăm cm trên mặt đất, ở cửa lu dùng một tấm gỗ rồi đóng đinh thật chặt, để phòng mấy đứa nhỏ lúc đi vệ sinh không cẩn thận té xuống, thứ hai là cũng tiện để ngồi xuống.

Đại Tráng cách một thời gian thì đổ vào bên trong một lớp đất, mỗi tháng đem đổ ra một cái hố khác, vì để phân bón nhiều chất dinh dưỡng, Đại Tráng còn ra gần bờ sông cắt cỏ khô, cỏ lau để trộn vào. Nơi này giấy là loại quý hiếm, đi vệ sinh tất nhiên sẽ không có khả năng lấy giấy để lau, thế nên đều dùng lá cây, vì việc này Đại Tráng rối rắm đã lâu, cảm giác mỗi lần làm xong đều lau không sạch, hơn nữa cũng không thoải mái, cũng may khối thân thể này làn da dường như đã thích ứng với lá cây, chưa xuất hiện tình trạng dị ứng, nếu không thật là bị kịch với Đại Tráng.

Đem hỗn hợp đất ủ xếp xung quanh đất trồng, tưới một lượng nước vừa đủ, để một số khoai lang chôn trong đất, còn dùng bạt che lại để giữ ẩm. Chờ khoảng hai tháng, mới có thể đem mầm khoai lang lấy ra. Khoảng chừng một tháng sau, đợi mầm khoai lang dài một chút, dùng kéo cắt thành từng dây, mỗi dây khoảng chừng ba đến bốn lá, đặt ở chỗ khác nhau, sau đó chú ý tưới nước bón phân vào đó.

Việc Đại Tráng ươm giống khoai lang, cái này Đại Tráng cũng không dấu Ngốc Tử. Ngốc Tử bởi vì trước đây mang tiếng nói chậm, rất ít người cùng nó nói chuyện, hơn nữa Ngốc Tử cũng sẽ không ra ngoài nói lung tung, đương nhiên, Đại Tráng cũng có dặn nó, kêu nó không cần nói ra ngoài.

Đại Tráng không phải là muốn dấu kĩ thuật với những người trong thôn, nhưng mà mọi người liệu có tin một đứa trẻ như mình nói không, rồi nếu người trong thôn trồng mà không chịu chăm sóc kĩ lưỡng hoặc là kĩ thuật này không có khả quan, hậu quả là với phương pháp này cây không sống được thì tìm ai phụ trách! Thế nên, Đại Tráng rõ là không muốn rước lấy phiền toái, đương nhiên nếu có người phát hiện, muốn học thì Đại Tráng cũng sẽ không dấu diếm.

Chăm sóc mầm khoai lang cũng không phải việc nặng gì, hơn nữa việc cũng không nhiều, có Ngốc Tử giúp đỡ, Đại Tráng cũng không bắt Nhị Tráng làm gì. Thế là Nhị Tráng liền ra ngoài chơi, Nhị Nụ Nhi thì hiểu biết hơn liền ở nhà chăm sóc Tam Nụ Nhi cùng hai đứa trẻ song sinh.

Tối hôm đó, Đại Tráng sau khi đi coi khoai lang về, nhìn trời cũng không còn sớm, tính ngồi một chút đan giỏ rồi nấu cơm chiều. Ngốc Tử ngoại trừ ngồi bên giúp đỡ, cũng tự mình cầm lấy một giỏ chậm chậm đan.

Ngốc Tử vừa làm việc vừa tranh thủ thời gian dạy cho Ngốc Tử vài cái tính toán đơn giản.

“Bốn canh liêu cùng năm canh liêu gộp lại là mấy canh?” Đại Tráng dùng chân đá mấy canh liêu lại hỏi.

Sau một lúc, Đại Tráng đã dạy Ngốc Tử đếm đến một trăm, hiện tại đang dạy nó học thêm mấy phép cộng trừ, còn về mấy số lớn hơn một trăm, đợi sau khi học xong mấy phép cộng trừ thì hãy tính sau.

Ngốc Tử nhìn mặt đất hồi lâu, Đại Tráng cũng không giục nó, cứ để nó từ từ nghĩ.

“Chín canh.” Đại Tráng vẫn do dự nhìn Đại Tráng nói.

“Ừ, đúng rồi!” Đại Tráng gật gật đầu, khẳng định nói.

Ngốc Tử trên mặt liền tươi cười hưng phấn, giống như có việc gì tốt lắm.

“Được rồi, thế tám canh liêu cùng hai canh trúc gộp với nhau thì được bao nhiêu?” Đại Tráng tiếp tục hỏi.

Ngốc Tử cúi đầu tự kỉ nửa ngày, cũng không ngẩng đầu lên: “Không, không hiểu!”

Đại Tráng bắt đắc dĩ lắc đầu, chỉ có đổi lại một chút vậy mà không tính được.

Ngốc Tử mặt đỏ bừng, chân tay luống cuống nói: “Người hỏi lại đi, hỏi lại, ta liền hiểu được...”

“Không có gì đâu, hôm nay tới đây được rồi, chúng ta nói cái khác, ngày mai tiếp tục vậy!” Đại Tráng xua tay, khuyên giải.

Ngốc Tử lập tức yên tĩnh lại, cùng Đại Tráng một câu một câu trò chuyện, phần lớn đều là Đại Tráng nói, Ngốc Tử nghe, thỉnh thoảng mới hưởng ứng mấy từ.

Trời gần tối, Nhị Tráng nổi giận đùng đùng từ bên ngoài chạy vào, vừa nhìn thấy Ngốc Tử, liền giật cái giỏ trên tay nó, hét lớn: “Mày sao lại còn ở nhà chúng tao, nào có người suốt ngày cứ ở nhà người khác? Mày không có nhà sao...?”

Nhị Nựu Nhi, Tam Nựu Nhi cùng hai đứa trẻ song sinh đang ngồi trên giường vui đùa, cả đám đều bị Nhị Tráng làm cho sợ đến mức yên tĩnh, lẳng lặng nhìn về bên này.

Nhị Tráng hét lên một trận, cảm thấy được ánh mắt bọn nó, lại hét tiếp: “Nhìn cái gì?”

Ngốc Tử ngây ngốc ngồi trên ghế nhỏ ngẩng đầu nhìn Nhị Tráng.

Đại Tráng buông giỏ trong tay, lạnh giọng nói: “Thật là oai phong nha!”

Nhị Tráng nhìn ánh mắt lạnh lùng của đại ca, lựa giận đang bành trướng trong lòng “ba” một cái liền biến mất, trong lòng hoảng loạn, tránh ánh mắt Đại Tráng, mạnh miệng nói: “Vốn là vậy, em không có gì sai, Ngốc Tử dựa vào cái gì mà ngày nào cũng ở lại nhà mình...”

“Hừ, em cứ nói tiếp đi? Người ta là ăn không trả tiền của em, hay là em còn sợ cái gì nữa?” Đại Tráng hỏi ngược lại, lúc bà Ngô đưa thức ăn cùng tiền, Nhị Tráng đều biết.

“Người ở ngoài đều nhìn chúng ta cười nhạo, nói chúng ta muốn lấy lòng Ngô địa chủ...” tiếng Nhị Tráng nhỏ đi.

“A, em thấy anh lấy lòng A Đại chỗ nào, ngược lại A Đại ở nhà chúng ta cái gì cũng làm, nếu không có A Đại giúp đỡ, em có thể rảnh rỗi vậy sao! Ai nói với em A Đại là đứa ngốc?” Đại Tráng nhìn chằm chằm Nhị Tráng nói.

“Nó chính là đứa ngốc, vốn là đứa ngốc!” Nhị Tráng không phục hét lớn.

Ánh mắt Đại Tráng càng trở nên lạnh lùng, nói: “Đi úp mặt vào tường, khi nào nhận ra mình sai chỗ nào, thì nói với anh...”

## 17. Chương 17: Dạy Dỗ

Nhị Tráng lúc đầu còn bướng bỉnh đứng nguyên tại chỗ.

“Đi!” Đại Tráng đứng lên nhìn Nhị Tráng quát.

Nhị Tráng bị khí thế Đại Tráng làm cho lui lại một chút, thành thật đi đến góc tường.

Đại Tráng quay đầu an ủi mấy đứa Đại Nụ Nhi đang bị hoảng sợ vài câu, lại ngoắc Đứa Ngốc lại, vỗ nhẹ mu bàn tay Đứa Ngốc, cũng không nói lời an ủi gì.

Đứa Ngốc thế nhưng lại hiểu ý Đại Tráng, nhìn Đại Tráng mỉm cười.

Đại Tráng cùng Đứa Ngốc và Đại Nụ Nhi chơi một chút, mấy đứa nhỏ liền đem chuyện vừa rồi ném ra sau đầu, trong phòng lại khôi phục không khí như ban đầu.

Đại Tráng dặn Đại Nụ Nhi chăm sóc mấy đứa nhỏ, còn mình thì mang theo Đứa Ngốc vào bếp chuẩn bị nấu cơm, lúc đi tới cửa, Đại Tráng liếc nhìn Nhị Tráng đang trộm đắm lưng.

Đại Tráng “hừ” một tiếng, đi ra ngoài.

Mấy ngày trước, Đại Tráng làm hai cái ghế nhỏ dành cho trẻ con. Cái ghế này gồm hai phần, dưới thì dùng vải may chừa hai lỗ cho đứa trẻ để hai chân vào, vừa có thể ngồi, vừa có thể đứng. Ở trên thì lấy một tấm gỗ đục lỗ tròn chính giữa, mài cho thật nhẵn, đặt đứa trẻ vào trong, sẽ không bị thương hay bị gì đâm trúng, vừa không cần lo bị té, vừa vặn dành cho đứa trẻ bảy tám tháng đến một tuổi học đi. Đại Tráng dùng nước nóng cẩn thận giặt sạch rồi phơi, lúc ăn cơm, sẽ đem hai đứa trẻ song sinh đặt trên ghế, dứt thức ăn cho bọn nó cũng vô cùng tiện lợi.

Lúc ăn cơm chiều, Đứa Ngốc cùng Đại Nụ Nhi đều bộ dáng muốn nói lại thôi, tất nhiên là muốn xin cho Nhị Tráng còn đang bị phạt thế nhưng lại không dám nói.

Đại Tráng làm như không nhìn ra, dứt hai đứa trẻ song sinh ăn nửa bát canh trứng gà rồi rửa mặt, còn mình thì tranh thủ thời gian ăn mì, ăn chưa no Đại Tráng đã buông đũa xuống, thật sự là đối với người hai mươi mấy năm ăn cơm trắng mà nói, hai ba tháng nay đều ăn mì thô thật sự là khó quá.

Đại Tráng vừa thu dọn bát đũa, vừa nghĩ cách để có thể ăn được gạo.

Đại Tráng sau khi rửa sạch bát đũa, đưa Đứa Ngốc ra cổng, nghĩ nhĩ nói: “Hôm nay Nhị Tráng nói gì, người đừng để ý nha, về sau sáng sớm cứ tới đây, đi đường buổi tối nhớ cẩn thận!”

Đứa Ngốc chậm rãi nói: “Không thèm để ý, vui vẻ, ở cùng Đại Tráng!”

“Ừ, A Đại cũng giúp ta không ít việc, đêm nay trở về nhớ suy nghĩ mấy cái ta dạy người hồi sáng, ngày mai ta sẽ hỏi lại.” Đại Tráng nghe lời nói không thứ tự của Đứa Ngốc, đột nhiên trong lòng khẽ động, tối này bị Nhị Tráng chọc cho tức giận cũng giảm bớt, cười dằn dò Đứa Ngốc vài câu.

Đứa Ngốc liền gật đầu, nói tạm biệt với Đại Tráng rồi đi về nhà.

Đại Tráng đóng kỹ cổng, giúp Đại Nữu Nhi, xoa bóp cho mấy đứa nhỏ, rồi để bọn nó mặc áo bông, đặt tụi nó trên giường lăn lộn chơi đùa với nhau.

Chờ dọn dẹp mọi thứ xong, Đại Tráng mới khoác một cái áo đi đến trước mặt Nhị Tráng.

Áo Nhị Tráng mặc trên người là áo bông màu xanh mới làm năm nay, quần cũng là cùng màu, lúc mới mặc, nhìn vô cùng hợp, mà Nhị Tráng cũng rất thích quần áo mới này, đáng tiếc là chưa hơn mười ngày, quần áo đã muốn biến thành màu xanh bạc, quần cũng bạc màu theo.

Đại Tráng nhìn Nhị Tráng từ trên xuống dưới, im lặng một hồi mới mở miệng hỏi: “Suy nghĩ kỹ chưa!”

Nhị Tráng thút thít khóc, cúi đầu không nói gì.

“Om ọp...”

Đại Tráng nghe được tiếng trong bụng Nhị Tráng, Nhị Tráng sáng sớm lúc mới ăn xong bữa sáng đã chạy đi chơi với đám nhỏ, giữa trưa còn chưa ăn no đã vội cầm một cái bánh bao chạy ra ngoài, rồi chơi một ngày như điên bên ngoài, hiện giờ không đói bụng mới là lạ.

“Anh hỏi em, người bên ngoài nói cái gì?” Đại Tráng hạ giọng hỏi, thấy Nhị Tráng cúi đầu không nói, lại tăng âm thanh: “Nói đi, cầm rồi sao!”

Nhị Tráng lại thút thít khóc, nghẹn ngào nói: “Bọn nó cười nhạo anh chơi cùng Đứa Ngốc, nói chúng ta muốn lấy lòng gia đình Ngô địa chủ...”

“Đứa Ngốc mỗi ngày đều đan giỏ kiếm tiền, rồi phải nấu cơm, giặt đồ, thu dọn nhà cửa, chăm sóc em nhỏ, em thấy có thời gian giống em đi ra ngoài chơi đùa không, chơi cả một ngày! Còn có, chính em nói, chúng ta có phải muốn lấy lòng người khác hay không?” Đại Tráng hỏi ngược lại.

Nhị Tráng lắc đầu, ủy khuất nói: “Nhưng mà bọn chúng đều nói...”

“Là người nào nói, bao nhiêu người, toàn bộ người trong thôn?” Đại Tráng nhíu mày hỏi.

Nhị Tráng sững sốt, suy nghĩ kỹ thì thật cũng là Cầu Dẫn Nhi, Tôn Đầu Nhi mấy đứa trẻ bảy tám tuổi cố

tình nói khích mình, không phải người lớn hay mấy đứa nhỏ khác nói, ngày hôm kia Trạ Tử còn giúp mình cãi lại, hôm nay là do mình tức giận cãi nhau với Cửu Đản Nhi...

“Em hiện giờ có biết mình sai ở đâu không?” Đại Tráng nghiêm khắc hỏi.

“Đại ca...” Nhị Tráng thấp giọng nói.

“Nhà chúng ta hiện giờ như thế nào, người không biết sao! Có phải mấy ngày hôm nay đều phải dọn cơm để ăn mới qua được! Ngay cả Đại Nừ Nhi cũng hiểu biết ở nhà chăm sóc mấy em, em thì sao? Em so với Đại Nừ Nhi còn lớn hơn hai tuổi đó! Mấy ngày này, em đều làm gì?” Đại Tráng cầm lấy cây roi đánh xuống đất.

Nhị Tráng giật mình lo lắng.

Đại Tráng cũng không đợi Nhị Tráng nói tiếp, tiếp tục nói: “Đây là điều thứ nhất em sai, thứ hai, mấy lời bọn nhỏ bên ngoài nói em cũng tin! Em không có mắt sao, không biết nhìn chuyện nhà mình! Người khác lúc đó nói gì, em đều tin là sự thật!”

Nhị Tráng miệng giật giật, không dám nói gì.

“Cái quan trọng là em, em ở bên ngoài tức giận trở về liền ra oai với người trong nhà? Làm như vậy với anh chị em và khách trong nhà có gì hay ho!” tiếng Đại Tráng nghiêm khắc quát.

“Em...” Nhị Tráng lấy tay lau mắt, ô ô khóc lên.

“Khóc cái gì! Vào bếp lấy đồ ăn đi, ăn xong, tự mình múc nước tắm, hôm nay cứ đi ngủ, sáng ngày mai tiếp tục đứng, tự mình kiểm điểm!” Đại Tráng bỏ đi ngủ.

Nhị Tráng tiu nghỉu đi xuống bếp, lúc sau mới lên giường, không dám chen lấn, cố gắng nằm ở bên ngoài.

Đại Tráng thấy được, ngồi dậy, nhẹ nhàng đem Đại Nừ Nhi, Nhị Nừ Nhi và Tam Nừ Nhi ở giữa đẩy một chút để cho Nhị Tráng vào trong ngủ, vừa nằm xuống thì suy nghĩ ngày mai nên chỉnh đốn lại tình hình, về sau có lẽ nên bắt Nhị Tráng làm chút việc vặt, vừa chậm rãi ngủ...

## 18. Chương 18: Làm Ăn 1

Lần trước, Đại Tráng nhân cơ hội dạy dỗ nghiêm khắc Nhị Tráng, mấy ngày sau Nhị Tráng cũng trở nên ngoan ngoãn nhiều hơn, nhiều ngày liên tục đều thành thật ở nhà giúp đỡ. Có mấy lần vài đứa nhỏ ở ngoài gọi vào, Đại Tráng cũng không tỏ ý gì, Nhị Tráng nhìn trộm sắc mặt đại ca mình vài lần thấy không khác

gì bình thường. Thế nhưng cuối cùng vẫn không đành lòng mà từ chối mấy đứa bạn của mình.

Đại Tráng thời gian rảnh có suy nghĩ, trong trí nhớ của cơ thể này, phát hiện sự kì quái ở nơi đây, mặc dù các loại cây nông nghiệp rất phong phú nhưng trình độ canh tác lại rất thấp. Công cụ lao động đa phần cũng thuộc loại đơn giản, hơn nữa vì sắt giá cao, thế nên công cụ bằng sắt đối với nhà nông mà nói là vô cùng quý giá, không phải nhà nào cũng đủ tiền mà mua một nông cụ tốt. Đại Tráng biết nhà trước đó cũng có vài cái nông cụ thế nhưng đều đã bán để trả nợ, hiện tại trong nhà cũng chỉ giữ lại được hai cái lưỡi liềm, những thứ khác đều làm từ gỗ. Nhà nông làm ruộng cơ hồ đều là sức người, sau khi thu hoạch trước khi gieo giống cũng không cày ruộng, cỏ cùng côn trùng cũng đều là dựa vào tay không cùng cuộc. Ở hiện đại một mẫu ruộng tương đương sáu mươi sáu m<sup>2</sup>, nhưng theo Đại Tráng nhìn thì ở đây tất nhiên sẽ không đạt tới tiêu chuẩn này. Cho dù thế, chỉ nhờ vào hai cái lưỡi liềm cùng với mình và Nhị Tráng là hai đứa trẻ thì việc quản lý như vậy cũng là chuyện vô cùng khó khăn đi. Đại Tráng càng nghĩ càng cảm thấy gian nan, mày không tự chủ nhăn lại.

“Đại Tráng...”

Một ngón tay thô ráp chạm vào mày Đại Tráng, nhẹ nhàng ẩn giữa nếp nhăn.

Đại Tráng chỉ cần nhìn thấy da tay liền biết đây là tay của Ngốc Tử. Tay Ngốc Tử vào mùa đông bị lạnh, Đại Tráng dùng củ cải nấu với nước sôi, rồi lấy củ cải còn nóng giúp Ngốc Tử lau tay trong mười ngày nên mới giảm sưng, thế nhưng vẫn lưu lại sẹo, ngón tay của Ngốc Tử đặc biệt thô ráp.

“Gi?” Đại Tráng có chút đau đầu, tránh tay Ngốc Tử, tiếp tục đan giỏ.

“Cười, cười đi...” Ngốc Tử vẫn đưa tay qua, tiếp tục đè lại lông mày Đại Tráng.

“Đừng nhú mày.” Đại Tráng sửa lại lời nói cho đúng, Ngốc Tử hiện giờ cơ bản có thể cùng người khác trao đổi, thế nhưng, giống như bây giờ, đại khái Ngốc Tử là muốn khuyên giải an ủi người khác thế nhưng lời nói vẫn không đúng lắm...

“Đừng nhăn mày!” Ngốc Tử lưu loát lặp lại một lần, sau đó tự mình nở một nụ cười thật tươi: “Cười...” (cute chưa ^^~)

Đại Tráng nhìn qua bộ dạng ngốc ngốc của Ngốc Tử, thở dài một hơi, tự nhiên liền thả lỏng chân mày, khóe miệng nở nụ cười, thôi, nước đến đâu thuyền đưa đến đấy, hiện tại vấn đề cần lo lắng không phải việc này. Mất chuyển hướng nhìn qua một đồng giỏ đủ loại đủ kiểu đáng đặt trong phòng. Sau lễ mừng năm mới, Đại Tráng càng nhiều thời gian đan giỏ, hơn nữa còn có Ngốc Tử giúp đỡ, một ngày có thể đan hơn bảy cái giỏ, từng ngày từng ngày tích góp hiện giờ đã được hơn mấy trăm cái, điều này khiến Đại Tráng vô cùng lo lắng.

Từ trong thôn đến trấn phải hơn một canh giờ, còn phải trở về trước khi trời tối, thời gian còn lại không nhiều. Hết năm, người tới mua cũng sẽ không hào phóng như năm trước, hơn nữa số người cũng không nhiều, mà lượng giỏ này trong thời gian ngắn tiêu thụ hết là điều vô cùng khó...

Nghĩ vẫn nghĩ, tay Đại Tráng vẫn không ngừng đan, hiện giờ chỉ có đan giỏ là thu nhập duy nhất trong nhà.

Qua tháng một, người trong thôn bắt đầu đi chợ, lần này không phải là toàn bộ người trong thôn chỉ là mấy hộ gia đình hẹn một ngày cùng đi.

Đại Tráng đem giỏ thu dọn lại, dùng hai cái giỏ lớn đựng, chia làm hai phần, Đại Tráng phát rầu nhìn hai cái giỏ lớn kia, mình công cũng thật quá sức, lại càng không nói tới Nhị Tráng mới bảy tuổi.

Ngốc Tử ở một bên nhìn, bỏ tay vào miệng mút.

Đại Tráng liếc nhìn thấy vậy, trực tiếp đi qua nghiêm khắc đánh tay Ngốc Tử. Thói quen mút ngón tay mấy đứa trẻ trong thôn đều có, thế nhưng lúc năm sáu tuổi liền ngừng, lúc trước vì giúp Ngốc Tử bỏ thói quen xấu này, Đại Tráng dùng rất nhiều cách, như là cho nó chút đồ ăn vặt, thế nhưng sau vẫn phát hiện cách dùng “giáo dục roi vọt” là hiệu quả nhất.

“Rất rất bẩn!” Đại Tráng la mắng.

Ngốc Tử đưa tay ra phía sau, trộm dùng tay kia vuốt chỗ bị Đại Tráng đánh, miệng nhỏ giọng nói: “Muốn đi!”

Đại Tráng sững sốt một chút, Ngốc Tử lớn như vậy có lẽ cũng chưa đi lên trần lần nào, vừa rồi thói quen mút ngón tay có lẽ vì ngượng ngùng không dám nói đi!

“Không phải trước đã nói với người, trước mặt người bên ngoài thì không nói lung tung, nhưng với ta thì nghĩ gì cứ nói sao, về sau không được mút ngón tay nữa, biết không!” Đại Tráng gật gật đầu dặn dò.

Ngốc Tử thấy Đại Tráng đồng ý, lập tức trở nên vui vẻ, mừng rỡ “Hừ hừ”.

Đại Tráng vỗ đầu Ngốc Tử một cái, từ ngày mai phải chuẩn bị việc tập hợp.

Bây giờ còn chưa tới ngày mùa, trong thôn mấy cỗ xe bò xe ngựa đều đứng ở đường, chờ mấy người trong thôn lên trần. Trong thôn có nhà ông Lưu từ xa nhìn thấy bọn Đại Tráng thì gọi to, giúp Đại Tráng đem mấy đồ chuyển lên xe. Lần này đi trần bởi vì giỏ hơi nhiều nên Đại Tráng liền mang theo Ngốc Tử cùng Nhị Tráng đi theo, Ngốc Tử giúp vác một cái sọt lớn, Nhị Tráng ôm Tam Nụ Nhi. Ban đầu cũng không muốn mang theo Tam Nụ Nhi để vướng chân, đều do Nhị Nụ Nhi sau khi trở về, mấy ngày liền đều khoe với Tam Nụ Nhi, kết quả là Tam Nụ Nhi liền nhớ chuyện này. Lần này thì hiểu được lần sau là như thế nào, thế là khóc lóc ăn vạ, Đại Tráng vô cùng tức giận, trong lòng lại đau lòng, cuối cùng vẫn thỏa hiệp, để cho Nhị Tráng mang Tam Nụ Nhi theo.

Đại Tráng một mình vác giỏ còn lại, trong tay còn mang theo mấy chục trái trứng gà, người vô cùng lĩnh khinh. Dù vậy Đại Tráng cũng không muốn mất đi ít tiền, một bên cùng ông Lưu nói giỡn, một bên thuận

theo hướng xe đi lên ngồi.

Chờ ngồi yên, Đại Tráng nghĩ nghĩ đưa ra ba đồng tiền.

Ông Lưu mỉm cười lấy một đồng trong tay Đại Tráng: “Trẻ nhỏ không mất tiền, mấy thứ đồ của mấy đứa, lấy một đồng!”

Kì thật trẻ em không lấy tiền chỉ định ra lúc lễ mừng năm mới vì có nhiều người đi, hơn nữa Đại Tráng cùng Ngọc Tử, Nhị Tráng đều là mấy đứa lớn lớn, bình thường đều phải giao tiền.

“Ông, cái này...”

“Hi, đừng khách sáo với ông làm gì, mấy đứa nhỏ này!” Ông Lưu vung tay, cắt ngang lời Đại Tráng, lại đi đến cầm đồ đạc trên tay mấy người khách.

Đại Tráng bất đắc dĩ cất đi hai đồng tiền còn lại, trong lòng thầm nghĩ lần sau làm mấy món thịt, phải gửi ông ấy một ít...

## 19. Chương 19: Làm Ăn 2

Đến trấn, Đại Tráng để Nhị Tráng phụ trách trông coi Tam Nự Nhi, còn mình thì cùng Ngọc Tử bán hàng. Đúng như dự đoán, qua giữa trưa, cũng chỉ bán được vài cái.

Đại Tráng khẽ cắn môi, dặn dò Nhị Tráng: “Cầm tay em ấy cho chắc, rồi đi sát anh biết không?”

Nhị Tráng “Dạ” một tiếng, một tay nắm Tam Nự Nhi, một tay cầm lấy góc áo Đại Tráng, tỏ vẻ mình đã hiểu.

Đại Tráng lấy mấy chục cái giỏ sửa sang lại cho tốt, vác cùng Ngọc Tử, đi về phía nam của chợ.

Ở thôn này có hai cái chợ, cái ở phía bắc chính là chợ mà Đại Tráng cùng người trong thôn hay đi. Nơi này đều là mấy quán nhỏ lộn xộn, bán cái gì cũng có. Còn một cái khác chính là chợ phía nam cao cấp. Bên kia đa phần đều là cửa hàng, mà thôn trấn bên kia đa phần đều là những gia đình có tiền. Đại Tráng vốn không muốn đi qua, vô thương bất gian, mà mình lại không am hiểu mấy trò giao tiếp giả dối của đám thương nhân. Hơn nữa, quan trọng hơn cả là ở chợ phía nam nhất định gặp phải quyền quý, tuy rằng ở trấn cũng có một quan huyện thái gia, nhưng cùng lắm cũng chỉ là một cái nha môn nho nhỏ Nhà Soa. Hiện giờ Đại Tráng cũng không muốn đụng vào. Cho dù là ở bên kia pháp luật xã hội vô cùng hoàn thiện dân cũng không cùng quan đầu hướng chỉ chỉ là một chức quan nho nhỏ sao có thể một tay che trời!

Đại Tráng chăm sóc mấy đứa nhỏ vừa chậm rãi đi chợ phía nam, vừa ở trong lòng tự nhủ.

Kế hoạch của Đại Tráng là tìm một chủ quán có khả năng dùng tới mấy cái giỏ này ví dụ như cửa hàng tạp hóa, hay cửa hàng bán thức ăn, thấy quán nào hơi vắng khách mới đi vào.

“Đi đi, cái này thì ai để vào mắt...”

“Ai, tội mày, cẩn thận làm dính bụi vào thức ăn của tao...”

“Tránh ra, tránh ra, đừng cản chúng tao làm ăn...”

Kiếp trước do ba mẹ đều là người trung thực dạy dỗ, hơn nữa gia cảnh cũng nghèo khó nên Đại Tráng cho dù lên đại học cũng rất ít khi ra ngoài dạo phố hay ca hát gì, bởi vậy không thể hòa hợp với bạn bè cùng chung lứa, cho nên, dù đã sống hơn nửa đời người, Đại Tráng vẫn là người thành thật chất phác, trước gia cảnh bần hàn của mình, Đại Tráng cũng học được sự chịu đựng, nhưng cũng không có nghĩa là không có nguyên tắc sống, bị mấy người chủ quán khinh thường đuổi đi trong lòng thật không dễ chịu gì.

Ban đầu còn bởi vì đến chợ nam, Nhị Tráng hưng phấn với điều mới mẻ, từ khi bị chủ quán thứ hai đuổi ra ngoài, tâm trạng cũng không vui vẻ gì.

Đại Tráng nhắm mắt, nghĩ đến mấy đứa nhỏ trong gia đình, rồi sắp tới xuân vụ... Gạo cơm, giống má, quần áo đều phải cần tới tiền... kéo lại quần áo cũ trên người, Đại Tráng lại đi vào một cửa hàng bán thức ăn.

“... Ông xem, nếu khách hàng mua mấy cái bánh, ông dùng mấy cái giỏ này đựng cho khách hàng, so với giấy gói vừa đẹp vừa tiện lợi...” Đại Tráng cố gắng thuyết phục ông chủ cửa hàng.

Ông chủ mập mạp kia lười biếng giở giỏ của Đại Tráng xem một chút, cầm lấy một cái giỏ hình đóa hoa đơn giản, phải coi, trái lật chậm rãi nói: “Năm mươi văn tiền, toàn bộ hai giỏ lớn!”

Đại Tráng sững sốt một chút, hít một hơi: “Ông chủ, giá này thấp quá, hai giỏ của chúng tôi có tới mấy trăm cái giỏ, mỗi cái ở đây đều là giá hai văn một cái, cũng phải mấy trăm cái đó!”

Cầm có ba bốn tầng thịt của ông chủ run lên một chút, híp mắt nói: “Bán hay không? Không bán liền rút đi, trong quán của chúng tao không nhất định cần cái này...”

Đại Tráng cái gì cũng không nói, lúi Ngốc Tử cùng Nhị Tráng xoay người ra ngoài, tuy rằng rất cần tiền, nhưng cũng không thể chịu được thành quả lao động của mình bị người khác giẫm đạp.

“Đại ca, chúng ta về đi! Chúng ta không bán nữa!” Nhị Tráng mắt hồng nghẹn ngào nói.

Tam Nựu Nhi ở một bên đã thút thút thít thít muốn khóc, mấy đứa nhỏ giỏi nhất là nhìn sắc mặt người khác.

“Nhị Tráng ngoan, trông em cẩn thận, cuộc sống vốn dĩ là như vậy, chúng ta hiện giờ chỉ gặp một chút khinh thường thì có tính là gì, em đã quên mùa đông năm trước không có đồ ăn?” Đại Tráng vuốt đầu Nhị Tráng nói.

Nhị Tráng lau mắt, dùng sức gật đầu: “Đại ca, chờ mai mốt em lớn lên kiếm thật nhiều tiền nhiều tiền về, chúng ta sẽ không bị người khác đuổi đi có phải không!”

“Ha ha...” Đại Tráng nở nụ cười, cũng gật gật đầu, cho dù buồn bán lời rất nhiều tiền thì cũng phải nhìn mặt người khác, thế nhưng hiện giờ không nên dập tắt hùng tâm tráng trí của đứa nhỏ...

Đại Tráng từ trong giỏ trứng gà lấy ra một miếng bánh báo rang muối đưa cho Tam Nựu Nhi, Tam Nựu Nhi nắm chặt trong tay, chậm rãi cắn, cuối cùng cũng không có oa oa khóc lớn.

Lấy lại bình tĩnh, Đại Tráng vắn vẹo hai vai do đeo theo giỏ làm đau, lại vào tiếp một cửa hàng đang vắng khách.

Cửa hàng này bán đủ loại đồ chơi, đồ vật so với mấy nhà trước đó tinh xảo hơn nhiều, mà diện tích cửa hàng cũng khá lớn, cửa hàng có hai người làm đang sửa sang lại đồ đạc.

“Xin chào, xin hỏi ông chủ có ở đây không?” Đại Tráng chậm rãi, nhẹ giọng hỏi.

Trong đó có một người làm tương đối lớn tuổi, trên mặt vẫn đầm đìa, khách sáo trả lời: “Ông chủ chúng tôi bình thường không ở trong quán, chú em có chuyện gì không? Tôi có thể chuyển lại lời!”

Đại Tráng lắc đầu, không phải người làm chủ, sẽ không thể nhiều lời.

“Chuyện gì?” Một thanh âm thanh thúy vang lên ở cửa.

“A, thiếu gia, người đã tới! Vị khách này muốn tìm ông chủ...” Hai người làm đều buông việc trong tay, vẻ mặt tươi cười nghênh đón.

Đại Tráng còn chưa quay đầu đã nghe tiếng Nhị Tráng hô:

“Là mày, tao nhớ rõ là mày, lần trước mày còn đá hư mấy cái giỏ nhà chúng tao!”

Triều Tử Dương nghi hoặc nhìn bốn đứa nhỏ mặc quần áo bằng vải thô, mình khi nào lại cùng người như vậy xuất hiện cùng nơi!

“Lần trước chúng tao tập hợp, ở chợ Bắc, tao cùng anh tao bán giỏ ở đó, mày đá giỏ chúng tao!” Nhị Tráng tiếp tục nói.

Triệu Tử Dương nhú mày, trên mặt lộ vẻ xấu hổ, thân là con cả của một đại gia tộc, thế nên mình rất ít lúc phóng đảng, lễ mừng năm mới năm trước bởi vì cha quăng mình tới một trấn nhỏ như vậy, mình tức giận nên chạy ra ngoài, khi đó lại chạy đúng tới chợ Bắc, thế nhưng...

“Tôi nhớ rõ đã bồi thường tiền rồi mà!” Triệu Tử Dương vừa đi vào cửa hàng vừa nói.

“Đúng vậy, chào ngài, chúng ta hôm nay không phải đến vì việc nhỏ kia!” Đại Tráng ngăn lại Nhị Tráng chuẩn bị nói gì đó, kính cẩn lễ phép nói.

Hai người làm lấy ra một cái ghế, dùng tay áo lau lại, mời Triệu Tử Dương ngồi xuống.

Đại Tráng gỡ giỏ xuống, nói cho Triệu Tử Dương biết ý tưởng của mình.

Triệu Tử Dương cũng không lập tức trả lời, nhìn trong giỏ, cầm vài cái dạng đặc biệt, vô cùng khéo léo, cau mày suy nghĩ trong chốc lát, hỏi: “Người muốn bán cái này bao nhiêu?”

Đại Tráng vui vẻ, điểm tay Triệu Tử Dương đáp: “Cái đó đan rất tốn thời gian, bốn văn tiền một cái, giỏ bình thường thì hai văn tiền một cái!”

“Người có thể đan khéo thêm một chút không? Lớn như vậy nè!” Triệu Tử Dương khoa tay múa chân miêu tả hình dáng cái giỏ cỡ bằng một cái bàn tay hỏi.

“Có thể, thế nhưng như vậy sợ là không dùng được.” Đại Tráng khẳng định đáp.

Triệu Tử Dương cười khẽ, cái đó không phải là không dùng được mà là không có chỗ dùng!

“Này mấy cái giỏ hoa ta đều lấy, mấy cái bình thường thì ta lấy lấy mười cái.” Triệu Tử Dương buông một cái giỏ hình sao năm cánh nói.

## 20. Chương 20: Mầm Giống

Đại Tráng lòng tràn đầy vui mừng ngồi xổm xuống, đem mấy giỏ Triệu Tử Dương yêu cầu lấy ra, không ngờ lại có hơn một trăm cái, lại cầm thêm mười giỏ bình thường, Đại Tráng có chút đau đầu phát hiện còn lại tới một trăm cái.

Thừa lúc hai người làm ngồi đếm lại số giỏ, Đại Tráng ở trong cửa hàng dạo một vòng, nhìn đến một đồng hỗn độn lộn xộn rải rác các trang sức bày trên quầy hàng thì hai mắt sáng lên.

“Này, ông chủ...” Đại Tráng chằm chước nói: “Ông chủ, người xem, nếu dùng mấy cái giỏ này để phân loại các loại trang sức này, như vậy nhìn vừa tiện lợi vừa gọn gàng...”

Triệu Tử Dương nhượng mảy, chậm rãi đi qua.

Đại Tráng thông minh lấy ra mấy cái giỏ nhỏ, thử sắp đặt lại đồng hỗn độn trên quầy hàng kia.

Triệu Tử Dương nhìn xung quanh cửa hàng, có thể thấy được hai người làm bỏ rất nhiều công sức để dọn dẹp, thế nhưng bởi vì có rất nhiều loại hàng hóa hơn nữa còn khá nhỏ, làm cho người ta cảm giác chật chội hỗn độn.

Đại Tráng có chút khấn trương nhìn Triệu Tử Dương, trong lòng kì thật rất hối hận, mình nói như vậy không biết chừng chọc giận vị tiểu thiếu gia này, thế thì việc bàn bạc lúc trước coi như xong, vật thật thảm rồi, đa phần mấy tiểu thiếu gia không thích người khác khoa tay múa chân!

Triệu Tử Dương không nói gì gật đầu một cái, tỏ vẻ đồng ý với lời Đại Tráng nói, trong lòng kì thật cũng không để ý đến vài chục một trăm văn tiền, tùy ý nói: “Vậy lấy năm mươi cái bình thường đi.”

Đại Tráng vui mừng đáp, vội vàng kiểm tra lấy ra năm mươi cái, còn chịu khó giúp hai người làm thu dọn sắp xếp lại mấy đồ trang sức nho nhỏ kia, dựa theo lời người làm nói, đem những thứ có giá cả giống nhau, hình thức bên ngoài giống nhau đặt cùng nhau.

Bận rộn cho đến nửa canh giờ sau, Đại Tráng đã sắp xếp hơn nửa số giỏ là dây buộc hoa đào đặt lên trên quầy, do dự nói: “Cái kia, ông chủ, chúng tôi còn muốn mua đồ, phải vội trở về, hôm nay sợ là không thể giúp ngài nữa, nếu không, chúng tôi, chúng tôi lần sau tập hợp sẽ đến...”

Triệu Tử Dương bình thường kì thật cũng không có ở lâu trong cửa hàng như vậy, nhiều nhất cũng chỉ lại coi qua chút sổ sách liền vội vàng theo gia đình hoặc là về nhà, hôm nay chỉ là đối với mấy người bán giỏ này có hứng thú, cho nên cố ý ở chỗ này lâu một lát, quả nhiên, đứa nhỏ kia nhìn thật thà chất phác, dọn dẹp lại hàng hóa đôi khi lại đề ra hai câu vô cùng hữu dụng, hai người làm vốn đang bàn bạc, nghe xong lời đứa nhỏ, không thể không đồng ý rằng ý kiến của nó là tốt nhất.

“Gia Tào, tính tiền cho hẩn đi!” Triệu Tử Dương đối người làm lớn tiểu nói.

Người họ Tào vâng lời, mở ra ngăn tủ, mang ra bàn tính, tách tách vài cái, rất nhanh tổng cộng lại số tiền, lấy sáu mươi cái giỏ bình thường là một trăm hai mươi văn tiền, lấy một trăm năm mươi chín cái giỏ hình hoa là sáu trăm ba mươi sáu văn tiền, tổng cộng là bảy trăm năm mươi sáu văn tiền.

Đại Tráng nghĩ nghĩ, lấy ra ba văn, mua sáu cái dây hoa buộc tóc, dây buộc tóc chỉ cần sửa sang lại một

chút, dùng để may làm viền áo, giá thành không cao mà nhìn cũng xinh, một đồng có thể mua hai dây.

Đại Tráng chọn màu hồng, vàng nhạt, xanh nhạt, mỗi màu hai dây, dự định mang về cho Đại Nựu Nhi, Nhị Nựu Nhi, Tam Nựu Nhi mỗi người hai dây.

“Ông chủ, hai anh, các người cứ làm việc, chúng ta đi về trước.” Đại Tráng thu dọn đồ đạc xong, lễ phép nói.

“Ừ, đúng rồi, người về sau đan mấy giỏ nhỏ một chút, hình dạng cũng đặc biệt thêm một chút, mỗi tháng tới giờ mùi mang đến cửa hàng này, ta sẽ chờ.” Triệu Tử Dương dặn.

“Ha ha, các vị đi thông thả!” Hai người làm khách khí nói.

Đại Tráng liên tục gật đầu, đồng ý lời Triệu Tử Dương, gọi Nhị Tráng cùng Ngốc Tử ra ngoài.

Hơn bảy trăm văn tiền nha, đối với trong nhà Đại Tráng mà nói thật sự là một số tiền không nhỏ, Đại Tráng tính toán một chút, nơi này đồng tiền so với kiếp trước không khác nhau lắm, một ngàn văn tiền là một lượng bạc, đương nhiên là không kể phí tổn khi đổi ở cửa hàng, nói cách khác, một lượng bạc ước chừng năm trăm văn tiền, cái này hơn bảy trăm văn tiền, mua giống cùng vật liệu dùng cho xuân vị coi như dư dả.

“A Đại, Nhị Tráng, Tam Nựu Nhi, các em nghe cho rõ, trăm ngàn lần không cần nói cho người khác biết chúng ta bán giỏ được chừng này tiền, biết không!” Đại Tráng hạ giọng nói.

Ngốc Tử luôn luôn là Đại Tráng nói gì chính là cái nấy, vui vẻ hơn hử đồng ý.

Nhị Tráng tuy rằng nhỏ, nhưng cũng hiểu được sự quan trọng của tiền tài, gật đầu cam đoan sẽ không nói ra.

Tam Nựu Nhi hai tuổi nhìn nhị ca gật đầu, cũng a dua gật đầu theo.

Đại Tráng vừa lòng sờ đầu ba đứa nhỏ, lại nghĩ đến vừa rồi Nhị Tráng thế nhưng vẫn nhớ mặt tiểu thiếu gia đã phá giỏ, không khỏi nhìn Nhị Tráng nhiều lần, từ lúc đến đây, Đại Tráng cũng biết đứa em này có vẻ thông minh, không nghĩ là trí nhớ lại tốt như vậy, chỉ cần gặp qua một lần liền nhớ kĩ.

Chờ Đại Tráng đi rồi, Triệu Tử Dương xoay người đối với hai người làm dặn: “Đem mấy cái giỏ hình dạng đặc biệt cùng mười giỏ bình thường đưa tới cửa hàng vải đi, ta sẽ dặn ông chủ Lưu xử lý, qua mấy ngày nữa lại mang về cửa hàng bán.”

Hai người làm liên tục vâng dạ.

“Mấy hàng hóa còn lại, nhỏ một chút, các người cũng dùng giỏ này dọn dẹp một chút đi!” Triệu Tử Dương nói lại một câu, cũng không xem sổ sách nữa, vội rời khỏi cửa hàng tới cửa hàng vải đã nhắc lúc trước.

Cửa hàng may này cũng là do Triệu Tử Dương trông coi, ngoài bán vải dệt ra còn bán hàng may mặc, có rất nhiều vải thừa phung phí vứt đi thì rất uổng, mà không vứt đi để lại cũng không tác dụng gì, Triệu Tử Dương tính để cho mấy người thuê rảnh rồi dùng vải thừa trang trí lại giỏ, trang trí xong thì được trả hai văn tiền, mấy người thuê này đều là gia đình nghèo, cửa hàng vải là ẩn theo khéo léo bao nhiêu thì trả thù lao bấy nhiêu, mà hiện giờ việc này tuy rằng kiếm không nhiều lắm nhưng vẫn có vài người rảnh rồi đồng ý làm.

Đại Tráng hiện giờ đã đem chuyện bán xong gần hai trăm cái giỏ quăng sau đầu, cũng không tính lực gì mà đoán xem tiểu thiếu gia kia mua nhiều giỏ để làm cái gì!

Qua năm sau, nhà mình còn lại vài mẫu ruộng, đất đai không tốt mấy, giống cũng không phải loại dễ dàng thu hoạch, nhưng nếu là bông thì được, theo trí nhớ của thân thể này thì giống mà cha mẹ lưu lại ở trong bếp chỉ là mấy giống rau dưa bình thường mấy cái khác cũng không có gì, mà có cũng bán sạch rồi đi!

Nghĩ nghĩ, Đại Tráng mua chút bông, chút đậu, bắp cùng một số giống rau củ khác, hạt bông cùng hạt đậu giá cũng không cao, hơn nữa Đại Tráng mua nhiều, tổng cộng cũng chỉ mất trăm văn tiền.

Mua xong hạt giống, lại quay lại chợ, mua mấy đồ dùng hàng ngày, mua cho ba đứa mỗi người một cái bánh bao, Đại Tráng cũng không thèm ăn gì, lấy hai miếng bánh bao muối ăn một chút cho qua, từ lần trước trở đi tự nhiên sẽ không thể thiếu xương heo để hầm, thịt heo cũng lấy hai cân, bất luận là muốn tiết kiệm gì, Đại Tráng cũng không tính tiết kiệm ăn uống, hiện giờ là lúc mấy đứa nhỏ đang trưởng thành.

“Tráng, Đại Tráng, anh ăn, ăn!” Ngốc Tử cầm một nửa cái bánh bao, tiến đến thấp giọng bên lỗ tai Đại Tráng.

Đại Tráng nhìn Ngốc Tử một chút, lại thấy Nhị Tráng cùng Tam Nộ Nhi đang ngấu nghiến ăn bánh bao, trong lòng hơi buồn một chút, thế nhưng vẫn dè xuống, quên đi, Nhị Tráng còn nhỏ, Tam Nộ Nhi thì thôi khỏi bàn!

“Anh không muốn ăn, em ăn nhanh đi, để tí nữa là nguội đó!” Đại Tráng cười đẩy lại tay Ngốc Tử.

“Em, em ăn no!” Ngốc Tử cố chấp vẫn đưa bánh bao tới bên miệng Đại Tráng.

“Ai, đứa nhỏ này thật là, anh thật sự ăn không vào, mau ăn đi!” Đại Tráng ngăn lại tay Ngốc Tử nói.

Ngốc Tử nhìn thấy Đại Tráng kiên trì, mới tiếp tục ăn.

Cứ như vậy đẩy đi đẩy lại, Nhị Tráng liền chú ý tới bên này, cũng đem bánh bao còn nửa cái của mình tới trước mặt Đại Tráng, không nói gì.

Đại Tráng nhìn bộ dáng thèm muốn của Nhị Tráng, miệng liên tục nuốt nước miếng thì không khỏi bật cười, mình sao lại cùng đứa nhỏ so đo làm gì: “Anh thật sự không muốn ăn, mấy em ăn đi!”

Nhị Tráng trên mặt nở nụ cười thật tươi, đưa tay về, hai miếng thật to nuốt xong miếng bánh bao còn lại.

## 21. Chương 21: Chuyện Nhỏ

Sau khi bán giỏ trở về, Đại Tráng liền tập trung vào vài mẫu ruộng xung quanh nhà mình, nhờ cỏ xới đất, hái luôn rau dại mang về cải thiện lại bữa ăn mấy tháng nay không thấy một ít màu xanh, cách mỗi khoảng ruộng sẽ đào một cái kênh,

dùng để tưới tiêu. Bởi vì không có trâu cày cho nên không thể xới đất, vì vậy muốn cải thiện lại đất trồng, chỉ có thể từng chút từng chút một, chuyện bốn phân cũng không phải chuyện dễ dàng gì. Đó là dùng lá cây mục, phân gà này nọ sau khi lên men thì thành, mùi không được dễ ngửi, lại bỏ trong thùng mang từ nhà ra, Đại Tráng dù cho có đeo khẩu trang, làm vài ngày cũng tránh không được ghê tởm, lúc ăn cơm cũng không ngon miệng.

Đại Nụ Nhi ở nhà chăm sóc mấy đứa nhỏ cùng cho gà ăn, giặt quần áo, năm trước đổi lấy năm con gà mái, có hai con cái đang ấp, Đại Tráng thả một con gà mái đến ấp trứng, dặn Đại Nụ Nhi không cần tới gần ổ gà, quấy nhiễu hai con gà mái kia, Đại Nụ Nhi tuy rằng thực lo lắng hai con gà mấy ngày rồi không ăn cái gì, có thể chết đói hay bị gì không nhưng với lời đại ca của mình thì vô cùng tin tưởng, không nên làm Đại Tráng thêm phiền.

Nhị Tráng cùng Ngốc Tử đi theo giúp đỡ lựa chọn rau dại, ủ đất.

Mấy ngày bận rộn mới thu thập ổn tám mẫu ruộng, trên thực tế thì diện tích chỉ khoảng sáu mẫu. Đại Tráng lấy ra giống khoai đã trồng ở nhà, lúc tháng một tuy rằng mùa đông có chết hơn một nửa giống khoai lang. Đại Tráng nghĩ, cảm thấy giống khoai này có đủ loại cũng không tệ lắm, hơn nữa giống khoai lang này có vẻ dễ trồng, không giống như cây bông phải bắt côn trùng, bấm ngọn, tỉa cành chăm sóc tỉ mỉ, bắp, đậu lúc thu hoạch phải vận chuyển cũng vô cùng không thuận tiện, cho nên so sánh thiệt hơn, cũng may nhà cách ruộng cũng không xa lắm, xa nhất cũng khoảng một cây, đi nhanh một chút có thể về.

Ban đầu là chọn giống khoai lang, bởi vì còn phải so sánh nơi nào phì nhiêu, Đại Tráng dọn dẹp lại trong viện, dùng xẻng bới tung, đem đất tản đều, phơi đều, kiểm tra các loại rau dại trên đất, ví dụ như rau họ, hành, cây tể thái, rau sam thì chỉ có thể ăn được không cần bỏ.

Việc gần xong, tháng hai cũng trôi qua, tháng ba liền bận rộn, trừ bỏ loại bông trồng tháng tư, các loại khác đều phải trồng vào tháng ba. Lần trước sau khi tập hợp trở về, Đại Tráng tuy nhớ lời Triệu Tử Dương nhưng vẫn không có nhiều thời gian đan giỏ, tối mỗi ngày chỉ đan được khoảng một hai cái, trong lúc đó còn dành chút thời gian dạy Ngốc Tử cùng Nhị Tráng biết chữ, Đại Nụ Nhi thỉnh thoảng cũng bắt chước học theo. Lúc trước khi cha mẹ gặp chuyện không may, Đại Tráng từng tới học đường cũng học được một năm. Học đường kia chỉ có một vị phu tử, cũng là phu tử duy nhất ở các vùng xung quanh, phải dựa vào tiền trả công của hơn hai mươi đứa học trò. Chuyên ngành Đại Tráng học kiếp trước chủ yếu là Hán ngữ

cổ, trở về quá khứ, tuy rằng biết ít cái dùng được, thế nhưng không có cách cũng như tiền tài để chuyển chuyên ngành, chỉ có thể tiếp tục học, bên này chữ phồn thể cũng không làm khó được Đại Tráng, hơn nữa cũng từng học qua một năm, dạy mấy đứa nhỏ cũng không sợ không được.

Đại Tráng dạy chữ cho mấy đứa nhỏ cũng không giống mọi người là bắt đầu từ sách cổ đại vỡ lòng Tam Tự Kinh mà là áp dụng phương pháp giáo dục hiện đại, từ chữ đơn giản nhất bắt đầu, kim mộc thủy hỏa thổ nhật nguyệt này đó.

Ngày hai tháng ba là thời gian ước định với Triệu Tử Dương, Đại Tráng để cho Ngốc Tử về nhà một ngày, dẫn theo Đại Nộn Nhi cùng Nhị Nộn Nhi đi.

Đại Nộn Nhi cùng Nhị Nộn Nhi vui vẻ luyên tiết thế nhưng vẫn lấy dây buộc tóc lần trước Đại Tráng mua cho mấy bé ra, thắt thành hai bím tóc, Đại Nộn Nhi là màu xanh nhạt, còn Nhị Nộn Nhi là màu vàng nhạt, hai dây buộc màu hồng kia dĩ nhiên là dành cho Tam Nộn Nhi.

Ngoài dựa theo theo lời Triệu Tử Dương yêu cầu làm năm sáu chục cái giỏ lớn bằng bàn tay, Đại Tráng đem mấy cái giỏ lần trước bán chưa hết theo, tính bán tiếp ở Bắc thị.

Kém nửa khác nữa tới giờ mùi, Đại Tráng tới cửa hàng hẹn lúc trước, tránh phải đến muộn, dù sao cũng là người buôn bán.

Trong quầy hai người làm còn nhớ Đại Tráng, vui vẻ để Đại Tráng ở sau quầy chờ.

Đại Tráng nhìn chung quanh cửa hàng một chút, nhìn thấy hơn phân nửa trang sức đã đặt gọn gàng trên quầy, trong lòng thầm giật mình. Trên giỏ dùng vải dệt trang trí đủ kiểu, có loại đơn giản chỉ là dùng vải xanh quấn quanh, có loại thì tỉ mỉ dùng vải bông làm mấy đóa hoa nhỏ gắn lên... Quan trọng nhất là không có cái giỏ nào giống cái giỏ nào, vừa này có một cô nương mới lớn vào mua đồ, chọn trúng trang sức đang điều đặt trong giỏ được trang trí bằng cách quấn quanh dây buộc màu hồng, Đại Tráng trộm để ý, không ngờ lại bán được hai mươi văn tiền một cái.

Lúc Triệu Tử Dương vào, Đại Tráng đang cẩn thận quan sát mấy cái giỏ có thể nhìn ra bộ dạng ban đầu, trong lòng thầm bội phục suy nghĩ nhanh nhạy của ông chủ.

“Thế nào, trang trí như vậy không tệ đi!” Triệu Tử Dương ngẩng mặt nói.

Đại Tráng lúc này mới chú ý tới ông chủ nhỏ kia đã tới, vội vàng đi ra quầy nghênh đón, một bên đáp lời Triệu Tử Dương, một bên đem mấy giỏ ra lấy.

Triệu Tử Dương nhận lấy nhìn, vừa lòng gật gật đầu hỏi: “Vẫn là bốn văn tiền một cái?”

Đại Tráng lúng túng một chút, lập tức gật đầu, kì thật giỏ nhỏ kia, tuy hơi tốn công đan, nhưng thời gian cũng khá ngắn, Đại Tráng lúc đầu cũng không trông cậy vào việc có thể bán bốn văn tiền một cái.

Triệu Tử Dương bảo hai người làm kiểm tra sổ sách, lại chú ý tới mấy giỏ chưa bán lần trước trong túi, cũng dặn người làm lấy hai mươi cái, sau đó sắm khoải để cho người làm thanh toán tiền, lần này mang đến năm mươi sáu cái giỏ cùng với hai mươi giỏ bình thường, tổng cộng là hai trăm sáu mươi bốn văn tiền.

Đại Tráng sau khi lấy tiền, có chút ngượng ngùng nói: “Ông chủ nhỏ, cái kia, tháng sau có việc bận, có thể không có nhiều thời gian đan giỏ, có thể hai tháng tới ta mới đến được.”

Triệu Tử Dương không để ý nói: “Ta họ Triệu, người gọi ta là Triệu tiểu ca là được, không cần xưng hô cái gì ông chủ này ông chủ nọ, người lúc đó đưa lại đây cũng được, nhưng không thể quá ba tháng, lúc ta không có ở đây, gia Tào sẽ gặp người.”

Đại Tráng tất nhiên là ngàn lần đồng ý, cùng với người làm họ Tào bàn bạc thời gian lần sau đến, xác định là ngày hai tháng năm lại tới.

“Vậy không phiền các người buôn bán, ta đi trước đây.” Đại Tráng khách khí nói.

Hai người làm cũng không tiễn Đại Tráng, vội vàng đón khách.

Đại Tráng vụng trộm sờ mấy gói tiền cứng trong ngực, trong lòng vô cùng cảm kích Triệu Tử Dương, tuy rằng mình hẳn có thể trong lúc hứng khởi muốn kiếm tiền bằng cách đan giỏ, nhưng thật sự là lúc khó khăn giúp đỡ mình, thôi, về sau có cơ hội phải báo đáp ân tình này..

## 22. Chương 22: Nguy Cơ

Bận rộn thế nên thời gian trôi qua nhanh chóng, đem gốc bông cuối cùng để trong viện, Đại Tráng cầm lấy giỏ bông vừa hái được, trong lòng đang nghĩ nên cắt một nửa khoai lang vào hầm, dùng để dự trữ, mang phơi khô làm thức ăn. Trên xà nhà phòng bếp đã treo đủ loại thức ăn, cất từ mùa xuân cho tới bây giờ. Rau củ dùng để nấu nướng cũng còn nhiều, của cải trắng cùng mấy loại củ khác để cùng chỗ... Năm nay sẽ không bị đói, Đại Tráng khước miệng lộ ý cười, thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy cảm giác áp lực nặng nề biến mất, thế nhưng tiếp theo trước mắt liền tối sầm bất tỉnh.

Đang ở cạnh Đại Tráng giúp hái bông Ngốc Tử đối với tình huống đột ngột này không biết làm sao, ngờ ngác nhìn Đại Tráng ngã xuống trước mặt mình.

Nhị Tráng đang lăm bằm phơi bông, Đại Tráng sợ bông bị dơ, cố ý dùng cây làm thành một cái giá, trên phủ một lớp chiếu, để bông trên đó phơi nắng.

Nhị Tráng nghe thấy một tiếng “Đông”, vừa mới ngẩng đầu liền thấy được, miệng gọi “Đại ca”, kinh hoàng chạy tới.

Ngốc Tử cùng Nhị Trang đem Đại Tráng đang mềm nhũn đỡ dậy, chỉ thấy Đại Tráng mặt trắng như tờ giấy, trên trán đầy mồ hôi, môi biến xám run rẩy, hai người kêu thế nào cũng thấy có phản ứng gì.

“Đại ca...” Nhị Trang một bên gọi, một bên cùng Ngốc Tử đem Đại Tráng đỡ trên giường.

Đại Nữu Nhi đang đỡ mấy đứa nhỏ cũng hoảng sợ, vội vàng kêu mấy đứa em nhường chỗ cho Đại Tráng nằm xuống.

“Nhị ca, đại ca làm sao vậy?” Đại Nữu Nhi nhìn Đại Tráng, lau mắt hỏi.

“Đại Nữu Nhi đừng sợ, anh đi gọi Ngưu gia gia lại đây, em cùng Ngốc Tử chăm sóc đại ca nha!” Nhị Trang vội vàng nói, âm thanh cũng có chút run run.

“Ừ, nhị ca đi nhanh đi!” Đại Nữu Nhi ghé vào bên giường nói.

Ngốc Tử cũng liên tục gật đầu, lo lắng nhìn Đại Tráng, hiếm khi lòng mảy mảy lại.

Nhị Trang xoay người bay nhanh chạy ra ngoài.

Ngưu đại phu ban đầu là du y, phiêu bạt đó đây, sau lớn tuổi, không biết thế nào đi đến thôn Liễu Thụ liền đổi ý, thấy hoàn cảnh chung quanh cũng không tệ lắm, người dân lại thuần phác, bốn phía cũng là núi, hái thuốc thuận lợi, liền định cư ở đây, mấy thôn phụ cận cũng chỉ có hai đại phu, người dân trong thôn Liễu thụ bị mấy bệnh vặt vặt thì liền tìm Ngưu đại phu, lúc trước Đại Tráng bị đói đến ngất xỉu, Nhị Trang cũng là chạy tới tìm Ngưu đại phu.

Một lát sau, Ngưu đại phu mang theo tiểu đồ đệ vội vàng chạy tới.

Ngưu đại phu ở thôn Liễu Thụ sau bảy năm, chỉ thu có ba đồ đệ, đồ đệ thứ nhất, đồ đệ thứ hai đều lên trấn làm người làm ở được đường, chỉ có tiểu đồ đệ vẫn chưa xuất sư.

Ngưu đại phu dùng lòng bàn tay sờ thử độ ẩm trên trán Đại Tráng, mở miệng nhìn đầu lưỡi, rồi cẩn thận bắt mạch, trong lòng thở dài, đứa nhỏ này thật là mệt quá rồi, hơn nữa cơ thể yếu ớt, trước đó làm việc, có lẽ là cố gắng chịu đựng không lời là, lúc này việc cũng ổn định, gánh nặng trong lòng được trút xuống, người trong thôn mỗi lần nhắc tới đứa nhỏ Đại Tráng này, ai cũng phải giơ ngón tay cái, một đứa nhỏ mới lớn, vực dậy một gia đình, làm ruộng so với người có kinh nghiệm còn lợi hại hơn, chỉ là đất đai bình thường, thu hoạch cũng không giống người ta, lại là cây bông, hơn nữa còn trắng xóa một mảng, so với người ta không biết thu tới bao nhiêu...

“Ngưu gia gia, đại ca thế nào rồi, có phải lại đói hay không?” Nhị Trang đỏ mắt trông mong hỏi.

Ngưu đại phu bị cắt ngang suy nghĩ, sờ sờ đầu Nhị Trang hỏi: “Trong nhà có đường không, hoặc có gì ngọt

ngọt cũng được?”

“Có, cái này được không ạ?” Đại Nụ Nhi ngồi ở một bên, lấy ra trong túi hai viên đường.

Ngưu đại phu nhìn Đại Nụ Nhi một cái, đồ ăn vặt mấy đứa nhỏ trong thôn khó có thể ăn được, hẳn là Đại Tráng mua rồi cho mấy đứa nhỏ, Đại Nụ Nhi vẫn để dành không ăn đi...

“Được rồi, Nhị Tráng đi lấy một chén nước ấm lại đây!” Ngưu đại phu cẩn thận lấy hai viên đường trong tay Đại Nụ Nhi, bỏ đi lớp giấy dầu.

Nhị Tráng vâng lời, nhìn hai viên đường trên tay Đại Nụ Nhi, mặt đỏ lên, nhớ là trước đó mình vừa cầm được liền nhét vào miệng tất cả...

Ngưu đại phu lấy một viên đường bỏ trong nước ấm hòa tan, mở miệng đút cho Đại Tráng, còn một viên đường thì bỏ lại trong túi của Đại Nụ Nhi.

Đút xong nước đường, chỉ một lát sau Đại Tráng liền tỉnh, chép miệng, vị ngọt còn lưu lại.

“Đại ca, anh tỉnh rồi!”

Mấy đứa nhỏ cùng nhau nhào tới trước mặt Đại Tráng.

Đại Tráng cười một chút, muốn xoa đầu mấy đứa nhỏ, thế nhưng cả người vô lực, tay cũng không giơ lên được, đành từ bỏ.

“Đại Tráng, con tin lời Ngưu gia gia không?” Ngưu đại phu nghiêm mặt hỏi.

“Tin, đương nhiên tin ạ, Ngưu gia gia, có chuyện gì vậy?” Đại Tráng suy yếu nói.

“Vậy nghe lời Ngưu gia gia, về sau làm việc không được quá cố sức, có cái gì tốt, cũng đừng chỉ nghĩ cho mấy đứa em, con cũng phải ăn nhiều một chút, thân thể này của con hiện giờ không chịu nổi, thể nào cũng ảnh hưởng tới tuổi thọ, hơn nữa đợi con lớn tuổi, cũng chỉ có thể nằm trên giường...”

Ngưu đại phu nói thao thao bất tuyệt, trước cảnh cáo Đại Tráng, sau lại dặn dò Nhị Tráng cùng Đại Nụ Nhi rất nhiều việc, thế nhưng cũng chỉ là cường điều lặp đi lặp lại một ý, Đại Tráng hiện giờ thân thể vô cùng yếu, một năm này quá mệt mỏi, phải bồi bổ, bằng không sẽ không sống lâu!

Chờ Đại Tráng, Nhị Tráng, Đại Nụ Nhi đều chắc chắn, Ngưu đại phu mới trở về, tiền công cũng không nhắc tới.

“Nhị Tráng, em lấy mười văn tiền cùng mấy cái trứng đưa cho Ngưu gia gia đi!” Đại Tráng vội vàng nói với Nhị Tráng.

Chỗ để tiền trong nhà, Nhị Tráng cùng Đại Nự Nhi đều biết.

“Không cần, giữ lại cho con ăn đi!” Ngưu đại phu cự tuyệt.

“Ngưu gia gia, trứng gà nhà chúng con rất nhiều!” Nhị Tráng vội vàng mau chân mau tay gói lại kĩ đồ đạc, rồi nhét vào tay Ngưu đại phu.

Ngưu đại phu từ chối, chỉ lấy mấy quả trứng gà, tiền nói thế nào cũng không chịu nhận.

Đại Tráng hiện giờ trong nhà đã có gần ba mươi con gà, lúc đầu xuân, có hai con gà ấp trứng, một con ấp được tám gà con, con còn lại thì ấp được sáu con, sau lại thêm một con gà mái ấp trứng, cũng ấp được tám gà con, ban đầu chỉ có năm con gà lớn, hai mươi chín gà con, trong đó có tới hai mươi một con là gà mái, còn lại tám gà trống, lúc thu hoạch, Đại Tráng đã làm thịt hai con choai choai, cải thiện thức ăn, còn lại lúc chuẩn bị lễ mừng năm mới cũng làm mấy con, bán đi mấy con, chỉ chừa hai con gà trống.

Thu hoạch lương thực trừ nộp thuế, Đại Tráng đều không bán, kể cả đậu, bởi Đại Tráng thấy mấy loại này có thể giữ được lâu dài, trong thời buổi trồng trọt đều dựa vào thiên thời như vậy, trong nhà không giữ lại lương thực như thế nào cũng không an tâm. Thu nhập trong nhà chủ yếu dựa vào đan giỏ cùng trứng gà, hai cái này cộng lại cũng đủ dùng, số còn lại thì khoảng hai lượng bạc, Đại Tráng đều đổi thành bạc, cẩn thận giấu đi. Vào tháng ba, Đại Tráng nghe nói ở thôn kế bên có bán heo con, muốn đi mua hai con về, heo lớn nhà đó ra giá năm mươi văn tiền, còn heo nhỏ thì khoảng ba mươi bốn văn. Đại Tráng chờ mọi người chọn xong, mới mua hai con cái nhỏ nhất, nhà đó chỉ lấy năm mươi văn. Đại Tráng sau khi nhìn kĩ, thấy hai con heo này sơ sơ gầy nhỏ như vậy, có lẽ là do không cướp được sữa, xương cốt nhìn cũng không tẻ lắm, có thể to ra. Không có thức ăn cho heo, Đại Tráng dẫn theo Nhị Tráng cùng Ngọc Tử xuống dưới xong mò cua bắt ốc nấu cùng khoai lang thành thức ăn cho heo...

Đại Tráng lần này té xỉu, mấy chuyện trong nhà đều bị trì hoãn, tính dưỡng hai ba ngày, Đại Tráng liền thật sự nằm không yên nổi, hai tháng trước lễ mừng năm mới lúc rảnh Đại Tráng đã chuẩn bị rất nhiều kế hoạch!

“Không được, đại ca, Ngưu gia gia nói, anh phải nghỉ ngơi thật nhiều!” Đại Nự Nhi cầm lấy giấy Đại Tráng, sống chết không cho Đại Tráng xuống giường.

“Đại Nự Nhi ngoan đi, anh chỉ là nằm mệt quá, mới muốn đi ra ngoài hoạt động một chút.” Đại Tráng đỏ mặt dở cười nói.

“Đại ca xuống giường sẽ liền làm việc!” Đại Nự Nhi lắc đầu, chu mỏ nói.

“Anh cũng không phải bị bệnh gì nặng, về sau từ từ tắm rửa là được, không cần mỗi ngày phải nằm trên giường.” Đại Tráng giải thích nói.

“Không được chính là không được, Ngưu gia gia đã nói rồi.” Đại Nụ Nhi cố chấp nhìn Đại Tráng nói.

“Được, vậy kêu nhị ca ra hỏi xem Ngưu gia gia nói gì đi, được không?” Đại Tráng không thể không thỏa hiệp nói.

Đại Nụ Nhi nghĩ nghĩ, chạy ra ngoài sân lớn tiếng kêu Nhị Tráng đang hái bông ở ruộng.

Mấy ngày này, Đại Tráng không thoải mái, Ngốc Tử mỗi ngày chỉ có vào phòng nhìn Đại Tráng, cùng Đại Tráng nói một chút liền đi ra ngoài giúp việc, không còn giống trước kia một bước cũng không rời Đại Tráng, hiện tượng tốt như thế, giúp cho Ngốc Tử từ từ bỏ đi tật xấu.

Ngốc Tử nghe xong lời Đại Nụ Nhi, buông giỏ trong tay, phủi bụi, vào phòng.

“Nghỉ ngơi nhiều vào!” Ngốc Tử ghé vào bên giường, cường điệu nói.

“Ha ha, mấy đứa này, thật đúng là chỉ xem ta như miếng giấy!” Đại Tráng cười, nhẩn nại nằm lại giường, lần này té xỉu, chỉ là do tuyết huyết áp thấp, như thế nào lại coi như chuyện lớn, may là còn chưa phải uống thuốc đông y...

Ngốc Tử thấy thế vội vàng chạy tới gúp đỡ lại chân.

Một lát sau, Nhị Tráng trở lại, cùng Ngưu đại phu đang lo lắng bước phía sau.

Cẩn thận kiểm tra Đại Tráng một hồi, Ngưu đại phu lại dặn dò Đại Tráng lượng sức mà làm, rồi phải ăn thức ăn ngon, tốt nhất là làm một chút đồ bổ, cũng nói không nhất định phải nằm trên giường tĩnh dưỡng.

Tiền Ngưu đại phu đi, Đại Nụ Nhi mới đem giấy đưa cho Đại Tráng.

Hai ngày trước, sau khi Đại Tráng tỉnh lại, sai Nhị Tráng mấy ngày ngày này đi tìm người nào trong thôn đang muốn lên chợ, nhờ bọn họ mua chút đường. Kiếp trước, con gái trong thôn rất nhiều người mắc bệnh tuột huyết áp, có một cách trị hữu hiệu là vào buổi sáng mỗi ngày dùng một chút nước sôi nấu với lòng đỏ trứng chưng với đường, dùng đều đến nửa năm, bệnh tuột huyết áp sẽ được cải thiện, thậm trí có thể hết bệnh, bất quá nơi này không có đường đỏ đường trắng, chỉ có một loại đường tán, làm từ lúa mì, màu vàng. Đại Tráng nghĩ hiệu quả của loại đường này có vẻ kém, nhưng vẫn có thể sử dụng được, cho nên đành phải mua một cân. Nơi này đường cũng không phải là rẻ gì, chỉ có thể đưa cho mấy đứa trẻ dùng là đường cục, một viên cũng chỉ bằng một cái ngón cái, lại cứng, một đồng mới được hai cục, còn có một loại đường nước, phủ lên que gỗ, một đồng có thể mua được năm cái, Đại Tráng hiện giờ muốn mua đường tán, phải mất hai mươi mấy văn tiền mới được một cân...

## 23. Chương 23: Kết Bận

Nghỉ ngơi khoảng chừng nửa tháng Đại Tráng cảm thấy hai chân nếu không động nữa thể nào cũng nhũn ra. Coi lại tiền bạc trong nhà, chuẩn bị đi tập hợp. Mấy ngày nay, Đại Tráng suy nghĩ cẩn thận qua, kì thật ra ra đồng làm việc đồng án đều có thể chịu đựng được, khiến cho thân xác này mệt mỏi đến bệnh tật, chủ yếu là do bấy ngày thu hoạch lương thực kia. Trước khi trời mưa, phải đem lương thực đang phơi nắng, mỗi ngày đều phải thu lại. Tất cả chỉ có thể dựa vào thân thể nhỏ bé này vác mấy chục cân, mấy chục cân. Liên tục nhiều ngày lao động chân tay, cho dù thanh niên trai tráng cũng chịu không nổi, huống chi là hiện tại khối thân thể này cũng không phải khỏe mạnh gì! Đại Tráng tính ngược tính xuôi, quyết định mua một con lừa, rồi nhờ thợ mộc làm một chiếc xe nhỏ bằng gỗ, lúc thu hoạch lương thực có thể thoải mái một chút, mỗi lần tập hợp cũng cần đi nhờ xe bò hay đi bộ, chỉ là không biết hai lương bạc có đủ không...

Đại Tráng đem mấy loại đồ ăn phơi khô cùng dưa chua ngâm kiểm tra phân loại thành các bao, dùng thùng gỗ vớt mấy con cá nuôi trong ao lên, tính chọn bảy tám con ngon ngon tặng cho Triệu Tử Dương. Một năm nay việc buôn bán nhờ có Triệu Tử Dương thế nên thường xuyên qua lại, Triệu Tử Dương còn mời Đại Tráng tới nhà mình làm khách. Hiện giờ Đại Tráng đều trực tiếp đem giỏ đưa vào quán, người làm tính tiền, có rảnh lại tìm Triệu Tử Dương nói chuyện, không rảnh thì thôi.

Cá này là do Đại Tráng làm một cái giỏ bẫy cá đặt ở dưới sông mấy tháng trước. Công việc vội vàng, cũng không có thời gian đi bắt cá. Loại trừ mấy giống cá không dễ nuôi hoặc bắt lại không còn sống, nung mấy con thêm vào bữa cơm cho mấy đứa nhỏ, mấy con cá con lại đều nuôi trong cái ao đã đào. Theo lời Đại Tráng còn dặn, Nhị Tráng mỗi ngày đều thay nước trong ao, không thể ngờ là có mười mấy con cá nuôi đến hiện giờ. Việc trong nhà bận rộn, mấy giỏ lúc tập hợp đều giao hết cho người làm liền nhanh chóng trở về, cũng không có thời gian đi tìm Triệu Tử Dương, Đại Tráng nghĩ nghĩ, lần này vô luận thế nào cũng phải đến thăm hỏi một chút.

“Đại ca, vậy thì lần tập hợp này để cho em và A Đại ca đi thôi, anh vẫn nên ở nhà nghỉ ngơi nhiều một chút!” Nhị Tráng có chút lo lắng nhìn Đại Tráng thu dọn đồ đạc xách ra hai cái giỏ thật lớn.

Đại Tráng lau mồ hôi trên trán, phù, chỉ có như vậy mà cũng đã chảy mồ hôi, xem ra thân thể này thật là yếu ớt vô cùng. Lần này sinh bệnh, có lẽ lần bị bệnh này tốt ở chỗ làm cho Nhị Tráng cuối cùng cũng có trách nhiệm, không còn bộ dạng là đứa nhỏ nữa.

“Không có việc gì, chúng ta ngồi xe đi, cũng không mệt, lần này tập hợp anh còn có một việc muốn làm!” Đại Tráng vẫy vẫy tay, hoạt động một chút, cười nói với Nhị Tráng.

Mấy ngày nay, trong nhà cũng không có việc đồng áng gì, chủ yếu chỉ còn một ít bông, đều do Nhị Tráng cùng Ngốc Tử làm, mấy việc thủ công thì bị Đại Nụ Nhi giành làm, Đại Tráng liền không có việc gì làm, rảnh rỗi cũng chỉ chăm sóc mấy đứa nhỏ. Đại Tráng những lúc rảnh, đem mấy điều học ở Trung học cơ sở, giáo dục quốc phòng, thể dục đã học được quân quyền, thái cực quyền, giúp kiện toàn cơ thể đều moi ra, lúc nghỉ ngơi liền lựa chọn vận động một chút, muốn giúp thân xác này rèn luyện cơ thể cường tráng.

“Đại Tráng...” Ngốc buông công việc trên tay, đi đến trước mặt Đại Tráng do do dự dự nói.

“Chuyện gì?” Đại Tráng hòa hoãn hỏi.

Mang theo Ngốc Tử đã hơn chín tháng, trừ bỏ hai tháng mới đầu tình hình có vẻ nghiêm trọng, Đại Tráng phải bỏ chút tâm tư, đơn giản cũng chỉ là nhần nại một chút, sau đó, Ngốc Tử cũng từ từ trở nên tốt hơn một chút, trở thành trợ thủ đắc lực. Hơn nữa một năm này, có lẽ là vì được cung cấp đầy đủ chất dinh dưỡng, liền cao hơn một cái đầu. Không có gì ngạc nhiên khi thấy bất cứ chỗ nào cũng có bóng dáng đứa ngốc ấy, sức lực cũng rất lớn. Cho nên, Đại Tráng từng suy nghĩ, dù rằng ngoại trừ vào lễ mừng năm mới Ngô lão thái thái có đem mấy thứ đến tặng, lúc sau cũng không tỏ vẻ gì, thế nhưng Đại Tráng vẫn tận tâm hết sức dạy dỗ Ngốc Tử.

“Em, em muốn lấy tiền của mình!” Ngốc Tử nhỏ giọng nói.

Đại Tráng sửng sốt một chút: “Em không phải cũng biết anh để tiền của em ở chỗ nào sao, sao còn hỏi anh! Em muốn lấy tiền của mình thì cứ đi mà lấy.”

Ngốc Tử vui vẻ cười vài tiếng, vào trong phòng Đại Tráng, từ đầu giường lấy ra một cái hũ màu xám đậm, bên trong đựng rất nhiều đồng tiền.

Thời tiết bắt đầu trở nên ẩm áp, Đại Tráng thu dọn một gian phòng, ôm hai đứa trẻ song sinh ngủ. Chủ yếu là sợ Đại Nụ Nhi cùng Nhị Tráng buổi tối ngủ như chết chăm sóc không tốt hai đứa trẻ song sinh. Nhà cha mẹ của thân thể này để lại, vốn có nhà chính gồm ba phòng, một gian khác là nhà bếp và nhà vệ sinh, còn có một cái phòng dự trữ dùng để làm nhà kho, bên trong chứa mấy thứ lặt vặt, một phòng khác đã bị hư thế nên vào mùa đông, mấy đứa nhỏ chỉ có thể chen chúc vào một căn phòng, hiện giờ ẩm áp một chút, Đại Tráng đem phòng kia sửa sang lại một chút, làm thành hai cái phòng ngủ.

Mỗi lần sau khi bán giỏ về, Đại Tráng sẽ căn cứ vào số giỏ Ngốc Tử đan được, ấn hai phần ba giá tiền đưa cho Ngốc Tử. Đương nhiên sẽ không quên tính tiền công giúp đỡ. Đối với lời Đại Tráng, Ngốc Tử tựa hồ luôn nghe theo. Đại Tráng lúc đưa tiền cho Ngốc Tử, Ngốc Tử không biết từ chỗ nào đó đào tha về một cái bình nứt mẻ bỏ tiền vào (giống ống heo đó), rồi sau đó lại đưa cho Đại Tráng, để Đại Tráng giữ dùm. Đại Tráng sợ miệng bình nứt mẻ sẽ làm bị thương tay Ngốc Tử, thế nên cố ý bao lại, rồi tìm một chỗ thích hợp cất giữ..

Ngốc Tử đi theo Đại Tráng tới chợ nhiều lần, thế nên cũng bắt đầu hiểu ra tiền quan trọng như thế nào. Lúc có một trăm đồng tiền, liền dùng một cái dây nhỏ khâu thành chuỗi. Vào mấy ngày bình thường Đại Tráng cho tiền, cũng cẩn thận bỏ trong bình. Đây là lần đầu muốn lấy tiền trong bình ra.

Bởi vì đồ đạc mang theo có vẻ nhiều, Đại Tráng vốn không tính dẫn theo mấy đứa nhỏ, chỉ cho Nhị Tráng cùng Ngốc Tử giúp đỡ vác đồ đạc đi cùng.

Đại Nụ Nhi vì lo lắng sức khỏe Đại Tráng, sợ hai đứa em gái đi theo lại tăng thêm gánh nặng, đã sớm dỗ dành hai bé gái, Đại Tráng còn hứa sẽ mang đồ ăn ngon trở về mới có thể dễ dàng mà thoát thân.

Triệu Tử Dương ở tại một viện tử nho nhỏ, ngoại trừ lúc trước có mang theo hai sư phó một văn một võ trong nhà ra thì còn muốn thêm hai người hầu ở tại trấn nhỏ này. Một đại nương phụ trách quét tước giặt quần áo làm việc nhà, một người đầu bếp phụ trách nấu cơm, mua thức ăn. Triệu Tử Dương ở trên trấn mở vài cửa hàng, ngày thường ngoài việc học tập thì cách mấy tháng lại ra ngoài trông nom cửa tiệm, kiểm tra sổ sách. Theo như suy nghĩ của Đại Tráng thì sống qua ngày như thế coi ra cũng khá thư thái. Thế

nhưng trong một lần vô ý nói suy nghĩ của mình, chú ý thấy khóe miệng Triệu Tử Dương lộ tia cười khố, tuy rằng không biết rốt cuộc là có chuyện gì, vẫn là không bao giờ nhắc tới đề tài kia nữa.

“Những cái này là do nhà chúng ta tự làm, người cầm nếm thử xem.” Đại Tráng đem mấy cái bọc trong giỏ lấy ra, mở ra từng cái.

Triệu Tử Dương vui mừng từng bước từng bước đi qua, lại giương giọng kêu đầu bếp tới, nói bữa tối dùng mấy thứ kia để nấu.

“Cá này cũng là do chúng ta bắt về!” Đại Tráng giơ giỏ trong tay, cười nói.

“Chỗ của các người cũng không tệ nha!” Triệu Tử Dương cười tủm tỉm nói.

Đại Tráng cười cười không nói gì, sau cùng Triệu Tử Dương nói vài ba chuyện cỏn con, trong lòng lại nhớ đến Nhị Tráng cùng Ngốc Tử đang ở chợ, liền tạm biệt Triệu Tử Dương.

“Ha ha, ta với người cùng đi đi, đã lâu không đi chơi!” Triệu Tử Dương nghe Đại Tráng nói xong, hưng phấn nói.

“Hay quá, chỉ cần đến lúc đó người không phiền là được!” Đại Tráng nghĩ đây là chuyện nhỏ, liền sảng khoái đáp ứng.

“Đại thiếu gia, ngài hôm nay có công khóa...” Tiên sinh vẫn chờ ở một bên nhin không được nói.

“Có gì hay ho, dù sao...” Triệu Tử Dương tức giận nói thế nhưng âm thanh sau đó nhỏ dần.

Đại Tráng không ngờ Triệu Tử Dương vừa rồi mới cao hứng vui vẻ thì giờ sắc mặt liền thay đổi, trong lòng có chút kinh ngạc. Đi qua chỗ Triệu Tử Dương nhìn xem, lại phát hiện hai mắt Triệu Tử Dương hơi hơi đỏ lên, miệng lại ngậm chặt, đây là biểu tình nhin khóc đi...

“Chúng ta đi đi!” Triệu Tử Dương lắc lắc tay áo, dẫn đầu đi nhanh ra ngoài.

Đại Tráng suy nghĩ, vẫn là không nên chạm vào vết thương của người khác, vội vàng thu dọn này nọ, đi theo Triệu Tử Dương ra ngoài.

Chờ Đại Tráng cùng Triệu Tử Dương ra đến sân, thì một nam nhân trung niên khôi ngô đi tới, trầm giọng nói: “Đại thiếu gia trong lòng ủy khuất, để choo hấn đi ra ngoài phát tiết một chút cũng được, người sao lại nhiều chuyện vậy!”

“Ta sao lại nhiều chuyện, nghiên cứu học vấn cũng không phải vì lão gia cùng phu nhân, hôm nay đại thiếu

gia phá lệ, về sau nhất định cũng sẽ có lần thứ hai, thứ ba... cứ như vậy thành lệ...” Tiên sinh trung niên gầy yếu kia có chút kích động nói.

“Chắc chắn, người như thế không phải gọi là nhiều chuyện hả, ta nói một câu, người liền nói nhiều như vậy!” Tiên sinh khô ngô chắc chắn môi nói, nếu nhìn kĩ trong lời nói sẽ phát hiện giọng điệu trêu chọc.

“Người, đồ vũ phu, ta cũng lười cùng mắng hán nói lí lẽ...” Văn sĩ gầy yếu giống như con mèo bị giẫm trúng đuôi, lập tức dựng lông, tay chỉ chỉ nam tử khô ngô kia, cơ hồ nói không ra lời.

“Được rồi, được rồi, đã một đồng tuổi, lại càng giống với đứa nhỏ để chỏm, hở ra một chút liền kích động, hôm nay coi như để một ngày nghỉ, đại thiếu gia thả lỏng, chúng ta cũng nghỉ ngơi một chút...” Nam tử khô ngô kia thấy thế, vội vàng tiến lên từng bước, nhẹ nhàng ôm lấy văn sĩ trung niên, ngữ điệu thông thả nói.

“Ai, ta chỉ là...” Thanh âm trầm thấp thông thả rơi vào tai, văn sĩ trung niên lập tức bình tĩnh trở lại, có chút bất đắc dĩ cảm thán nửa câu.

“Đi, chúng ta cũng ra ngoài đi dạo đi, người nha, cứ làm tốt chuyện của mình thôi, đại gia tộc họ Lý kia, ai cũng nói không rõ, lão gia phu nhân nghĩ đến như vậy là tốt cho đại thiếu gia, nhưng mà, đại thiếu gia đâu...”

Văn sĩ trung niên tựa hồ bị thuyết phục, tùy ý để nam tử khô ngô kia ôm lấy mình đi ra ngoài.

Bên này Đại Tráng cùng Triệu Tử Dương đã gần đến chỗ bọn Nhị Tráng mở sạp, trên sạp bày ra hai mươi cái rổ nhỏ bình thường, dùng một cái thùng làm từ gỗ thông đựng chục con cá, một rổ trứng gà, Nhị Tráng cùng Ngốc Tử nghiêm túc canh giữ ở nơi đó, có người lại hỏi mới đáp, buôn bán có chút lạnh lẽo.

Đại Tráng nhìn nhìn Ngốc Tử ở bên trong ba người có chút suy sụp, vỗ vỗ tay: “Nào nào, tất cả mọi người chú ý nha, Nhị Tráng, em phụ trách trứng gà, A Đại, em phụ trách giỏ, Triệu Tử Dương, người phụ trách cá, ta đây phụ trách thu tiền, tất cả mọi người nói to lên, xem ai bán nhanh nhất...”

Ba người đều ngẩng đầu cảm thấy mơ hồ nhìn Đại Tráng.

Đại Tráng hít sâu một hơi, cổ vũ tinh thần, nhắm mắt lại kêu lên: “Bà con tới xem, trứng gà tươi ngon tại gia mới đẻ, cá còn tươi sống bơi lội, giỏ đảm bảo bền chắc, mọi người tới xem tới xem...”

Trên chợ cũng có không ít người bán rao hàng, hơn nữa đều là những người trên thôn trấn vào chợ mở sạp buôn bán, bình thường thôn dân bán đồ cũng sẽ không có suy nghĩ kia, cho nên Đại Tráng mặc dù là banh hợm hô ta, trên chợ cũng không tính là cái gì.

“Đã hiểu chưa, tất cả mọi người đều rao lên, mau!” Đại Tráng có chút quẫn bách ngồi xuống cao giọng nói.

Ba người tiếp tục nhìn Đại Tráng, đều phát hiện mặt Đại Tráng có chút đỏ lên.

“Được rồi, nhìn cái gì, tóm lại chính là rao lên!”

Ba người nhìn nhau cười, đều cúi đầu.

Chốc lát sau ba giọng cùng nhau rao lên, Đại Tráng lúc này còn rất ngượng ngùng, giờ cảm giác trên mặt nóng lên đều lui xuống, bắt đầu nhanh nhẹn lấy tiền.

Triệu Tử Dương nhắm mắt rao thật to một lát, cảm thấy trong lòng dễ chịu rất nhiều, đưa mắt nhìn Đại Tráng đang giúp một bác gái trung niên chọn cá, cá này Triệu Tử Dương biết, đều là chính do Đại Tráng bắt được, năm văn tiền hai con, rao to như vậy, bán liền rất nhanh, Đại Tráng kiên nhẫn thay đổi vài con cá đưa cho bác gái kia xem, thẳng cho đến khi bác gái kia vừa lòng đưa năm văn tiền rồi chọn hai con cá lớn một chút, Đại Tráng cũng không có buồn bực gì, lấy khăn ra lau khô tay, cẩn thận nhận tiền...

Sau đó bán mấy thứ kia cũng không tệ lắm, sắc trời vẫn còn sớm, Đại Tráng nhanh tay mau chân bắt đầu thu dọn.

“Đợi một lát nữa chúng ta muốn mua một con lừa, Triệu Tử Dương, người thì sao?” Đại Tráng nhìn tâm tình của Triệu Tử Dương trở nên tốt hơn, cười hỏi.

Lúc trước, Đại Tráng vì xưng hô với Triệu Tử Dương thế nào cũng phải cân nhắc, mấy cái tên như ông chủ nhỏ, tiểu chương quỳ, tiểu huynh đệ còn có Triệu Tử Dương tự mình nói Triệu tiểu ca, mấy cái đó đều đã thử qua, cảm thấy có chút không được tự nhiên, cuối cùng sau khi hỏi ý kiến Triệu Tử Dương, dựa theo thói quen ở thế giới trước, thế nên gọi luôn cả họ tên.

“Phù, dù sao cũng không còn chuyện gì, ta đi cùng các người xem một chút!” Triệu Tử Dương sau khi thở phào nhẹ nhõm, cười nói.

Những nơi bán bò dê này, vì là động vật còn sống nên mùi rất khó ngửi lại ồn ào, tập trung ở ngõ phía bắc chợ.

Trâu tất nhiên là không dám nghĩ tới, nơi này một con trâu lớn ước chừng đến hơn mười lượng bạc, thông thường một nông hộ nhà giàu, nếu nói là thuận lời trôi qua, phải hơn vài năm mới có thể mua được một con trâu, hơn nữa, thứ nhất trâu sức ăn rất lớn, thứ hai đối với bọn Đại Tráng mà nói thì có chút công kênh.

“Lão bản, con lừa này giá sao?” Đại Tráng cẩn thận chọn một con lừa còn nhỏ hỏi.

Lão bản kia nhìn Đại Tráng là một đứa bé, cũng không để ý, thuận miệng đáp: “Sáu lượng bạc!”

Đại Tráng nhếch miệng, đưa mắt chuyển sang bên mấy con lừa nhỏ gầy yếu không có sức sống.

“Người muốn xe lừa hay muốn làm cái gì?” Triệu Tử Dương đột nhiên hỏi.

“Không phải, chủ yếu dùng để kéo đồ đạc này nọ, không phải dùng để cưỡi.” Đại Tráng đáp.

“Ừ, này, con kia cũng không tệ, tuy rằng có chút gầy yếu, chẳng qua là bởi vì bị tiêu chảy gây ra, người trở về lúc cho ăn thức ăn gia súc chú ý một chút, khung xương cũng không tệ lắm, sau khi nuôi tốt liền là một con lừa vững chắc mạnh khỏe.” Triệu Tử Dương nhỏ giọng bên tai Đại Tráng nói.

“Làm sao người biết?” Đại Tráng nhỏ giọng hỏi.

“Ở một quyển tạp thư có đọc qua làm cách nào để nhìn ra ngựa nê, trâu nê với một số súc vật.” Triệu Tử Dương cười tủm tỉm đáp.

“Ừ, người cũng rất lợi hại nha, tin người một lần!” Đại Tráng vỗ vỗ bả vai Triệu Tử Dương nói.

Triệu Tử Dương nghiêng đầu, hiển nhiên là vô cùng hưởng thụ câu nói vừa rồi của Đại Tráng.

“Cái kia, lão bản, con lừa bên này thì sao?” Đại Tráng hướng về phía lão bản kia gọi.

Lão bản mấy ngày nay đối diện với gia súc ốm yếu kia rất phiền não, trực tiếp quăng đi là không thể được, bán thì lại không bán được, lại sợ gia súc bệnh tạo thành dịch... Hiện nay, thấy mấy đứa nhỏ này lựa chọn, lại nhìn trúng con bệnh kia, lòng không khỏi trở nên sôi nổi.

“Ha ha, mấy vị tiểu khách quan ánh mắt thật tốt, đừng nhìn thấy con lừa này gầy teo nhỏ nhỏ, lúc trước lại giống là hai con lừa tốt nhất đó...”

“Được rồi, ra giá đi!” Triệu Tử Dương không kiên nhẫn cách ngang lời lão bản đang khoe khoang nói bậy.

“Khụ, một lời, bốn lượng bạc!”

Đại Tráng sững sốt một lát, cái này cũng thật quá đáng đi, một con lừa bệnh mới lớn mà muốn bốn lượng bạc!

“Xem ra lão bản không thật lòng muốn làm ăn nhỉ!” Triệu Tử Dương cười lạnh nói.

Lão bản trên dưới đánh giá Triệu Tử Dương vài lần, thu hồi tâm tư khinh thị, cẩn thận nói: “Vị tiểu khách quan muốn giá bao nhiêu?”

Triệu Tử Dương dừng thẳng một đầu ngón tay quơ quơ: “Năm lượng bạc, cho người bảo trụ tiền vốn.”

Lần này đến phiên lão bản ngậy ngấn cả người, để nuôi một con lừa như vậy cho đến bây giờ, tổng cộng tiêu phí vụn vặt cũng khoảng nửa lượng bạc, đương nhiên, còn chưa tính hao phí sức lực cùng thời gian bỏ ra cho nó.

“Này, này, người cũng quá tàn nhẫn đi, làm sao có thể là nửa lượng bạc!” Lão bản kinh hô.

Triệu Tử Dương hừ hừ, không nói tiếp.

“Thêm một tí đi, nửa lượng bạc thật sự không được!” Lão bản sáng suốt thỏa hiệp, chuyên tâm cùng Triệu Tử Dương cò kè mặc cả, trực tiếp không để mắt đến người đang thực sự mua.

Đại Tráng như được mở rộng tầm mắt, không nghĩ tới Triệu Tử Dương bình thường đều là một bộ dạng nghiêm trang tiểu đại nhân cũng có một mặt như vậy, giống như mấy bác gái trong chợ mua đồ ăn, cả hai trả giá đến từng đồng từng cắc, cuối cùng lão bản kia nét mặt mếu máo, lấy nửa lượng bạc lẻ ba trăm tám mươi văn tiền hoàn thành giao dịch.

“Được rồi, Đại Tráng trả tiền đi!” Triệu Tử Dương vỗ vỗ tay, thoải mái nói với Đại Tráng.

Đại Tráng “A” một tiếng, phục hồi tinh thần, vội vàng lấy tiền trong túi, cẩn thận đếm tiền lẻ, lại từ bên trong y phục lấy ra túi tiền, đưa ra một nửa lượng bạc.

Sau khi đem con lừa dùng dây thừng cột tốt, Đại Tráng vui mừng sờ soạng đầu con lừa dường như đứng không vững kia, Ngốc Tử cùng Nhị Tráng đứng một bên cũng đồng dạng vẻ mặt vui mừng.

“Ha ha, Triệu Tử Dương, không nghĩ tới người còn có thể có mặt này, thế nhưng, hôm nay thật sự rất cảm ơn người.” Đại Tráng cao hứng nói.

“Hừ hừ...” Triệu Tử Dương đắc ý cười: “Người đã quên ta làm cái gì sao!”

“A, đúng a, người chính là thương nhân lợi hại!” Đại Tráng cười to nói.

“Thời gian không còn sớm, ta muốn trở về, các người cũng mau quay về thôn đi, tránh trời tối, trên đường không an toàn.” Triệu Tử Dương sau khi cùng Đại Tráng nói cười liền nhắc.

“Ừ, ta đây lần sau tập hợp liền tìm người chơi!”

Triệu Tử Dương vẫy vẫy tay, bước nhanh rời khỏi chợ phía bắc.

“Được rồi, Nhị Tráng, A Đại, chúng ta cũng về thôi!”

“Ừ.”

“Dạ, đại ca, trở về thôi, em hôm nay thật sự rất vui...”

Đại Tráng cười tủm tỉm nhìn Nhị Tráng hứng phần vòng qua vòng lại xung quanh con lừa.

## 24. Chương 24: Mất Đi. . .

Đối với chuyện Đại Tráng mang về một con lừa bệnh, ở trong thôn vẫn gây nên một trận oanh động không nhỏ, mọi người sau khi vây xem, đại đa số đều âm thầm cười nhạo Đại Tráng bị lừa, tiêu tiền mua một con súc vật không còn dùng được, thế nhưng cũng có một ít người chân chính lo lắng vì bọn Đại Tráng, hỗ trợ không ít chủ ý làm cách nào nuôi tốt con lừa này.

“Các con chiều cổ thật tốt con lừa này, cho dù không thể làm việc nặng, cũng có thể lôi kéo chút đồ đạc...”

“Ta nhớ rõ Tam Văn thôn có một đại phu súc vật, nếu không người đến tìm hắn xem, nói không chừng con lừa này cũng không phải thuộc loại bệnh tật.”

...

Đại Tráng chỉ mỉm cười đáp lại tất cả, cho dù là ác ý hay hảo ý đều không thêm để ý. Tuy rằng Triệu Tử Dương nói qua con lừa nhỏ này không có việc gì, để bảo đảm chắc chắn, Đại Tráng vẫn tìm Ngưu đại phu mua một số thảo dược trị tiêu chảy rồi lấy một cái tô bỏ vào cho lừa uống. Sau này tuy rằng con lừa vẫn gầy gò, nhưng tinh thần lại trở nên tốt hơn, còn lại chỉ cần chăm sóc kỹ càng, đầu xuân có lẽ có thể hỗ trợ việc này nọ.

Hôm này Ngốc Tử giống như bình thường lui tới, cùng với Đại Tráng, một bên đan giỏ, một bên câu được câu không nhàn thơi. Đại Tráng thường thường dạy mấy cái không quá phức tạp cho Ngốc Tử, cũng không có cố định gì, nghĩ cái gì thì nói cái đó cho Ngốc Tử.

“Ngốc Tử, Ngốc Tử, cháu còn không mau về nhà nhìn xem, bà nội của cháu sắp không xong rồi...” Sân bên ngoài truyền đến một trận âm thanh.

Cái giỏ trên tay Ngốc Tử “Phanh” một tiếng rơi xuống, có chút không biết phải làm sao nhìn Đại Tráng.

Đại Tráng sững sốt một chút, trong đầu hiện lên hình ảnh lão thái thái mình mãi, thời điểm lễ mừng năm mới thấy không phải còn rất tinh thần sao, như thế nào lại không xong...

“Ta đi cùng người trở về xem một chút.” Đại Tráng buông việc trong tay, bình tĩnh nói.

Vội vàng dặn dò Nhị Tráng cùng Đại Nữ Nhi vài câu, Đại Tráng cùng Ngốc Tử nhanh chóng chạy hướng nhà Ngô địa chủ.

Ngô lão thái thái là vào buổi sáng hôm nay mới xảy ra chuyện, lão thái thái là một người không chịu được nhàn hạ, sáng sớm liền đi thăm thú ruộng đồng. Không nghĩ tới là đến đầu ruộng liền trượt té, lúc ấy bốn phía lại không có người nào, chẳng đến khi người làm Ngô gia đến làm việc mới phát hiện lão thái thái nằm trên đất lạnh như băng, vội vàng gọi người lại đây, đem lão thái thái nâng trở về, vẫn chưa kịp đi lên thôn tìm đại phu.

Khi Đại Tráng cùng Ngốc Tử đến, trong phòng đầy người, Ngưu đại phu đã tới, cầm mấy miếng nhân sâm đi ra, cho lão thái thái cầm hơi.

“Ngốc Tử...”

“A Đại đã trở lại...”

“Lão thái thái...”

Trong đám người phát ra một trận xì xầm, sau đó tự động nhường ra một đường, Đại Tráng thở dài một hơi, nắm Ngốc Tử đi vào.

Lão thái thái nhìn thấy Ngốc Tử cùng Đại Tráng, ánh mắt sáng ngời, miệng phát ra âm thanh mơ hồ.

“Ta hiểu ý của bà, lão bà, người đừng vội.” Ngồi ở bên giường Ngô lão thái gia thấp giọng nói.

Lão thái thái lại phát ra vài tiếng “Ồ ô”, con mắt hướng bốn phía chậm rãi đảo một vòng.

“A Đại, lại đây, cho bà nội người nhìn người một chút!” Ngô lão thái gia hướng Ngốc Tử nhẹ giọng nói.

Đại Tráng đẩy Ngốc Tử một cái, Ngốc Tử lảo đảo một chút, hai chân mềm nhũn, quỳ gối trước giường.

Lão thái thái đưa mắt nhìn uống, cầm hơi hơi cúi, miệng lại thì thầm vài tiếng.

“Đại Tráng, người cũng lại đây một chút!” Ngô lão thái gia hiểu rõ gật đầu, để cho Đại Tráng cũng tiến lên.

Đại Tráng áp chế khó hiểu trong lòng, vội tiến lên, quỳ gối kế bên Ngốc Tử trước giường lão thái thái.

Lão thái thái cố hết sức giơ tay lên, kéo tay Ngốc Tử chậm rãi đặt vào lòng bàn tay Đại Tráng.

“Nương, người đây là...” Đang cùng phụ thân Ngốc Tử đứng ở phía trước mẹ Ngốc Tử kinh hô nửa câu.

Ngô lão thái gia ngẩng đầu, quét mắt liếc nhìn con trai cả cùng con dâu một cái, ánh mắt kia lạnh như băng mạnh mẽ áp chế câu nói kế tiếp của con dâu cả.

“Người yên tâm, con sẽ cố gắng hết sức dạy A Đại, A Đại về sau cùng người thường nhất định sẽ không có gì khác nhau!” Đại Tráng cầm bàn tay run run của Ngốc Tử, nhìn lão thái thái với ánh mắt kiên quyết nói.

Lão thái thái hài lòng mấp máy miệng, đưa mắt nhìn về phía Ngô lão thái gia.

“Bà nói thì cứ nói gấp cái gì, con cháu đều có phúc của con cháu, bà chỉ là một bà ở nhà hưởng thanh phúc không được sao!” Ngô lão thái gia thương cảm nói.

Lão thái thái khó khăn nhếch miệng, tựa hồ muốn cười, nhưng cơ mặt cứng ngắt làm cho nụ cười kia nhìn qua vô cùng quỷ dị.

“Các người đều lại đây!”

Ngô lão thái gia đối với các con đang canh giữ một bên nói, tiếp theo lại đối với người cùng thôn đang chen chúc trong phòng hô: “Hôm nay thỉnh mọi người ở đây đều làm chứng, lúc trước bà lão gả cho ta, cũng có một phần xính lễ, có 5 mẫu ruộng cạn tốt, 5 mẫu ruộng nước, 10 mẫu ruộng bình thường. Chiếu theo ý của bà ấy, hai mươi mẫu ruộng này, bà ấy đau lòng A Đại, sợ về sau A Đại không sống tốt, phân hai mẫu ruộng bình thường, hai mẫu ruộng nước cho A Đại, lấy hai mẫu ruộng tốt cho Đại Tráng, còn lại đến khi ba huynh đệ các người chia đều, như vậy các người đều hiểu rồi chứ!”

Đại Tráng nhú mày, việc này phiền toái rồi!

Có hai nữ nhân nghe xong, trên mặt lập tức lộ rõ thần sắc bất mãn, thân mình sắp tiến về phía trước, há mồm định cãi lại, bị hai người chồng bên cạnh đứng lúc kéo lại.

Lão thái thái trong mắt ánh lên tia thỏa mãn, trong cổ họng phát ra mấy tiếng thều thào khe khẽ, hai mắt chậm rãi khép lại.

“Mẹ!”

“Bà nội!”

Đại Tráng lôi Ngốc Tử tránh ra chỗ khác, một đám người lập tức lại gần, bắt đầu gào khóc ầm trời.

Ngô lão thái thái cũng là người lớn tuổi, ba huynh đệ Ngô gia đã sớm an bài tốt hậu sự lão thái thái, cho

nên mặc dù việc lão thái thái ra đi có vẻ đột nhiên, nhưng việc hạ táng cũng nhanh chóng triển khai không hề lộn xộn.

Đại Tráng cũng giống như mấy người cùng thôn, cùng mọi người, khi lão thái thái hạ táng đi lên đốt tiền giấy, dập đầu lạy ba cái.

“Đại Tráng, giữ.” Sau lễ tang lão thái thái, Ngốc Tử cầm mảnh giấy thờ hồn hện chạy tới, nhét vào trong tay Đại Tráng, lại vội vã chạy trở về.

“Này, A Đại...” Đại Tráng kêu một tiếng, Ngốc Tử đã biến mất không thấy hình bóng.

Đại Tráng cúi đầu nhìn mảnh giấy trên tay, là khế đất, gồm tất cả những ruộng đất lúc trước Ngô lão thái gia đã nói cho mình và Ngốc Tử.

“Đại Tráng, Ngô địa chủ kêu người qua một chuyến!” Chỉ chốc lát sau, sân bên ngoài truyền đến tiếng hô.

”Haizz...” Đại Tráng cau mày thở dài một hơi, xoay người vào nhà mang theo khế đất hai mẫu ruộng tốt kia, nhanh chóng đi theo người làm của Ngô gia.

Quả nhiên vẫn là vì chuyện Ngô lão thái thái đưa cho Đại Tráng hai mẫu ruộng, ba người con dâu của Ngô gia có lẽ là thừa dịp Ngô lão thái gia không có ở nhà liền làm khó dễ.

“Mẹ muốn phân chia bình đẳng cho ba anh em của chúng ta, chị đây không nói gì, nhưng mà Đại Tráng lại là một người ngoài, hẳn dựa vào cái gì?” Mẹ A Đại căm giận nói.

“Ta nói đại tẩu, người cũng đừng làm vẻ nói người khác, đều là cháu của mẹ, chỉ có Ngốc Tử nhà chị được vài mẫu, cái này cũng không thể nào nói nổi đi!” Nữ nhân trẻ tuổi nhất cười nhạo nói.

“Cha không phải đã nói rồi sao, khi đó mẹ thương A Đại nha chúng ta, vì A Đại về tương lai...” Mẹ A Đại vội vàng nói.

...

Đại Tráng lắc lắc đầu, đem khế đất của hai mẫu ruộng hảo kia lấy ra giở lên, cao giọng nói: “Ta biết ý tứ của các người, này hai mẫu ruộng này cũng không là của ta, đây là khế đất.”

Ba nữ nhân đều kinh hỉ nhìn hướng Đại Tráng, trong mắt không che dấu sự tham lam.

“Thế nhưng, cái này như thế nào cũng là tâm ý của Ngô lão thái thái, cũng không thể cứ như vậy không công cô phụ, ta có thể đem hai mẫu ruộng này trả lại cho các người, nhưng mà các người phải dùng bốn

mẫu đất trũng ở bờ sông đổi lại!” Đại Tráng cầm lấy trang khế đất nói.

Ba người thoáng nhìn nhau, đều tư thấy được trong mắt đối phương sự nghi hoặc cũng khó hiểu.

Mảnh đất trũng ở bờ sông kia ban đầu chính là nhà của Ngô gia địa chủ, là lúc trước chuẩn bị mua ruộng nước, khi đó ở bờ sông giá mua thấp, mua một mảnh đất hoang, đều cải tạo thành ruộng nước, bốn mẫu kia là nơi trũng thấp nhất, mưa hơi lớn một chút liền úng nước. Hơn nữa bởi vì địa hình có vẻ thấp, thường thường sau một trận mưa liền tạo thành ao, hoặc lúa đã muốn thu gặt, bên trong đầy nước, tạt cũng không tạt ra. Qua hai năm, cũng để bỏ trống, bốn mẫu kia lại không thể trồng loại cây khác, liền cứ để hoang ở đó. Đơn giản mà nói, bốn mẫu kia quả thực là giá trị gì cũng không có!

“Đây chính là do người nói!” mẹ A Đại lo lắng nói.

“Vâng, các người yên tâm, dùng cái khế đất đưa ra là được!” Đại Tráng không kiên nhẫn nói.

Ba nữ nhân nhỏ giọng thì thầm vài câu, kêu cha A Đại cầm khế đất lại, hiện tại Ngô lão thái gia còn tại thế, cho nên ba anh em Ngô gia không ở riêng, đều sống cùng một chỗ, khế đất cùng tài sản đều đặt cùng nhau.

Cha A Đại muốn nói gì lại thôi, đưa mắt nhìn, cuối cùng vẫn không nói cái gì.

“Phần này của ta có thể cho các người như vậy, nhưng mà phần kia của A Đại...” Đại Tráng nói xong lạnh lùng nhìn mấy người trong phòng, đảo mắt, cao giọng nói: “Các người ai cũng đừng nghĩ cái gì đến nó!”

Thừa dịp người trong phòng hoảng sợ, Đại Tráng vội vàng rời khỏi nhà Ngô gia đại chủ.

“Được rồi, không có việc gì, mấy ngày nay người trước cứ giữ đạo hiếu với Ngô nãi nãi, lão nhân gia là thật tâm vì tốt cho người, cái gì cũng không cần lo lắng, chờ thêm 49 ngày, là có thể tìm ta...” Ở trong sân, Đại Tráng vừa giúp Ngọc Tử chỉnh lại quần áo, vừa ôn nhu nói.

“Dạ!” Ngọc Tử gật gù đầu thật mạnh, cảm thấy mấy ngày nay lo lắng gì cũng đều biến mất, trong lòng nhẹ nhàng thở phào.

## 25. Chương 25: Bông Vải

“A Đại, giúp ta đem cái sọt kia lại đây!” Đại Tráng sắp xếp xong bông vải đã phơi nắng đầu cũng không ngẩng lên nói.

Đợi một lúc lâu sau, vẫn không thấy động tĩnh gì, Đại Tráng nghi hoặc quay đầu nhìn thoáng qua, cũng không nhìn thấy hình ảnh quen thuộc kia.

“Hi, A Đại không có tới nhỉ...” Đại Tráng cười khổ lắc lắc đầu, đây là tới lần thứ mấy, một năm này, Ngốc Tử giống như hình với bóng, lúc nào cũng đi theo phía sau mình, chính mình cũng đã sớm vô tri vô giác hình thành thói quen nhờ Ngốc Tử giúp đỡ...

Đại Tráng trồng hai loại bông vải, thu hoạch cũng không tệ lắm, ít nhất so với người chỗ này cũng xem ra khá tốt rồi. Đại Tráng sau khi cẩn thận quan sát, ngạc nhiên phát hiện ra, người trồng bông vải nơi này thế nhưng lại không ngắt ngọn cùng cành dư, vì vậy cho dù mọi người vô cùng cần cù chăm sóc, bắt côn trùng nhổ cỏ bón phân tưới nước đủ mọi thứ, nhưng sản lượng bông lại cực thấp. Có điều vì nhu cầu dùng bông vải cũng không lớn, cho nên cho dù sản lượng không cao, giá cũng vẫn rất thấp, đại đa số mọi người cũng không thích trồng bông vải.

Bông vải sau khi thu hoạch vô cùng chiếm chỗ, vận chuyển lên trên thôn bán cũng là một chuyện phiền phức, Đại Tráng gần đây bị đồng bông vải này làm cho phiền não.

“Đại Tráng, Đại Tráng, có ở nhà không?”

“Tam bá mẫu, người đã tới, có chuyện gì? A, mau mau ngồi xuống!” Đại Tráng cười vừa vội vàng mở cổng vừa nói.

Đứng ở ngoài sân là một phụ nữ trung niên, Đại Tráng tuy gọi bà ấy là bá mẫu, thế nhưng cũng không có quan hệ thân thích gì. Nhưng mà bởi vì chồng của nàng cũng là họ Vương, đương nhiên tổ tiên khẳng định có thể là thân thích. Bởi vì mọi người đều là sống nhiều thế hệ ở nơi này, cho dù đụng phải thiên tai nhân họa phải đi ra ngoài lánh nạn, chờ sau khi tai vạ bình ổn, cũng sẽ cố gắng trở lại chốn cũ.

“Ha ha, Nhị Tráng, Đại Nụ Nhi các con đều ở nhà nha!” Người phụ nữ trung niên cao giọng chào mấy đứa nhỏ.

“Chào Tam bá mẫu!”

“Tam bá mẫu...”

...

Đại Tráng rót một chén nước ấm, lại bưng ra một bánh bao rang muối đi ra: “Tam bá mẫu người ném thử đi, là do chúng con tự làm.”

Người phụ nữ trung niên cười, không khách khi cầm một miếng nhai lộp rộp.

“Đại Tráng a, Tam bá mẫu thấy các con thu hoạch không ít bông, hôm nay đến đây, là muốn tìm con mua một ít để làm hai cái nệm bông.” Người phụ nữ ăn gần xong, mới vỗ vỗ tay nói ra ý đồ đến.

Đại Tráng trong lòng vui vẻ, đúng rồi, thế nào lại không nghĩ tới vậy, trong thôn chắc chắn không ít nhà muốn dùng đến bông, sao không dứt khoát đem bông vải bán cho người trong thôn luôn...

“Được mà, bông vải tốt nhất trên trấn bán khoảng 3 văn tiền một cân, Tam bá mẫu đã nói, vậy thì lấy người 5 văn tiền hai cân!” Đại Tráng cười nói.

“Ha ha, được lắm, vậy bán cho Tam bá mẫu ba mươi cân, mua nhiều để làm cho mấy ca ca người thêm vài chiếc áo bông.” Người phụ nữ trung niên sáng khóa đếm 76 văn tiền đưa ra.

Trong nhà ban đầu có một cái cân, Đại Tráng trước đó vài ngày trong lúc rảnh rỗi, tìm để cân một ít lương thực thu hoạch, để xem năm nay thu hoạch ra sao, cho nên hiện giờ bán bông cũng tiện.

“Tốt lắm, Tam bá mẫu người xem cân đi!” Đại Tráng đem đòn cân đưa ra.

Người phụ nữ nhận cân để xem, quả cân treo trên tuyến lúc ấy nằm ở vạch ba mươi đến ba mươi mốt cân, nói cách khác là nhiều hơn ba mươi cân một chút.

“Ha ha, Đại Tráng cân thì còn xem cái gì...” người phụ nữ kia cười vui vẻ, tuy rằng đã nhìn rồi, miệng vẫn khách sáo.

Đại Tráng mỉm cười, không nói tiếp.

Khi tiễn Tam bá mẫu ra cửa, Đại Tráng cố ý dặn, nói: “Người ngàn lần đừng đem giá này nói cho người khác nghe, chúng con về sau bán cho người khác cũng không phải giá này...”

“Cái này Tam bá mẫu tất nhiên hiểu được, được rồi, con đi làm việc của con đi...” Người phụ nữ vui vẻ nói, vẻ mặt muốn dẫu cũng dẫu không được vui vẻ.

Ba mươi cân bông này khi mang rất nặng, lúc làm chăn bông hoặc áo bông, còn phải đánh hạt, tất nhiên cũng có người trực tiếp dồn vào trong rồi đánh, thế nhưng làm như vậy chăn bông nặng thêm cũng không nói, sau khi đập hạt xong độ giữ ấm không nhiều. Nhưng mà nơi này mùa đông đều là đốt giường đất, chăn bông cũng không cần quá lớn.

Vì để cho mọi người biết nhà mình muốn bán bông vải ngay trong thôn, Đại Tráng cố ý khi mấy người phụ nữ tụ tập tám đi qua nói mấy lần, hiệu quả rõ ràng có thể thấy được, không quá vài ngày mấy chỗ lân cận trong thôn cũng biết Đại Tráng muốn bán bông vải.

“Đại Nụ Nhi, em có muốn học may quần áo hay không?” Mấy ngày nay đón tiếp mấy phụ nữ mua bông, Đại Tráng nghĩ tới nhà mình có vài bé gái, Đại Nụ Nhi năm nay đã hơn năm tuổi, Nhị Nụ Nhi cũng đã sắp bốn tuổi, dựa theo tập quán thời này, cũng có thể bắt đầu tiếp xúc với việc kim chỉ. Thế nhưng Đại Tráng chính mình không có bản lĩnh dạy cái này. Tuy rằng bình thường khâu, may chắp vá cũng không thành vấn đề, nhưng mà nói làm quần áo hay thêu hoa này nọ, hoàn toàn không hiểu.

“Dạ, nhưng mà đại ca, nhà chúng ta...” Đại Nụ Nhi tuy rằng trả lời muốn, nhưng bé gái lại hiểu được tình huống trong nhà mình, cho dù chính bé muốn học cũng không có cách.

“Đại Nụ Nhi, cái này em không cần lo, em muốn học thì cứ học, còn lại giao cho đại ca là được.” Đại Tráng ôn hòa đối với bé gái hiểu chuyện cam đoan.

Dặn dò Nhị Tráng giữ nhà, Đại Tráng cầm 100 văn tiền, mười mấy cái trứng gà, mấy ngày hôm trước vừa bắt được 7, 8 con cá, gọi Đại Nụ Nhi, chuẩn bị đi thăm Vương quả phụ.

“Nhị Tráng, em đem tính nóng nảy của mình tiết chế lại, biết không! Hương thân quê nhà, đều người quen biết, cho mọi người thêm ít bông cũng không có gì, không cần quá để ý mấy việc nhỏ nhặt đó...” Đại Tráng lo lắng dặn dò Nhị Tráng.

Mấy ngày hôm trước, Đại Tráng đi trông lúa, để Nhị Tráng ở nhà trông chừng dùm, kết quả liền lập tức cùng với mấy phụ nữ ở thôn kế bên đến mua bông ầm ỹ. Kì thật cũng không có cái gì, Nhị Tráng đem cân, thế nhưng chỉ vừa đạt tới mức cân đủ thôi, người kia muốn nhiều thêm, Nhị Tráng sống chết không chịu, hai người liền vì chuyện này mà ầm ỹ đến khi Đại Tráng trở về.

“Được mà, hai người mau đi đi, em biết rồi!” Nhị Tráng vừa chơi với hai đứa sinh đôi, vừa nói.

Đại Tráng bán bông không chỉ dùng tiền, còn có thể dùng lúa đổi. Thế nhưng mấy lượng thực khác Đại Tráng không lấy.

“Vương thẩm thẩm, Niếp Niếp, các người ở nhà không?” Đại Tráng đứng ở bên ngoài hàng rào gọi.

“Đại Tráng ca ca, Đại Nụ Nhi tỷ tỷ, hai người đến đây, mau vào!” Niếp Niếp cao hứng chạy tới mở cổng.

“Đại Tráng, Đại Nụ Nhi, mau vào ngồi!” Vương quả phụ cũng ra đón, cười nói.

“Vương thẩm thẩm, chúng con hôm nay tới là muốn cầu người một chuyện!” Đại Tráng nghiêm túc nói.

“Haizz, cái gì mà cầu hay không, có khả năng giúp đỡ nhất định sẽ giúp!” Vương quả phụ vội vàng nói.

“Vương thẩm thẩm, tình huống nhà chúng con người cũng biết, Đại Nụ Nhi sang năm liền sáu tuổi, con nghĩ muốn mời người chỉ dạy Đại Nụ Nhi việc kim chỉ, có được không?” Đại Tráng thành khẩn nói.

Vương quả phụ nhìn thoáng qua con gái nhỏ đang vô cùng vui vẻ chơi cùng Đại Nụ Nhi: “Không thành vấn đề, thế nhưng Vân thêu gia truyền của ta phải giữ để truyền lại cho Niếp Nhiếp, Đại Nụ Nhi có thể ở một bên nhìn, nhưng ta sẽ không dạy nó, cái khác thì không việc gì.”

“Dạ, như vậy cũng tốt lắm rồi, chỉ cần Đại Nụ Nhi học chút việc kim chỉ cơ bản là được, cảm ơn Vương thẩm thẩm!” Đại Tráng đương nhiên gật đầu, cầm mấy đồ đạc kia đặt lên bàn: “Mấy con cá này là do chính chúng con bắt, người ném thử đi, còn có mấy cái này...”

“Không cần, không cần, ta dạy Niếp Niếp cũng là dạy, dạy Đại Nụ Nhi cùng Niếp Niếp hai đứa cũng là dạy...” Vương quả phụ từ chối nói.

“Vương thẩm thẩm, người hãy nhận lấy đi, bằng không con cũng không dám không xấu hổ để Đại Nụ Nhi lại đây phiền người. Sau này nói như thế nào người cũng coi là thầy của Đại Nụ Nhi, không có gì để chính thức bái sư, mấy vật nhỏ này, người nhất định phải nhận lấy!” Đại Tráng kiên quyết nói.

“Người đứa nhỏ này nha, thật sự là dẻo miệng, còn cái gì mà thầy với không là thầy...” Vương quả phụ cười chọc ghẹo Đại Tráng vài câu, nhận tiền cùng đồ đạc.

“Vậy về sau Đại Nụ Nhi liền phiền người, Đại Nụ Nhi mỗi ngày sau khi ăn cơm trưa liền đến đây cùng người học một canh giờ, như vậy sẽ không làm lỡ việc của người đúng không?”

“Ừ, có thể, thẩm thẩm lúc nào cũng có thể, ngày mai cứ kêu Đại Nụ Nhi lại đây!” Vương quả phụ sẵn khoái nói.

“Dạ, cảm ơn Vương thẩm thẩm, chúng con về trước đây!” Đại Tráng cao hứng nói.

“Đại Tráng, trong nhà nếu nói không có việc gì, để Đại Nụ Nhi ở chỗ này chơi với Niếp Niếp một chút đi!” Vương quả phụ nghe thấy con gái nhỏ mình thỉnh thoảng phát ra tiếng cười khanh khách, mở miệng giữ lại Đại Nụ Nhi.

“Không thành vấn đề, Đại Nụ Nhi, ca ca về trước nha!” Đại Tráng đối Đại Nụ Nhi vẫn rất yên tâm, chào một tiếng rồi đi.

## 26. Chương 26: Ruộng Trùng

Đại Nụ Nhi đối với việc học kim chỉ vô cùng cao hứng. Mỗi ngày sau khi ăn cơm trưa liền không thể chờ đợi được mang theo cái giỏ nhỏ đựng kim chỉ đi tìm Vương quả phụ. Cứ như vậy qua vài ngày, rốt cục khiến cho Nhị Nụ Nhi chú ý. Hôm nay sau khi ăn cơm trưa, làm loạn muốn chơi cùng Đại Nụ Nhi. “Nhị Nụ Nhi ngoan nha, chờ em năm tuổi, đại ca cũng cho em đi học thêu thùa may vá, được không?”

Đại Tráng lời kéo Nhị Nụ Nhi, ý đồ dỗ dành bé gái. “Không, em không muốn, em muốn đi cùng tỷ tỷ!”

Nhị Nụ Nhi không thuận theo, không bỏ qua mà không nhẽo. Đại Tráng trước đây từng nghe bạn bè cha mẹ nói qua, đứa bé 3 tuổi giỏi không nhẽo, ý là nói đến mấy đứa bé từ 2-4 tuổi là tuổi thích không nhẽo

nhất. Hiện giờ Đại Tráng thật sự sâu sắc cảm nhận được điều này. “Nhị Nự Nhi, tỷ tỷ không phải là đi chơi. Chờ tỷ tỷ học giỏi một chút sẽ cũng Nhị Nự Nhi chơi, được không?”

Đại Nự Nhi cầm lấy giỏ kim chỉ bối rối nói. “Ừ ừ, em cũng muốn đi, muốn đi, muốn đi...”

Nhị Nự Nhi vung vẩy cánh tay nhõng nhẽo. Đại Tráng vỗ trán, người căn bản là không thể cùng đứa bé ba tuổi nói đạo lý, nếu nói nặng một chút, tiếng khóc sắc nhọn của bé gái có thể làm bay nóc nhà. Hơn nữa ba đứa nhỏ kia sẽ khóc theo, điều đó thật là khủng khiếp! Đại Tráng không cần suy nghĩ cũng hình dung ra được tình huống như vậy. “Đại Nự Nhi, em đi hỏi Vương thăm thăm, nếu Vương thăm thăm nói không ngại, mang Nhị Nự Nhi tới chơi bên người cũng được.”

Đại Tráng thỏa hiệp cùng Đại Nự Nhi bàn bạc. “Dạ, để em đi hỏi một chút.”

Đại Nự Nhi cắn môi nói. “Được rồi, có thể, Nhị Nự Nhi ngoan ngoãn ở nhà chờ một chút, không được nhõng nhẽo nha!”

Đại Tráng quay đầu nhìn Nhị Nự Nhi nói. “Dạ, tỷ tỷ phải nhanh trở về đó nha, Nhị Nự Nhi chờ người ở cửa!”

Nhị Nự Nhi âm thanh non nớt nói. Ở hiện đại nếu nói là bông loại tốt, một mẫu có thể thu hơn 800 cân. Thu hoạch không tốt cũng có hơn 500 cân. Đại Tráng phân loại hai mẫu bông, chia đều mỗi mẫu khoảng hơn 600 cân bông, cũng không tính là rất tốt. Thế nhưng ở chỗ này cũng xem như đã tốt lắm rồi. 1 cân bông giá cũng khoảng hai đồng năm hào đến ba văn tiền. Mấy ngày nay, bông cũng đã bán không tệ lắm, Đại Tráng tính toán sổ sách, được khoảng 2 lượng tiền mặt, còn có mấy bao hạt thóc, hạt giống này nọ. Hơn nữa còn có lúa nước, Đại Tráng đang từ từ trông mong khiến món chính là cơm. Ở chỗ Vương quả phụ thật lâu vẫn chưa dám nói, Đại Nự Nhi áp a áp ứng, mới nói ra chuyện Nhị Nự Nhi, Vương qua phụ ngay lập tức đáp ứng. “Mấy đứa nhỏ các người thật là, chỉ việc nhỏ này cũng biến thành vậy!”

Vương quả phụ bắt đắc dĩ hướng bóng lưng Đại Nự Nhi nói một câu. Không nghĩ tới, Nhị Nự Nhi tới chơi nhà Vương quả phụ liền nhớ kỹ, về sau hầu như mỗi ngày đều đi theo Đại Nự Nhi. Cứ như vậy, cũng coi như giảm bớt gánh nặng cho Đại Tráng cùng Nhị Tráng, ít nhất có thể trông bớt đi một đứa bé. Đại Tráng đem bông còn sót gom lại, xách mấy chục cân đi tới nhà đại bá. “Ai, đại bá mẫu còn tính khi nào rảnh thì tìm người mua chút bông nè!”

Đại bá mẫu nhìn bông Đại Tráng mang theo, ánh mắt vui vẻ. “Đại bá mẫu khách sáo rồi, một chút bông này không là gì.”

Đại Tráng khách khí nói. “Đại Tráng thân thể có khỏe không? Bây giờ còn có không thoải mái không?”

Đại bá buông việc đang làm trong tay, quan tâm hỏi. Lần trước sau khi Đại Tráng té xỉu, đại bá dẫn theo đại đường ca cùng đại đường tỷ qua thăm một chút, còn tặng hai mươi trái trứng gà. “Dạ, đã không có chuyện gì, đại bá, con hôm nay tới là có chuyện muốn nhờ người giúp đỡ.”

“Làm sao vậy?”

Đại bá có chút khản trương hỏi. “Lần trước bà nội A Đại lúc qua đời, đã tặng con hai mẫu ruộng tốt...”

“Có phải bọn họ lại đổi ý hay không?”

Đại Tráng còn chưa nói xong, đại bá mẫu liền gấp gáp hỏi. “Đúng là như thế, nhưng mà con đổi lấy bốn mẫu đất trũng bên bờ sông.”

Đại Tráng lễ phép trả lời. “Ồi chao, như vậy sao được! Vài mẫu đất trũng kia có lợi ích gì, bọn họ thật khinh người!”

Đại bá mẫu bất thành linh kích động đứng lên. “Không có gì, đại bá mẫu, con hôm nay tới chính là vì bốn mẫu đất trũng kia, đại bá, con muốn mời mười mấy người giúp đem đất trũng kia đào sâu thêm một thước, một ngày 10 văn tiền công, không bao cơm, cứ như vậy làm trong mười ngày được hay không?”

Đại Tráng xoay người nói với đại bá phụ. “Nếu nói mười mấy người làm trong mười ngày, hẳn là không thành vấn đề. Nhưng mà, Đại Tráng, chỗ kia vốn đã thấp, không thể trồng này nọ, con còn muốn lấy nó làm gì?”

Đại bá lo lắng hỏi. “Này, con có cách dùng khác.”

Đại Tráng cố gắng giữ kín, không trả lời câu hỏi của đại bá phụ: “Mời người, tính tiền công cuối cùng nhờ đại bá giúp đỡ trông coi dùm, tiền công của đại bá, một ngày tính 15 văn tiền, được không?”

“Đương nhiên có thể, không thành vấn đề!”

Còn không chờ đại bá phụ nói gì, đại bá mẫu liền đáp ứng. “Vậy cảm ơn đại bá, đại bá mẫu, có thể mau bắt đầu không? Tốt nhất nội trong mười ngày hoàn thành, nếu không trong nhà có thể không có đủ tiền như vậy...”

Đại Tráng thấp giọng nói. “Được, Đại Tráng, cái kia, nếu nói tiền không đủ, đại bá có thể...”

Đại bá phụ chần chờ nói. Đại bá mẫu hung dữ đá đại bá phụ một cái, làm cho đại bá phụ nuốt xuống câu nói kế tiếp. “VẬY ĐẠI BÁ, ĐẠI BÁ MẪU, CON ĐI VỀ TRƯỚC.”

Đại Tráng cũng không để ý, đứng lên. “Không ngồi chơi một lát sao?”

Đại bá mẫu nhiệt tình giữ lại. “Không được rồi, trong nhà có mấy đứa nhỏ, chỉ có một mình Nhị Tráng ở nhà trông, con không thể yên tâm.”

Đại Tráng vừa đi ra, vừa nói. Chờ sau khi Đại Tráng đi xa, đại bá phụ mắt húng nói: “Bọn nó chỉ là mấy đứa nhỏ liều mạng làm một năm nay, có thể có bao nhiêu tiền dư? Chúng ta cũng khá tốt sao lại muốn bọn nó trả thù lao...”

“Ông ngại gì, bọn nó vất vả! Chúng ta cũng tốt quá! Ông cũng không ngẫm lại, bọn nó mấy đứa nhỏ htu hoạch so với nhà chúng ta tốt hơn nhiều, chúng ta lão đại cũng phải kết hôn, Tiểu Mỹ sắp xuất giá, bên nào mà không cần tiền...”

Không đợi đại bá phụ nói xong, đại bá mẫu liền trở nên tức giận hét lớn. Đại bá phụ lập tức bị ghen không nói ra lời. Đại Tráng cũng không tính quan tâm tới ích lợi của đại bá phụ cùng đại bá mẫu ở nhà như thế nào, dù sao ngay từ đầu, Đại Tráng đã không nghĩ muốn đại bá phụ làm không công, tiền này nọ đều đã tính tới. Chờ con lừa được Nhị Nự Nhi cùng Tam Nự Nhi gọi là “Mao mao”

có chút thịt một chút, Đại Tráng cầm 500 văn tiền đi thỉnh thợ mộc thôn lân cận hỗ trợ làm một chiếc xe gỗ hai bánh lớn. Làm xe gỗ, phải khoảng 800 văn tiền, xe nhỏ tính 500 văn tiền có vẻ khá mắc. Thế nhưng Đại Tráng yêu cầu lan can phía sau toa xe phải dùng ván gỗ chứ không dùng hàng rào, cho nên cũng không tính là chịu thiệt. Lại bỏ tiền công mời người làm đất trũng, trong nhà hiện giờ tổng cộng còn thừa chỉ khoảng một lượng. Đại Tráng thở dài, việc một năm nay, tiền còn lại ngay cả sửa một căn phòng cũng không đủ. Xem ra phòng ở chỉ có thể đợi sang năm, cũng may hiện giờ mấy đứa bé đều còn nhỏ, không cần gấp gáp phân phòng như vậy. “Nhị Tráng, năm nay mùa đông cũng lễ mừng năm mới, em ở nhà ngoan ngoan ôn lại một chút chữ cùng số ta dạy em, sang năm đầu xuân, ta đưa em đi chỗ tiên sinh!”

Đại Tráng cả ngày không phải đi chơi thì chính là cùng mấy đứa nhỏ chơi đùa. “Thật sự! Đại ca, anh thật sự đưa ta đi chỗ tiên sinh?”

Nhị Tráng kinh hỉ hỏi ngược lại. “Do em cả ngày chỉ biết ở nhà chơi đùa!”

Đại Tráng cũng không ngẩng đầu lên tức giận nói. Đại Tráng đối với bé trai vốn không có kiên nhẫn như đối với bé nữ. Giống như Đại Nự Nhi, Đại Tráng muốn làm cái gì liên quan đến nàng trước khi quyết định, nhất định sẽ hỏi trước ý kiến của nàng. Thế nhưng Nhị Tráng thì miễn đi. “Từ hôm nay trở đi, mỗi ngày phải ngồi viết trên cát 100 chữ, tất cả đều không được giống nhau, đã biết chưa?”

Đại Tráng thường sửa lại tư thế cầm cây gỗ của Nhị Tráng cùng Ngốc Tử, dùng chính là quy tắc cầm bút lông. Tuy rằng chỉ là dùng cây gỗ viết chữ, đến lúc thay bằng bút lông chắc chắn cũng không ổn. Thế nhưng ít nhất không cần lại vất vả sửa lại thói quen cầm bút. “Dạ, em hiểu rồi!”

Nhị Tráng cao hứng nói, hiển nhiên đối với việc có thể đến trường là vô cùng vui vẻ. Tam Tráng bập bễ chậm rãi đi đến trước mặt Đại Tráng, rồi chột bỏ nhào lên đùi Đại Tráng. Đại Tráng sợ mảnh trúc trong tay làm bị thương Tam Tráng, vội vàng đem cái giỏ đang đan ném ra xa, cẩn thận xoa xoa tay, ôm lấy Tam Tráng, nở nụ cười. Tứ Tráng đang chơi bên cạnh thấy, cũng chạy chạy tới, mở ra hai tay, muốn Đại Tráng ôm. Đại Tráng đem Tam Tráng chuyển qua một bên chân ngồi, vươn một tay có sức ôm Tứ Tráng ngồi trên một chân khác. Nhị Tráng đang cùng Tam Nự Nhi chơi trò đập tay, thoáng liếc mắt thấy ánh mắt ôn nhu của Đại Tráng nhìn hai đứa bé sinh đôi cười nói, lên bửu môi, đại ca cũng chỉ đối với ta mới hung dữ như vậy... Lại nói tiếp, hiện tại Đại Tráng lo lắng nhất là chuyện của hai đứa bé sinh đôi. Lúc vừa tới, hai đứa nó gầy teo nhỏ, dinh dưỡng lại không tốt. Cho nên Đại Tráng cũng không thể nào để ý hết, thẳng cho đến khi hai đứa bé khoảng một tuổi, Đại Tráng mới phát hiện có chuyện không thích hợp. Tứ

Tráng thì khá tốt, cũng bình thường, so với mấy đứa nhỏ khác còn thông minh hơn rất nhiều. Thế nhưng thân thể lại cực kém, hơi không chú ý một chút liền cảm lạnh, tiêu chảy. Nuôi đến bây giờ, Đại Tráng không biết tốn bao nhiêu tâm tư, thời tiết có chút thay đổi liền chú ý, ăn cái gì cũng phải chú ý... Vấn đề của Tam Tráng còn lớn hơn, Đại Tráng cẩn thận kiểm tra qua, phát hiện Tam Tráng có thể trí óc bị chút chướng ngại. Không giống với Ngốc Tử chỉ số thông minh hơi thấp so với người thường, Tam Tráng hẳn là trong lúc ở trong cơ thể mẫu thân liền thiếu dinh dưỡng hoặc là từng thiếu dinh dưỡng, tóm lại là đối với sự phát triển của trí não bị ảnh hưởng không thể vãn hồi. Tam Tráng trí lực phát triển rõ ràng chậm hơn so với mấy đứa nhỏ bình thường. Hơn nữa Tam Tráng cả đời này, có thể nhiều nhất cũng chỉ có đầu óc của ba bốn tuổi. Cũng may mắn một chút chính là, thân thể Tam Tráng cũng coi là khỏe mạnh... “Hai đứa các em nha, thật đúng là...”

Đại Tráng bắt đầu dĩ cảm thán một câu. “Đại ca, đại ca, sao vậy?”

Tứ Tráng lạnh lợi hỏi. “Ca, ca...”

Tam Tráng cũng theo Tứ Tráng bậm bệ kêu. “Ngoan a, đại ca không có việc gì, chúng ta tiếp tục đếm nào!”

Đại Tráng ôn hòa cúi đầu nói. “Đại ca, đại ca! Tứ Tráng đã học xong, một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám...”

Tứ Tráng vừa vỗ tay, vừa đếm một mạch đến ba mươi. “Oa, Tứ Tráng lợi hại như vậy, đến, để đại ca hôn một cái!”

Đại Tráng cười nói, trong lòng thâm kinh ngạc, bình thường đứa bé một tuổi, cho dù đặc biệt dạy, giống như Tứ Tráng vậy, chỉ học một lần, rất ít có thể nói hết một lúc. Kiếp trước, mình cũng có một đứa cháu, cha mẹ của bé dạy thiệt nhiều lần, nhưng mà nếu ai đột nhiên hỏi bé gái đó đếm số, bé vẫn sẽ quên một vài số... Tứ Tráng cao hứng hôn một cái trên mặt Đại Tráng, sau đó “Khánh khách”

cười rộ lên. Tam Tráng nhìn, cũng đưa miệng, lung tung trên mặt Đại Tráng cắn một miếng, cắn Đại Tráng đến nước miếng đầy mặt. “Rồi, Tam Tráng cũng ngoan lắm, đến, Tam Tráng, em đếm số cho đại ca nghe đi!”

Đại Tráng mỉm cười nói với Tam Tráng. “Số, số, một... ba, bốn... bảy, tám...”

“Sai rồi, sai rồi, ca ca, sai rồi, phải là một, hai, ba...”

Tứ Tráng xoay bàn tay nhỏ xíu nói. “Một, hai, ba...”

Tam Tráng ngốc nghếch lặp lại theo Tứ Tráng, cứ như vậy lặp lại cũng đếm thiếu một hai số. Tứ Tráng không ngại phiền dạy lại một lần nữa cho Tam Tráng... Đại Tráng cũng không nhúng tay vào, nhìn hai anh em giúp đỡ lẫn nhau, về sau, hai đứa bé sinh đôi này phải dựa dẫm giúp đỡ cho nhau mới được... Cùng hai đứa bé sinh đôi chơi một lúc, Đại Tráng gõ đầu, cả ngày bắt mấy đứa nhỏ kia học này học kia, chính mình lại không có làm việc gì, thật đúng là... Năm nay, Đại Tráng trước đó đã để ý thu gom củi, ngoại trừ bình

thường nhặt củi, còn có lúc thu hoạch bông vải giữ lại thân cây, cho nên hiện giờ chỉ cần lên núi kiếm hai lần, nhặt mấy nhánh củi to một chút đem về, như vậy cũng đủ rồi, cho nên trọn mùa đông cũng nhàn hạ. “Khụ khụ...”

Tứ Tráng đang chơi, đột nhiên ho khan vài tiếng. Đại Tráng vội vàng thu hồi suy nghĩ, khẩn trương đi qua xem quần áo Tứ Tráng, có phải bị ướt hay không, hay là mặc quá ít. Một chút sơ ý cũng không thể, nếu không phải kêu Ngưu đại phu... A, đúng rồi, Ngưu đại phu, hiện giờ cũng phải học một chút trung y cơ bản, cho dù không thể xem bệnh cho người khác, ít nhất trên núi cũng phân biệt một ít thảo dược thông thường, giống như Tứ Tráng bệnh tật nhỏ nhặt, tự mình cũng có thể xử lý một chút, không phải tốt lắm sao! “Được, cứ như vậy, ngày mai liền bớt chút thời gian đi tìm Ngưu đại phu hỏi chút, không biết ông ấy có thu nhận đồ đệ không...”

Đại Tráng một mình nhỏ giọng tự nói.

## 27. Chương 27: Cùng Nhau (thượng)

Nơi Ngưu đại phu ngoài dự định dễ nói chuyện, nơi này có rất ít người có kỹ thuật sẽ truyền lại cho người ngoài, đại đa số đều giống như Vương quả phụ truyền lại cho đời sau của mình. Thậm chí có người còn tình nguyện để nghề này thất truyền. Điều này Đại Tráng cũng biết đến. Cho nên đối với sự sáng khoái của Ngưu đại phu có chút giật mình.

“Hãy, nửa người ta cũng sắp xuống lỗ rồi, cứ cho là các cháu học được bản lĩnh gà mờ của ta đây, lão già ta cũng không sợ không có cơm ăn. Huống hồ đứa nhỏ mong muốn học thứ này như cháu cũng không được mấy người...” Ngưu đại phu không đợi Đại Tráng hỏi, tự động giải thích.

“Ha ha, cảm tạ Ngưu gia gia!” Đại Tráng nho nhỏ lúng túng, sờ sờ ót nói, xem ra Ngưu đại phu mấy năm nay vào Nam ra Bắc, quả thật có chút kiên thức, tầm nhìn so với người bình thường mở mang hơn nhiều!

“Được rồi, có rảnh cố gắng đến nhiều một chút!” Ngưu đại phu vừa cười vừa nói.

Đại Tráng nghiêm túc đồng ý, trong lòng nghĩ tới một lát về bàn bạc với Nhị Tráng một chút, cố gắng dành thời gian rảnh đi học.

“Đại Tráng, Đại Tráng...”

Hôm nay, Đại Tráng đang vừa chơi đùa với hai đứa trẻ sinh đôi, vừa nhớ lại được tính mấy thảo dược vừa học, phía bên ngoài viện truyền đến tiếng gọi.

Đại Nụ Nhi mỗi trưa đều đi nhà Vương quả phụ học việc may vá khoảng một canh giờ. Đại Tráng cùng Nhị Tráng sau khi thương lượng, mỗi ngày buổi sáng Đại Tráng đi nhà Ngưu đại phu, liền do Nhị Tráng cùng Đại Nụ Nhi thay phiên chăm sóc mấy đứa bé. Buổi chiều mình và Nhị Tráng thay phiên ở nhà, buổi

tối lại do Đại Nụ Nhi chăm sóc. Thời gian còn lại ở không, mọi người có thể tự do sắp xếp, Đại Tráng mỗi ngày buổi tối bớt thời gian đan giỏ, rổ, Nhị Tráng giúp đỡ việc vặt. Đại Tráng từng cẩn thận dạy Nhị Tráng cách đan giỏ, rổ, kết quả Nhị Tráng học xong, có lẽ là do không kiên nhẫn, đan giỏ, rổ luôn luôn to quá hoặc nhỏ quá. Đối với điều này, Đại Tráng ngược lại cũng không bắt buộc, chỉ cần Nhị Tráng có thể giúp đỡ là tốt rồi...

“Tối đây, chờ một chút!” Đại Tráng hướng bên ngoài gọi ra, đối với Nhị Tráng dặn dò: “Ta đi ra ngoài xem một chút, em cẩn thận một chút!”

“Đại Tráng...”

Phía bên ngoài viện là mấy đứa nhỏ so với Đại Tráng tuổi tác không sai biệt mấy đang xô xô đẩy đẩy nhau, nửa ngày cũng không có ai ra nói lý do tới.

“Các người có chuyện gì mà tới đây, là tới chơi cùng Nhị Tráng sao?” Đại Tráng khẽ nhíu mày hỏi, cố gắng không thể hiện sự khó chịu của mình.

“A, đều không phải, đều không phải, cái kia, Đại Tráng...” Một đứa bé khá gầy trong đó rất cục bịch bị những đứa khác đẩy đi ra, ập a ập ứng đáp lại Đại Tráng: “Chúng ta, chúng ta là tìm người đi ra ngoài chơi!”

Đại Tráng sững sốt một chút, lập tức hồi tưởng lại mấy đứa nhỏ có chút quen mắt này thì ra là mấy bạn tốt trước đây, Đại Tráng tới đây hơn một năm qua, mỗi ngày đều bận việc... Sinh kế, đối với thân thể này thì ra ký ức cũng chỉ có thể chọn ra những phần có ích cần chú ý, nhưng còn chưa nghĩ tới việc đi chơi hay việc khác.

“Các người mau ngồi xuống đi!” Đại Tráng có chút ngượng ngừng nói.

“Có phải làm lỡ việc của người không” Một đứa bé khác thấy thế, chần chờ hỏi.

“Không có, không có, hiện tại ta cũng không có nhiều việc, ở nhà trông mấy đứa em trai em gái thôi!” Đại Tráng vừa dùng sức mở cổng, vừa cười nói.

“Đại Tráng, người chừng nào thì rảnh? Tới tìm chúng ta chơi nha!”

“Được, được, lâu rồi đều không ra ngoài...”

“Mẹ ta kể người phải làm ruộng, có phải mệt chết đi hay không...”

Mấy đứa nhỏ bảy phương tám hướng vây lấy Đại Tráng hỏi, không khí ngột ngạt mới vừa rồi mất sạch.

Đại Tráng bắt chuyện với mấy đứa nhỏ, bưng mấy miếng bánh màn thầu, đậu phộng rang đưa cho mấy đứa ăn.

“Ngày hôm nay ta còn phải chăm sóc em trai, em gái, lần sau rảnh rồi nhất định sẽ tìm các người chơi!” Đại Tráng lần nữa đảm bảo, mấy đứa nhỏ kia lại ồn ào rời đi.

“Đại ca, nếu không người cứ đi chơi với mấy anh đó đi, Tam Nự Nhi, Tam Tráng và Tứ Tráng còn có em mà!” Nhị Tráng dắt Tam Nự Nhi đi tới nói với Đại Tráng: “Trước đây mấy người bọn họ cũng thường thường hỏi em về anh, đại ca!”

“Ngày hôm nay vậy đi, lần sau có dịp rồi tính!” Đại Tráng đóng cổng xong, không tỏ rõ ý kiến nói, kỳ thực chỉ là do không biết nên làm thế nào khi ở chung với bọn họ mà thôi. Trước mắt Nhị Tráng, Đại Nự Nhi, là vì thân phận đại ca nên tuyệt đối quyền uy, mấy đứa nhỏ thì chỉ nghĩ Đại Tráng trước đây không giống nhau, cũng chỉ cảm thấy đại ca mình lợi hại thôi, cũng không nghi ngờ cái gì khác. Thế nhưng mấy đứa nhỏ hôm nay tới thì không giống...

Đại Tráng xoa trán, so với cùng một đám nhỏ chơi đùa, thật sự càng muốn đan mấy cái giỏ, rổ.

...

Đại bá phụ thật sự là một người rất được, chuyện đào phần đất trũng mà Đại Tráng giao cho ông, đại bá phụ ngoại trừ ra ngoài làm việc của mình, hoàn toàn nghiêm túc trông coi việc đó. Đại Tráng đi xem hai lần, đất trũng tuy rằng bị đào chỗ nông chỗ sâu không giống nhau, nhưng chỗ nông cũng tuyệt đối là sâu một thước, đất đào lên ở bốn phía, tạo thành một vòng đê, chờ đến năm sau có thể thu hoạch cây ăn quả hay cây trồng khác. Đại Tráng dự định sau khi đào xong, sẽ tìm chủ đất của hai mẫu đất bên cạnh mua luôn, vì không phải là đất tốn, nên chỉ tốn 600 văn tiền, cũng nhờ đại bá phụ mời người đào.

Chờ đất trũng đào xong rồi, Đại Tráng cũng liền bận rộn. Buổi sáng mỗi ngày như cũ tới chỗ Ngưu đại phụ, buổi chiều cũng bắt đầu từng chút từng chút bón phân trong ao.

“Đại ca, chúng ta làm này để làm gì?” Nhị Tráng vừa giúp Đại Tráng dắt lừa, tò mò hỏi.

Có con lừa chở phân, Đại Tráng chỉ cần đem phân rải đều trong đáy ao, như vậy thoải mái hơn rất nhiều, vậy nên thân thể Đại Tráng cũng không phải quá gắng sức.

“Miếng đất này mùa xuân đầy nước, phải đến mùa đông mới khô một chút, muốn ở chỗ này trồng trọt là không thể nào...” Đại Tráng vừa nói vừa lúi loát dùng muôi gỗ đem phân rải xung quanh, vừa không nhanh không chậm nói.

“Rõ ràng là Ngô lão thái thái cho đại ca hai mảnh đất tốt...” Nhị Tráng còn chưa nghe hết đã nhỏ giọng thì thầm.

“Ai nói chúng ta đổi thành mấy mẫu đất trũng này thì thua thiệt, em nói xem cái gì trồng được trong nước?” Đại Tráng trong lúc rảnh rỗi, tốn chút tâm tư đắn dặt Nhị Tráng suy nghĩ.

Người sống ở chỗ này bởi vì thiếu thông tin, hơn nữa đời phía trên đối với đời tiếp theo hầu như tồn tại quyền uy tuyệt đối, cho nên đa số người đời hình thức tư duy hầu như hoàn toàn không có biến hóa. Như là có ruộng nước nên có loại lúa nước, cây bông vải trồng trên đất cát không thể thu hoạch để ăn, có một chút đất tốt là trồng bắp, lúa mạch, cây lương thực, v. v. v. Chẳng biết bao nhiêu thế hệ trở xuống đều là canh tác giống nhau. Đương nhiên chỗ đất bùn không tốt gia đình nghèo khó đều rời đi. Vì vậy lúc đầu khi Đại Tráng biết một mảnh đất trũng bị bỏ hoang giá vô cùng thấp thì giật mình, trong lòng tiếc đã lâu, lần này có cơ hội tốt, đương nhiên là sớm hạ thủ.

Nhị Tráng đưa ra mấy loại cây mình biết ở trong đầu, cuối cùng vẫn nhìn đại ca lắc đầu.

“Trên chợ bán củ sen giá thế nào?” Đại Tráng khẽ thở dài một cái, ngay cả Nhị Tráng mới là một đứa nhỏ như vậy suy nghĩ đã bị cầm giữ.

“A, ra là vậy, đại ca người chuẩn bị trồng củ sen đúng không!” Nhị Tráng cao hứng kêu lên.

“Người nha, sau này khi gặp phải việc gì không nên vội vàng kết luận, phải suy nghĩ nhiều mặt khác nhau, biết không? Đầu óc cũng không được cứng nhắc, ngày thường nên dùng đầu óc!” Đại Tráng thuận miệng dạy dỗ Nhị Tráng.

“Biết rồi” Nhị Tráng đối với lời dạy dỗ của đại ca nhà mình đâu quan tâm, suy nghĩ hoàn toàn chìm đắm trong mấy củ sen, trong miệng vẫn còn thầm thì: “... Sau đó có thể hái đài sen ăn, củ sen bao nhiêu tiền một cân nhỉ, là 10 hay 12 văn tiền, oa...”

Đại Tráng nở nụ cười, nhìn sắc trời không còn sớm, tăng nhanh động tác trên tay.

“A Đại!”

Đại Tráng và Nhị Tráng lúc dắt con lừa về đến nhà, sắc trời đã muốn tối mờ. Đại Tráng từ xa đã nhìn thấy một bóng đen đang núp ở cổng nhà mình, đi vào mới phát hiện Ngốc Tử cả người bẩn thỉu.

“A Đại, làm sao vậy?” Đại Tráng đưa dây cột lừa giao cho Nhị Tráng, ý bảo Nhị Tráng đi vào trước.

“Gia gia nói, có thể!” Ngốc tử buồn ngủ thấp giọng nói.

Đại Tráng lại hỏi tiếp mấy vấn đề, mới hiểu được sự tình từ đầu đến cuối. Thời gian chịu tang không thể ăn thịt, không thể uống rượu, không thể cắt tóc, phải mặc áo tang, v v v vô số hạn chế khắc nghiệt. Vốn nên cúng 7 tuần, chính là 49 ngày, sau ba năm không thể cưới hỏi mở tiệc chiêu đãi, nói là ba năm, nhưng thật ra là 27 ngày, nếu có hôn thú, nam nữ hai bên đều không phản đối, cũng có thể vào đầu tuần tiến hành. Hiện giờ cách ngày qua đời của Ngô lão thái thái vừa đúng 21 ngày, còn chưa đủ cúng thất tuần.

Ngô gia trước đã nghiêm ngặt dựa theo tập tục giữ đạo hiếu của bản xứ, thế nhưng đứa nhỏ của tam thúc Ngốc tử chẳng biết vì cái gì lại bệnh nặng, mời đại phu trên trấn, dặn là phải cố gắng bồi bổ cơ thể mới được. Ngô lão thái gia liền nói, tâm ý của mọi người đã đủ rồi, còn mấy ngày nữa trước mặt người ngoài ra dáng một chút là được. Kỳ thực, ở nơi này cũng rất ít người tuân thủ một cách nghiêm chỉnh việc giữ đạo hiếu, chỉ cần không quá phạm, mọi người cũng sẽ không quản chuyện của người khác.

“Quần áo sao lại bẩn thế? Người vài ngày nay có tắm không?” Đại Tráng cau mày hỏi, cho dù vừa bị mùi phân xông mũi có hơi điếc một chút, cũng có thể ngửi được mùi lạ trên người Ngốc tử.

“Không tắm!” Ngốc tử sờ sờ bụng, bộ dạng đáng thương ngẩn đầu nói: “Đói bụng!”

“Người là nói người hai mươi mấy ngày không tắm!” Đại Tráng kinh hô một câu, lùi về phía sau nửa bước.

“Nước nóng, không có!” Ngốc tử cố gắng giải thích.

Đại Tráng thở dài, Ngô gia hiện tại ba huynh đệ ở cùng một chỗ, trẻ con tổng cộng có hơn mười đứa, nhà Đại Tráng thì có bốn đệ đệ cũng có một muội muội, như vậy một gia đình, thì muốn chăm sóc cũng không có thời gian, huống chi mẹ ruột Ngốc tử cũng chẳng hề để trong lòng đứa con lớn khiến mình ăn không ít đau khổ này, Ngốc tử trong mấy ngày qua sống như thế nào cũng có thể tưởng tượng được.

“Vào đi, trước tắm đã! Tắm sạch mới có thể ăn!” Đại Tráng bất đắc dĩ nói một câu, xoay người vào sân trước.

Ngốc tử vui vẻ đi theo Đại Tráng.

Đại Tráng sau khi đi vào, bếp nhỏ trong nhà vẫn không tắt lửa, tùy thời nấu nướng nóng. Mặc dù tốn nhiều than, củi lại vô cùng tiện lợi, khi muốn uống nước nóng, bỏ thêm hai miếng củi xuống, quạt lửa lớn, lập tức có nước sôi. Bình thường rửa mặt hay cái gì cũng có thể dùng nước nóng. Than củi đều là bình thường khi nấu cơm tiết kiệm, cũng không tốn bao công sức.

Đại Tráng đem lửa đốt lớn, lấy một bồn nước nóng, đưa Ngốc Tử tắm trước.

“Đầu cũng phải gội!” Đại Tráng không yên lòng nói.

Ngốc Tử thành thật đáp ứng.

Đại Tráng cũng nấu một nồi nước nhỏ, tắm sơ qua một chút, đem quần áo bị nhiễm mùi phân thay đi.

Chờ Đại Tráng bận rộn một lúc, Ngốc Tử còn chưa tắm xong.

“Chuyện gì vậy?” Đại Tráng do dự một chút, xốc lên rèm cửa đi vào.

Năm nay sau khi thu hoạch bông, Đại Tráng nhờ Vương quả phở giúp làm vài chần bông mới, đem mấy cái chần bông cắt một chút, dùng cây gỗ đơn giản làm thành khung, ở góc nhà vây quanh thành một không gian kín nhỏ, bốn phía bao quanh đỉnh chóp đều dùng chần bông vây kín lại, như vậy khi mùa đông đi tắm, nước nóng ở bên trong, chỉ chốc lát sau không gian này liền ấm, khi trời nắng liền đem khung chần bông mang ra phơi một chút, vô cùng thuận tiện.

Khi Đại Tráng đi vào, Ngốc Tử đang ngồi trong chậu gỗ, vung vung về về vò vò tóc. Nước trong chậu đã không thấy hơi nóng.

“Người thật khờ nha! Nước hết nóng cũng không biết kêu, tắm rửa lâu như vậy toàn chỉ nghịch tóc!” Đại Tráng từ trong phòng bếp lại xách ra một nửa ấm nước nóng đổ thêm vào chậu gỗ, vừa giúp Ngốc Tử gội đầu, vừa dạy dỗ Ngốc Tử.

“Không muốn, phiền phức!” Ngốc Tử vui vẻ vừa chà người, vừa nói.

“Người nha!” Đại Tráng bất đắc dĩ lắc đầu, mấy đứa nhỏ này đúng thật là, một người hai người đều không để người ta bớt lo.

Sau khi ăn xong cơm tối, Đại Tráng lại như cũ bắt đầu đan giỏ, rổ. Ngốc tử nói thế nào cũng không muốn đi, ngang ngược muốn ở lại đan giỏ, rổ. Đại Tráng không có cách nào, tự mình đi qua nhà Ngô địa chủ nói, chuẩn bị để Ngốc Tử ở lại một đêm.

“Được rồi, đi ngủ đi!” Đại Tráng nhìn Ngốc Tử vừa đan rổ, đầu vừa đập trên đầu gối, nhịn không được mắng.

“Ừ, a, còn muốn đan!” Ngốc Tử tỉnh một chút, lắc lắc đầu, ngang ngạnh chống đỡ tiếp tục đan.

“A Đại muốn kiếm tiền đúng không?” Đại Tráng chần chờ một chút, cuối cùng miệng vẫn hỏi.

“Ừ, tiền, thiếu!” Ngốc Tử thành thành thật thật đáp.

“Ngô nãi nãi không phải để cho người vài mẫu ruộng sao? Sang năm trông thật tốt, người sẽ có tiền dư.” Đại Tráng đầu cũng không ngẩng lên nói, cũng không để ý Ngốc Tử muốn tiền làm cái gì.

“A, dạ...” Ngốc Tử dạ một cái, không có đáp lại.

“Có phải mẹ người không cho người làm?” Đại Tráng nghĩ cũng biết bọn họ sẽ không dễ dàng cứ như vậy đem đất đai đưa cho Ngốc Tử.

“Mẹ nói, khi nào lập gia đình, cho ta.” Ngốc Tử cau mày đáp.

## 28. Chương 28: Cùng Nhau!!

Đại Tráng hồi lâu cũng không đáp lại lời Ngốc Tử, trong lòng cũng không nghĩ muốn tham gia vào trong chuyện Ngô gia.

“Ta, tự nghĩ!” Ngốc Tử mím môi nói lại một lần.

Đại Tráng dẫn theo Ngốc Tử, Nhị Tráng, Đại Nự Nhi một đám nhóc cũng gần một năm, ít nhiều cũng hiểu bản tính của mấy đứa nhỏ. Nhị Tráng lạnh lợi có thừa, chính chắn lại không. Ngốc Tử nhìn thành thật, lúc ngang bướng đến con trâu cũng không kéo về được. Đại Nự Nhi tâm tư trong sáng nhưng có chút nhu nhược, vô luận cái gì cũng không chịu nói ra. Nhị Nự Nhi, Tam Nự Nhi và hai đứa sinh đôi còn nhỏ, tính tình cũng không thể kết luận được...

“Nói sau đi!” Đại Tráng vừa thu dọn đồ đạc, vừa nói: “Trước tiên đi ngủ!”

“Dạ.” Đại Tráng đã nói, Ngốc Tử cũng sẽ không kiên trì nữa, buông phiền trúc, thành thật theo Đại Tráng đi ra ngoài rửa mặt, sau đó vào nhà ngủ...

Đại Tráng đối với đứa nhỏ mình khó khăn lắm mới nuôi tốt một chút lại bị lấn qua lấn lại trở nên tiêu tụy, cả ngày trông càng lúc càng ít nói.

Càng thương yêu, trong thôn lại lời ra tiếng vào vô cùng đau đầu, chỉ đành để Ngốc Tử ban ngày ở nhà giữ đạo hiếu với Ngô lão thái thái, buổi tối lại tới.

Ngốc Tử vui vẻ đồng ý, mỗi ngày buổi tối mặc kệ mệt mỏi đến đâu đều kiên quyết chống đỡ cùng Đại Tráng đan giỏ.

Mất Đại Tráng nhìn thấy, ngực có chút rung động. Kỳ thực nghĩ cách khiến Ngốc Tử lấy lại mấy mảnh đất cũng không phải việc gì khó, chỉ là...

Đại Tráng mỗi ngày tới chỗ Ngưu đại phu, buổi chiều chờ Đại Nự Nhi sau khi trở về lại cùng Nhị Tráng chờ phân nước đến bốn trong hồ đã đào sẵn. Buổi tối lại đan giỏ, thuận tiện dạy mấy đứa nhỏ một chút, thời gian cứ vậy trôi qua nhanh chóng, bất tri bất giác lại đến thời gian giao rổ cho Triệu Tử Dương.

Nhân chuyện lần này tương đối đơn giản, chỉ cần bán giỏ là xong, hơn nữa còn có con lừa chở đồ, Đại Tráng nghĩ gửi Nhị Nự Nhi và Tam Nự Nhi tới nhà Đại bá phụ một ngày, để Nhị Tráng và Đại Nự Nhi bế hai đứa nhỏ sinh đôi ngồi xe cùng đi nhìn thế đời.

Trên trần Nhị Nự Nhi và Tam Nự Nhi đã đi nhiều lần, chỉ nhớ kỹ ăn ngon, lúc Đại Tráng bảo đảm có cái gì ăn ngon sẽ mang về, đi nhà Đại bá phụ chơi tất nhiên so với đi lên trần đối với hai đứa bé gái rất có lực hấp dẫn. Việc này Đại Tráng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đã là tháng chạp, hiện tại mùi vị năm mới đã rất đậm. Kế hoạch của Đại Tráng là cùng người trong thôn mua hàng tết. Cho nên đưa giỏ cho hai người làm, sau khi nhận tiền, Đại Tráng cho A Đại, Nhị Tráng và Đại Nự Nhi mỗi người 3 văn tiền, để cho bọn họ mang theo hai đứa nhỏ sinh đôi đi chung quanh chơi một chút, Đại Tráng thì vội vàng dắt lừa đi tìm Triệu Tử Dương.

“Ai, người nuôi cũng không tệ, con lừa nhìn thuận mắt ra rồi...” Triệu Tử Dương hăng hái vây quanh con lừa mà hấn giúp Đại Tráng chọn được, trong miệng tấm tắc trên đùa.

“Này, điều này nói rõ là thôn nhỏ chúng ta có linh khí, trên trần các người, mọi người đều nhốt trong căn phòng nhỏ nhỏ, lại càng không nói đến súc vật, thế nào lớn tốt được!” Đại Tráng đắc ý nói.

“Người đắc ý qua nha!” Triệu Tử Dương đập một cái, khoa trương kêu.

“Ha ha...” Đại Tráng vui vẻ cười rộ lên, Triệu Tử Dương là một người có tu dưỡng, hơn Đại Tráng ở chỗ quen biết nhiều người, kiến thức cũng có phần cao hơn, cùng Triệu Tử Dương nói chuyện thật là một chuyện khiến người ta vui vẻ.

“A, được rồi, nơi các người lễ mừng năm mới trôi qua như thế nào?” Triệu Tử Dương ngưng cười, đột nhiên hỏi.

Đại Tráng ở đời trước đến hiện giờ vẫn luôn là người đàn ông tỉ mỉ. Hai thế cuộc sống đều nghèo khó càng tạo cho Đại Tráng tâm tư vô cùng tỉ mỉ. Cho nên khi Triệu Tử Dương nhắc đến năm mới, tuy rằng nét mặt hắn có mang nét cười phảng phất, nhưng Đại Tráng lại thấy rõ trong mắt Triệu Tử Dương tia buồn bã.

“Nơi nào lễ mừng năm mới đều giống nhau chứ!” Đại Tráng giật mình, nói ra thì quen biết Triệu Tử Dương cũng gần một năm, cho tới bây giờ vẫn chưa gặp ba mẹ cũng như người thân của hắn, cũng không có nghe Triệu Tử Dương nhắc qua...

“Đúng vậy! Người nói cho ta nghe một chút về lễ mừng năm mới chỗ các người đi!” Triệu Tử Dương không buông tha hỏi về vấn đề lễ mừng năm mới.

“Chính người đi xem không phải tốt hơn sao? Thế nào? Có tiện không?” Đại Tráng cười hỏi.

“Ừm, được...” Triệu Tử Dương làm ra bộ dáng trầm tư, làm bộ suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên vỗ tay một cái nói: “Tốt lắm, tốt lắm, người ta nói trăm nghe không bằng một thấy nha...”

Đại Tráng buồn cười đẩy Triệu Tử Dương một cái.

“Nói thật người nếu không chê, lúc nào đi cũng được, nhà chúng ta sân rất lớn, nhà tuy rách nát một chút, Triệu đại thiếu gia nếu đi cũng chỉ có thể chen chung với ta một căn phòng...” Đại Tráng không e dè nói tình huống nhà mình.

“A, ta lớn như vậy rồi còn chưa hưởng qua tư vị cùng người khác chung chăn nha...” Triệu Tử Dương đẩy Đại Tráng một cái, vừa cười vừa nói.

Đại Tráng liếc nhìn Triệu Tử Dương, hai người cùng nhau cười rộ lên.

Đại Tráng cùng Triệu Tử Dương hẹn xong, lần sau đến bán hàng tết sẽ chở Triệu Tử Dương cùng nhau về làng, lại cùng Triệu Tử Dương

nói cười một trận, liền tạm biệt lẫn nhau.

Nhân lúc Triệu Tử Dương tới làm khách, Đại Tráng suy nghĩ một chút, ra chợ mua mấy miếng thịt ba chỉ, mang về một đồng thịt heo bỏ, chuẩn bị trở về hong gió sau này làm cơm chiêu đãi Triệu Tử Dương.

“Hồ đại thúc, bác năm nay khi nào đến thôn chúng cháu mua heo?” Đại Tráng hầu như mỗi lần tập hợp đều lấy nhiều mấy loại thịt không tốt, khác với người thường, toàn mua mấy cây xương heo, lòng heo, thường xuyên qua lại, vậy nên ông chủ bán thịt heo liền nhớ kĩ khách hàng nhỏ đặc biệt này, Đại Tráng cùng ông nói chuyện vài lần liền quen.

“Gần rồi, mấy ngày nữa, liền sẽ đến năm mới, người mua thịt cũng đông.” Ông chủ Hồ vừa nhanh nhẹn giúp Đại Tráng gói thịt, vừa đáp.

“Dạ, cháu năm nay nuôi hai đầu heo, nuôi cũng không tệ lắm, Hồ đại thúc nhớ đến xem nha!” Đại Tráng tiếp nhận túi giấy dầu, vừa cười vừa nói.

Năm nay tiền bạc có chút eo hẹp, Đại Tráng định đem hai đầu heo bán đi, nhà mình muốn ăn thịt heo mua cũng có thể được.

“Được, nhất định qua chỗ các cháu xem trước!” Hồ lão bản vừa vẫy tay chào Đại Tráng, vừa chắc chắn nói.

Cách ngày Ngô lão thái thái qua đời rất nhanh liền qua 49 ngày, Ngốc Tử bây giờ cả ngày lẫn đêm đều tá túc bên nhà Đại Tráng, nói cái gì cũng không chịu về.

Đại Tráng buổi tối đuổi vài lần, Ngốc Tử đều không nói gì, mở to đôi mắt trong suốt dùng nhãn thần uy khuất nhìn Đại Tráng, tựa như Đại Tráng vừa mới ngược đãi y. Đại Tráng bị Ngốc Tử nhìn đến sợ hãi, đành phải ngậm cho phép Ngốc Tử ngủ lại qua đêm.

“Đại thiếu gia, đây là nội dung học tập trong tháng tiếp theo, do sư phụ không ở bên cạnh người, người

cũng không được bỏ bê bài vở và bài tập, hiểu không?” Trung niên văn sĩ nghiêm mặt nói.

Vị trung niên văn sĩ này họ Lưu, là người có học vấn vang danh, từng được thánh thượng khâm làm nhị giáp tiến sĩ. Thế nhưng hần trời sinh tính tình thẳng thắn, thực sự không thích hợp nơi quan trường người lừa ta gạt, vừa mới làm quan trong ba năm vì không quen nhìn quan trường hắc ám cảm giận mà từ quan, học thức lại thực phi phạm, sau này được Triệu lão gia dùng số tiền lớn mới về làm sư phụ dạy văn cho Triệu Tử Dương.

Triệu Tử Dương nhận lấy chồng sách từ tay Lưu sư phó, lật qua xem một chút, mỗi trang giấy đều có đầy những đề mục luận sách, có mấy đề mục chỉ có một chữ, còn lại là mấy đề mục là một đoạn lời dẫn...

“Lưu sư phó, cái này, cũng quá nhiều đó! Ta phải mang không ít sách tới nhà Đại Tráng nha!” Triệu Tử Dương trừng mắt nói.

Lưu sư phó nét mặt trầm xuống, cao giọng nói: “Lẽ nào đại thiếu gia tương lai số phận cũng phải mang theo sách?”

Triệu Tử Dương cứng lại, sắc mặt cũng trở nên khó coi.

“Được rồi, được rồi, học vấn người đều là như cũ, lễ mừng năm mới mà, chúng ta cũng phải nghỉ ngơi một chút...” Võ sĩ đứng bên cạnh thấy thế, vội vàng lên tiếng hòa giải.

Hán tử khôi ngô họ Kim, danh Hùng Quốc, nguyên là đội trưởng đội hộ vệ Triệu gia, do đắc tội với anh trai của Tam phu nhân được Triệu lão gia sủng ái, bị lưu vong đến cái trấn nhỏ này. Lúc đó Triệu Tử Dương đối với võ công có chút hứng thú, Triệu lão gia trước đây tổng Triệu Tử Dương tới được một thời gian, liền mời hắn làm sư phụ cho Triệu Tử Dương.

“Ít nhất cũng phải hoàn thành một nửa, nghiêm túc mà viết!” Lưu sư phó từ từ đổi sắc mặt, trầm giọng nói.

“Được rồi được rồi, ta nhớ kỹ!” Triệu Tử Dương uể oải đáp.

“Được rồi, đại thiếu gia cũng phải nhớ kỹ, công phu một ngày không luyện liền không quen!” Kim võ sĩ nói.

“Ta đã biết, mỗi ngày đều tập công khóa!” Triệu Tử Dương vẻ mặt đau khổ đồng ý.

Lưu sư phó muốn nói điều gì, lại bị Kim Hùng khôi ngô kéo lại, hơi lắc đầu.

Triệu Tử Dương lễ phép chào tạm biệt hai vị sư phụ, cầm một đồng sách ra ngoài.

“Người nhìn đại thiếu gia vừa rồi...” Lưu sư phó có chút kích động nói.

“Đi thôi, dạy đại thiếu gia lâu như vậy, người đâu phải không biết đại thiếu gia là hạng người gì. Đại thiếu gia cho tới bây giờ đều tôn sùng đạo với người, khi nào đã lừa gạt hai chúng ta đâu” Kim Hùng Quốc vỗ Lưu đại học sĩ, có chút bất đắc dĩ nói.

“Đúng, cũng đành vậy...” Lưu học sĩ không cam lòng nói thầm, một hồi tán thưởng Triệu Tử Dương thông minh có tuệ căn, một hồi còn nói Triệu Tử Dương không nên chịu ảnh hưởng của việc này...

Kim Hùng Quốc càng nghe càng buồn cười, dứt khoát trực tiếp tiến lên, ngăn chặn!

Lưu đại học sĩ mắt mở to...

...

Triệu Tử Dương lần đầu tiên trong đời lắc lư ngồi trên xe lừa đơn sơ, bên người là một đám con nít, mấy đứa nhỏ y phục trên người tuy có chút cũ, vài chỗ bị rách đều là từng miếng từng miếng vá lại, giặt tới nỗi đã có chút bạc màu, nhìn cũng sạch sẽ. Thế nhưng có thể là ngày hôm nay gió có chút lạnh, mấy đứa nhỏ phía dưới mũi đều treo hai dòng nước mũi.

Đại Tráng ngồi ở trước, thỉnh thoảng giương roi nhỏ trong tay, cũng không đánh, chỉ là hù dọa con lừa lười biếng một chút. Lúc điều khiển con lừa rẽ hướng, dư quang liếc thấy dáng vẻ quần bách của Triệu Tử Dương, trong lòng buồn cười, lôi ra một cái khăn nói: “Phiền Triệu Đại thiếu gia giúp mấy đứa em trai em gái lau một chút!”

“Ôi, a...” Triệu Tử Dương đột ngột đứng lên, làm tấm ván gỗ không được lớn trên xe lắc lư, sợ đến mức vội vàng ngồi xuống lại.

Đại Nộ Nhi thấy thế, đưa tay nhận lấy khăn, thuận thực giúp Tam Nộ Nhi và hai đứa bé sinh đôi lau nước mũi.

“Ha ha...” Đại Tráng rút cuộc nhin không được bật cười.

Triệu Tử Dương trừng mắt với Đại Tráng, trở nên hoài nghi đi tới chỗ thôn nhỏ cùng một đám nhóc mừng năm mới có phải là quyết định đúng không!

Lần trước sau khi hẹn cùng Triệu Tử Dương, Đại Tráng liền đem sân và mấy gian phòng đều cẩn thận thu dọn một lần. Còn cái giường đang ngủ kia cũng dùng tấm ván gỗ ngăn cách, để hai đứa bé sinh đôi ngủ cùng một nơi, bớt đi sự không thoải mái khi ngủ của Triệu Tử Dương.

## 29. Chương 29: Nước Mắt

“Đến rồi!” Đại Tráng nhảy xuống xe, nhanh nhẹn cởi dây buộc lừa ra, dây cương giao cho Nhị Tráng đang chờ đón, xoay người liền giúp Đại Nụu Nhi xuống xe, lần lượt ôm Tam Nụu Nhi và hai đứa bé sinh đôi xuống, sau cùng đưa tay về phía Triệu Tử Dương: “Thế nào rồi?”

Triệu Tử Dương nắm lấy tay Đại Tráng nhảy xuống, nhân lúc mọi người không chú ý len lén đưa tay xoa xoa mũi.

Vào sân, đầu tiên đập vào mắt là một mảng xanh nhạt. Đó là một mảng cải thảo, phía giữa có mấy chỗ trống, chắc là đã được đào lên làm cơm. Phía sau cải thảo là một mảng củ cải trắng, mọc vô cùng tốt, từng cây từng cây tươi tốt lá cây xanh mượt thẳng đứng. Hai bên phải trái mảng củ cải trắng là một khối đất nho nhỏ trông hành. Trên thảm rau xanh mượt là mấy con gà mái thỉnh thoảng mổ vài cái. Chính giữa sân có một con đường đá nhỏ, Triệu Tử Dương nhìn xung quanh một chút. Phía bên trái cũng chia ra những mảnh, nào là rau diếp, họ, tỏi tươi, các loại rau dưa, ở giữa còn kèm theo một số thực vật hắc không biết tên. Triệu Tử Dương tuy rằng không biết, thế nhưng theo hiểu biết tính tình Đại Tráng, tuyệt chắc chắn không phải là loại cỏ dại vô dụng, ở mặt khác ngay miếng đất cạnh bên chừa ra một chút, cứ nhiên còn trồng mấy loại thảo dược...

“Oa, viện tử của ngươi cũng không tệ nha!” Triệu Tử Dương nhìn không được tán dương.

“Ngươi nếu như tới mùa hè, rau dưa chủng loại còn đa dạng hơn, nếu như vào mùa thu thì có nhiều trái cây ăn. Nhưng hiện tại chỉ có củ cải!” Đại Tráng đặc ý nói.

“Hừ, chờ ngươi lần sau ở chỗ ta, nhà ta khẳng định hấp dẫn hơn nhiều!” Triệu Tử Dương quay đầu thấy dáng vẻ đặc ý của Đại Tráng, ngắc đầu nói, dư quang còn liếc mắt nhìn xung quanh vườn.

“Được, được rồi, không nên đứng ở trong sân, lạnh lắm, đi vào ngồi đi!” Đại Tráng nở nụ cười, thúc Triệu Tử Dương vừa đi về phía trước vừa nói.

Triệu Tử Dương mắt thấy trên vách tường có vài khe hở thì dừng lại một chút, lại rất nhanh làm như không có chuyện gì xảy ra dời mắt đi.

“Đại Nụu Nhi, mang đồ ăn vặt với trà vào nhà chính đi!” Đại Tráng quay đầu hướng bên ngoài hồ, rồi quay đầu đối Triệu Tử Dương nói: “Đi, trước tiên cất đồ của ngươi trong phòng!”

Chăn đệm trên giường đều là mới tính, xếp thành hai cái khối vuông đặt ở đầu giường gần lò sưởi. Đại Tráng hai ngày trước vừa vận mang ra ngoài phơi nắng, mặt trên có thể ngửi được mùi nắng. Trên giường cái gì cũng đều được thu dọn gọn gàng.

“Bên này là rương quần áo, y phục của ngươi cứ để chỗ này, bút và sách để ở bên bàn kia...” Đại Tráng mở ra cái rương ở đầu giường, vừa chỉ chỉ về cái bàn nhỏ bên cạnh cửa sổ liền miên giới thiệu.

Y phục trong buồng gần một nửa trống không, tất nhiên là đặc biệt thu dọn dành cho Triệu Tử Dương dùng. Một nửa kia ngoại trừ mấy bộ quần áo của Đại Tráng còn có một ít y phục của trẻ nhỏ. Trên bàn sách cũng rất sạch sẽ, vật gì cũng không có mặc dù chỉ là cái bàn phết một lớp nước sơn trông có vẻ thô ráp bị lau đến mức lộ ra màu gỗ gốc. Nhìn những điểm này, trong lòng Triệu Tử Dương có chút rung động nho nhỏ.

“Cái kia là gì?” Triệu Tử Dương ánh mắt dạo một vòng trong phòng, dừng lại nơi hàng rào trên giường.

“A, cái kia, cái kia là cho hai đứa trẻ sinh đôi ngủ, ta sợ Đại Nữu Nhi chăm sóc không được hai đứa nhỏ đó, mới ôm tới chỗ ta ngủ cùng, không có vấn đề gì chứ?” Đại Tráng có chút thận trọng hỏi.

“Ừ, a... Không, không thành vấn đề, người ngủ bên trong, ta nằm bên ngoài!” Triệu Tử Dương vội vã điều chỉnh tâm tình, nói.

“Được, chỉ cần người không cảm thấy ta leo lên leo xuống phiền là được!” Đại Tráng chọc Triệu Tử Dương một chút, vừa cười vừa nói.

Triệu Tử Dương lập tức không bỏ qua chọc ngược trở lại, hai người ngay trên giường người chọc một cái, ta một cái náo loạn cả lên.

“Đại Tráng, Đại Tráng...”

Đại Tráng nghe tiếng kêu, lúc này mới dừng vui đùa âm ỉ, vừa đi ra ngoài vừa hướng Triệu Tử Dương nói: “Người cũng đi ra đi, trước tiên ăn chút đồ ăn vặt, đều là do chúng ta tự làm, người nếm một chút!”

“Ai!” Triệu Tử Dương lên tiếng, đi theo Đại Tráng ra phía gian nhà.

“A Đại, người ngày hôm nay không phải đi với mẹ người qua nhà ngoại sao? Cổng không khóa, cứ vào đi!” Đại Tráng đứng ở cửa chính trong nhà hướng về phía bên ngoài viện hô: “Sau khi đi vào, nhớ đóng cổng lại!”

Ngốc Tử vui vẻ đồng ý, động tác nhanh chóng mở ra cổng, chen vào, sao đó nhanh chóng đóng cửa, vừa vào liền tiến đến bên người Đại Tráng, cười ngây ngô nhìn chằm chằm Đại Tráng.

“Làm sao vậy?” Đại Tráng đẩy Ngốc Tử nhẹ một cái hỏi.

“Nghĩ, Đại Tráng!” Ngốc Tử gãi gãi ót, không được tự nhiên nói.

“Người nha, chẳng qua ban ngày không phát hiện mà thôi, được rồi, mẹ người đã từ nhà ngoại trở về chưa?” Đại Tráng tức giận hỏi.

“Không có!” Ngọc Tử vừa lắc đầu vừa trả lời.

“Một mình người tự trở về? Chuyện gì xảy ra?” Đại Tráng có chút vội vàng hỏi, thực sự là nhất định xảy ra vấn đề gì!

“Bà ngoại và mẹ ta dẫn bọn đệ đệ đi chơi, A Đại không đi, về trước!” Ngọc Tử giải thích.

“Đã nói với người lớn chưa?” Đại Tráng không hề nhận ra vùng lông mày đã cau lại, cố nhin không xem xét đến cuối cùng là các nàng không mang theo A Đại hay là A Đại thật sự không muốn đi.

“Nói.” A Đại thành thành thật thật đáp.

“Được, vậy là tốt rồi, trong phòng có bánh bao rang muối người thích, đi lấy ăn đi!” Đại Tráng kéo A Đại tiến vào nhà chính.

Hiện tại đã là hai mươi mấy tháng chạp, mấy ngày hôm trước lão Hồ giết lợn đã đánh xe bò, đến mua hai đầu heo nhà Đại Tráng. Ở đây nuôi heo thịt không có trấu, cám cho heo ăn, chỉ trông chờ vào lương thực và rau dại. Cho nên mấy gia đình nghèo khó rất khó nuôi được heo. Trước đây Đại Tráng mua hai đầu heo, người lớn xung quanh đều khuyên qua... Khi đó Đại Tráng tất nhiên không có dư lương thực nuôi nổi hai con heo này, cho dù có cũng không cho được. Người đã từng đói đến mồn bao tử sẽ không chịu được việc dùng lương thực đi nuôi heo. Đại Tráng đem thức ăn dư thừa không còn sử dụng và vỏ chấu trộn đều nấu lên cho heo ăn. Còn có một chút khoai lang, Đại Nụ Nhi lúc rảnh rỗi còn có thể ra bờ sông kiếm trai sò, ốc sông mang về nuôi heo. Thế nên Đại Tráng nuôi được hai đầu heo kì thực lớn lên cũng không tốt, nuôi một năm cũng chỉ chừng một trăm cân, hơn nữa cũng không có mập lắm. Vì vậy hai đầu heo thu về một nửa lượng bạc, thế nhưng Đại Tráng cũng đã thỏa mãn.

“Đại Nụ Nhi, qua đây.” Đại Tráng thấy Nhị Nụ Nhi, Tam Nụ Nhi, hai đứa trẻ sinh đôi đều quần lấy Triệu Tử Dương. Nhị Tráng đang nghiêm túc viết chữ trên bàn, Ngọc Tử thì đan giỏ, nhỏ giọng gọi Đại Nụ Nhi.

Đại Nụ Nhi thấy thế nhẹ nhàng đẩy ghế đứng lên, bước nhanh tới.

Đại Tráng mang theo Đại Nụ Nhi vào phòng mình, từ túi tiền xuất ra 100 văn đưa cho Đại Nụ Nhi: “Đây là tiền em nuôi heo, cất đi, muốn dùng thế nào thì dùng!”

Đại Nụ Nhi lắc đầu, dấu tay ở đằng sau.

“Tính em đó nha, là của em thì cứ cầm, em chớ nên cãi lời, quyền của mình thì phải bảo vệ...” Đại Tráng kéo tay Đại Nụ Nhi bỏ một chuỗi tiền đồng đặt vào lòng bàn tay nàng, nhin không được dạy dỗ nàng một trận.

Đại Nụ Nhi nhu thuận gật đầu, rốt cuộc cũng nhận 100 văn tiền, chỉ là không biết có nghe Đại Tráng nói

được bao nhiêu không.

“Em có cần hay không cần đều phải cất số tiền này, biết không? Đừng cho người khác biết có bao nhiêu tiền...” Đại Tráng đứng lên, sờ sờ tóc Đại Nụ Nhi nói.

“Dạ, em hiểu được, đại ca nói qua, cái này gọi là “tài không lộ ra ngoài.” Đại Nụ Nhi nhỏ giọng nói.

“Đúng, đúng, chính là đạo lý này, sau này đều phải nhớ kỹ!” Đại Tráng vừa nghe vừa nở nụ cười, dắt Đại Nụ Nhi ra ngoài.

Trogn nhà chính Triệu Tử Dương bị mấy đứa nhỏ làm cho bể đầu sứt trán, liếc mắt nhìn thấy bóng dáng Đại Tráng, vội vàng kêu: “Mau nhìn, đại ca mấy đứa đang làm cái gì kìa?”

Mấy đứa nhỏ kia đều tò mò nghiêng đầu, Triệu Tử Dương nhân cơ hội chạy ra ngoài.

Đại Tráng kiên nhẫn dỗ mấy đứa nhỏ kia chơi một hồi, để mấy đứa nhỏ đều tự tìm được công việc mới vào phòng Triệu Tử Dương.

“Thế nào? Mấy đứa nhỏ cũng không giải quyết được!” Đại Tráng nhìn có chút hả hê nói.

Triệu Tử Dương cười khổ, không có nói tiếp, con nít trong trí nhớ của Triệu Tử Dương, liền chỉ có một đám anh em cùng cha khác mẹ, mỗi người tuổi còn nhỏ đều đã có dụng tâm hung ác, mỗi ngày ngoại trừ đầu trí, còn hay so đo qua lại...

“Có chút kiên trì là được, mấy đứa nhỏ kia rất dễ dỗ!” Đại Tráng vỗ vỗ vai Triệu Tử Dương nói.

Buổi tối, sau khi ăn xong cơm tối, Đại Tráng thử khai thông cho Ngốc Tử đang cầm đầu đan giỏ.

“Hôm nay thật sự là không thể để người qua đêm ở đây, người xem, nhà chúng ta có khách...” Đại Tráng ngồi xổm trước mặt A Đại ôn tồn nói.

Ngốc Tử cúi đầu, động tác trên tay cực nhanh.

“... Hơn nữa cũng sắp hết năm, cha mẹ người, còn có Ngô lão thái gia khẳng định cũng sẽ không chịu để người ở nhà người khác không quay về...”

Ngốc Tử vai khê động, động tác trên tay chậm lại.

“Gần đây, Triệu Tử Dương đều phải ở nhà chúng ta, mà ta đây chỉ dư một phòng...” Đại Tráng tỉ mỉ giải

thích.

Ngốc Tử thả xuống giỏ đan được hơn phân nửa trong tay xuống, đột nhiên đứng lên, xoay người chạy ra ngoài.

Đại Tráng nhìn Ngốc Tử xoay người thì thấy trên tay rơi xuống một giọt nước, thở dài một hơi. Có đôi khi Đại Tráng thực sự hoài nghi bản thân có phải không có năng lực dạy dỗ con nít hay không. Thế nào mà có mỗi một chuyện, chỉ là không thể giữ hẩn qua đêm đã khiến hẩn khóc! Quên đi, có một số việc cứ để cho hẩn suy nghĩ rõ ràng, tạm thời cứ vậy đi...

Đại Tráng chỉnh đốn tâm tình, nấu một nồi nước nóng, hầu hạ mấy đứa tiểu tử tông tắm từng đứa...

“Nhị Tráng, đi ngủ, đèn này tối, hại mắt!” Đại Tráng ngồi xếp bằng ở trên giường vừa chơi đùa với hai đứa bé sinh đôi, vừa nói.

Nhị Tráng biết chữ, viết chữ cũng là ở trên bàn cát lớn được Đại Tráng dạy. Cho nên, sách vở và bút lông đối với Nhị Tráng mà nói là vật hiếm lạ. Lúc này được cầm một quyển sách thật mỏng liền không buông tay được.

Triệu Tử Dương ở một bên thêm lửa, đầy hăng hái dạy Nhị Tráng đọc những chữ không biết.

“Hai người các người, đi ngủ!” Đại Tráng đỡ hai đứa bé sinh đôi, quay đầu đối với hai người không an phận gằm nhẹ nói.

“Được rồi, được rồi, sẽ ngủ!” Nhị Tráng rõ ràng nói có lệ, cúi đầu lại cùng Triệu Tử Dương nói chuyện.

“Nhị Tráng, anh đã nói với em như thế nào, em sẽ không cần nói lại, nói...” Đại Tráng nhìn chằm chằm hai người nghiêm nghị nói.

“Nói được sẽ làm được...” Nhị Tráng thân thể khẽ run, từ từ đứng lên, lạch bạch chạy ra ngoài, thấp giọng nói: “Đại ca, Tử Dương ca, em đi ngủ...”

“Ừ, không có gì, ngày mai em tới đọc nữa đi!” Triệu Tử Dương thu dọn sách vở hướng về phía bóng lưng Nhị Tráng nói.

Nhị Tráng gật đầu, nhìn qua tựa hồ có chút cao hứng, vội bước nhanh ra ngoài.

“Ha hả, không nghĩ tới người rất có dáng đại ca nha!” Triệu Tử Dương tung dép bông, thoáng cái nằm bên người Đại Tráng, cười hì hì nói.

Dép bông là do Đại Tráng tự mình làm, tuy rằng đường may có chút khó coi, thế nhưng cực kỳ tiện lợi.

“Người còn nói, mấy đứa nhỏ vốn là rất khó dạy” Đại Tráng bất mãn lắm bầm nói.

Triệu Tử Dương khẽ cười. Vốn cho là lần đầu tiên tại loại giường đơn sơ này nhất định sẽ khó đi vào giấc ngủ, không nghĩ tới còn chưa nói được mấy câu, trong ánh lửa hồng hồng của bếp lò cùng chăn bông vây quanh, mí mắt dần dần nặng, chỉ chốc lát sau chìm vào mộng đẹp.

Đại Tráng nhẹ nhàng đứng dậy, trước tiên giúp Triệu Tử Dương chỉnh lại chăn bông, rồi kiểm tra một lần nữa chăn của hai đứa nhỏ sinh đôi, xác nhận đều đắp kín, mới nằm trở lại...

...

Bên Ngô gia vừa trải qua một trận ồn ào, người lớn và đứa nhỏ cũng đều ngủ rồi.

“Mẹ mấy đứa nhỏ, ngày hôm nay A Đại chưa trở về thì phải?” Ngô lão đại chợt bên hông vợ mình hỏi.

“Mắc kệ nó, chắc chắn lại ở nhà bọn Đại Tráng, trước đây đều không phải đều vậy sao!” Mẹ A Đại không nhận được trở mình, tức giận trả lời.

“Sai nha, trước đây A Đại không về, Đại Tráng đều sẽ nói một tiếng!” Ngô lão đại xoay người ngồi xuống nói.

“Người có phiền hay không, trời giá rét đất đông lạnh, mau ngủ đi, trong chăn hơi ẩm cũng bị người phá. Có lẽ là hôm nay bọn họ quên mất, có lẽ trời lạnh không muốn ra ngoài...” Mẹ A Đại không nhận được nhéo nam nhân nhà mình, không cao hứng nói.

Ngô lão đại nghĩ lại cũng an tâm nằm xuống ngủ.

### 30. Chương 30: Cái Tát!

“Đại Tráng, Đại Tráng, có nhà không? Có người hay không...”

Đại Tráng trong xương cốt thật ra là một người lười biếng. Đã ngồi làm việc nhất định sẽ không đứng, đã nằm nghỉ một lát chắc chắn sẽ không ngồi lại. Đường nhiên cho dù là kiếp trước hay kiếp này, sinh kế bức bách, Đại Tráng có rất ít thời gian thanh nhàn nằm nghỉ ngơi. Năm nay mùa đông mấy việc nhà nông còn thừa đều đã xong, củi lửa cũng đủ. Nhân sắp hết năm, còn có Triệu Tử Dương tới làm khách, cho nên Đại Tráng xin Ngưu đại phu cho nghỉ. Khó có vài ngày được thanh nhàn thế nên sáng sớm đã bị làm phiền không được yên ổn, kỳ thực Đại Tráng cũng sớm dậy bởi vì đồng hồ sinh học nhưng không muốn rời khỏi

giường chăn ấm áp, tiếp tục nằm ngay đơ không nhúc nhích.

“Dạ, dạ, Đại Tráng, chuyện gì xảy ra?” Triệu Tử Dương chui đầu trong chăn, mơ mơ màng màng nói.

Đại Tráng đem qua lo Triệu Tử Dương ngủ không quen, hiện giờ xem ra đã quá lo lắng, hần ngủ rất ngon nha...

“Không có chuyện gì, bên ngoài có người gọi, có thể là tìm ta có chuyện gì. Người ngủ tiếp đi, ta đi xem, đồ ăn sáng nấu xong sẽ gọi người!” Đại Tráng phủ thêm cái áo bông đặt bên gối, xoay người bò xuống phía dưới.

“Đại Tráng, Đại Tráng, có ở nhà hay không?” Bên ngoài liền một trận gọi ồn ào.

“Tới đây, tới đây, chờ một chút” Đại Tráng đập dếp, vừa buộc áo bông, vừa đáp.

“Mau tới đây, Ngốc Tử không xong rồi!” Người bên ngoài vội vàng đập cổng, la lớn.

“Cái gì!” Đại Tráng sau khi còn mơ hồ một chút bị những lời này hoàn toàn đánh tan, vài bước chạy tới, kéo ra gậy chặn cổng, mở hàng rào, trên tay bị một vết trầy thật dài cũng không cảm thấy.

“Trước tiên nói xong đã, chuyện không liên quan đến ta nha. Ta sáng nay lên núi đồn củi phát hiện Ngốc Tử, khi đó Ngốc Tử đã ngã xuống hốc núi. Ta thế nhưng có hảo tâm, công Ngốc Tử về, nếu không ta... ngay cả công việc đồn củi cũng bị muộn...” Quay lưng về Ngốc Tử lú lo nói.

Người nọ Đại Tráng cũng biết, là người cùng thôn. Trong nhà chỉ còn một mẹ già không khỏe, cũng không có một miếng đất, ngày thường đều phải dựa vào việc làm công ngắn hạn trong lúc việc đồng án bận rộn để duy trì sinh kế. Thế nhưng tính khí khá nóng nảy, nếu có lựa chọn khác, gia đình người bình thường không muốn nhờ hần, cho nên sống qua ngày cực kỳ gian khổ.

“Nhị Tráng, Đại Nự Nhi, mau dậy giúp một tay!” Đại Tráng quay đầu hướng trong gian nhà hô to một tiếng, tiến lên giúp đỡ đỡ Ngốc Tử: “Người mau vào ngồi một chút, rốt cuộc xảy ra chuyện gì...”

Khi chạm vào Ngốc Tử, Đại Tráng thăm nghĩ không ổn, Ngốc Tử trên người quả thực nóng dọ người, cho dù cách nhiều lớp y phục cũng có thể cảm giác được.

Nhị Tráng và Đại Nự Nhi ngáp đi ra, Triệu Tử Dương cũng khoác áo bông từ một gian phòng khác đi ra, ba người lớn ba chân bốn cẳng công Ngốc Tử đến trên giường Đại Tráng.

“Ngày hôm nay chuyện A Đại thực sự cảm tạ Lưu đại ca, nơi này có mấy quả trứng gà người cầm lấy về bồi bổ thân thể cho đại nương, ít tiền này coi như là người cực khổ mất...” Đại Tráng cầm mười mấy quả trứng gà và chừng 10 đồng tiền đi ra, đặt trên tay người công Ngốc Tử về, khách khí nói.

“Này, không cần cảm tạ, ta biết là đưa đến chỗ người là không hề sai lầm mà...” Người nọ cầm tiền và trứng gà, phất phất tay, vừa cao hứng nói nhỏ vừa bước vội ra sân.

Trước đây lúc Ngốc Tử cùng người khác hiểu nhau có chút khó khăn, Ngô gia cũng không có ai quan tâm Ngốc Tử, Ngốc Tử bình thường biến mất, có người tốt thấy được giúp đỡ mang Ngốc Tử về Ngô gia, kết quả một lời tạ ơn cũng không nói, còn bị liếc xéo...

“Nhị Tráng, em đi Ngô gia nói với bọn họ một tiếng, A Đại bệnh nặng. Còn có, hỏi thăm một chút, A Đại đêm qua có trở về không?” Đại Tráng bưng một chậu nước ấm vội bước vào phòng, hơi thở gấp gáp nói với Nhị Tráng.

“Dạ, em biết rồi!” Nhị Tráng thấy Ngốc Tử vẻ mặt đỏ bừng, môi tím tái, cũng biết chuyện nghiêm trọng, nhanh chân chạy ra ngoài.

“Đại Nữu Nhi, đi gọi Ngưu gia gia đến!” Đại Tráng hai ba cái giúp Đại Nữu Nhi cởi bỏ y phục, vội vàng nói.

“Dạ!” Đại Nữu Nhi cũng không thềm chải đầu, một đường chạy ra ngoài.

“Mau tới giúp một tay!” Đại Tráng đỡ Ngốc Tử cởi ra quần cùng áo dơ rách mấy lỗ lớn trên người Ngốc Tử, đối với Triệu Tử Dương còn đang ngây ngốc ở một bên.

“A, dạ.” Triệu Tử Dương hồi phục tinh thần, tiến đến cùng nhau cởi áo khoác cho Ngốc Tử.

Đại Tráng vắt khô khăn lông, giúp Ngốc Tử lau mặt và tay, sau đó đắp chăn bông.

Ngốc Tử thống khổ rên rỉ vài tiếng, trong miệng vô thức kêu tên Đại Tráng.

“Ta ở chỗ này, A Đại chớ sợ, lập tức sẽ không khó chịu...” Đại Tráng nửa nằm xuống, kéo lên chăn bông đắp lên người rồi ôm Ngốc Tử vào lòng, nhẹ giọng an ủi Ngốc Tử.

Ngưu đại phu tới nơi, Ngô gia vẫn không ai tới.

“Ngưu gia gia, người tới khám cho A Đại đi, hần bình thường rất ít bị bệnh...” Đại Tráng vội rời khỏi vị trí, dồn dập nói.

Ngưu đại phu tiến lên, ngâm tay trong túi nước ấm, rồi lấy tay sờ thử trán Ngốc Tử, mở ra đầu lưỡi Ngốc Tử nhìn một chút, bắt mạch xong liền chắc chắn nói: “Trước hết giảm nhiệt, bằng không cái gì cũng không cần nói!”

“Ngưu gia gia, ngài đưa đơn thuốc đi, con lập tức đi nấu thuốc!” Đại Tráng cung kính đứng phía sau Ngưu

đại phu nói.

“Không kịp đâu, chờ nấu xong thuốc...ít nhất... nửa ngày mới có tác dụng, khi đó Ngốc Tử liền có thể trở thành kẻ ngốc thật rồi.” Ngưu đại phu càu mày nói.

“Có chắc là giảm nhiệt sẽ tốt hơn không?” Đại Tráng cần môi hỏi.

“Hiện giờ nguy hiểm nhất chính là sốt cao...” Ngưu đại phu gật đầu biểu thị tán thành lời Đại Tráng.

“A Đại làm sao vậy?” Ngô lão đại (ba Ngốc Tử) theo Nhị Tráng vội vã vào cửa, trên mặt biểu tình sốt ruột không giống làm bộ.

“Thế nào hiện giờ mới tới? A Đại đêm qua đi không trở về? Làm sao lại lên núi chứ!” Đại Tráng lạnh lùng hỏi.

“Mẹ A đại và thẩm thẩm không muốn tới, Ngô đại thúc đi xem ruộng vội chạy về...” Nhị Tráng thở gấp nói.

“A Đại đêm qua không phải ở chỗ cháu sao?” Ngô lão đại giật mình hỏi ngược lại.

Đại Tráng trầm mặc, xem ra Ngốc Tử đêm qua căn bản không có về nhà, mà là vô duyên vô cớ chạy lên núi chịu lạnh cả đêm, thảo nào...

“Trong nhà có rượu không? Loại mạnh một chút?” Đại Tráng qua sang Ngô lão đại hỏi.

“Có!” Ngô lão đại thành thật đáp.

“Mau trở về lấy nhiều một chút, cháu cần dùng!” Đại Tráng vội vàng nói.

“Được...” Ngô lão đại chần chờ một chút, vội bước ra ngoài.

“Nhị Tráng đi theo đi, cố gắng nhanh một chút!” Đại Tráng cúi đầu dùng khăn mặt lau đi mồ hôi hột trên mặt Ngốc Tử, cũng không ngẩng đầu lên nói.

Nhị Tráng vội đáp, nhanh đuổi theo.

“Đại Nừu Nhi, ôm hai đứa bé sinh đôi lên giường các em ngủ đi, đừng để bọn chúng lây bệnh!” Đại Tráng nhắm mắt, cố gắng không cho mình hốt hoảng.

“Đại Tráng, cháu muốn rượu làm cái gì?” Ngưu đại phu rót cuộc cũng tìm được dịp hỏi.

“Giúp A Đại hạ sốt!” Đại Tráng đáp.

Ngưu đại phu lắc đầu, cho rằng Đại Tráng khi tuyệt vọng thì cái gì cũng có thể thử, dùng lung tung chẳng có chủ ý...

Ngô lão đại lần thứ hai tới, cầm theo 2 bình rượu trắng, một miếng thịt, một rổ trứng gà, một xâu tiền nhét trong tay Đại Tráng.

“Mấy thứ này, còn có cái này, A Đại, A Đại...” Ngô lão đại có chút quẩn bách nói.

Đại Tráng một tay tiếp nhận đồng đồ vật kia cùng một chuỗi tiền đồng: “Đã biết, bác có việc cứ trở về đi!”

“A...” Ngô lão đại đứng một hồi, thấy không ai để ý đến mình, cũng không giúp đỡ được gì, quả nhiên lặng lẽ rời khỏi.

Đại Tráng cầm một tấm chăn bông cũ kê dưới người Ngốc Tử, để Nhị Tráng đốt giường lò nóng lên, dưới sự giúp đỡ của Triệu Tử Dương một lần cởi hết quần áo Ngốc Tử, dùng khăn mặt mềm mại tắm rượu trắng trên người Ngốc Tử không ngừng chà, toàn thân trên dưới đều chà rượu trắng, đặc biệt là ở lòng bàn tay, ngay cả những chỗ bẹn, cẳng bôi nhiều hơn...

Không biết là do giường quá nóng hay không, thế nhưng vào mùa đông giá rét, Đại Tráng trên trán cứ nhiên lại chảy mồ hôi hột.

Chà một lần rượu trắng, chờ hơi rượu bốc lên liền lập tức chà tiếp. Cứ như vậy lập đi lập lại chẳng biết bao nhiêu lần, bình rượu trắng thứ hai đã vơi đi phân nửa. Cơ thể Đại Tráng vẫn căng thẳng không thể buông lỏng, ngồi ở trên giường: “Ngưu gia gia, người nhìn một chút, hiện giờ nhiệt đã lui chưa?”

Ngưu đại phu kinh ngạc tiến lên kiểm tra, kỳ thực không cần chẩn đoán kỹ càng, đơn giản chỉ cần nhìn sắc mặt Ngốc Tử liền biết nhiệt đã giảm chút rồi.

“Làm theo đơn thuốc này, sáng tối sắc một lần, còn có, chú ý giữ ấm, đừng đã hắt sốt lại...” Ngưu đại phu trầm ngâm chốc lát, lấy ra đơn thuốc, dặn dò vài điểm phải chú ý.

“Dạ, dạ...” Đại Tráng từng cái từng cái nhớ rõ, cầm lấy phương thuốc cẩn thận nhìn một chút, may mắn đều là được vật thông thường.

Vẫn như trước gửi cho Ngưu đại phu ít trứng gà và tiền làm phí chẩn bệnh, Ngưu đại phu hiện giờ không khách khí với Đại Tráng, mấy vật hán đĩa cũng không khách khí mà nhận.

“Ngươi gia gia đi thông thả, sáng sớm ngày mai phiền người tới thêm một lần chẩn bệnh cho A Đại...” Đại Tráng tiễn Ngưu đại phu ra cửa, vừa đi vừa nói chuyện.

“Cháu không nói lão cũng sẽ tới, cháu vào chăm sóc A Đại đi, không cần tiễn ta!” Ngưu đại phu vuốt vuốt chòm râu, trừng hai mắt nói.

Đại Tráng vào phòng, dặn dò Nhị Tráng trông Ngốc Tử, còn mình thì lên tinh thần, vừa sắc thuốc vừa chuẩn bị bột để nặn mi làm điểm tâm. Nghĩ đến Ngốc Tử vẫn còn hôn mê không tỉnh, Đại Tráng lấy một nắm gạo, định nấu một bát cháo cho Ngốc Tử.

Trước tiên dứt gần nửa bát cháo cho Ngốc Tử, sau khi bón thuốc, thấy cho dù Ngốc Tử đang hôn mê không tỉnh cũng bị đắng đến nhứu mày, Đại Tráng quyết định múc muống đường trắng dứt vào trong miệng Ngốc Tử.

Ngốc Tử vô ý thức chép chép miệng.

“Ngày hôm nay thực sự xin lỗi ngươi, Triệu Tử Dương, chính ngươi xem sách tí đi, chờ A Đại tốt một chút, ta cùng ngươi ra ngoài chơi...” Sau khi tình huống của Ngốc Tử ổn định một chút, Đại Tráng áy náy đối với Triệu Tử Dương vẫn ở bên giường nói.

“Không có chuyện gì, bệnh nhân quan trọng hơn, dù sao thì cũng là việc cấp bách!” Triệu Tử Dương ôn hòa nói.

“Haizz...” Đại Tráng thở dài, kinh ngạc nói: “Triệu Tử Dương, ngươi nói xem tiểu tử kia xảy ra chuyện gì...”

“Ngươi hỏi ta, ta càng không biết, thế nhưng ta nghĩ ngươi làm không tệ!” Triệu Tử Dương từ từ nói.

Đại Tráng cười không ra tiếng, Ngốc Tử bên cạnh rên rỉ vài tiếng lấy lại lực chú ý của Đại Tráng.

“A, đau qua...” Ngốc Tử từ từ mở mắt, chỉ cảm thấy trước mắt một mảng sương mù, dùng sức xoa hai cái, trước mắt thoáng nhìn rõ hơn.

“A Đại, ngươi đã tỉnh! Có chỗ nào khó chịu hay không...” Đại Tráng tiến tới, ân cần hỏi han.

“Đại, Đại Tráng...” Ngốc Tử thấy Đại Tráng gần ngay trước mặt, khỏe miệng mỉm cười.

“Làm sao vậy? Nghĩ gì thế?” Đại Tráng giúp Ngốc Tử chỉnh lại chăn hỏi.

“Đầu, nhức...” Ngốc Tử có chút chật vật nói: “Khát, nước...”

“Người chờ một chút nha!” Đại Tráng đứng dậy, vội vào bếp, rót một chén nước ấm, nước là do vào lúc nấu bữa sáng liền nấu luôn, hiện giờ vừa vặn nguội...

Ngốc Tử uống xong nước, Đại Tráng leo lên giường, đặt đầu Ngốc Tử ở trên đùi mình, trên đầu Ngốc Tử xoa bóp.

“Hiện giờ người thấy thế nào? Tốt một chút chưa?” Đại Tráng vừa nhấn huyết thái dương trên trán, vừa nói.

“Được rồi...” Ngốc Tử nhìn Đại Tráng nói.

Đại Tráng để Ngốc Tử nằm trên giường xong, chân cũng đắp tốt, nhu nhu hai chân có chút đau nhức, xuống giường, sau khi hít thở sâu vài lần, vẫn cảm thấy ngực hoảng hốt, quay người cho Ngốc Tử một cái tát mạnh...

Ngốc Tử ngơ ngác nhìn Đại Tráng, tựa hồ không rõ rốt cuộc chuyện gì xảy ra.

Đại Tráng không thoải mái, ở trên chăn đánh lung tung trên người Ngốc Tử.

“Người, người...” Đại Tráng quay đầu chỗ khác, nghẹn ngào nói không ra lời.

Ngốc Tử nghiêng đầu, thấy rõ trên gương mặt Đại Tráng có bọt nước.

“Xin lỗi, Đại, Đại Tráng...” Ngốc Tử tay chân luống cuống, muốn giơ tay lau lên gương mặt bị thương của Đại Tráng, nhưng bởi vì vừa sốt cao một hồi, liền cả chân cũng không mở ra...

## **31. Chương 31: Quan Trọng!**

“Người nghỉ ngơi thật tốt, có gì khó chịu phải gọi người!” Đại Tráng chỉnh đốn xong tâm tình, dặn dò với Ngốc Tử một câu, bước nhanh ra khỏi gian phòng.

“Đại Tráng... khụ khụ...” Ngốc Tử quỳnh lên, ho sặc sụa.

Đại Tráng cố gắng dần lòng đi tới cửa phòng nghe được tiếng ho khan đến tê tâm liệt phổi của Ngốc Tử, vội vàng bước nhanh hơn...

“Uống nhiều nước!” Đại Tráng đem nước đến, rồi dứt nửa ly nước dứt bên miệng Ngốc Tử.

Ngốc Tử thấy Đại Tráng đã trở về, trên mặt lộ vẻ vui mừng, cứ để Đại Tráng dứt mấy ngụm nước, ho khan cũng dần dần trở lại bình thường, mắt không hề chớp nhìn Đại Tráng.

“Đêm qua ngươi ở chỗ nào?” Đại Tráng kéo ghế đến bên cạnh giường, nghiêm nghị hỏi.

Ánh mắt Ngốc Tử chợt lóe một cái, thanh âm khàn khàn chậm rãi đáp: “Không muốn về nhà.”

“Ta hỏi ngươi đêm qua ở nơi nào?” Đại Tráng thoáng nâng cao giọng hỏi.

“Không, không biết, không biết,...” Ngốc Tử thành thành thật thật đáp.

Đại Tráng nhíu mày một cái, Ngốc Tử đã lâu lắm rồi không còn lạc đường nữa, hơn nữa núi tuy rằng chỉ nhìn như đang ở trước mắt nhưng thật ra rất xa, tới được chân núi cũng phải mất một đoạn dài...

“Đêm qua ta đã nói với ngươi như thế nào?” Đại Tráng hỏi tiếp, lòng không hiểu sao lại bốc lên lửa giận hừng hực.

“Khách tới, sắp tới lễ mừng năm mới, cho nên đi về nhà ngủ.” Ngốc Tử nhìn thấy sắc mặt âm trầm của Đại Tráng, hơi lui lại một chút.

“Ngươi tại sao lại làm vậy?” Đại Tráng tiếp tục hỏi Ngốc Tử.

“Ta, ta không vui...”

“Vì sao không vui? Không vui nên một thân một mình chạy lên núi trong đêm lạnh, có đúng không? Ngươi có biết hiện tại buổi tối lạnh thế nào, trên núi có không ít dã thú vào mùa đông không tìm được thức ăn...” Đại Tráng ngắt lời Ngốc Tử, phụng phịu chất vấn.

Ngốc Tử lắc đầu, không nói gì.

“Ta trước đây dạy ngươi thế nào! Ngươi không nói cho người khác biết, người khác làm sao biết ngươi nghĩ gì...” Đại Tráng hạ xuống cơn giận nói.

Ngốc Tử nhìn Đại Tráng, nói: “Ta thích cùng Đại Tráng, Đại Tráng, Triệu Tử Dương không giống...”

Tuy rằng Ngốc Tử nói mập mờ không rõ, thế nhưng Ngốc Tử có thể nói là do một tay Đại Tráng dạy dỗ, thế nên Đại Tráng hiểu rõ ý tứ của Ngốc Tử.

“Ta nhớ kỹ hình như chưa từng dạy ngươi lòng dạ hẹp hòi!” Đại Tráng bình tĩnh nói: “Triệu Tử Dương

là khách, đương nhiên không giống, bởi vì là khách, nên hẳn tới, ta phải thu dọn phòng ốc sân vườn, muốn đem đồ tốt nhất mang ra đãi hẳn, phải cùng hẳn chơi đùa, đây chỉ là phép đối khách căn bản. Hẳn ở tại nơi này ta vẫn sẽ đối với hẳn không giống, thế nhưng người xem ta đối với Nhị Tráng có khách khí hay không! Có hiểu không?”

Ngốc Tử nghi hoặc lắc đầu.

“Vậy người hãy dùng đầu óc, suy nghĩ thật kỹ! Ngay cả cái này cũng nghĩ không thông, người sau này cũng đừng tìm tới ta!” Đại Tráng đột nhiên đứng lên, xoay người đi ra ngoài.

Triệu Tử Dương vẫn đứng ở cửa nghe được tiếng vang của ghế trong phòng, vội vàng bước tới trong viện, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra nhìn vườn rau trong sân.

Đại Tráng đứng dưới mái hiên, thở sâu vài lần, thoáng bình phục lại tâm tình, nở nụ cười đi tới chỗ Triệu Tử Dương.

“Được rồi, biết người lo lắng cho Tiểu Ngốc Tử, không cần giả bộ, cười thật là xấu!” Triệu Tử Dương không vui nói, trong lòng còn đang cuộn cuộn lời Đại Tráng mới nói vừa rồi, khách nhân cùng người nhà khác nhau sao...

“Ha ha...” Đại Tráng cười khỏ, không có nói tiếp.

Hai người ở trong sân lẳng lặng đứng một chút, thẳng cho đến khi mặt trời đứng bóng.

“Được rồi chứ?” Triệu Tử Dương thản nhiên hỏi.

“A, được rồi, thật không tốt, người đói bụng chưa, ta lập tức đi làm cơm...” Đại Tráng phục hồi tinh thần, vừa nói vừa hướng trù phòng đi tới.

Triệu Tử Dương nhìn bóng lưng Đại Tráng vội vã rời đi, sắc mặt âm tình bất định lóe lên.

Nhị Tráng ôm Tứ Tráng đang khóc từ nhà chính đi tới, đúng lúc thấy sắc mặt âm trầm của Triệu Tử Dương, trong lòng thoáng nghi ngờ một chút.

Ngốc Tử sốt cao tới nhanh, đi cũng nhanh, thế nhưng hơn nửa ngày vẫn chưa hoàn toàn hạ sốt, chỉ còn lại một chút ho khan.

Đại Tráng cũng không dám qua loa, căn bản không dám để cho Ngốc Tử về nhà không ai chăm sóc, ở đây chỉ dựa vào thảo dược vùng miền, nếu không chú ý một chút bệnh nhỏ nhặt cũng có thể lấy đi mạng của đứa bé. Đại Tráng không tin Ngốc Tử về nhà, mẹ y và hai người thẩm thẩm sẽ bỏ công sắc thuốc Đông y cho Ngốc Tử. Cho nên để Ngốc Tử ở lại ba bốn ngày, mỗi ngày tự mình sắc thuốc cho Ngốc Tử, thẳng đến

khi Ngốc Tử hoàn toàn bình phục, mới hơi yên tâm.

“Còn ho hay không? Cổ họng có đau không?” Đại Tráng nghiêm mặt hỏi.

“Được được.” Ngốc Tử một hơi uống hết chén thuốc đông y đen thùi lùi, ngậm chặt miệng lắc đầu liên tục.

“Đêm qua cha ngươi tới đón ngươi, đêm nay ngươi thu thập đồ đạc trở về đi!” Đại Tráng vừa dọn dẹp chén đĩa, mặt không biểu tình vừa nói.

Ngốc Tử thận trọng liếc nhìn Đại Tráng, há miệng muốn nói cái gì, Đại Tráng đã bưng chén thuốc và ly nước vội bước ra khỏi phòng, Ngốc Tử mắt mắt cúi đầu.

Ngày thứ hai chính là ngày nhà đại bá làm bữa cơm đoàn viên, Đại Tráng để Nhị Tráng và Đại Nữu Nhi trước dẫn theo mấy đứa nhỏ đi chơi, ở nhà với Triệu Tử Dương, một mình nấu bữa trưa cho Triệu Tử Dương.

“Được rồi, ngày hôm nay ngươi chọn món ăn đi!” Đại Tráng vui vẻ nói với Triệu Tử Dương.

“Chọn món ăn!” Triệu Tử Dương khẽ nhướn lông mày, tuy rằng không biết “chọn món ăn” là có ý gì. Thế nhưng nghĩ ra cũng có thể đoán được, quan trọng nhất là nhìn vẻ mặt giảo hoạt lúc này so bộ dạng miễn cưỡng cười mấy ngày hôm trước thoải mái hơn!

“Dạ, dạ!” Đại Tráng biết ở đây không có cách nói “chọn món ăn”, trong lòng có ý xấu không giải thích.

“Ngươi nói nha, ta muốn ăn mì thịt heo, lòng sào ớt còn có thịt ba chỉ!” Triệu Tử Dương không khách khí nói mấy thứ mình thích.

“Oa, ăn thịt heo rồi còn muốn mấy món khác!” Đại Tráng nhảy dựng kêu lên.

Triệu Tử Dương híp mắt nhìn Đại Tráng, khoe miệng nhếch cao, từng chữ từng chữ nói: “Ngươi, tự, mình, nói, nha!”

Đại Tráng đối mặt với Triệu Tử Dương một lúc, nhận mệnh bắt đầu chuẩn bị, may là gan heo và thịt ba chỉ đã có sẵn, Đại Tráng cũng đã sớm rửa chuẩn bị xong.

Bên ngoài đã tới lúc kết băng, Đại Tráng liền đi lên trên trần mua không ít thịt cùng mấy bộ lòng tốt, sau khi xử lý xong thì để đông lạnh ở bên ngoài, để lâu, chỉ cần dùng lửa hơi là tuyết tan rồi, vô cùng thuận tiện.

Đại Tráng chọn lấy chỗ thịt không bị đông qua cắt một miếng nhỏ, nước chưa kịp sôi đã tan ra...

“Ăn đi, ăn đi! Ăn nhiều lòng với thịt heo như vậy, không sợ mập sao...” Đại Tráng vừa thì thầm, vừa thái, mì sợi đã được đặt trên bàn ở trù phòng.

“Ha ha, Đại Tráng, người lèo bèo gì vậy!” Triệu Tử Dương buồn cười nhìn Đại Tráng nhanh nhẹn chân tay chuẩn bị, trong miệng lại không tình nguyện mà lèm bèm.

“Không có gì, người nhanh ăn đi, đợi lát nữa nguội sẽ không ngon, mì nếu thiếu, trong nồi còn có, ta đi ăn cơm, sẽ trở về nhanh thôi!” Đại Tráng vừa cởi ra áo choàng ngắn mặc vào áo bông vừa nói.

“Ừ. ta đã biết, người yên tâm đi, mau đi đi!” Triệu Tử Dương ngồi ở trên ghế nhỏ, tùy ý phất tay nói.

Đại Tráng hắt nước ấm rửa mặt, vội đi ra ngoài, nếu như chờ nhà đại bá gọi tới lần thứ hai, sắc mặt đại bá mẫu sẽ rất khó coi!

Năm nay đồ ăn nhà đại bá so với năm ngoái hầu như không có thay đổi gì, thế nhưng mấy tiểu tử kia ăn xong đều vui mừng. Đại Tráng ngấm lại mình bình thường cũng cho mấy đứa bé ăn không ít thịt, như thế nào đến nhà đại bá lại vẫn bộ dạng ham ăn như vậy.

## 32. Chương 32: Minh Bạch!!

Khi Đại Tráng vội vã trở lại, Triệu Tử Dương đang bùng một chén trà nóng ngồi ở trong sân ung dung tự tại từ từ uống. Tuy rằng bên ngoài nhiệt độ có khả năng là dưới 0, thế nhưng hôm nay ánh nắng mặt trời lại khá tốt, chiếu đến trên người ấm áp, Đại Tráng vừa mới chuẩn bị cùng Triệu Tử Dương chào hỏi, lại nghe thấy bên trong phòng truyền đến tiếng chén đĩa va vào nhau “Leng keng”.

“Trong bếp có người hả? Sao lại có tiếng động?” Đại Tráng kỳ quái hỏi.

“Một người rất tự giác, chỉ mở cửa đi vào, chạy vô trong bếp cầm chén đĩa rồi ăn mì, hiện giờ có lẽ ăn xong đang rửa chén đi!” Triệu Tử Dương giương mắt nói.

Đại Tráng bước nhanh vào trù phòng, liền nhìn thấy Ngốc Tử đã đem chén đĩa rửa xong từ trong bàn bỏ vào tủ chén, đang dùng sức lau lại bàn, Đại Tráng trong lòng đột nhiên nhẹ nhõm, biết Ngốc Tử đây là đã nghĩ gần thông suốt rồi.

“Người tới làm gì? Ngày hôm nay nhà các người không ăn bữa ăn đoàn viên sao!” Đại Tráng cố tình không đổi sắc mặt hỏi.

“A, Đại Tráng, người đã về!” Ngốc Tử ngẩng đầu vui vẻ nói.

Ngốc Tử vẫn là sau khi gặp Đại Tráng, mới dạy hẳn cách nói chuyện, do nói tương đối trẻ, cho tới bây giờ có thể nói tốt cũng không lâu, độ nhanh so với người thường chậm hơn rất nhiều. Mặc dù giọng nói tương đối hưng phấn, nghe vào cũng chỉ là từ từ chậm chậm.

“Ta đã biết, Đại Tráng, sau này sẽ không!” Ngốc Tử nhìn Đại Tráng không nói lời nào, gấp gáp giải thích.

“Người hiểu là tốt rồi, lần này là do vận khí người tốt, nếu như không ai vào núi thì làm sao bây giờ? Gặp phải dã thú làm sao bây giờ... Sau này cho dù có chuyện gì cũng không thể mang mạng nhỏ của mình ra giỡn, nhớ chưa?” Đợi một hồi, Đại Tráng mới mở miệng nói.

“Dạ, đã biết!” Ngốc Tử gật đầu thật mạnh đáp.

“Nếu như còn có lần sau, ta tuyệt đối không xen vào chuyện của người nữa!” Đại Tráng cao giọng cường điệu nói.

“Thật mà, thật sự nhớ kỹ, bảo đảm...” Ngốc Tử vừa nghe liền nôn nóng, lời nói không mạch lạc.

“Được rồi, các người buổi trưa hôm nay không phải ăn cơm đoàn viên sao! Thế nào lại không ăn no?” Đại Tráng cầm lấy cái chổi, vừa quét sàn vừa nói.

Về mặt Ngốc Tử khê thả lỏng, cúi đầu tiếp tục dùng sức chùi đầu mỡ bám trên bàn, thành thành thật thật đáp: “Tam đệ và ngũ đường đệ ăn hơn nửa cái bánh bao, bánh bao không đủ!”

Đại Tráng dừng việc trên tay, thấp giọng hỏi: “Giờ ăn no chưa? Trong tủ còn có bánh bao phỉn, nếu như không no, tự mình lấy ăn đi.”

“Dạ, ta biết!” Ngốc Tử vui vẻ nói.

Buổi tối Ngốc Tử ăn xong cơm tối, không cần Đại Tráng nói, liền tự giác chào Đại Tráng, đi về nhà mình.

Ngày thứ hai, Đại Tráng rời giường thật sớm chuẩn bị nguyên liệu nấu cơm, Ngốc Tử trời vừa sáng liền tới. Đại Tráng nghĩ ngày mai sẽ là đêm 30, sợ Ngốc Tử vẫn ở lại bên này không được tốt, liền nói với Ngốc Tử vài câu.

“Tam thẩm nói, ta đi rồi, bớt hai cái bánh bao...” Ngốc Tử rầu rĩ không vui nói, cũng biết những lời này không hề êm tai.

Đại Tráng dừng việc trong tay, lần đầu tiên đối với Ngô gia nảy sinh sự tức giận, chính mình dùng bao nhiêu sức mới để cho đứa nhỏ Ngốc Tử này không còn tâm lý vụn vặt, bọn họ người trong nhà thế nào lại không thể chú ý một chút lại còn...

“Không quan hệ, không nên để ý tới thăm ấy, người không phải muốn trông trọt gì sao? Chờ hết năm ta đi nói giúp người!” Đại Tráng nghĩ không ra cái gì thoải mái nói với Ngốc Tử, bất đắc dĩ dời trọng tâm câu chuyện.

“A, thật vậy sao? Đại Tráng, ta có thể trông trọt sao!” Ngốc Tử vừa nghe, lập tức từ trạng thái suy sụp khôi phục, lên tiếng hỏi lại.

“Cái này, ta cũng không nói được sẽ nhất định thành công, cũng đừng sớm cao hứng!” Đại Tráng huy tay nói.

“Dạ, dạ, sẽ không, Đại Tráng nói là được rồi!” Ngốc Tử vẻ mặt hưng phấn nói.

Buổi trưa, Triệu Tử Dương nghĩ muốn ăn lẩu, Đại Tráng cùng Ngốc Tử nâng bếp lò nhỏ đến trong phòng, đem nước hầm xương đang hầm mức ra một ít, cho Triệu Tử Dương một ít cải trắng, mấy miếng thịt, đợi măng tây hái xong, còn có mấy viên thịt do Đại Tráng tự chế, để Triệu Tử Dương và Đại Tráng hai người ở trong phòng ăn.

“Triệu Tử Dương, không cảm thấy mất mặt chứ?” Vào mừng hai, Đại Tráng nhìn Triệu Tử Dương buông sách xuống, chen vào hỏi.

Triệu Tử Dương lúc vừa mới tới, Ngốc Tử sinh bệnh, Đại Tráng vội vàng chăm sóc Ngốc Tử, tiếp đó ăn bữa cơm đoàn viên, đầu năm mừng một cũng không có gì, thỉnh thoảng thì có một số khách trong thôn tới.

“Vẫn ổn!” Triệu Tử Dương nhàn nhạt đáp, lại cầm sách lên.

“Thôn chúng ta lễ mừng năm mới chính là vậy, kỳ thực ta đã nghĩ người sẽ mất mặt!” Đại Tráng châm chọc giải thích.

“Không có gì, thực sự cũng không tệ lắm, đặc biệt người làm cơm, ăn thật ngon, ta chơi cũng thật cao hứng!” Triệu Tử Dương quay đầu nghiêm túc đáp.

“Người nghĩ tốt là được rồi.” Đại Tráng thu dọn trên giường một chút, nghĩ không muốn quấy rầy Triệu Tử Dương xem sách nữa, xoay người đi ra ngoài.

“A, được rồi, Đại Tráng, ta dự định ngày mai trở về!” Triệu Tử Dương buông sách hướng phía bóng lưng Đại Tráng hô.

“Gì, cũng chưa chơi được vài ngày?” Đại Tráng nhíu mày hỏi.

“Không cần, ngày mai là đầu tháng ba, ta cũng muốn cùng hai vị sư phụ đón lễ mừng năm mới, hơn nữa còn có công khóa!” Triệu Tử Dương cầm một cuốn sách giải thích.

“Thực sự không thể chơi thêm mấy ngày sao! Ta cũng chưa chơi với người được mấy ngày mà!” Đại Tráng áy náy nói.

Triệu Tử Dương cười lắc đầu.

Đại Tráng ánh mắt rũ xuống, Triệu Tử Dương luôn luôn cường thế hơn người, hơn nữa trên người phảng phất quanh thân tài trí khi thế hơn người, mặc dù hẳn chỉ là một đứa bé mười tuổi, nhưng rất ít người có thể phạm vào ý Triệu Tử Dương.

“Ta đây ngày mai tiễn người trở về, sau này lúc nào rảnh nhớ tới chơi được rồi!” Đại Tráng lên tinh thần nói.

“Được, làm phiền người, ta dọn đồ đạc luôn.” Triệu Tử Dương khẽ cười nói.

“Không có gì, ta đây không quấy rầy người xem sách!” Đại Tráng nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng.

Đại Tráng vốn có dự định một mình tiễn Triệu Tử Dương quay về trên trấn, thế nhưng qua năm mới, trên đường lên trấn cơ bản đều không có người. Nhị Tráng sợ trên đường xảy ra nguy hiểm gì, ngang ngược bắt Đại Tráng mang theo Ngốc Tử, với lại Triệu Tử Dương và Ngốc Tử cũng kiên trì, Đại Tráng đành phải thỏa hiệp.

Sau khi dùng xe lừa tiễn Triệu Tử Dương về đến nhà, Đại Tráng liền lập tức trở về nhà để có thể kịp nấu cơm cho mấy đứa nhỏ.

“Thế nào! Ta ở nhà người ăn không ngủ không mấy ngày, người ở lại nhà ta ăn một bữa cơm trưa cũng không được!” Triệu Tử Dương nói nửa đùa nửa thật.

Đại Tráng bất đắc dĩ cười, cột chắc lừa, mang theo Ngốc Tử vào tiểu viện của Triệu Tử Dương.

Hai người làm nhà Triệu Tử Dương phải qua sơ thất mới tới, cho nên bữa trưa Triệu Tử Dương là do văn sĩ sư phụ nấu. Khiến Đại Tráng giật mình, trung niên văn sĩ kia nhìn có vẻ văn nhã, tính tình lại giống đứa bé, tay nghề nấu cơm vô cùng tốt, đây một bàn đều có thể nói là cầu sắc được sắc, cầu vị được vị.

...

“Chúng ta đi, hoan nghênh người tới chơi nữa...” Đại Tráng dặt dầy con lừa cười với Triệu Tử Dương nói lời tạm biệt.

“Ừ, các người trên đường đi cẩn thận chút nha!” Triệu Tử Dương vừa vẫy tay, vừa nói.

### 33. Chương 33: Đàm Phán!!

“Mấy đứa ăn cơm trưa chưa?” Đại Tráng vừa phủi bụi trên người, vừa nói.

“Ăn rồi, ăn rồi, do đại tỷ tỷ nấu!” Tam Nụ Nhi nhào tới trên đùi Đại Tráng như một viên đạn, miệng vui sướng kêu.

“Thực sự? Đại tỷ tỷ cho mấy đứa ăn gì?” Đại Tráng đưa tay đỡ lấy Tam Nụ Nhi, cười hỏi.

“Nấu nước nhào bột, rồi thái thịt, lửa do Nhị ca ca thổi...” Đại Nụ Nhi lắc lắc ngón tay nói.

“Không có gì, tối hôm nay đại ca sẽ dạy người nấu cơm, lần sau có thể nấu được rồi!” Đại Tráng vừa cười vừa nói, trong lòng thực sự vui mừng, sau này cuối cùng cũng có người chia sẻ việc nấu cơm thổi lửa với mình...

“Dạ, dạ...” Đại Nụ Nhi liên tục gật đầu, mặc dù cao hứng vô cùng, trên mặt vẫn thể hiện dáng cười nhã nhặn.

...

Buổi tối, Ngọc Tử vẫn như cũ ở bên cạnh ăn xong cơm tối, thế nhưng lần này lại không có đàn hoàng đi về nhà, chỉ mong mỏi nhìn về phía Đại Tráng.

“Qua năm mới rồi trở lại! Đợi thêm mấy ngày nữa, ta đi qua nhà mẹ người nói chút chuyện, sau đó thì tùy người.” Đại Tráng vừa thu dọn chén đĩa, không ngẩng đầu lên vừa nói.

“Dạ.” Ngọc Tử lên tiếng, nghĩ nghĩ rồi đi ra ngoài.

“A, đúng rồi, A Đại, chờ một chút.” Đại Tráng đứng ở cửa phòng bếp kêu lên.

Ngọc Tử nhăn tình sáng lên, hết sức cao hứng chạy tới.

“Trong bếp có nướng khoai, người ăn một chút, ăn xong rồi hãy về.” Đại Tráng nói.

Năm nay được mùa thu hoạch khoai lang, Đại Tráng lựa mấy củ nhỏ với mấy củ không tốt đều lấy đi cho heo ăn, chỉ chừa lại mấy củ khoai tốt để làm giống và cho người ăn. Bởi vì thu hoạch lương thực rồi, cũng không cần khoai lang làm lương thực chính, cho nên Đại Tráng cách vài ngày liền hào phóng nướng khoai lang cho mấy đứa nhỏ có đồ ăn vặt.

Ngốc Tử đáp lại, cúi đầu đi vào trù phòng, ngồi trên băng ghế trước lò, dùng cây gạt mấy miếng củ bên trong. Nhị Nụ Nhi vừa lúc vào nhà bếp lấy nước nóng uống, thấy hai củ khoai lang đen thùi lù lẩn ra, vui mừng hoan hô một tiếng, chạy lên lượm tính ăn.

“Chậm một chút nha, không được làm dính lên áo!” Đại Tráng vội vàng lên tiếng giúp Nhị Nụ Nhi cởi ra áo khoác ngoài, còn áo bông thì che chắn hoàn toàn.

Nhị Nụ Nhi “Dạ dạ” đáp lời, liền không kịp chờ đợi bóc vỏ khoai lang nướng vừa thổi vừa ăn một ngụm lớn.

Đại Tráng có chút bất đắc dĩ lắc đầu, đại khái chính là trước đây chịu đói đến nửa năm khiến cho đứa bé gái này để lại ấn tượng sâu sắc, thế cho nên cho tới bây giờ mỗi lần ăn cái gì Nhị Nụ Nhi đều có một bộ dạng tham ăn. Đại Nụ Nhi tuy rằng cũng đã trải qua thời kì đói khát, thế nhưng bé hiểu chuyện cho nên còn có thể khắc chế mình. Tam Nụ Nhi có lẽ còn nhỏ, đối với chuyện đói bụng không có kìm ức gì nên cũng không giống như Nhị Nụ Nhi.

“Nhị Nụ Nhi, ăn chậm một chút, không phải ăn cơm no rồi sao!” Đại Tráng nhìn Nhị Nụ Nhi tròn trĩnh cả mắt, cố gắng liềm miệng nuốt xuống, bưng một chén nước ấm cho Nhị Nụ Nhi uống, thấp giọng la.

“Dạ dạ...” Nhị Nụ Nhi trong miệng tràn đầy khoai lang, nói cũng không nói nên lời.

Đại Tráng cầm ly nước để ở bên cạnh, giúp Nhị Nụ Nhi uống nước, xoay người tiếp tục rửa chén, trong lòng suy nghĩ cố gắng chờ Nhị Nụ Nhi lớn một chút biết xấu đẹp là ổn rồi...

Khi vào mười ba tháng giêng, Đại Tráng tìm dịp, một mình cùng mẹ Ngốc Tử chạm mặt.

“Ày dô, Đại Tráng thật đúng là khách ít khi đến nha!” Mẹ Ngốc Tử khoa trương cười, còn bưng theo mấy thứ điểm tâm đi ra.

“Đâu, đâu, Ngô phu nhân người mới chính là cửa lớn không dám bước a!” Đại Tráng không khách khí cầm một cái không biết là gì hoa quả khô gì lên.

“Ha ha, chúng ta chỉ là người sơn thôn nhỏ cái gì mà phu nhân với không phu nhân.” Mẹ Ngốc Tử giả vờ xấu hổ cười rộ lên, trên mặt cũng lộ ra thần sắc đắc ý.

Đại Tráng không có đáp lời, nhìn mẹ Ngốc Tử giấu đầu hở đuôi che giấu sự vui vẻ với danh xưng Ngô phu nhân.

“Được rồi, không lãng phí thời gian quý báu của Ngô phu nhân, ta hôm nay lại là vì mấy mẫu đất Ngô lão thái thái để lại cho A Đại!” Đại Tráng dẫn lòng cùng mẹ Ngốc Tử nói vài câu nịnh nọt trước, rốt cục cũng đi vào vấn đề chính.

“Thế nào? Tuy rằng Ngốc Tử thích chơi với người, nhưng người cũng đừng nghĩ cứ thấy đầu óc Ngốc Tử mất linh hoạt mà có ý đồ gì với nhà chúng ta...” Mẹ Ngốc Tử vẻ mặt lúc này lập tức thay đổi, vẻ mặt đề phòng lên tiếng nói.

“Cũng không biết ai mới có ý đồ với mấy mảnh đất A Đại! Còn có, A Đại lớn rồi cũng không có không linh hoạt.” Đại Tráng cũng không có giả vờ giả vịt gì, ngôn ngữ trở nên sắc bén.

“Ha, nên xử lý mấy miếng đất như thế nào là chuyện của Ngô gia chúng ta, cũng không tới phiên người ngoài như mày nhúng tay...” Mẹ Ngốc Tử khí thế hung hăng quát.

“Người nhỏ giọng dùm một chút đi! Ta đều không phải muốn cùng người cãi nhau!” Đại Tráng cau mày nói.

“Mày, mày tên tiểu quỷ này...”

“Ngô phu nhân nghĩ ta trồng trọt thế nào?” Đại Tráng bình tĩnh hỏi.

“A, cái gì?” Mẹ Ngốc Tử tựa hồ bị thái độ đột nhiên thay đổi đề tài của Đại Tráng làm cho có chút ngơ ngác, một lúc mới phản ứng kịp.

“Năm ngoái nhà chúng ta thu hoạch thế nào, người cũng biết đi! Ta có thể đem bí quyết trồng trọt đều dạy cho Ngốc Tử. Người đưa cho Ngốc Tử mấy miếng đất, hằng năm sau khi thu hoạch, ngoại trừ giao cho quan phủ, còn dư lại Ngốc Tử đưa bốn phần cho người. Ngô gia sau khi ở riêng, các người để Ngốc Tử sống một mình, thu hoạch xong liền cho người hai phần, coi như cho người phí dưỡng lão, đổi thành tiền mặt hoặc lấy trực tiếp đều do người quyết định...” Đại Tráng từ từ đem suy nghĩ của mình nói ra.

“Của Ngốc Tử đều không phải là của chúng ta sao, tự chúng ta làm, đều không phải càng nhiều hơn!” Mẹ Ngốc Tử đưa mắt nói.

“Đương nhiên, nếu như người cho rằng một mình có thể tự thu hoạch như đã nói, cũng nên nhớ các người còn chưa ở riêng đâu. Hiện giờ một mình người không có quyền quyết định, đến lúc đó đất rơi vào tay người nào cũng chưa chắc chắn đâu!” Đại Tráng phân tích một chút lợi, hại.

“Nói là như vậy...” Mẹ Ngốc Tử đưa mắt.

“Nếu như người không để lại cho A Đại như đã nói, người cũng đừng nghĩ có được cái gì. Đừng quên kẻ đất là ở trong tay A Đại! Đến lúc đó, cho dù các người trồng cái gì, chúng ta đều có biện pháp để các người cái gì cũng không thu hoạch được!” Đại Tráng không nhận được uy hiếp nói.

Trong lòng Đại Tráng rõ ràng mẹ Ngốc Tử đã động tâm, chỉ là đang suy nghĩ được nhiều lợi ích mà thôi, nếu không phải Ngốc Tử bây giờ còn nhỏ, nơi cần dùng tiền cũng không nhiều, Đại Tráng căn bản sẽ không tặng cho mẹ Ngốc Tử nhiều đến bốn phần thu hoạch như vậy...

“Hiện tại cho ta năm phần, sau khi ở riêng bốn phần!” Quả nhiên, mẹ Ngốc Tử bắt đầu tính toán vấn đề phân chia, nói cách khác đã đồng ý cho Ngốc Tử trông rọt.

“Không thể được!” Đại Tráng nói như đinh chém sắt.

“Người cũng biết chúng ta còn không có ở riêng, muốn để Ngốc Tử một mình trông rọt, cũng không phải chuyện dễ dàng mà!” Mẹ Ngốc Tử mồm mép nói.

“So với phần Ngô lão thái thái lưu lại cho A Đại, Ngô lão thái gia cũng đồng ý, trong thôn rất nhiều người cũng đều biết, người chỉ cần nói một tiếng, Ngô lão thái gia sẽ tự nhiên ủng hộ, ta thấy không có chỗ nào khó nhọc.” Đại Tráng không nhanh không chậm nói.

“Người nói thật dễ...” Mẹ Ngốc Tử khí thế rõ ràng yếu đi.

“Được rồi, Ngô đại thúc có nhà không?” Đại Tráng không để ý tới bất mãn từ miệng mẹ Ngốc Tử, tự mình hỏi.

“Ai, ở phía sau nhà dọn lại củi đốt!” Mẹ Ngốc Tử theo bản năng đáp.

“Gọi Ngô đại thúc đến, chúng ta lập một phần khế ước!” Đại Tráng đứng lên nói.

Nói xong, cũng không quản mẹ Ngốc Tử kêu gọi, đi hướng đằng sau nhà.

“Được, tự A Đại trông rọt, sau đó ở riêng cho chúng ta một phần đủ rồi, hiện tại không cần!” Ngô đại thúc thả búa trong tay xuống, đơn giản nói.

“Người chết đi! Nói cái gì vậy, ta với Đại Tráng đã mới bàn rồi!” Mẹ Ngốc Tử vừa mới nghe được những lời này của chồng mình, vội vàng quát lên dẹp bỏ.

“Trong nhà có giấy bút không? Có muốn mời nhân chứng lại hay không?” Đại Tráng hỏi.

“Không cần, ta biết chữ!” Ngốc Tử khoát tay nói.

Đại Tráng kiên nhẫn chờ Ngốc Tử nguệch ngoạc hạ xuống từng nét sau khi bị mẹ Ngốc Tử nhắc nhở. Sau đó lại cẩn thận nhìn hai lần, sau khi xác nhận không có vấn đề, kêu Ngốc Tử ký tên đồng ý, bản thân cũng ở phía dưới tên Ngốc Tử nhấn dấu vân tay và ký tên lên. Ngốc Tử cũng ký tên rồi cùng mẹ Ngốc Tử nhấn dấu vân tay. Dưới yêu cầu của Đại Tráng khế ước tổng cộng lấy 3 phần, Ngốc Tử một phần, mình một phần, ba mẹ Ngốc Tử một phần, chia nhau giữ.

“Như vậy được rồi, sau này hàng năm tháng chạp A Đại sẽ đưa tiền hoặc lương thực cùng các thứ cho các

người!” Đại Tráng nhẹ nhàng nói.

“Dạ, dạ!” Ngốc Tử theo phía sau Đại Tráng, liên tục gật đầu.

“Ta đi về trước, Ngô đại thúc các người cũng đi làm việc của mình đi!” Đại Tráng khôi phục lại bộ dạng nho nhã lễ độ nói.

“A Đại, trông trọt thật giỏi, được tiền cũng không cần phung phí, hiểu không?” Ngô đại thúc gọi Ngốc Tử lại nói.

“A, dạ, hiểu rồi...” Ngốc Tử rõ ràng ngạc nhiên, có chút không biết phải đáp làm sao, mắt không ngừng nhìn về phía Đại Tráng.

Đại Tráng cười với Ngốc Tử gật đầu, đi ra ngoài trước, đứng ở trong sân chờ Ngốc Tử.

Qua một lúc lâu, Ngốc Tử mới đi ra ngoài, vành mắt hồng hồng.

“Làm sao vậy?” Đại Tráng vừa đi vừa nhìn hỏi.

“Cha nói sau này phải sống thật tốt, mẹ nói, mẹ nói...” Ngốc Tử có chút ngượng ngùng nói.

“Quên đi, trong lòng hiểu là được!” Đại Tráng quay đầu lại, vội đi về.

“Mẹ nói muốn ta cùng Đại Tráng học trồng trọt, sau đó, sau đó trở lại nói cho bọn họ nghe!” Ngốc Tử nghe xong lời này của Đại Tráng, ngược lại vội vã nói ra, sau đó khẩn trương nhìn Đại Tráng.

“Ha, không có gì, bọn họ hỏi, người cứ nói tình hình thực tế là được rồi!” Đại Tráng vỗ vỗ vai Ngốc Tử, cũng không có để trong lòng.

Ngốc Tử cảm kích hướng về phía Đại Tráng cười rộ lên.

### 34. Chương 34: Hạ Ngẫu!!

Qua mười lăm tháng giêng, Đại Tráng liền dẫn Nhị Tráng, cầm hai trăm văn tiền, mười mấy quả trứng gà, hai miếng thịt xông khói tự chế và một ít món ăn tới nhà thầy giáo ở làng bên cạnh. Thầy giáo chỉ hỏi thăm thời gian Nhị Tráng có thể đi học liền nhận học sinh này. Ngày thứ hai Đại Tráng dẫn theo Nhị Tráng cố ý nhờ Vương quả phủ làm cặp sách. Nhị Tráng vô cùng cao hứng đến trường. Do ở khác làng, buổi trưa nếu như chạy về để dùng cơm thì có chút cực khổ, Đại Tráng đưa cho Nhị Tráng một ít món ăn

ướp sẵn, dưa chua, dùng bình nhỏ đựng, lại đưa thêm cho Nhị Tráng hai cái bánh bao, để Nhị Tráng buổi trưa ăn tạm một chút, chờ khí trời ấm áp một tí, sẽ chuẩn bị cơm cho Nhị Tráng mang theo.

Qua hết tết, vụ xuân cũng sắp bắt đầu, lúc này Ngốc Tử hầu như đều ở nhà Đại Tráng, chỉ thỉnh thoảng mới về nhà một chuyến.

Đại Tráng giúp Ngốc Tử chăm sóc kỹ lưỡng mấy mẫu ruộng cạn. Kì thực thổ nhưỡng cũng không xấu, thế nhưng cũng không tính là ruộng tốt, chỉ là không quá màu mỡ mà thôi. Mà vấn đề này sức người có thể giải quyết được, Đại Tráng nhờ vào trước đây tranh thủ thời gian rảnh đi nhặt rau cỏ, gom lại một đồng ủ thành phân. Ngoại trừ bùn đào lên từ hồ nước, mấy cái khác đều dùng xe lừa kéo đến khu đất của Ngốc Tử. Đất ruộng nhà Đại Tráng từ lúc thu hoạch mùa vụ sau, Đại Tráng liền mang theo mấy đứa nhỏ tìm kiếm nhiều lá cây cùng mấy thứ linh tinh ủ vào đất, qua mùa mưa, cũng từ từ phân hủy thành phân bón.

Ngoại trừ giúp Ngốc Tử thu dọn mấy mẫu đất, Đại Tráng còn có một chuyện quan trọng nhất là tìm kiếm giống sen. May mắn là ở mấy khe suối chung quanh làng có mấy nơi mọc sen hoang, Đại Tráng đánh lừa đi xa, mang theo Ngốc Tử tỉ mỉ đào.

Những củ sen mọc hoang đều dài và gầy hơn mấy củ sen trắng trắng mậm mạp bán trên trấn rất nhiều. Người trong thôn thỉnh thoảng vào mùa hè thấy được đài sen mới có thể hái về làm đồ ăn vặt cho vui, thế nhưng không có người nào trong thôn sẵn lòng bỏ công phu đào bùn đất, lấy củ sen ra ăn, cho nên tuy rằng trong khe suối củ sen sinh trưởng không tốt, nhưng cũng có một mảng sinh sôi.

Củ sen thích mọc ở nơi nóng ẩm mưa nhiều, dựa theo khí hậu nơi này, thật ra vào tháng ba là thích hợp nhất để nhân giống. Thế nhưng khi đó cũng là lúc bận rộn nhất, hơn nữa tháng ba nhân giống sen cũng là lúc sen bắt đầu mọc mấy lá sen nho nhỏ, lúc đào nếu như làm rẽ lá sen bị đứt, sẽ ngăn củ sen trồng xuống không thể nào dài ra được. Cho nên Đại Tráng thà rằng hiện tại đào để trồng xuống, khả năng sống sẽ thấp một chút nhưng công việc lại nhẹ đi không ít.

Loại củ sen cần vừa đào vừa lựa chọn vừa gieo giống, thế nên Đại Tráng và Ngốc Tử chỉ có thể sáng sớm rời giường vào núi đi tìm củ sen dại, buổi trưa về nhà lựa chọn giống thích hợp, buổi chiều phải đi gieo giống. Giống sen cần chọn củ phải chắc mập, thân củ dài, đoạn củ ngắn, màu củ phải thật sáng hoặc đầy đủ cả thân. Hơn nữa lúc đào có không ít bị đào hư, cho dù Đại Tráng hạ tiêu chuẩn lựa chọn thấp xuống, ngày kế tiếp, cũng chỉ có thể được sáu bảy cây có củ sen tương đối khá, mấy cái còn dư lại đều chỉ có thể ăn. May mắn là hầm mấy đoạn củ sen để ăn, mấy đứa nhỏ đều thích.

Đại Tráng cẩn thận đem củ sen đặt ở trong đáy hồ đã qua nhiều lần bón phân, rồi lại từ bốn phía hồ nước gieo củ sen... Như vậy sớm đi tối về chăm sóc hơn một tháng, mới cố gắng gieo trồng xong.

Nhị Tráng sau khi đi học, Đại Tráng liền giao nhiệm vụ dạy dỗ Đại Nự Nhi, Nhị Nự Nhi, Tam Nự Nhi và hai đứa trẻ sinh đôi cho hắn. Nhị Tráng mỗi ngày vào buổi tối trở về sau đều bớt thời gian dạy mấy đứa nhỏ một chút. Thầy giáo già kia ở thôn nhỏ dạy học rất nhiều năm, cũng biết tình hình mấy nhà nông, chỉ cần bận bịu việc làm ruộng, Nhị Tráng liền về nhà giúp đỡ, ngay cả như vậy, Đại Tráng cũng rất bận rộn.

Đất muốn gieo trồng, phải làm cỏ, bắt sâu, sen trong ao phải bón phân, dẫn nước vào, ở chỗ Ngưu đại phu học tập buộc phải tạm dừng. Đại Tráng có cảm giác thân thể của mình đang kháng nghị...

“Đại ca, anh ăn nhiều một chút đi!” Đại Nựu Nhi đoạt lấy chén cơm của Đại Tráng, giúp Đại Tráng bới thêm nữa chén.

“Ai, anh đã no rồi Đại Nựu Nhi!” Đại Tráng đưa tay kêu.

Đại Nựu Nhi vẫn cố chấp cầm chén đặt ở trước mặt Đại Tráng, mới qua hai tháng chăm lo bận rộn, Đại Tráng trở nên vừa gầy vừa đen, vành mắt hơi đỏ.

“Được rồi, được rồi, không có chuyện gì mà!” Đại Tráng bắt đắc dĩ bưng bát cơm, cố gắng ăn.

Đại Tráng sau nửa tháng dạy Đại Nựu Nhi nấu cơm, Đại Nựu Nhi đã có thể hoàn toàn tiếp nhận việc nấu nướng, mỗi ngày đều ở trên băng ghế nhỏ nhảy lên nhảy xuống nấu ăn.

Ngốc Tử lục trong đồng đồ ăn ở bát mấy miếng thịt đều lấy ra, bỏ vào trong bát Đại Tráng.

“Này, được rồi nha, cứ gấp nữa ta thực sự không ăn hết!” Đại Tráng bảo vệ chén của mình miệng kháng nghị.

“Gầy, sắc mặt không tốt!” Ngốc Tử nặng nề nói.

“Được rồi, các người nha...” Đại Tráng cố sức nuốt xuống miếng cơm, sau khi ăn xong ngụm lớn rồi, mới múc thêm nữa chén canh trứng gà.

“Đại ca, nếu vậy em không đi chỗ thầy...” Nhị Tráng đứng ngồi không yên nói.

“Đối với người có chuyện gì sao, người đi học cho giỏi, tương lai có tiền đồ, đại ca cũng có thể liền theo người hưởng phúc!” Đại Tráng buông chén nói.

“Dạ, đại ca yên tâm!” Nhị Tráng chắc chắn nói.

“Mấy đứa không cần lo lắng, đến lúc thu hoạch vụ mùa xong, bận bụi việc, mời hai đứa giúp một tay là được.” Đại Tráng cũng biết thân thể mình sợ rằng tạm thời là không thể làm việc nặng gì, nói kế hoạch của mình.

Mấy đứa nhỏ trên mặt mới lộ ra dáng vẻ tươi cười.

...

Củ sen trong thời gian sinh trưởng phải giữ nước cạn, đẩy nhanh quá trình nảy mầm mọc lá, giai đoạn giữa

kì thì phải là nước sâu, cuối kỳ phải là để nước cạn, có lợi cho việc mọc củ sen. Đại Tráng không ngờ tới nước mưa năm nay tương đối nhiều, đào lên chừng một thước đường bờ bao thì nước ngập gần một nửa. Đại Tráng phải cùng Ngốc Tử tìm mấy ngày để đào một cái mương sau, dẫn nước ra ngoài một ít.

“Hô, sang năm là tốt rồi!” Đại Tráng xoa nhẹ lưng vài cái do khom người lâu, nhỏ giọng cảm thán một câu.

Ngốc Tử thấy thế, thả xuống cái cuốc trong tay, chùi tay mình lên áo, tiến lên giúp Đại Tráng đầm lưng.

Đại Tráng tùy ý để Ngốc Tử xoa bóp một lúc, mặc kệ thế nào sau khi xoa bóp xong đều thoải mái hơn.

“Lần trước sau khi người trở về, mẹ người nói thế nào?” Đại Tráng híp mắt hỏi.

“Mẹ không tin, không dám ngắt ngọn cây bông...” Ngốc Tử cúi đầu nói.

“Ừ, ta biết mà, bọn họ không tin cũng được!” Đại Tráng lắc đầu, ngay từ đầu đã không có ý định gạt người trong thôn, quả thế, nếu có nói bọn họ nghe, cũng có ít người tin theo...

Mặc kệ nói như thế nào, củ sen còn phải từ từ mọc lên, bởi Đại Tráng luôn chịu khó bón phân, nhìn ra so với lá sen mọc bên khe suối thì vẫn lớn hơn, làm cho người trong thôn không có việc gì đi coi trộm một cái đều ngạc nhiên. Thế nhưng Đại Tráng nghĩ, năm nay có thể ra sản phẩm hay không là một vấn đề...

## 35. Chương 35: Đồng Bọn

“Đại Tráng, Đại Tráng người mau nhìn nè!” Ngốc Tử lão đảo nghiêng ngả từ bên ngoài chạy vào, thở hổn hển kêu lớn.

“Làm sao vậy? A Đại, từ từ nói!” Đại Tráng một tay dắt hai đứa bé sinh đôi đi tới hỏi.

Bây giờ đã là mùa hè, Đại Tráng ngoại trừ sáng sớm tương đối mát mẻ bận một chút việc đồng án, những thời gian khác đều rảnh rỗi. Buổi sáng Đại Tráng đi chỗ Ngưu đại phu học tập. Buổi chiều ở nhà bắt mấy đứa nhỏ ngủ trưa. Hiện giờ Tam Nụ Nhi đã được 4 tuổi, Nhị Nụ Nhi hơn bé hai tuổi đều đã không cần người lúc nào cũng dỗ, hai đứa bé gái thường tự mình tìm mấy thứ quái lạ là có thể chơi đến nửa ngày, chỉ cần lúc mấy đứa đang chơi nhìn qua một chút là được, chỉ có hai đứa bé sinh đôi còn cần tốn chút tâm tư.

“Bọn họ, bọn họ ngắt đài sen...” Ngốc Tử vịn đầu gối nói.

“Người nào? Có làm gãy lá sen hay không?” Đại Tráng cau mày hỏi, ngắt đài sen thì không có gì, chỉ sợ những người đó không biết nặng nhẹ, phá hư ruột nõ sen, hoặc làm gãy lá sen, mỗi một lá sen bị bẻ gãy, sẽ làm chết một đoạn nõ sen...

“Vài cái, ở bên trong đều lộn xộn, ta nói, không nghe!” Ngốc Tử nói nhanh.

Hai mẫu ruộng nước của Ngốc Tử cách ruộng Đại Tráng không xa, Ngốc Tử rất sợ ruộng nước có gì không tốt, giữa trưa phải đi ra xem một lần.

“Chúng ta đi xem một chút đi!” Đại Tráng đau đầu nói: “Nhị Nựu Nhi, Tam Nựu Nhi, đến bế em đi chơi đi!”

“Đại ca, đại ca, Tứ Tráng cũng muốn đi nhìn!” Tứ Tráng kéo ngón tay Đại Tráng không buông.

Tam Tráng thấy thế cũng ôm lấy tay áo Đại Tráng.

Đại Tráng suy nghĩ một chút, hai đứa trẻ sinh đôi lớn như vậy rồi mà hầu như không có ra khỏi cửa...

“Ngoan ngoan nghe lời, đại ca sẽ mang hai đứa đi!” Đại Tráng thấp giọng nói.

“Tứ Tráng nghe lời!” Tứ Tráng nhanh chóng đáp.

“Nghe lời!” Tam Tráng có chút cố gắng vừa bắt trước Tứ Tráng nói, vừa gật đầu.

“Đi, đi xem nào!” Đại Tráng một tay nắm lấy Ngốc Tử nói.

Ngốc Tử thở gấp, tiến lên muốn giúp Đại Tráng bế một đứa.

“Dạ, dạ...”

Tam Tráng và Tứ Tráng đều ôm thật chặt người Đại Tráng, tất nhiên là đều thích thân cận với đại ca nhà mình.

“Không có gì, ta đi được!” Đại Tráng nhìn Ngốc Tử lắc đầu, cúi đầu trấn an hai đứa bé sinh đôi, mang theo hai đứa bé từ từ đi đến ruộng sen.

Đại Tráng nhìn mấy lá sen bị ngắt tán loạn, dường như trước mắt tối sầm đi.

“Đại Tráng, Đại Tráng, người, không có chuyện gì chứ? Ta, ta biết là ai...” Ngốc Tử nhìn Đại Tráng lão đảo, vội vàng tiến đến đỡ lấy Đại Tráng lo lắng nói.

Đại Tráng lắc đầu, cho dù biết ai làm, cũng không có ích gì, làm to chuyện lại đưa đến tác dụng ngược lại...

“A Đại, quên đi, chúng ta đi về!” Đại Tráng thấp giọng nói.

“Thế nhưng...” Ngốc Tử lớn tiếng nói.

“Hoa, đại ca, hoa...” Tứ Tráng vươn ngón tay nhỏ nhỏ chỉ mấy đóa sen trên ruộng sen kêu, cắt đứt lời nói của Ngốc Tử.

“Mấy đứa ngoan đứng ở đây, đại ca đi qua hái hoa cho mấy đứa!” Đại Tráng ngồi xổm xuống, miễn cưỡng nở nụ cười nói.

“Dạ!” Tam Tráng và Tứ Tráng đồng thanh đáp.

Đại Tráng cuộn lên ống quần, cẩn thận tách lá sen, cầm mấy cành hoa sen đang nở rộ hái xuống, đưa hai đứa bé sinh đôi chơi.

Sau khi trở về, Đại Tráng cắt tỉa một chút, để cho Đại Nụ Nhi cũng mấy đứa bé vây quanh một chỗ chơi hoa sen, còn mình cầm theo một cái túi nhỏ đựng bánh bao rang muối đi đến phía cây liễu đầu thôn, mấy đứa nhỏ trong thôn đều hay đến đây chơi.

“Đại Tráng, người tới rồi!” Một đứa nhỏ leo cây, nhanh mắt nhìn thấy Đại Tráng tới, vui mừng kêu.

Không đợi Đại Tráng đến gần, đứa bé kia từ trên cây “sư” một tiếng nhảy xuống.

“Này, cẩn thận một chút nha!” Đại Tráng theo thói quen nói.

“Đại Tráng, người cuối cùng cũng tới...”

“Đúng nha, người ngày hôm nay muốn chơi cái gì...”

Mấy đứa bé đều vây quanh vui vẻ hỏi này hỏi nọ.

“Ha ha, cái này cho các người ăn nè...” Đại Tráng có chút khấn trương cầm lấy túi bánh bao đem ra.

“A...”

Mấy đứa bé hoan hô một tiếng, mỗi đứa một miếng, rất nhanh phân chia hết.

“Ta hôm nay tới đây là muốn... ừm, các người có muốn kiếm tiền không?” Đại Tráng nhìn mấy đứa bé ăn

xong rồi còn liếm ngon tay, thăm dò hỏi một câu.

“Muốn nha, nhưng chúng ta đều là con nít, kiếm tiền thế nào?” Một đứa bé nam kêu lên.

“Đúng, đúng...”

“Ừ, ừ...”

“Ta muốn lên trấn làm thợ, cha mẹ cũng không chịu nè...”

Mấy đứa bé khác đều phụ họa nói.

“A, là như vậy, ta muốn nhờ mấy người trông chừng củ sen cho ta, một ngày một đêm một văn tiền, nói chung là phải trông coi hơn 2 tháng, các người có đồng ý làm không?” Đại Tráng từ từ nói.

Mấy đứa bé người này nhìn người kia, người kia nhìn người nọ, đều không nói gì.

“Phải trông như thế nào, vào buổi tối hả?” Cuối cùng cũng có một đứa bé tương đối thông minh hỏi.

“Đều không phải, trông coi vào ban ngày, chủ yếu là không cho người khác xuống bể gậy lá sen hay phá củ sen, ta sẽ chuẩn bị mấy cây gậy tre, các người muốn ăn dài sen chỉ cần dùng gậy tre khều, những người khác muốn lấy dài sen cũng đưa gậy tre cho họ, đừng để bọn họ xuống phía dưới đập loạn là được...” Đại Tráng nhanh chóng giải thích.

“Thế nhưng ta có thể phải giúp cha mẹ làm việc vài ngày...” Có đứa nói.

“Cái này không thành vấn đề, mấy người các người có thể làm một lần, chọn một người đi ra sắp xếp, ta sẽ đưa một nửa tiền công cho hắn, nếu ai có việc có thể đổi người, cuối cùng sẽ dựa vào số ngày để tính tiền công...” Đại Tráng từ từ giải thích cho đứa bé.

Mấy đứa bé ở cùng một chỗ bàn bạc một hồi, chọn ra hai đứa bé vừa mới hỏi đi ra.

“Ta tính cho các người làm ba tháng, một ngày một đêm một văn tiền, một tháng 30 văn, ba tháng 90 văn, trước tiên ta đưa các người 45 văn, nếu như trong thời gian các người trông coi, có người bể lá sen hay xuống dưới đập loạn, một lần sẽ trừ 2 văn tiền, nếu lần khác sẽ trừ nửa tiền công...” Đại Tráng nói.

“Vậy nếu như bị gió thổi gãy thì sao?” Một đứa bé đặt câu hỏi.

Đại Tráng nhìn không được nhìn đứa bé gầy teo nhỏ nhỏ nhiều một chút, lục tung trí nhớ, mới biết hắn gọi

là Dương Trự Tử, một đứa bé không đọc qua sách, chưa trải qua việc buôn bán, cũng chưa từng thấy qua việc đời ở một nơi thôn dã nhỏ nhỏ lớn lên, nghĩ tới những điều này đã giỏi lắm rồi.

“Cái này không tính, bình thường gây đổ cũng không nhiều, có thể nhìn ra được!” Đại Tráng bảo đảm nói.

“Thực sự, vậy quyết định đi, chúng ta có 5 người, đến người cuối cùng có thể được...” Dương Trự Tử nhăn nhó gờ ngón tay đếm.

“Một người được 18 văn tiền, đến lúc đó tiền tới tay rồi chia!” Đại Tráng vừa cười vừa nói.

Mấy đứa bé gật đầu đồng ý.

“Được rồi, đi với ta về nhà lấy tiền nào!” Đại Tráng vẫy tay nói.

Mấy đứa bé lập tức hoan hô, cùng nhau hò hét ầm ĩ theo Đại Tráng bước nhanh...

### **36. Chương 36: Thu Hoạch (thượng)**

Có mấy đứa nhỏ giúp đỡ trông coi ruộng sen, cuối cùng mấy củ sen cũng có thể thuận lợi trưởng thành.

“Trụ Tử, ngày hôm nay tới phiên ngươi nha!” Đại Tráng sáng sớm đi qua, cũng đã có người ở bên kia, xem ra mấy đứa nhỏ này phụ trách việc tương đối tốt.

“Đúng, Đại Tráng, người qua đây trích dài sen nữa hử!” Dương Trự Tử cầm lấy cây dài, rõ ràng nói.

Đại Tráng mấy hôm trước đã sớm dặn mấy đứa bé, để cho bọn họ tạm thời giữ lại mấy dài sen.

“Ta tự mình tới!” Đại Tráng vừa cười vừa nói.

Đại Tráng cầm gậy tre cùng Dương Trự Tử đi vòng quanh ruộng sen một vòng, đem mấy dài sen tương đối lớn hái xuống, ở giữa hồ nước thì giữa lại mấy củ sen dài, đã có chút già biến thành đen.

“Ngươi ăn không?” Đại Tráng cầm theo một túi gần nửa dài sen hỏi.

“Không cần, mấy ngày nữa lại có!” Dương Trự Tử cười híp mắt nói.

“Ừ, người ở nơi này trông một chút, ta xuống dưới hái mấy cái già khác.” Đại Tráng nói.

“Cẩn thận một chút nha, không được làm gãy lá sen...” Dương Trụ Tử nói.

“Này, ta còn muốn nói người đó!” Đại Tráng cởi quần dài, mặc một cái quần tam giác.

“A, ha ha, Đại Tráng, người mặc gì vậy?” Dương Trụ Tử chỉ vào mông Đại Tráng cười ha hả.

“Ai!” Đại Tráng trở tay che lại mông, thế nào mà lại quên mất, bởi vì không quen mặc quần cộc ở nơi đây, Đại Tráng tự mình mua vải bông làm quần trong tam giác, để tìm được dây thun gì đó tốn rất nhiều công sức, sau này may mà tìm được gân bò ở một tiệm hóa nhỏ mới giải quyết được vấn đề này.

“Ha ha, Đại Tráng, mông của người thật trắng nha...” Dương Trụ Tử ôm bụng nói, gần như cười lăn lộn trên đất.

“Này, không cho cười nha!” Đại Tráng nắm lấy quần ngoài vội vàng đi tới, tức giận xấu hổ nói.

“Ha ha ha ha...”

Đại Tráng liền trực tiếp mặc quần đi xuống, đi thật xa rồi vẫn còn nghe được tiếng cười khoa trương của Dương Trụ Tử.

Năm nay, Đại Tráng một hơi mua bốn đầu heo, may mà Đại Nộ Nhi nhận việc cắt rau củ cho heo ăn, hơn nữa còn chăm mười con gà lớn nhỏ cho nên tính như thế nào, đều phải để lại một người làm chuyện này mới được.

Đại Tráng cố ý chọn một ngày Nhị Tráng không đi học để đi tập hợp, để Nhị Tráng cùng Nhị Nộ Nhi và Tam Nộ Nhi ở nhà, mang theo Đại Nộ Nhi và hai đứa bé sinh đôi, cũng như cho Đại Nộ Nhi nghỉ ngơi một chút.

“Ta muốn đi thăm ruộng, không đi tập hợp đâu!” Ngốc Tử cất tiếng nói.

“Thăm ruộng một hôm không đi cũng được không cần gấp gáp, A Đại, không cần khẩn trương như vậy, ngày hôm nay nghỉ ngơi một ngày đi!” Đại Tráng xách Ngốc Tử đẩy lên xe lừa nói.

“Dạ, a...” Ngốc Tử theo bản năng nghe theo lời Đại Tráng nói, chưa kịp phản ứng đã leo lên xe lừa.

“Nhị Nộ Nhi và Tam Nộ Nhi nghe lời Nhị ca nha, đại ca lúc trở về sẽ mang mút quả cho mấy đứa!” Đại Tráng ngồi xổm trước mặt hai đứa bé gái nói.

“Dạ, Nhị Nụ Nhi nghe lời!” Nhị Nụ Nhi ánh mắt lập tức trở nên sáng rực, cổ sức nuốt nước miếng.

“Đại ca, đại ca, mút quả!” Tam Nụ Nhi vui sướng nhảy nhót hô.

“Được rồi, chúng ta đi nha, Nhị Tráng!” Đại Tráng nhảy lên trước mặt xe lừa ngồi, giơ cái roi nhỏ để con lừa chuyển động, hướng phía Nhị Tráng kêu.

Nhị Tráng giơ tay, ý bảo mình biết rồi, dẫn Nhị Nụ Nhi và Tam Nụ Nhi vào nhà.

“A Đại, coi kĩ đồ đạc, Đại Nụ Nhi, chú ý Tam Tráng và Tứ Tráng!” Đại Tráng không nặng không nhẹ đánh lừa, để nó chạy nhanh một chút, quay đầu lại hô.

“Dạ!”

“Đã biết!”

Hai người đều đáp lời.

Vừa mới bắt đầu làm xe lừa, Đại Tráng cũng không dám để nó chạy nhanh, đều là đi từ từ, hiện giờ có thể đánh xe nhuần nhuyễn nên trở nên nhanh hơn.

Dọc đường đi, hai đứa bé sinh đôi đều vui vẻ nói cười, làm cho xe lừa một trận rung chuyển.

“Hai đứa các người, ngoan ngoãn chút đi, không được quậy phá, nếu không nghe lời, lần sau không mang các người đi!” Đại Tráng mắng, nhớ lần trước mang hai đứa bé sinh đôi tập hợp, hai đứa bé này thật ngoan ngoãn nha, cũng không vui vẻ như thế!

Dễ dàng một chút, hai đứa bé sinh đôi ngoan ngoãn ngồi một chút, lại không biết phát hiện được cái gì hay ho, hai người cùng nhau cười rộ lên.

“Một!” Tứ Tráng vừa cười vừa nói.

“Hai!” Tam Tráng nói tiếp.

Hai đứa bé kia không hề ngại phiền đếm từ 1 đến 20, rồi quay lại đếm từ đầu, một lần rồi lại một lần, Đại Tráng bị làm cho đầu có chút say xe, hối hận sao lại dạy hai đứa bé sinh đôi đếm tới hai mươi.

“Đại ca, đại ca, em muốn ra phía trước!” Tứ Tráng chạy ra trước lan can xe, nằm úp trên lưng Đại Tráng nói.

Đại Tráng chỉ cảm thấy toàn xe dường như ngã về phía trước, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

“Đại Nụ Nhi, ôm lấy Tứ Tráng, không nên lộn xộn!” Đại Tráng tức giận kêu lên.

“Tứ Tráng, mau tới đây, cẩn thận rơi ra ngoài!” Đại Nụ Nhi nhẹ giọng dỗ.

“Em cũng muốn!” Tam Tráng thừa dịp Đại Nụ Nhi không chú ý Tứ Tráng, cũng nhào tới phía trước.

Đại Tráng để bảo trì xe cân đối, để Ngốc Tử ngồi ở đuôi xe, cái gì muốn mang theo đều đặt ở đuôi xe, Đại Nụ Nhi mang theo hai đứa trẻ sinh đôi ngồi ở chính giữa, Đại Tráng một mình ngồi ở phía trước đánh xe, lúc này Tam Tráng và Tứ Tráng đều bò lên phía trước, thăng bằng trong xe không thể giữ được.

“Hai đứa các người!” Đại Tráng cuống quýt nhảy xuống, lôi dây cương, để con lừa dừng lại.

Đại Nụ Nhi nhìn sắc mặt của Đại Tráng, sợ hai đứa trẻ sinh đôi bị mắng, vội vàng đi lên trước, kéo tay hai đứa bé sinh đôi nói: “Ngoan nha, mau ngồi đằng hoàng!”

“Lần sau nhất định không mang hai đứa theo!” Đại Tráng lớn tiếng quát Tam Tráng và Tứ Tráng.

Hai đứa bé sinh đôi khẽ mếu miệng, lông mày đều nhíu lại, trong mắt bắt đầu ầng ậng hơi nước.

“Ngồi xuống cho ta!” Đại Tráng bắt đầu la lớn.

“Oa—-a!”

“Oa—-a!”

“Được rồi, được rồi, đừng khóc, lại đây ngồi cùng tỷ tỷ, nhìn nè, cái này là cái gì?” Đại Nụ Nhi cuống quýt dỗ dành, cầm lấy một cái hà bao nhỏ dờ đi nỗ lực dờ đi sự chú ý của hai đứa bé sinh đôi.

“Oa—” “Oa—”

Hai đứa bé sinh đôi căn bản không nghe, tiếp tục ngửa đầu khóc thét lên.

Đại Tráng nghĩ đến đầu đều đau cả lên.

“Được rồi, đừng khóc!” Đại Tráng bế hai đứa bé sinh đôi ngồi lên xe rồi kéo lại tấm ván, để Đại Nụ Nhi ngồi lại bế hai đứa, mình ở phía dưới chậm rãi đánh xe.

“Đại Tráng, ta đánh xe!” Ngốc Tử giật mình, vội vàng nói.

“Người cứ ngồi đi, không cần gấp gáp, chỉ một lúc thôi mà!” Đại Tráng lắc đầu, giờ giờ roi điều khiển con lừa lắc lư.

Quả nhiên, trong chốc lát, Tam Tráng và Tứ Tráng cũng bởi vì ngồi ở phía trước tấm ván gỗ không thể di chuyển mà buồn chán, lại không dám nói gì, chỉ không ngừng lên nhìn Đại Tráng.

“Hừ!” Đại Tráng cố ý không để ý tới bộ dáng đáng thương của mấy đứa nhỏ kia.

Như vậy, hai đứa trẻ sinh đôi mới ngoan ngoãn một hồi.

“Đại tỷ tỷ, ta muốn ngồi ở phía sau!” Tứ Tráng thông minh lôi kéo tay Đại Nụ Nhi nhỏ giọng nói.

“Đại ca...” Đại Nụ Nhi nhìn về phía Đại Tráng, trông ngóng nói.

“Anh đã nói với mấy đứa rồi, lần sau nếu lại không nghe lời liền đem mấy đứa ném ở ven đường!” Đại Tráng khống chế con lừa ngừng lại, tay ôm lấy hai đứa trẻ sinh đôi, lên tiếng dọa.

Sau khi an trí ổn thỏa hai đứa trẻ sinh đôi, Đại Tráng lên xe, tiếp tục để con lừa đi nhanh, may mắn lần này hai đứa bé sinh đôi ngoan ngoãn không ít...

“Tháng trước giỏ bán thế nào? Ít hay nhiều?” Đại Tráng vừa cầm giỏ, vừa bắt chuyện với tiểu nhị, hai tiểu nhị ban đầu đã bị chuyển tới cửa hàng mới, bây giờ hai tiểu nhị mới do Triệu Tử Dương mời, Đại Tráng cũng không thân lắm.

“Dạ, vẫn bán được, dư không nhiều lắm!” Tiểu nhị kia hàm hồ đáp, có lẽ là đối với Đại Tráng cảnh giác.

“Tám mươi bảy cái 4 văn tiền, ba mươi cái 2 văn tiền!” Người tiểu nhị phụ trách đếm giỏ ngẩng đầu nói.

Chưởng quầy sổ sách lập tức đi tới sau quầy bùm bùm tính toán.

Đại Tráng nhìn bộ dạng phòng bị của hai người tiểu nhị, cũng không thử giao hảo nữa, yên tĩnh chờ ở một bên.

“408 văn tiền, ngài giữ đi!” Tiểu nhị kia đếm lại hai lần, dùng một sợi dây khâu lại xong đưa cho Đại Tráng.

“Ừ, các người cứ làm việc các người đi, chúng ta đi trước!” Đại Tráng cẩn thận đem tiền cất đi, lễ phép nói.

“Khách quan đi thông thả!” Hai người tiểu nhị lễ phép mà xa cách nói.

“Được rồi, ngồi vững, chúng ta đi tới chỗ Triệu Tử Dương nào!” Đại Tráng nói với mấy đứa nhỏ trên xe.

Chiếc xe lừa nhỏ hơn xe bò rất nhiều, mà đường trên trấn có thể đi cả xe ngựa, Đại Tráng nghĩ một chút, liền đem xe lừa đi vào trấn...

Đại Tráng đến gần tiểu viện của Triệu Tử Dương đã cảm thấy có gì đó không thích hợp, bình thường trước cửa không có người cư nhiên giờ lại có hai người canh cửa, trong viện cũng có thể nghe được tiếng vó ngựa...

“Triệu Tử Dương, Triệu Tử Dương...” Đại Tráng đứng ở trên xe lừa ngoài cổng, giống như lúc trước gọi.

“Làm càn, thằng quỷ kia từ đâu đến, dám gọi thẳng tên của đại thiếu gia!” Một người trung niên canh giữ ở cổng đi tới, dương tay tát Đại Tráng một cái.

Đại Tráng cau mày nhanh tránh ra, trong lòng bắt đầu hối hận phát hiện ra không nên đến tìm Triệu Tử Dương lúc này.

“Người đang làm cái gì? Lui ra!” Triệu Tử Dương đẩy ra cổng, lớn tiếng quát dẹp đường.

“A, đại thiếu gia, thằng nhóc này...” Người trung niên mới vừa rồi còn kiêu ngạo vô cùng, trên mặt bây giờ lập tức đổi thành biểu tình nịnh nọt, cung kính nói.

“Hừ, cút ngay, nếu có lần sau, đừng trách ta không khách khí, hần là khách của ta! Không nghĩ tới ta không trở lại, người hầu Triệu gia lại biến thành bộ dạng như vậy...” Triệu Tử Dương nhìn người trung niên kia liếc mắt, khí thế dữ dội mắng.

Người trung niên kia không dám nói gì, nhanh chóng cúi lưng lui về gác cổng.

“Đại Tráng, người đã đến rồi!” Triệu Tử Dương đi xuống bậc thang, cười chào hỏi cùng Đại Tráng.

Đợi đến khi Triệu Tử Dương đi xuống, Đại Tráng mới chú ý tới hai người thiếu niên mười ba mười bốn tuổi theo sau, hơn nữa y phục trên người Triệu Tử Dương cũng thay đổi, bên hông có đeo mấy cái ngọc bội kêu leng keng...

“A, trước đó vài ngày việc nhà nông khá bận, hôm nay rảnh rồi ta...” Đại Tráng thấy thế có chút câu nệ nói.

### 37. Chương 37: Thu Hoạch! ! (trung)

“Đi vào ngồi một chút đi!” Triệu Tử Dương vươn tay nói.

“A, dạ, không cần, nhà của người hôm nay có khách nhân đi, ta không quấy rầy người... A, được rồi, năm nay ta trồng một chút củ sen, những đài sen này người lấy ném thử đi, à, hạt sen đen có thể nấu cháo ăn...” Đại Tráng lắc đầu, xoay người từ trên xe cầm lấy giỏ đựng đài sen.

“Đại Tráng...” Triệu Tử Dương ngạc nhiên kêu một tiếng, đưa tay chuẩn bị đón túi.

Một thiếu niên từ phía sau lưng Triệu Tử Dương tiến lên, giành lấy cái túi nhìn có chút bồn chồn.

Đại Tráng có chút lúng túng thu tay về, ngượng ngùng nói: “Ta trở về đây, lần sau rảnh sẽ tới tìm người nữa...”

“Đại Tráng, người là cha mẹ ta phải tới rồi, không có khách nhân gì cả, ta hiện giờ rất rảnh, đi vào ngồi một chút đi!” Triệu Tử Dương bước nhanh về phía trước, kéo tay Đại Tráng nói.

“Ai, a, thì ra là vậy a!” Đại Tráng bị hai người đằng sau Triệu Tử Dương canh chừng cả người đều không được tự nhiên, chần chờ nói: “Quên mất trong nhà còn có chuyện!”

“Đại Tráng!” Triệu Tử Dương có chút giật mình kêu một tiếng.

“Ta, ta về đây...” Đại Tráng vội vàng giẫy tay của Triệu Tử Dương ra, xoay người vội vàng lên xe lừa rồi rời khỏi.

Triệu Tử Dương cắn môi, thần sắc âm trầm nhìn bóng lưng Đại Tráng cuống quýt đào tẩu...

“Đại ca...” Đại Nộ Nhi một tay ôm hai đứa nhỏ ngồi ở trên xe, có chút lo lắng kêu.

“Dạ, a, Đại Nộ Nhi, làm sao vậy?” Đại Tráng phục hồi lại tinh thần, nở nụ cười quay đầu hỏi.

“Chúng ta sau này có đi nhà Triệu Tử Dương không?” Đại Nộ Nhi nhỏ giọng hỏi.

“Qua chứ, đương nhiên...” Đại Tráng tùy ý đáp, rồi dừng lại: “Sau này hãy nói! Được rồi, ngồi vững, chúng ta nhanh lên một chút!”

“Dạ!” Đại Nộ Nhi đáp, vội ôm lấy Tam Tráng và Tứ Tráng.

Ngốc Tử xuyên qua khe hở hai túi đồ vật mua ở trên trần, căn môi nhìn chăm chăm bóng lưng hai vai rũ xuống của Đại Tráng...

Sau khi về nhà, Đại Tráng rất nhanh khôi phục lại bình thường, chỉ ít là ở mặt ngoài đối với mấy đứa bé cũng không nhìn ra cái gì bất thường, chỉ là thỉnh thoảng đang cùng người trong thôn nói chuyện với nhau thì Đại Tráng mới lộ ra biểu tình cô đơn không thể che giấu được. Xem ra người bạn duy nhất cùng chung chí hướng rất nhanh cũng không giữ được...

“Đại thiếu gia, đại thiếu gia...”

“A...” Triệu Tử Dương chợt ngừng đầu, trên mặt lộ ra biểu tình xấu hổ, thấp giọng nói: “Xin lỗi, sư phụ...”

“Người làm sao vậy? Mấy ngày nay đều như vậy, lão phu nhân không phải đã phái người tới thăm ngài sao?” Văn sĩ trung niên cau mày nói.

“Không có gì, sư phụ, chúng ta tiếp tục đi!” Triệu Tử Dương rũ mắt bình tĩnh nói.

...

“Đại thiếu gia, chúng ta nói chuyện đi!” Kim Hùng Quốc thả xuống kiếm gỗ trong tay, vỗ vỗ băng ghế dài dưới tàng táo già nói.

“Sư phụ...” Triệu Tử Dương có chút nghi hoặc buông kiếm gỗ, xoa xoa hai cổ tay đau nhức, đi tới.

“Ta nghe người hầu nói, lần trước có mấy đứa nhỏ đi xe lừa gấp gấp tìm người, có đúng không?”

“Dạ.” Triệu Tử Dương ánh mắt khẽ sáng lên, gật đầu.

“Chính là mấy đứa Đại Tráng đi! Không vào cửa liền đi, có đúng hay không?”

“Đúng vậy, con mời hấn vào...” Triệu Tử Dương buồn bực nói.

“Đại thiếu gia có nghĩ vì sao Đại Tráng lại như vậy không?”

“Đều là do hai đứa người hầu chết tiệt...”

“Không, đều không phải, cho dù không có hai đứa gác cổng, Đại Tráng cũng không có thể giống như trước đi cùng người, kể cả ta và Lưu sư phó của người... Đại thiếu gia cũng nên suy nghĩ thật kỹ càng Đại Tráng vì sao cùng người trở thành bạn tốt!” Kim Hùng Quốc dứt lời, vỗ vỗ bụi đất trên người, chấp tay sau lưng

chậm rãi rời khỏi, chiều này có vẻ rảnh rỗi, ai, đáng tiếc ban ngày nhân học chắc chắn sẽ không đồng ý...

...

Sau khi thu hoạch, Đại Tráng đưa một lần giỏ tới, vén màn liền vội vã rời khỏi, để cho Triệu Tử Dương đuổi theo tức giận đến nghiến răng.

“Đại Tráng, Đại Tráng, người mau đi xem một chút đi, Ngô gia đánh nhau...”

Đại Tráng cầm lấy dây cương xe lừa cưỡi xuống, bên ngoài truyền đến tiếng kêu to.

“Ta không rảnh đâu, mà nhà bọn họ cãi nhau ta đi làm gì!” Đại Tráng cau mày đáp lại, cầm lấy dây lừa cột chặt trên cột, chuẩn bị múc nước, đồ ăn cho lừa.

“Ặc, ta đã nói với người rồi nha, chính người không đi...”

Thanh âm bên ngoài xa dần, Đại Tráng tức giận “Hừ” một tiếng, trong lòng lại cân nhắc, Ngốc Tử đêm qua về nhà rồi, sáng sớm hôm nay cũng không đến tìm...

“Ta nói đại tẩu, bây giờ còn chưa có phân nhà đi, đất của Ngốc Tử cũng không coi là của chung, còn đưa tiền sinh hoạt cho đại ca...” Vợ lão Tam nhà họ ngô mỉa mai nói.

“Vợ thằng ba, không thể nói như thế được, đất của chung mọi người cùng nhau trồng đương nhiên là tính của chung, đất Ngốc Tử tự mình trồng...” Mẹ Ngốc Tử lên tiếng phản bác.

...

Tường gạch Ngô gia cao gần hai thước, ngoài sân cũng không phải chỉ có một cái hàng rào, Đại Tráng đứng ở bên ngoài hai phiến cửa gỗ đóng chặt nghe một hồi, ồn ào nhất chỉ có hai người đánh bà, cũng không có nghe được tiếng Ngốc Tử.

Đại Tráng lắc đầu, vội rời khỏi.

Ngày thứ hai, Ngốc Tử cũng không tới, Đại Tráng có chút không quen một mình ngồi đan giỏ, mỗi lần trong đầu đều nghĩ tới chuyện gì, lúc chuẩn bị nói mới phát hiện đối diện không có ai...

“Đại ca, A Đại ca đâu rồi?” Liên tiếp mấy ngày Ngốc Tử đều không đến, đến cả Nhị Nụ Nhi cũng hỏi tới.

“A, Nhị Nụ Nhi, A Đại ca đi về nhà rồi, ở nhà của anh ấy rồi.” Đại Tráng ôn nhu đáp, trong lòng không

biết sao lại dâng lên cảm giác bất an, không được bình thường. Trước đây bất luận có chuyện gì xảy ra Ngốc Tử cũng tìm mọi cách đi qua tìm mình...

“Dạ, A Đại ca còn tới hay không?” Nhị Nựu Nhi lắc đầu nguầy nguậy hỏi.

“Nói chuyện đằng hoàng, không nên tự nhiên lại lắc đầu!” Đại Tráng không có trả lời Nhị Nựu Nhi, dè lại đầu nàng đánh một cái, quyết định chờ sau khi ăn cơm trưa phải đi thăm Ngô gia...

“Dạ dạ!” Nhị Nựu Nhi né tay đại ca, miệng lung tung đáp lời, lủi mất.

...

“Có ai không? A Đại, có nhà không? Có ai không...” Đại Tráng gõ gõ cổng gõ kêu.

“Ai vậy?” Bên trong có tiếng người dùng giọng nói đề phòng hỏi.

“Ta là Đại Tráng, tìm A Đại! A Đại có ở nhà không?” Đại Tráng lớn tiếng hỏi.

“Không có, không có...” Người ở bên trong không kiên nhẫn nói một câu, cũng không kiên nhẫn nghe hết câu.

“Này, chờ một chút đã, trước mở cửa ra đi, A Đại không ở nhà mà đi đâu vậy?” Đại Tráng có chút nóng nảy đập cửa hỏi.

Đại Tráng đợi một hồi thật lâu, bên trong cũng không có ai đáp lời...

### **38. Chương 38: Thu Hoạch!! (hạ)**

“Lão thái gia, lão thái gia, người có khỏe không?... A Đại...” Một người trung niên mang vẻ mặt tang thương len lén chạy vào trong gian nhà, nhỏ giọng kêu.

“A, Trần đại thúc!” Ngốc Tử quay đầu vui mừng kêu.

“Xuyt, A Đại, Đại Tráng tới tìm người.” Người trung niên kia nhanh chóng nói.

“Thực sao!” Ngốc Tử vui mừng kêu.

“A Đại, cháu nhỏ giọng một chút đi, nếu như để mẹ bọn họ nghe được... Mẹ người không cho chúng ta mở cửa, hiện giờ không biết hẳn còn ở bên ngoài không...”

“Ta đi mở cửa!” Ngốc Tử liền hướng ra ngoài cửa đi.

“Này, cháu không sợ mẹ cháu đánh cháu sao!” Trần đại thúc kéo Ngốc Tử nói.

“Đỡ ta đứng lên, ta đi!” Ngô lão thái gia này giờ vẫn không lên tiếng từ trên giường nằm nửa người dậy nói.

“A, lão thái gia, ngài tỉnh rồi...” Người trung niên trên mặt lộ ra nụ cười, nhẹ giọng kêu.

“Ông nội, cháu đi là được rồi!” A Đại đỡ lấy Ngô lão thái gia lo lắng nói.

“Đỡ ta đứng lên! A Đại, khụ khụ...” Ngô lão thái gia kiềm chế âm thanh ho khan.

Trung niên họ Trần là người làm ở nhà Ngô gia, giúp Ngô gia trông trọt đã hơn mười năm, trước đây còn lão thái gia và lão thái thái, ba hần cả ngày chỉ biết đàn hát rượu chè đánh vợ đánh con, mẹ của hần bệnh nặng, trong nhà nghèo đến cả cái chiếu cũng không có, khi đó Ngô gia vừa mới mượn mấy người làm, Ngô lão thái gia liền ứng cho hần nửa năm tiền công, có số tiền đó, mẹ hần cả đời khổ sở trước khi chết cũng qua được mấy ngày lành...

A Đại cùng trung niên họ Trần đỡ Ngô lão thái gia ra ngoài, trong viện đã có người đứng, người ngồi vây quanh.

“Lão thái gia, người đừng lo...”

“Lão thái gia, rốt cuộc xảy ra chuyện gì...”

“... Không xuống ruộng thì làm gì vậy...”

...

Mấy người làm ở Ngô gia mỗi sáng sớm đều tập hợp ở trước sân, nghe chủ nhân nói xem hôm nay làm cái gì, cả nhà ba anh em Ngô gia cũng cùng nhau làm ruộng...

“Mọi người im lặng một chút, nay lão già ta liền đem chuyện này giải quyết triệt để!” Ngô lão thái gia thở hổn hển nói.

“Này, này, có chuyện gì vậy? A Đại không có ở nhà sao? Này... Mau mở cửa...” Đại Tráng ở bên ngoài liên

tiếp đập cửa gọi lớn.

Ngốc Tử để người làm đỡ lấy Ngô lão thái gia, vui mừng chạy ra cố gắng mở cổng: “Đại Tráng!”

“A Đại, người... Mặt người bị sao vậy?” Đại Tráng nhìn gò má bầm tím và cái trán ứ máu cùng với vành mắt lớn nhỏ khẩn trương hỏi, thế nhưng thấy được người, trong lòng cũng thở phào một hơi.

“Dạ, không có gì, đã hết đau!” Ngốc Tử vừa cười vừa đáp, tất nhiên là khi thấy Đại Tráng liền cực kì vui vẻ.

“A đại, để Đại Tráng vào đi!” Ngô lão thái gia suy yếu nói.

Đại Tráng tạm thời đè xuống lo lắng cho Ngốc Tử, vội bước nhanh vào sân nhà Ngô gia, liếc mắt liền thấy mấy người đều đang đỡ Ngô lão thái gia, nhú mào hỏi: “Ngô lão thái gia, xảy ra chuyện gì vậy? Ngài đừng lo lắng quá nhiều!”

“Gọi lão đại, lão nhị, lão tam đến!” Ngô lão thái thái không có đáp lại Đại Tráng, nói với mấy người làm đứng ở xa.

Ba đứa người làm liền nhanh chân chạy đi.

Ngốc Tử kéo Đại Tráng đứng ở bên cạnh Ngô lão thái gia, Đại Tráng nhìn khoe miệng bầm tím của Ngốc Tử, mặc dù biết đây là chuyện nhà Ngô gia, nhưng vẫn không yên tâm, cau mày ở lại.

Rất nhanh, ba huynh đệ Ngô gia đi từ cửa tối, theo sau là một đoàn người thần sắc hoảng sợ.

Đại Tráng nhìn lướt qua, trên đầu mẹ Ngốc Tử cùng Tam thẩm đều đeo một cái khăn giống nhau trông rất buồn cười, hai người từ khi thấy mặt nhau đã bắt đầu liếc nhìn.

Tam thẩm Ngốc Tử nhìn thoáng qua trong sân lớn liền thấy Đại Tráng đứng bên người Ngô lão thái gia, mỉa mai nói: “Ai da, đại tẩu, người nuôi được đứa con trai ngoan ăn cây táo rào cây xung nha!”

Mẹ Ngốc Tử trừng mắt nhìn Tam thẩm, bị chọc đến ghen, bước lên vài bước giơ tay đập lung tung lên mặt Ngốc Tử, trong miệng mắng chửi không rõ: “Chửi người liền không nhớ, ta đánh chết cái đứa ngốc như người, cả ngày chỉ biết ăn biết ỉa hại lão nương...”

Đại Tráng nhanh tay lẹ mắt lôi Ngốc Tử lùi về phía sau một bước, tránh ra cái tát nặng nề.

“Phi, mày còn dám tránh, tao sinh ra mày nuôi mày, hiện tại mày có vài mẫu đất có lông có cánh liền...” Mẹ Ngốc Tử hét lên, vội cấu lấy cánh tay Ngốc Tử mà nhấn.

“Cô làm gì vậy! Buông ra!” Đại Tráng vừa vội vừa giận kêu lên, vung tay xoa nhẹ lên cánh tay đã bị mẹ Ngốc Tử nhéo, cẩn thận kéo lên ống tay áo kiểm tra nhìn: “Đây là xảy ra chuyện gì?”

Đại Tráng hít sau một hơi, trên cánh tay của Ngốc Tử tràn đầy vết thương xanh xanh tím tím, ngoại trừ vết tích bị nhéo lúc nãy, rõ ràng còn có vết thương do bị gậy đánh.

“Phản, phản, tất cả phản rồi, khụ khụ... Thằng cả, lão già ta còn chưa nằm thẳng cẳng ra đâu! Khụ khu...” Ngô lão thái gia vừa hô vừa ho.

Ngô lão đại liền tiến đến kéo vợ mình, nhỏ giọng nói: “Cha, người làm sao thế?”

“Ta mà không dậy, nhà này đều bị mấy đứa mày quậy tung đến rối tinh rối mù lên hết!” Ngô lão thái gia đưa tay tát một cái lên mặt Ngô lão đại, thở hổn hển nói.

“Cha, người nói cái gì vậy...” Mẹ Ngốc Tử đau lòng kéo chồng mình về phía sau, kêu lớn.

“Bà đừng cãi nữa đi...” Ngô lão đại khẽ nói với vợ mình.

“Coi bộ tình trạng này, thừa dịp lão già ta còn chưa nhắm mắt, liền đem ra nói rõ ràng, hôm nay liền chia nhà, sau này các người mỗi người một chỗ, ai cũng không còn không vừa mắt nhau...” Ngô lão thái gia dùng một chút nghiêm túc nói.

“Cha...” Ba huynh đệ Ngô gia cùng nhau kêu lên.

“Cha, người thân thể không khỏe, chuyện này lần sau hãy nói đi!” Vẫn là Ngô lão nhị thấp giọng nói.

Lão đại nhà Ngô gia và lão Tam Ngô gia đều tán đồng gật đầu.

“Được rồi, dù sao ngày này cũng tới, lão nhân ta cũng sẽ không nói tới ra riêng, nhìn các người như bây giờ, giữa ban ngày ban mặt, liền làm việc cũng không thể làm, việc làm ruộng chuẩn bị làm sao... Khụ khụ...” Ngô lão thái gia nói một hơi đến cuối, nhịn không được liền ho khan.

“Cứ như lời ta nói, hiện giờ ra riêng là tốt nhất...” Tam thẩm Ngốc Tử chợt chen vào một câu.

Ngô lão tam giận giữ tát vợ mình một cái, lớn tiếng mắng: “Ai kêu bà lẩm miệng, còn không tới bà...”

“Được lắm, ông bây giờ cũng ra về ta đây...” Tam thẩm Ngốc Tử giống như lên cơn điên hét lên đánh gậy Ngô lão tam.

Mấy đứa nhỏ thấy thế, bị dọa đến khóc lớn, trong lúc này khắp viện Ngô gia đúng là đến gà bay chó sủa...

Đại Tráng mắt lạnh nhìn trò khôi hài này, trên tay không ngừng giúp Ngốc Tử xoa máu bầm.

Ngô lão thái gia ngực kịch liệt phập phồng, đột nhiên tránh mấy đứa người làm, lượn một cây gỗ, bước nhanh về phía trước, quay sang chỗ Ngô lão tam và vợ y mà đập xuống...

“Bây giờ cũng không sợ mất mặt đúng không? Ngoài sân rất rộng...” Ngô lão thái gia vừa vung gậy vừa mắng.

“Cha, cha...”

“... Người cẩn thận...”

Ngô lão nhị nhanh tay tiến lên đỡ lấy Ngô lão thái gia sắp ngã xuống, giúp Ngô lão thái gia vượt ngực thông khí.

“Đừng ồn ào nữa, lão đại, lão nhị, lão tam và...” Ngô lão thái gia bình phục tâm tình kích động, chỉ mấy đứa nhỏ lớn hơn Ngốc Tử một chút nói: “Mấy người các người, theo ta đi vào, những người khác đứng ở ngoài đây!”

Ngốc Tử và hai đứa con trai trưởng của ba huynh đệ Ngô gia được chỉ định, Đại Tráng mắt sáng lên, coi bộ Ngô lão thái gia thật sự dự định ở riêng...

“Đi đi, ta ở bên ngoài chờ người, một hồi qua nhà ta giúp người bôi thuốc!” Đại Tráng đẩy vai Ngốc Tử, thấp giọng nói.

“Dạ!” Ngốc Tử mỉm cười đáp ứng.

“Hôm nay xin lỗi mọi người, mọi người mau ngồi uống uống chén trà đi!” Ba người vợ của ba huynh đệ Ngô gia cuối cùng cũng còn có hiểu biết, Nhị thẩm của Ngốc Tử bắt chuyện với Đại Tráng và mấy người làm đi vào gian phòng khác.

...

“Đã đỡ chưa?” Đại Tráng nhìn Ngốc Tử ở trong sân hết nhìn đông rồi ngó tây, đi tới hỏi.

“Đại Tráng, ta còn tưởng rằng người đi rồi!” Ngốc Tử cao hứng kéo Đại Tráng nói.

“Có chuyện gì, chúng ta đi thôi!” Đại Tráng sờ mấy vết thương trên mặt Đại Tráng, cau mày nhẹ giọng nói.

“Dạ!” Ngốc Tử lên tiếng, trong mắt ngập hình ảnh Đại Tráng, một chút cũng không để ý ánh mắt soi mói của mẹ y...

“A Đại ca ca, người đã đến rồi!” Tam Nữ Nhi ồn ào từ trong nhà chạy đến, vui mừng nói.

Nhị Nữ Nhi nghe tiếng cũng chạy ra ngoài, nhào tới trên đùi Ngốc Tử, ngược đầu hỏi: “A Đại ca ca, anh sao lâu vậy không tới chơi? Ai nha, A Đại ca ca, mặt người làm sao vậy?”

Đại Tráng nhìn bộ dạng không biết làm sao của Ngốc Tử, trong lòng không hiểu thế nào lại nhẹ nhõm, xem ra không quen một mình mà không có Ngốc Tử...

“Được rồi, được rồi, chúng ta đi vào thôi!” Đại Tráng dắt hai bé gái đi vào.

Sau hai ba câu đuổi được hai đứa bé gái cùng hai đứa bé sinh đôi đến giúp vui, để Đại Nữ Nhi cùng bọn chúng trong sân chơi, Đại Tráng bưng một chậu nước nóng tiến đến, đem một cái khăn, để Ngốc Tử cởi sạch nằm ở trên giường, trước tiên dùng nước nóng lau vết thương toàn thân của Ngốc Tử, sau đó cầm lấy thảo dược tự chế ra, cẩn thận giúp Ngốc Tử bôi lên tất cả vết thương.

“Chuyện gì xảy ra?” Đại Tráng cau mày nhìn vết thương rõ ràng do gây gây ra, trầm giọng nói.

“Mẹ cùng Tam thẩm cãi nhau... Ông nội tức giận đến bệnh, để ta chăm sóc ông nội... Ta muốn tới tìm người, mẹ nói sợ mất mặt... Buổi tối len lén đi ra, bị Tam thẩm thấy... rồi cãi nhau... không cho các đại thúc đi làm ruộng...” Ngốc Tử đứt quãng nói.

Đại Tráng không nói gì, trong lòng cuối cùng cũng hiểu được mấy ngày nay ở Ngô gia xảy ra chuyện gì.

“Người ngốc quá đi, mẹ đánh người, người không biết trốn sao...” Đại Tráng cầm lấy ít thuốc cuối cùng bôi lên người Ngốc Tử, không vui nói.

“Mẹ mắng người...” Ngốc Tử thành thật nói.

“Cũng được mà, chờ thuốc mỡ khô hãy mặc quần áo!” Đại Tráng vỗ vỗ cái mông săn chắc của Ngốc Tử, nhẹ nhàng nói.

“Dạ, ta hiểu rồi!” Ngốc Tử sờ vết thương trên cánh tay nói.

Đại Tráng bưng chén thuốc và chậu gỗ xoay người đi ra ngoài, căn bản không chú ý tới vẻ mặt đỏ bừng không bình thường của Ngốc Tử..

### 39. Chương 39: Bận Bè

Ngô gia lần này rốt cuộc cũng ra riêng hoàn toàn, kỳ thực Ngô lão thái gia đã sớm lên kế hoạch chuyện này, lão thái gia cùng lão thái thái tích lũy hơn nửa đời người vài trăm mẫu đất, hơn nữa Ngô gia đã có hơn một trăm mẫu đất, phân cho ba huynh đệ Ngô gia, theo ý của Ngô lão thái gia, để phòng vạn nhất, một mình cầm hơn mười mẫu ruộng cạn, rồi chia đều phần cho trưởng tử của ba nhà, Ngốc Tử thì cố ý tuyển chọn năm mẫu đất gần nhất, tuy rằng so với hai người khác ít đi một chút, tự mình trồng trọt tương đối dễ dàng. Ngô lão thái gia dựa vào ý nguyện của ba huynh đệ mà ra riêng, nếu muốn ra ngoài ở cũng có thể, thế nhưng xây phòng phải dựa vào tiền của bản thân. Ngô lão thái gia đi theo Ngô lão đại, cho nên đa phần 8 mẫu ruộng đồng đều để cho Ngô lão đại, mấy nông cụ khác của Ngô gia, cùng ba huynh đệ bàn bạc phân chia. Lần này ra riêng, bởi Ngô lão thái gia sáng suốt không nói cho mẹ Ngốc Tử và Tam thẩm, cho nên công việc ra riêng tiến hành thuận lợi...

“Còn người? Có nghĩ muốn ra ngoài ở không?” Đại Tráng giúp Ngốc Tử kiểm tra mấy vết thương, nhìn cũng khôi phục bảy tám phần mới hoàn toàn yên lòng, giúp Ngốc Tử mặc lại y phục, thuận miệng hỏi.

“Ta cũng có thể ra ngoài ở?” Ngốc Tử vừa mặc y phục, vừa nghi hoặc hỏi.

“Không phải đã phân chia rồi sao! Ngô lão thái gia cũng cho người ruộng riêng rồi, hiện giờ đất của người so với chúng ta còn nhiều hơn, còn sợ không nuôi được chính mình!” Đại Tráng không để ý nói.

“Ha ha...” Ngốc Tử cao hứng cười rộ lên, hai mắt sáng ngời trong suốt nhìn Đại Tráng.

“Người muốn thế nào thì làm thế nấy đi, không cần lo lắng chỗ ở, trước cứ ở nhà ta ít ngày, chờ người có tiền liền làm một gian nhà...” Đại Tráng vừa thu dọn đồ đạc vừa đưa ra ý kiến cho Ngốc Tử.

“Dạ dạ!” Ngốc Tử vui mừng liên tục gật đầu.

“Được rồi, cười ngây ngô cái gì, mấy ngày nữa ta trở về với người dọn dẹp một chút!” Đại Tráng là sợ theo tính tình của Ngốc Tử, để cho hắn ở cùng với mẹ hắn mà không có ba hắn ở nhà sẽ xảy ra chuyện liền.

Mùa hạ nóng bức liền rất nhanh trôi qua, liền tiến vào mùa thu hoạch bận rộn.

Năm nay lại thêm ruộng của Ngốc Tử, ngoại trừ Ngô lão thái thái lưu lại cho hắn vài mẫu ruộng, còn có thêm năm mẫu ruộng sau khi ra riêng. Trước khi Ngô gia ra riêng, làm ruộng đều là trồng rồi thu hoạch, phần đất nhà ai, thu hoạch đều thuộc về nhà nấy, may là kho lúa Ngô gia nhiều, có thể dùng kho dự trữ lương thực thu hoạch để chứa. Cụ thể bàn bạc thế nào đều là chuyện của Ngô gia tam huynh đệ, cái này Đại Tráng chỉ nghe Ngốc Tử nói, cũng không có quan tâm. Năm mẫu đất của Ngốc Tử đều trồng bắp, cuối tháng 8 đầu tháng 9 là lúc thu hoạch, Đại Tráng mời Lưu tiểu ca, người trước đó đã công Đại Tráng từ núi về còn nhờ thêm đại bá phụ, nói rõ một ngày một đêm 10 văn tiền công, còn thêm Đại Tráng, Ngốc Tử, Nhị Tráng ba người cùng nhau hỗ trợ, vậy mà phải bận rộn tới 4 ngày mới thu hoạch toàn bộ bắp. Bắp thu về liền lột vỏ phơi khô, sau đó dùng tay bóc hạt, phơi cho đến khi khô lại mới thu bỏ vào kho...

“Những cái này thì bán đi, còn dư lại toàn bộ phơi khô, sau đó từ từ ăn dần!” Đại Tráng ngáp một cái, chậm chậm nói.

“Dạ!” Ngốc Tử cố gắng nhấc cái giỏ bắp để phơi trên sân, miệng đồng ý.

Bận rộn hơn một tháng, Đại Tráng cũng chưa đan giỏ nên hai tháng rồi cũng không lên trấn.

Đợi đến khi ổn thỏa mọi việc, củ sen cũng đã thành hình dạng.

Hôm nay Đại Tráng đang ở sân đan giỏ, dự định hai ngày nữa sẽ lên trấn xem sao.

“Đại Tráng, Đại Tráng...” Dương Trụ Tử muốn nói rồi lại thôi.

“Làm sao vậy? Có chuyện gì muốn nói sao?” Đại Tráng tiếp tục làm, cười hỏi.

“Đại Tráng, cái kia, bọn họ, Cầu Tử nhờ ta hỏi người một chút, người, người còn muốn mời người giúp đỡ nữa không?” Dương Trụ Tử nhăn nhó hỏi.

Đại Tráng ngừng một chút, suy nghĩ kỹ một chút thì thuê mấy đứa nhỏ so với thuê người lớn thì vẫn lợi hơn, ngẩng đầu nhìn Dương Trụ Tử lại nói tiếp: “Mấy ngày nữa ta sẽ mời người hái củ sen, người xem xem có mấy người muốn hỗ trợ, hái càng nhiều, ba cân củ sen 1 văn tiền, nhưng là không thể hái hỏng củ sen...”

“Thực chứ?” Dương Trụ Tử còn chưa nghe hết đã cao hứng kêu lên.

“Được rồi, phải hái củ sen xong rồi ra sông rửa, sau đó đem cân!” Đại Tráng bổ sung nói.

“Không thành vấn đề, ta đây phải đi nói với bọn họ!” Dương Trụ Tử mặt mày hớn hờ hờ.

“Ừ, nhanh chóng sắp xếp đi, mỗi ngày cần ít nhất năm người đi!” Đại Tráng không yên lòng dặn dò.

Năm đứa bé mỗi người một ngày một đêm hái hai ba mươi cân củ sen nhất định là không thành vấn đề, như vậy mới lên trấn bán được.

Dương Trụ Tử rất nhanh thì triệu tập hơn mười đứa bé, ngoại trừ mấy đứa bé trông coi sen lần trước còn có mấy đứa lớn hơn một chút, xem ra là huynh đệ của mấy đứa bé kia.

“Được rồi, đến lúc đó có chuyện gì ta sẽ nói với Dương Trụ Tử, mọi người có vấn đề gì cứ đi hỏi hần, hai ngày nữa chúng ta bắt đầu, mỗi ngày phá hỏng quá ba cân củ sen sẽ trừ tiền công nha...” Đại Tráng thông báo sơ vài câu, để cho bọn nhỏ về trước.

“Trụ Tử, người chờ một chút!” Đại Tráng gọi lại đứa nhỏ đi sau cùng.

“Đại Tráng...” Dương Trụ Tử xoay người bất an hô một tiếng.

“Làm sao vậy? Vẫn giữ mỗi ngày năm người, nhiều nhất tám người là đủ rồi.” Đại Tráng chờ đám nhỏ sau khi ra khỏi sân, cười hỏi.

“Đã biết rồi, là do ta, ta không nói tốt!” Dương Trụ Tử nhỏ giọng giải thích.

“Như vậy không được, có đôi khi một mực làm người tốt cũng chỉ làm cho tình huống ngày càng không tốt. Giống như lần này người đồng ý, bên này ta cố gắng cũng không thành vấn đề, nhưng lần sau thì sao, người chuẩn bị làm sao bây giờ...” Đại Tráng châm chọc cùng đứa bé thông minh này nói vài câu.

“Dạ, dạ.” Dương Trụ Tử suy nghĩ liên tục gật đầu.

“Được rồi, mặc kệ như thế nào cũng cảm ơn người, ở lại ăn cơm nha!” Đại Tráng vừa cười vừa nói.

“Không cần, ta còn phải quay về giúp nhà cắt rau cho heo ăn...” Dương Trụ Tử sờ sờ gáy, ngượng ngùng đáp.

“Gặp lại sau!” Đại Tráng vẫy tay, lại bắt đầu thuần thục đan giỏ.

“Đại ca, đại ca, chúng ta lần sau tập hợp, có đi tìm Triệu Tử Dương ca ca không?” Đại Nộ Nhi tới hỏi.

“Ừ, cái này... Để xem sao đã!” Đại Tráng có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Đại Nộ Nhi, do dự đáp một câu.

Đại Nộ Nhi mím môi đi ra ngoài, trong miệng lầm bầm cái gì không rõ.

Đại Tráng nhìn bóng lưng bé gái nhỏ dường như đang hờn dỗi, cười cười không nói, động tác trên tay lại vô tình chậm lại...

## 40. Chương 40: Bạn Bè

Trước ngày lên trên trấn, Đại Tráng kêu mấy đứa bé, chỉ nơi hái sen hái, làm mẫu vài lần, mới để cho mấy đứa bé xuống dưới hái.

“Đến đây, trước tiên bao lấy chân và đùi bằng cái túi này, không nên cuộn ống quần rồi trực tiếp xuống liền!” Đại Tráng cầm lấy giấy dầu và túi rơm rạ làm thành đôi ủng từng bước từng bước đi xuống.

Hiện giờ đã là tháng mười, tuy rằng cũng không lạnh lắm, nhưng vẫn phải chú ý một chút, Đại Tráng cũng không hi vọng mấy đứa bé này đi đứng xảy ra chuyện gì.

“Không cần, không cần, cái này thật phiền phức.c.”

“Đúng vậy, Đại Tráng, ta cũng không cần...”

“Đúng, đúng...”

...

Mấy đứa nhỏ lớn hơn một chút kêu lên, không kịp chờ đã bắt đầu đi xuống.

“Quên đi, hiện giờ không cần cũng được, chờ sau này các người thấy lạnh nhất định phải dùng...” Đại Tráng bắt đầu dĩ thu hồi lại ủng, đưa cho Ngốc Tử một cái.

“Ta cũng không cần!” Ngốc Tử lắc đầu, vừa quần quần vừa nói.

“A Đại!” Đại Tráng kêu một tiếng, không nói lời nào liền ngồi xổm xuống, giúp Ngốc Tử cột lại.

A Đại sửng sốt một chút, ngượng ngùng ngồi chồm hổm xuống, nhanh chóng đoạt lại cái đệm trong tay Đại Tráng cột lại.

“Được rồi, cẩn thận một tí!” Đại Tráng vỗ tay một cái đứng lên.

“Dạ!” Ngốc Tử đáp, cẩn thận đi xuống.

Đại Tráng vừa hái vừa chú ý giúp mấy đứa nhỏ, thỉnh thoảng nhắc nhở vài tiếng, tốc độ ngược lại khá chậm.

“Ọc ọc...”

Đại Tráng ngạc nhiên đưa mắt nhìn Dương Trụ Tử đứng bên cạnh, hiện giờ còn sớm nha, tại sao bụng lại kêu rồi. Bây giờ là mùa thu hoạch nên đa số hộ trong thôn đều ăn hai bữa sáng tối, cho nên buổi sáng tuyệt đối là ăn no, đương nhiên là trừ khi trong nhà không có lương thực...

Dương Trữ Tử có lẽ cũng phát hiện ra tình trạng quần bách của mình bị Đại Tráng chú ý tới, trên mặt lộ ra biểu tình xấu hổ, lạng lẽ hướng về phía khác.

Đại Tráng cười nhẹ với Dương Trữ Tử, xoay người qua mấy đứa nhỏ hô: “Mọi người có muốn nghỉ chút không? Ta có đem theo bánh bao phiến nè...”

“Ta muốn!”

Mấy đứa bé cùng nhau hoan hô một tiếng rồi chạy lên bờ.

“Này, các người cẩn thận chút! Coi chừng đạp hư củ sen!” Đại Tráng vội hô lên.

Đại Tráng đặc biệt chuẩn bị mang theo nhiều bánh bao phiến một chút cho mấy đứa bé ăn, loại bánh bao phiến này không dùng dầu để chiên, mà thông thường là dùng bánh bao không nhân cắt thành miếng nhỏ phơi nắng cho khô tạo thành, Đại Tráng ngày thường đều làm dư bánh, có đôi khi dư một hai cái ăn không hết, khi trời nắng liền cắt đem ra phơi, khi trời âm u thì dùng lửa hơ cho khô vàng, rắc một chút muối, mấy đứa nhỏ đều tranh giành ăn...

Để cho bánh bao phiến này lên men một chút, mấy đứa nhỏ ăn càng ngon, một bao lớn bánh bao phiến liền bị quét sạch...

“Ta nói nè mấy đứa các người sáng sớm có phải không ăn no liền chạy đến đây không đó!” Đại Tráng vội cầm hai miếng bánh bao nhét vào tay Ngốc Tử, đùa giỡn hỏi.

Một đứa lớn trong đám nhỏ ăn xong miếng bánh bao phiến cuối cùng, dùng sức mà nuốt xuống, xoa gáy nói: “Cha mẹ nói năm nay giá cả lương thực tăng, muốn lấy lương thực bán lấy tiền!”

“Mẹ ta nói phải tích góp của hồi môn để lấy vợ...”

“Trong bụng mẹ ta lại có một đứa em trai nữa...”

...

Mấy đứa nhỏ bảy miệng tám lưỡi cùng nói, Đại Tráng nhú mày, sau khi hiểu những lời nói lộn xộn, nói tóm lại, chủ yếu nhất là bởi vì giá lương thực tăng, người trong thôn đều muốn bán nhiều lương thực hơn...

Ở thời đại như vậy, giá lương thực tăng lên tuyệt đối không phải là chuyện tốt, cho dù là tăng hay giảm, tại nơi chế độ xã hội tương đối hoàn thiện ở hiện đại, giá lương thực cũng không được xuất hiện việc không ổn định, một ngày nào đó giá lương thực tăng lên hoặc giảm xuống, chính phủ nhất định sẽ đưa ra chính sách liên quan...

“Ta xuống đây!” Cuối cùng một đứa nhỏ kêu lên, hướng về phía ruộng sen.

Mấy đứa bé còn lại thấy thế cũng chạy theo xuống dưới.

Đại Tráng tâm sự nặng nề thu lại túi giấy dầu, ở trên bờ trầm tư một hồi thật lâu mới xuống dưới lại...

Mấy đứa nhỏ đều là lần đầu tiên hái củ sen, vào buổi sáng làm hỏng không ít, cho đến khi tối giữa trưa mới tốt hơn, đợi tới khi hoàng hôn rửa xong cân lên, có một đứa nhỏ tay chân nhanh nhẹn hái được chín mười cân.

Đại Tráng để Ngốc Tử đánh xe lừa tới, đến theo còn có Nhị Tráng mới tan học.

“Đại ca, cái này, cái này...” Nhị Tráng chỉ một đồng củ sen trắng như tuyết trên cỏ giật mình kêu lên.

“Làm sao vậy?” Đại Tráng vừa cẩn thận bỏ củ sen từ xe đẩy xuống lớp rơm rạ đã lót, vừa nói.

“Đại ca, hái nhiều như vậy chuẩn bị làm gì?” Nhị Tráng tiến lên giúp Đại Tráng giữ xe hỏi.

“Bán nha!” Đại Tráng liếc mắt nhìn Nhị Tráng, thuận miệng đáp.

“Đại ca!” Nhị Tráng cố gắng kêu một tiếng, chờ Đại Tráng ngẩng đầu nhìn hấn mới lên tiếng: “Nhiều như vậy anh tính bán thế nào?”

“Sẽ có cách, tuy rằng tình huống trên chợ thế nào cũng không biết, thế nhưng ta đoán giá thị trường cũng không tệ...” Đại Tráng kiên nhẫn đáp.

Nhị Tráng nghĩ đến lần trước bán rồi, sắc mặt thoáng trầm xuống, giật giật môi, cuối cùng cũng không nói gì thêm.

Cất xong củ sen, Đại Tráng dẫn mấy đứa bé đã giúp đi vào trong.

Bỏ đi số lượng củ sen bị hư trừ tiền, mấy đứa bé cũng kiếm được hơn mười mấy đến hai mươi, ba mươi văn tiền công, mừng rỡ đến nỗi mấy đứa không nhận ra phương hướng.

“Ha ha, Đại Tráng chúng ta đi về trước nha! Lần sau hái sen nhớ gọi chúng ta nữa nhé!” Dương Trụ Tử cầm túi tiền vừa cười vừa nói.

“A, các người chờ một chút, những củ sen hái hỏng ăn cũng không có bị gì, các người đều cầm một ít đem về đi!” Đại Tráng vừa cười vừa nói.

“Ồ, không cần, đã cho tiền công rồi...” Dương Trữ Tử nhìn Nhị Tráng, thấp giọng nói.

“Đừng lo, các người đã bận rộn một ngày, cầm mấy củ thử trước đi” Đại Tráng cười bưng một chậu củ sen bị hái hỏng đem ra.

Mấy đứa bé hai mặt nhìn nhau, cũng không ai dám tiến lên.

Đại Tráng cầm chậu gỗ dúi vào tay Dương Trữ Tử: “Người phân đi, một người lấy vài ký!”

“Dạ...” Dương Trữ Tử lúc này mới đáp lại, nói với mấy đứa bé vây quanh.

“Nhanh làm xong rồi về! Không tí trời tối đó!” Đại Tráng vừa cười vừa nói.

“Dạ, gặp lại sau nha Đại Tráng...”

“Gặp lại sau...”

...

Đợi một đám nhỏ ra ngoài, Đại Tráng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép liếc nhìn Nhị Tráng, đè xuống phiền não trong lòng, tiến lên hỏi: “Người vừa rồi là thế nào?”

“Không, không có gì!” mắt Nhị Tráng khẽ lóe sáng, có chút chột dạ đáp.

“Không có gì mà người làm bộ mặt đó cho ai nhìn vậy!” Đại Tráng không vui nói.

“Dạ dạ...” Nhị Tráng đáp hai tiếng dạ không nói gì.

“Nói bao nhiêu lần có cái gì thì nói, ta cũng không đoán được người đang nghĩ cái gì!” Đại Tráng co ngón trỏ, nhẹ nhàng gõ đầu Nhị Tráng, khó chịu nói.

## 41. Chương 41: Bận Bè

“Đại ca, người tại sao lại cho bọn Dương Trữ Tử nhiều tiền như vậy? Một lần hái nhiều như vậy, nếu như bán không được thì phải làm sao? Nhà của chúng ta...” Nhị Tráng một câu liền một câu hỏi.

“Nhị Tráng, người khác giúp chúng ta hái củ sen, ta trả cho người ta tiền công, trên đời bất luận ở đâu cũng đều có đạo lý này! Về phần chuyện bán như thế nào, còn chưa bắt đầu, lo lắng cái gì, chưa làm qua làm sao biết được chuyện sẽ như thế nào...” Đại Tráng có chút bất đắc dĩ nói thông suốt đạo lý cùng Nhị Tráng.

“Đại ca!” Nhị Tráng có chút kích động kêu lên.

“Ta biết, ta biết, em là vì lo lắng, không cần gấp gáp, đại ca tự có cách!” Đại Tráng trấn an sờ sờ tóc Nhị Tráng, bảo đảm nói.

“Thế nhưng, em không thích đại ca là giống như lần trước đi bán giỏ...” Nhị Tráng gục đầu xuống thấp nhỏ giọng nói.

“Lần trước bán giỏ, không phải đã làm rất tốt sao, nhà chúng ta buôn bán cái kia lời biết bao nhiêu tiền không phải em không biết đó chứ, em nha, hiện tại chỉ cần để ý học cho giỏi, chờ sau này em thành gia lập nghiệp, rồi hãy lo mấy vấn đề này đi...” Đại Tráng vừa nói, vừa nhanh tay nhanh chân thu dọn đồ đạc, còn chưa nói hết đã bưng đóng đồ đạc đi vào trong phòng.

Nhị Tráng cắn răng, bước nhanh vào phòng.

“Đại Nụ Nhi, Nhị Tráng!” Đại Tráng đứng ở cửa phòng bếp kêu lên.

“Tới đây!” Đại Nụ Nhi đang cùng mấy đứa nhỏ chơi liên đáp, nói với Nhị Nụ Nhi vài câu liền chạy tới.

Nhị Tráng cầm trong tay một quyển sách vừa nhìn vừa đi tới, sách hồi lễ mừng năm mới Triệu Tử Dương đưa cho Nhị Tráng, là hai bản sách cơ bản dùng trong khoa thi.

“Đại Nụ Nhi, cầm mấy củ này cho Vương thẩm thẩm, để dì ấy ném thử!” Đại Tráng đang đào từ bên trong nhật ra mấy củ sen, dùng giỏ nhỏ đưa cho Đại Nụ Nhi nói.

“Dạ!” Đại Nụ Nhi vui vẻ đồng ý, quay đầu hướng nhà chính kêu: “Nhị Nụ Nhi, Nhị Nụ Nhi, chúng ta tới nhà Vương thẩm thẩm chơi đi!”

Nhị Nụ Nhi liền bật tung từ bên trong chạy đến, nhào tới trong lòng Đại Nụ Nhi.

“Được rồi, chúng ta đi!” Đại Nụ Nhi một tay cầm theo củ sen, một tay dắt Nhị Nụ Nhi nói với bé.

“Này, trời sắp tối rồi, đi nhanh rồi liền quay lại nha!” Đại Tráng nói, tuy rằng trong thôn nhỏ đều là người quen biết, theo lý thuyết sẽ không xảy ra vấn đề gì, thế nhưng Đại Tráng luôn đặc biệt cảm thấy bé gái nhỏ đi vào buổi tối không thể nào yên tâm!

“Nhị Tráng, hai cuốn sách này còn chưa xem xong sao!” Đại Tráng cầm lấy sách trong tay Nhị Tráng lật mấy cái nói: “Năm nay lúc lễ mừng năm mới, nếu còn dư tiền, sẽ mua cho em mấy cuốn sách nha!”

“Thực sự?” Nhị Tráng mở to hai mắt hỏi: “Đại ca, sách vậy tốn tiền lắm đó!”

“Mua được sẽ mua, mua không nổi người chịu cực một chút, qua chép lại...” Đại Tráng vừa chọn củ sen, vừa nói.

“Dạ!” Nhị Tráng nặng nề lên tiếng.

“Được rồi, cầm cái này qua nhà đại bá đi!” Đại Tráng cầm mấy củ sen đặt lên tay Nhị Tráng, đẩy Nhị Tráng nói.

Nhị Tráng vâng lời, xoay người liền đi ra ngoài.

“Chờ một chút, sách không được cầm theo!” Đại Tráng tiến lên đoạt lấy sách trong tay nói: “Vừa đi vừa đọc sách trên đường không tốt, hơn nữa trời đã sẩm tối rồi.”

Nhị Tráng gật đầu, vội đi.

Đại Tráng cả buổi tối nhóm lửa dọn dẹp nhà cửa, vừa một một bên dọn dẹp vừa chăm sóc Tam Nữ Nhi và hai đứa bé sinh đôi.

“Oa-a, ô ô...” Đại Nữ Nhi cõng trên lưng chính là Nhị Nữ Nhi đang oa oa khóc lớn.

“Làm sao vậy?” Đại Tráng vội buông đồ trong tay ra đón lấy Nhị Nữ Nhi ôm vào lòng.

“Nhị muội té nhào một cái...” Đại Nữ Nhi bất an nói.

“Không có chuyện gì, em đi vào trước, coi Tam Nữ Nhi và hai đứa sinh đôi một chút nha!” Đại Tráng trấn an nhìn Đại Nữ Nhi cười nói.

Đại Nữ Nhi vâng lời, vội bước vào nhà chính.

“Lại đây, đại ca xem một chút, đau chỗ nào?” Đại Tráng cầm vải bông ra giúp Nhị Nữ Nhi lau nước mắt nước mũi cùng cát đất, ôn nhu dỗ dành.

“Ồ đây, còn có ở đây, còn bụng nữa...” Nhị Nữ Nhi vừa nức nở vừa dùng ngón tay ngăn ngừa chỉ tay, chân mình.

Đại Tráng bế nư vào phòng mình, kéo lên ống tay áo và quần Nhị Nửu Nhi nhìn một chút, chỉ bị trầy da một chút, bụng hẳn là không có vấn đề gì, có lẽ là do Nhị Nửu Nhi chạy nhảy vấp té trên đất, bụng cũng bị đè theo...

“Có phải chạy trên đường, cho nên mới ngã đúng không?” Đại Tráng xuất ra thuốc mỡ giúp Nhị Nửu Nhi nhẹ nhàng xức, bất đắc dĩ hỏi.

“Ồ oa...” Nhị Nửu Nhi khóc lớn tiếng.

“Được rồi, được rồi, bôi thuốc liền hết đau, đừng khóc, cũng không phải người khác làm em ngã, đừng khóc nha...” Đại Tráng ôm Nhị Nửu Nhi dỗ dành nói.

“Muốn ăn muốn ăn khoai lang nướng...” Nhị Nửu Nhi nhân cơ hội nói ra yêu cầu.

“Cái này, không được khóc, sau này đi đường phải chú ý!” Đại Tráng ôm Nhị Nửu Nhi đi vào nhà chính, rồi dỗ vài câu, để Nhị Nửu Nhi vui vẻ sau đó mới đi nhóm bếp nấu cơm tối.

Chờ ăn xong cơm tối, Đại Tráng đang cùng Đại Nửu Nhi dọn dẹp chén đĩa, bên ngoài truyền đến một tràng tiếng gõ cửa.

“Đại Tráng, Đại Tráng...”

“Trụ Tử, có chuyện gì không?” Đại Tráng vừa mở cổng vừa nói.

“Đại Tráng, ngày mai ngươi có phải muốn tập hợp không?” Dương Trụ Tử đứng ở cổng nói.

“Đúng rồi, chúng ta đào nhiều ngó sen như vậy, không đi trên trấn thì phải làm thế nào, sao vậy?” Đại Tráng cười hỏi.

“Ta có thể đi cùng người không?” Dương Trụ Tử nhìn Đại Tráng chờ đợi hỏi.

“Không thành vấn đề, chúng ta sáng sớm ngày mai ở đầu thôn ngay cây liễu gặp, phải sớm một chút nha! Khoảng giờ dần một khác, được không?” Đại Tráng sáng khoái nói.

“Được, ta về đây!” Dương Trụ Tử nói một câu rồi vội vã chạy ra, cả sân cũng chưa vào nữa.

Đại Tráng lắc đầu, cài lại cổng.

Sáng sớm hôm sau vừa đến trên trấn, Ngốc Tử vội vàng theo thói quen liền kéo xe lừa hướng chợ đi.

“A Đại, sai rồi, đi bên này, chúng ta trước tiên không đến chợ!” Đại Tráng gọi lại Ngốc Tử nói.

“A, Đại Tráng, vậy ta trước đi thăm chợ!” Dương Trụ Tử nhảy xuống xe lừa nói.

“Được, người đi đi, chúng ta vào buổi trưa ở cửa trấn tập hợp.” Đại Tráng thông báo một câu rồi để Dương Trụ Tử đi.

“Đại Tráng, chúng ta đi chỗ nào?” Ngốc Tử thấp giọng hỏi.

Đại Tráng do dự trogn chốc lát đáp: “Trước đi tới nhà Triệu Tử Dương xem!”

“Dạ!” Ngốc Tử vâng lời, vội vàng thay đổi hướng con lừa, đánh xe chạy.

“Chậm một chút, nhiều người ở đây!” Đại Tráng ở phía sau xe nhắc nhở.

“Ta biết rồi” Ngốc Tử khống chế dây cương, thành thật đáp.

Lúc này sắc trời đã sáng, đến tiểu viện của Triệu Tử Dương, Đại Tráng để Ngốc Tử dừng xe lừa ở xa, một mình xuống xe, sửa sang lại quần áo mới đi tới.

Trong viện yên tĩnh, người gác cổng cũng trống không, Đại Tráng nhíu mày một cái, tiến lên gõ nhẹ vài cái lên cửa, cũng không ai đáp lời...

“Triệu...” Đại Tráng suy nghĩ một chút liền nuốt lại tiếng kêu, cao giọng hỏi: “Có người ở nhà không? Có người ở nhà không...”

“Đại Tráng, là người hả?” Triệu Tử Dương đặt quyển sách trên tay xuống bàn, bước nhanh đi ra ngoài, vừa rút thanh chèn cửa vừa nói.

“Triệu Tử Dương...” Đại Tráng chần chờ kêu một tiếng.

“Đại Tráng, thật là người nha! Ta còn tưởng mình nghe lầm!” Triệu Tử Dương đẩy ra cổng, kéo Đại Tráng cao hứng kêu.

“Vào đi, mấy người lần trước ta đã đuổi đi...” Triệu Tử Dương kéo cổng, để Đại Tráng đi qua cười giải thích.

“Không được, ngày hôm nay ta còn có việc! A Đại, lại đây!” Đại Tráng lắc đầu, vẫy tay với Ngốc Tử đứng cách đó không xa kêu.

Ngốc Tử vội vàng đánh xe lừa lại gần.

“Oa, thật nhiều củ sen!” Triệu Tử Dương kêu.

“Này, cái này cho người, người cầm dùng thử đi! Ta hôm nay tới chính là vì đồng củ sen này...” Đại Tráng vừa từ trên xe đẩy ra một giỏ đầy củ sen, vừa giải thích.

Triệu Tử Dương đi một vòng quanh xe lừa, quay đầu lại hỏi: “Người tính làm gì? Ở chợ Bắc sợ là bán không dễ đâu? Cũng không phải người nào cũng muốn mua cái này!”

“Cho nên ta mới không lên chợ đó!” Đại Tráng cười, nói tiếp: “Người vào đi, ta lần sau rảnh rồi sẽ tới tìm người!”

“Này, Đại Tráng, có cần giúp một tay không?” Triệu Tử Dương ngăn lại Đại Tráng hỏi.

“Không cần, ta có cách...” Đại Tráng vừa cười vừa nói.

“Lần trước lúc người tới cha mẹ ta phái người sang đây trông chừng ta, những hạ nhân kia đều là từ nhà ta tới, trời sinh mắt liền tâm nhãn, ta, ta đã đuổi bọn họ đi rồi...” Triệu Tử Dương lúi cúi kéo Đại Tráng vội vàng giải thích.

Đại Tráng trong lòng thở dài, căn bản không phải như vậy, người nói hồi lâu đều là mấy người hạ nhân, thế nhưng ta căn bản không lưu ý mấy cái đó...

“Được rồi, được rồi, nhìn người như vậy, ta đã biết, ta đã biết, ta định lên trấn tìm mấy tửu lâu bàn bạc, để bán củ sen cố định cho bọn hắn, như vậy sau đó sẽ dễ dàng...” Đại Tráng thỏa hiệp nói.

“Tốt lắm, giá cả tửu lâu trên trấn ta cũng rành, đi mau, đi mau, ngồi trước đi, ta đi thay y phục a...” Triệu Tử Dương lúi cúi kéo Đại Tráng nói liên tục, kéo vai Đại Tráng: “A Đại, để xe lừa trước chạy vào trong...”

Ngốc Tử nhìn Đại Tráng bị kéo vào, vội lên tiếng, đánh xe lừa vào theo.

“Lưu sư phó, Kim sư phụ, các người khỏe!” Đại Tráng câu nệ cùng hai vị sư phụ của Triệu Tử Dương lên tiếng chào.

“Ừ!” Lưu sư phụ nghiêm túc đáp, há mồm muốn dạy dỗ Triệu Tử Dương.

“Ha hã, Đại Tráng tới nha, đại thiếu gia trông đã lâu!” Kim võ sĩ nhanh kéo người nhà mình lại gần, cười ha hã nói.

“Dạ, a, quấy rối hai vị sư phụ!” Đại Tráng đứng ngay ngắn nói.

“Không có gì, hôm nay để cho đại thiếu gia nghỉ, chúng ta cũng ung dung một ngày, ha ha...” Kim võ sĩ cười lớn nói.

Đại Tráng cũng cười rộ theo.

“Được rồi, người cùng đại thiếu gia chơi đi, chúng ta đi đây!” Kim võ sĩ vỗ vỗ vai Đại Tráng, thông báo một câu, liền kéo Lưu văn sĩ đi ra ngoài.

“Chờ một chút, ta còn có mấy câu muốn nói cùng đại thiếu gia!” Lưu văn sĩ dùng dằng nói.

“Được rồi, được rồi, đi thôi, đi thôi...” Kim võ sĩ ôm Lưu văn sĩ khẽ cười khuyên.

“Không được... A, nhất định phải cùng thiếu gia nói một tiếng, này...” Lưu văn sĩ vùng vằng tay chân, ôm lấy cánh cửa nói.

Đại Tráng trợn mắt há mồm nhìn Lưu sư phó mắt hình tượng, so với bình thường hoàn toàn khác nhau, nói lắp bắp: “A, Kim sư phụ, cái kia, Triệu Tử Dương rất nhanh đi ra rồi, chờ một chút đi...”

“Ha ha, thật là không có biện pháp giữ người mà...” Kim võ sĩ híp mắt cười buông Lưu văn sĩ ra, cương chiều nói.

Lưu văn sĩ hung hăng liếc Kim võ sĩ, luống cuống tay chân sửa sang lại trường bào, Kim võ sĩ vô cùng thân thiết dán lên người hắn giúp y chỉnh áo, thế nhưng nhìn bộ dạng đa phần là thêm quấy rối...

Đại Tráng lúng túng nhìn đi chỗ khác, mặc dù nơi đây hai nam nhân có thể thành thân, kiếp trước cũng không ít lần nghe nói về đồng tình luyện ái, thế nhưng tận mắt chứng kiến hai đại nam nhân tình chàng ý thiếp trước mắt, còn chưa có quen nha...

“Được rồi, Đại Tráng, chúng ta đi thôi!” Triệu Tử Dương hào hứng chạy tới, lớn tiếng kêu.

Đại Tráng giương mắt nhìn một chút, Triệu Tử Dương trước đó thay bộ quần áo làm từ tơ lụa màu trắng cao cấp đổi thành một bộ tơ lụa màu xanh thông thường, nhìn so với đứa bé nhà khá giả trên trấn không khác nhau lắm, thế nhưng cái khí chất cậu ấm quý tộc không thể che giấu được...

“Đại thiếu gia, ngài đã không còn nhỏ, chú ý lễ tiết, cử chỉ...” Lưu văn sĩ giẫy ra Kim võ sĩ, tiến lên giúp Triệu Tử Dương chỉnh lại nếp nhăn trên y phục, lú lo nói.

“Được, được, ta đã biết, nhất định sẽ chú ý...” Triệu Tử Dương theo động tác của Lưu sư phó chuyển mình,

có chút bất đắc dĩ đáp lời, có lẽ đây không phải là lần đầu tiên Lưu sư phó dài dòng như vậy.

“Có thể không, nhân sĩ, đại thiếu gia phải nhớ kỹ...” Kim sư phụ kéo Lưu văn sĩ ra bên ngoài, nói.

“A, này, ta vẫn chưa nói hết mà, người, người buông ra...” Lưu văn sĩ giãy giụa để khỏi bị lôi ra ngoài.

“Ha ha, Lưu sư phó từ khi nhận được một phong thư của cha ta liền bắt đầu như vậy, để cho người cười rồi!” Triệu Tử Dương đối Đại Tráng nói.

“Không có gì, Lưu sư phó đối với người cũng là có ý tốt...” Đại Tráng nhẹ giọng đáp.

“Chúng ta đi thôi!” Triệu Tử Dương lắc lắc ống tay áo, đi ra ngoài trước.

Đại Tráng gọi Ngốc Tử, theo Triệu Tử Dương đi ra ngoài.

Cho dù lúc nào, chỉ cần cùng Triệu Tử Dương ở cùng một chỗ, liền rất tự nhiên là Triệu Tử Dương dẫn đầu, trừ phi Triệu Tử Dương ôm tâm tình muốn xem náo nhiệt, không muốn tham dự vào. Lần này Triệu Tử Dương thật tích cực nhiệt tình giúp đỡ Đại Tráng, cho nên kế hoạch trước kia của Đại Tráng không cần phải sử dụng đến.

“Nhà này là tửu lâu của ta, thế nào! Trước cùng chương quỹ nói chuyện đã, xem tửu lâu này một ngày cần bao nhiêu cân củ sen!” Triệu Tử Dương đắc ý nói.

“Biết người lợi hại, coi đức hạnh của người kia, cẩn thận Lưu sư phó...” Đại Tráng cười đáp, quay đầu kêu Ngốc Tử: “Người trước đợi ở chỗ này một lát, ta lập tức đi ra, coi chừng lừa nha!”

“Dạ, ta biết rồi!” Ngốc Tử thành thành thật thật đáp.

Đại Tráng theo Triệu Tử Dương đi vào, bên trong tiểu nhị hiển nhiên biết Triệu Tử Dương, bật người nịnh nọt tiến đến.

Bây giờ cũng không phải tới giờ ăn cơm, trong quán trống rỗng, cũng chỉ có hai tiểu nhị trông chừng.

“Chương quỹ các người đâu? Ta có việc muốn nói với hân, ở lầu hai chuẩn bị một căn phòng nhỏ, lấy một bình trà ngon là được!” Triệu Tử Dương nhàn nhạt phân phó.

“Dạ, ông chủ mời lên trên!” Một tiểu nhị khom người đáp, đi trước dẫn đường.

Người tiểu nhị sau vội bước đi, nhìn bộ dạng có lẽ là tìm chương quỹ.

“Ông chủ, người đây là?” Chương quý đánh giá một lúc, cung kính hỏi.

“Nhìn!” Triệu Tử Dương ngồi ở bên cửa sổ nói.

Chương quý tiến đến trước mở cửa sổ nhìn rồi kêu lên một tiếng: “Củ sen!”

“Là bạn của ta trồng ra, người coi xem từ lâu có cần hay không!” Triệu Tử Dương hướng phía Đại Tráng nói.

Chương quý kia trầm tư chỉ một lát liền lên tiếng: “Có thể thử xem, củ sen vốn chỉ có một nhà ở thôn trang kia mới trồng được, mà còn không bán ra ngoài, cho nên cũng coi như là hiếm lạ, chẳng biết vị tiểu huynh đệ này muốn giá bao nhiêu?”

Trồng củ sen coi như là một năng lực đi. So với mấy giống cây thông thường rất khác biệt. Đến thời gian trồng, có cỏ nhỏ cỏ, có sâu bắt sâu, ít tưới nước là được. Quan trọng nhất là người nơi này dường như cho rằng trồng củ sen này là không phải việc đúng đắn cho nên cây này không có người nào nguyện ý trồng...

“Ta đi trong chợ năm nay có chú ý, trên chợ bán khoảng 8 đến 12 văn tiền một cân, chúng ta không cần phiền phức như vậy, chắc giá 10 văn, thế nào?” Đại Tráng châm chước nói.

Chương quý nhìn Triệu Tử Dương, Triệu Tử Dương nâng chung trà lên nhấp một miếng, không có bất kỳ phản ứng nào.

“Từ lâu chúng ta trước cứ lấy thử 100 cân xem sao, nếu như được, lần sau lại bàn tiếp!” Chương quý suy nghĩ chút, không ngừng liếc nhìn sắc mặt của Triệu Tử Dương, thử đề nghị một câu.

“Được, có thể, ta sau này sẽ đưa thêm củ sen nữa, đến lúc đó tìm chương quý bàn bạc!” Đại Tráng gật đầu đồng ý, xem ra Triệu Tử Dương thực sự mời được một vị chương quý tốt, khôn khéo lại có chừng mực, không bởi vì nghe mình là bạn của Triệu Tử Dương liền bừa bãi đồng ý...

“Được rồi, chúng ta đi xuống trước lấy 100 cân đi, buổi trưa hôm nay liền làm mấy món ăn từ củ sen!” Triệu Tử Dương đặt xuống chén trà vừa cười vừa nói.

“Được, mời ông chủ!” Chương quý tiến lên giúp Triệu Tử Dương mở cửa, cung kính nói.

Chương quý trực tiếp đưa một lượng bạc, chờ Đại Tráng nhận tiền xong, Triệu Tử Dương dặn dò chương quý rồi cùng Đại Tráng rời khỏi.

Bởi trước đây bán củ sen đều là mấy gia đình lớn ở trên thôn trấn, người trên trấn bình thường đều không thể trêu vào. Cho nên mặc dù rất nhiều người vây quanh xe lừa xem náo nhiệt, thế nhưng cũng không có xảy ra chuyện gì.

“Chúng ta đi, A Đại!” Đại Tráng tiến lên sờ sờ con lừa trần an một chút, quay đầu nói với Ngốc Tử.

“Người một ngày một đêm lại hái được nhiều củ sen vậy?” Triệu Tử Dương học Đại Tráng ngồi bên cạnh xe lừa, đung đưa hai đùi hỏi.

“Ba bốn trăm cân nhất định là không vấn đề gì, muốn tám chín trăm cân cũng có thể!” Đại Tráng không yên tâm đưa tay vịn Triệu Tử Dương, tay còn lại nắm lấy lan can nói.

“Được đó, một tữu lâu khẳng định bán không hết!” Triệu Tử Dương cau mày nói.

Đại Tráng nhìn Triệu Tử Dương liếc mắt một cái. Trước đây lúc bán giỏ, Triệu Tử Dương người này cũng biết tầm quan trọng của lưng đoạn, thật xứng đáng là một đứa nhỏ thông minh...

“Quên đi, chúng ta đi nhà tiếp theo đi!” Triệu Tử Dương cân nhắc mấy tữu lâu cùng nhà mình cạnh tranh giành mỗi làm ăn đều cố tình loại bỏ, mang theo Đại Tráng đi thăm phía đông.

Trần này cũng không quá lớn, mấy nhà làm ăn đều biết nhau một chút, Triệu Tử Dương có mạng lưới quan hệ, một xe củ sen của Đại Tráng rất nhanh liền giải quyết. Ngày hôm qua Đại Tráng, Ngốc Tử cùng bảy người hái củ sen, trung bình mỗi người đào khoảng 50 cân, tính ra là hơn 300 cân củ sen. Ngoại trừ bán cho tữu lâu Triệu Tử Dương, lại phân ra tại mấy chỗ khác ở trên trần tìm được ba nhà có tữu điểm lớn nhỏ khác nhau. Thế nhưng Triệu Tử Dương nói, đều là những tữu lâu buôn bán rất tốt, hai nhà lớn đều muốn lấy 100 cân, quán nhỏ hơn thì chỉ muốn 60 cân, thế nhưng đều là nói nếu bán tốt, sẽ bàn bạc tiếp...

“Hôm nay thật đúng là cảm ơn người nhiều!” Đại Tráng thở phào một cái, cười nói với Triệu Tử Dương.

“Không có gì, một cái nhắc tay mà thôi!” Triệu Tử Dương không để ý gì mà đáp.

“Tóm lại vẫn là nợ người cái nhân tình...” Đại Tráng lắc đầu, lôi kéo Triệu Tử Dương nghiêm túc nói,

## 42. Chương 42: Ước Định!!

Cùng bốn tữu lâu bàn bạc xong rồi, còn dư lại cũng đủ khoảng hơn 10 cân sen, Đại Tráng dành thời gian ra chợ bán giỏ, chưa tới giữa trưa mọi việc đều xong.

“Đại Tráng, người gầy quá, lại còn đen nữa!” Triệu Tử Dương nhàn nhã ngồi một bên, nhìn Đại Tráng thu dọn đồ đạc nhẹ nhàng nói.

“Không còn cách nào, phơi trong nắng hè, lại bận thu hoạch vụ mùa, trông trọt đều là như vậy, năm nay coi như là tốt, năm trước mới gọi là vất vả...” Đại Tráng vừa nhanh chóng làm công việc trên tay vừa cười

đáp lại.

“Đại Tráng, nếu không các người chuyển đến trên trấn đi, mở một cửa tiệm nhỏ so với ở thôn nhỏ kia đều thoải mái hơn...” Triệu Tử Dương hào hứng đề nghị.

Đại Tráng nhìn Triệu Tử Dương, cầm đồ đạc đã thu dọn đặt trong giỏ.

Ngốc Tử đi lên, cầm lấy giỏ đeo, đứng bên người Đại Tráng, có chút khấn trương nhìn Đại Tráng...

“Ha ha, ta không thể quản được!” Đại Tráng phì cười lớn nói.

Ngốc Tử khoe miệng khe thả lỏng, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ, ánh mắt cũng sáng lên.

“Đều không phải còn có ta sao!” Triệu Tử Dương đuổi theo Đại Tráng nói.

Đại Tráng quay đầu nhìn Triệu Tử Dương, khe cười nói, “Cảm tạ, thế nhưng ta thích sinh hoạt nơi núi nhỏ, loại chuyện buôn bán này cứ quên đi...”

“Thế nhưng...” Triệu Tử Dương còn chưa từ bỏ ý định kêu lên.

“Được rồi, được rồi, biết người tốt bụng, sau này nếu như ta muốn lên trấn kiếm nhiều tiền, nhất định tìm người hỗ trợ!” Đại Tráng thoải hiệp nói.

“Được, coi như cũng không tệ!” Triệu Tử Dương cao hứng nói.

“Vậy, nếu như ngày nào đó người ở trên trấn này không được, hãy đến Liễu Thụ thôn tìm ta nha!” Đại Tráng nửa nghiêm túc nửa đùa giỡn nói.

“Người đừng có hối hận nha!” Triệu Tử Dương hắt cằm lên, đắc ý hô.

“Nói thật đó, vạn nhất có chuyện gì xảy ra, hãy đến tìm ta!” Đại Tráng thu hồi dáng cười, nghiêm túc nói.

“Được, được mà! Làm sao vậy?” Triệu Tử Dương có chút nghi hoặc hỏi.

“Giá lương thực tăng, với lại còn có mấy chuyện kì lạ khác...” Đại Tráng nhẹ nhàng nói.

Triệu Tử Dương lông mày khẽ nhíu: “Ta sẽ để ý hỏi thăm!”

“Được rồi, chúng ta hẹn giữa trưa gặp ở cửa trấn, muốn đưa người về không?” Đại Tráng vừa đánh xe lừa vừa nói.

“Nhanh như vậy?” Triệu Tử Dương ngồi phía bên cạnh Đại Tráng, không bỏ qua mà hỏi.

“Ngày kia ta lại tới trấn, đến lúc đó tìm người, người nói tin tức người nghe được với ta!” Đại Tráng thoải mái cười nói với Triệu Tử Dương.

“Không thành vấn đề, cứ để ta!” Triệu Tử Dương nở nụ cười, tự tin bảo đảm.

Đợi Triệu Tử Dương đến tiểu viện, Đại Tráng nhận không được, cuối cùng cũng luyến tiếc một người bạn thân tốt duy nhất ở nơi này, thấp giọng nói: “Triệu Tử Dương, chuyện lần trước đó, cái đó, sau này đừng để nó xảy ra, còn có, những người làm kia ta cũng không có để trong lòng...”

“Ai...” Triệu Tử Dương ngẩng đầu nhìn về phía Đại Tráng.

“Được rồi, đến rồi, ta sẽ không đi vào đâu!” Đại Tráng đẩy vai Triệu Tử Dương nói.

Triệu Tử Dương mang theo biểu tình nghi hoặc nhảy xuống xe, vẫy tay với Đại Tráng.

Đại Tráng nói hết lời trong lòng, cảm thấy nhẹ nhàng, quay người nhìn về phía Triệu Tử Dương cười.

“Đại Tráng, người có lên trấn hay không?” A Đại để con lừa đi chậm chậm, cúi đầu hỏi.

“Làm sao vậy?” Đại Tráng hỏi ngược lại.

“Không, không có gì...” Ngốc Tử trầm thấp nói rằng.

“Ta không phải đã nói không thích việc buôn bán trên trấn rồi sao, hơn nữa cả nhà chúng ta đều là mấy đứa bé thì lên trấn lấy gì ăn! Yên tâm đi, chờ các người đều trưởng thành không muốn ta quản lý rồi hãy nói!”

“Được, ta biết rồi!” Ngốc Tử cao hứng đáp.

“Thật là, mới nhỏ xíu đã suy nghĩ linh tinh, chờ sau này chuẩn bị về già thì tính làm sao...” Đại Tráng lắc đầu, nhỏ giọng lầm bầm.

Ngốc Tử chỉ cười, không đáp lời Đại Tráng.

“A Đại, người có tin ta hay không?” Đại Tráng đột ngột hỏi.

“Tin!” Ngốc Tử không suy nghĩ gì liền đáp.

“Sau khi thu hoạch lương thực, bất luận là lương thực gì cũng tạm thời không bán, mặc kệ giá lương thực tăng cao, nhớ không?” Đại Tráng nghiêm túc nói.

“Dạ, nhớ kỹ!” Ngốc Tử cũng không hỏi nhiều, Đại Tráng nói gì chính là cái đó.

“Còn chuyện làm nhà của người, cũng tạm thời để đó, qua vài năm nữa rồi tính!” Đại Tráng kìm nén lại bất an trong lòng, tiếp tục nói.

“Thích cùng Đại Tráng ở chung!” Ngốc Tử vừa cười vừa nói.

“Những gì ta nói cũng không được nói với người khác nha!” Đại Tráng dặn dò.

“Không nói người khác, sẽ không nói ra!” Ngốc Tử có chút kích động nói.

Đại Tráng cười, tạm thời trước tiên chỉ có thể làm như vậy, vạn nhất thiên hạ thực sự trở nên rối loạn...

May mà mấy quán rượu phản ứng đối với củ sen cũng không tệ lắm, đều giao kèo với Đại Tráng, cách ngày giao một lần, ba tiệm lớn cần 120 cân một lần, tiệm nhỏ thì cần 90 cân. Đại Tráng mỗi lần trước tiên đều giao cho mấy tủ lâu, rồi đi ra ngoài chợ bày sạp. Hiện giờ một mẫu ruộng sen nếu như quản lý tốt, sản lượng cũng khoảng 1500 kg đến 2500 kg. Mấy mẫu ruộng sen của Đại Tráng đều là trồng năm đầu, hơn nữa còn gặp vài rủi ro, cho nên sản lượng thấp hơn nhiều. Đại Tráng còn mấy mảnh đất giữ lại để làm củ sen giống, một mảnh có lẽ cũng đào được 1000 cân củ sen, 4 mảnh đất khoảng chừng có 7000 cân, như vậy một ngày đào được 5-6 trăm cân, sản lượng cho một tháng cũng không tệ...

“A Đại, qua đây!” Đại Tráng đứng ở cửa phòng mình vẫy tay với Ngốc Tử.

Ngốc Tử buông dùi gõ và cây ngô, bước nhanh tới.

Dùi gõ là do Đại Tráng tìm gỗ cứng làm ra, dùng để khi bóc hạt ngô, trước tiên hái một bó xuống, như vậy để dựng đứng lên bóc sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, vốn dùng thiết thì tốt hơn, thế nhưng để làm một cái dùi chuyên để bóc thì không có lợi...

“Chuyện gì, Đại Tráng?” Ngốc Tử đứng ở trước cửa, vỗ vỗ râu ngô trên người, rồi mới đi vào.

“Cái này cho người, cất đi!” Đại Tráng cầm hai lạng bạc ra, đưa cho Ngốc Tử nói.

“Cho ta?” Ngốc Tử nghi ngờ hỏi.

“Cầm đi, bán củ sen phân ra phần của ngươi!” Đại Tráng nhét bạc vào tay Ngốc Tử, liền không an tâm nhắc nhở một câu: “Cắt cẩn thận nha!”

Ngốc Tử trầm mặc nhận bạc, khom lưng xuống giường, móc ra một cái bình bỏ bạc vào.

Củ sen sau khi bán xong, Đại Tráng cầm 60 lượng bạc lên tiền trang trên trần đổi thành 6 đĩnh vàng, tuy rằng tốn 100 văn phí, thế nhưng cũng chỉ nhiều hơn nửa lượng vàng so với sau mười lượng bạc dễ dàng hơn. Ngốc Tử cũng đòi theo đổi mấy đồng tiền lẻ thành bạc. Đại Tráng nghĩ như vậy cũng không có gì không tốt, cũng không hỏi đến, chỉ dặn Ngốc Tử đem bạc cắt kĩ.

Củ sen bán xong liền rảnh rồi, Đại Tráng nghĩ đến chỗ tin tức có được từ Triệu Tử Dương lần trước, lòng càng ngày càng bất an nghiêm trọng. Nhìn Nhị Nữ Nhi, Tam Nữ Nhi và hai đứa sinh đôi chạy loạn trong sân, lòng mảy Đại Tráng bất giác nhú lại...

Triệu Tử Dương còn viết thư cho nhà của mình mới được tin tức chính xác. Tân hoàng đang thu thập lương thực, cho nên giá lương thực thị trường mới tăng lên. Cái này cũng không phải cái Đại Tráng lo lắng nhất mà ngoại trừ thu thập lương thực, tân hoàng còn khuyến khích nhập ngũ. Trong kinh thành rất nhiều gia đình con vợ kế không có khả năng thừa kế đều đầu nhập quân đội. Hơn nữa triệu tập mấy đứa con của vợ kế trong mấy gia đình là chuyện đã bắt đầu từ năm trước. Hiện tại đang chiêu tân binh trong binh dân thông thường để xây dựng thêm quân đội. Thế nhưng tin tức còn chưa truyền tới địa phương nhỏ này...

“Đại Nữ Nhi, ngày hôm nay làm mấy cái bánh bao, xào mấy miếng củ sen, ta cùng A Đại vào trong núi, buổi trưa không ăn!” Đại Tráng hướng về Đại Nữ Nhi trong nhà bếp nói.

“Dạ, đã biết!” Đại Nữ Nhi đáp.

Củ sen ngâm cũng là do Đại Tráng làm. Kiếp trước ở nông thôn, rất nhiều gia đình vào đông liền cắt củ cải trắng thành miếng, trộn với một ít ruot heo ngâm giấm, dùng bột mì trộn đều, bỏ trong một cái bình đầy kín, năm sau đầu xuân là ăn được. Củ sen cũng có thể dùng cách này để lên men, hơn nữa vị rất ngon. Vì thế Đại Tráng liền đặc biệt mua mấy cái bình lớn, cắt mỏng củ cải cùng củ sen để vào mấy cái bình, xào lên ăn chung với bánh bao không thể chê được!

“Đại Tráng, chúng ta tìm cái gì?” Ngốc Tử đẩy đẩy vai Đại Tráng, có chút hờn hển thở hỏi.

“Hô... hô, tìm chỗ nghỉ một lát đi!” Đại Tráng chống đầu gối thở hổn hển mấy cái, quay đầu nói.

Bởi vì Đại Tráng tìm ở mấy chỗ không có người tới, cho nên đặc biệt khó đi. Ngốc Tử kéo Đại Tráng đến một miếng đất nhỏ tương đối trống, cầm một khối vải rách rưới trên đất, cùng Đại Tráng ngồi xuống.

“Đại Tráng, chúng ta tới nơi này làm gì? Người trước đây không phải nói trên núi có dã thú sao!” Ngốc Tử

cầm lấy bình nước để Đại Tráng uống một ngụm, hỏi tiếp.

“Tìm một hang động khô ráo tương đối bí ẩn, sau đó giấu thật nhiều lương thực, để ngừa vạn nhất...” Đại Tráng thở dài một cái, nhẹ giọng nói.

“Làm sao vậy?” Ngốc Tử ăn một ngụm bánh bao lớn, hàm hàm hồ hồ hỏi.

“Haizz, thiên hạ muốn loạn rồi...” Đại Tráng ngửa đầu khẽ thở dài một tiếng.

“Cái gì, cái gì muốn loạn?” Ngốc Tử quay đầu lại hỏi.

“Quên đi, nói cũng không có tác dụng gì, may mắn đoán chừng còn có vài năm để chuẩn bị...” Đại Tráng cúi đầu đưa bánh bao trong tay qua cho Ngốc Tử, giúp hắn cầm mấy cái bánh bao mở ra, bỏ thêm thức ăn nữa tới, thấp giọng nói mấy câu.

Ngốc Tử cười cười, cúi đầu há to miệng ngậm màn thầu.

Đại Tráng nhìn dáng vẻ vui vẻ của Ngốc Tử, đứa nhỏ này có hai điểm hay nhất, dễ thỏa mãn và chưa bao giờ tìm hiểu chuyện người khác không muốn nói...

Ở trong núi dạo qua một vòng, mãi cho đến lúc sắc trời tối dần xong cũng không có thu hoạch gì. Tuy rằng núi này cho tới bây giờ cũng không phát hiện mãnh thú to lớn nào, thế nhưng bằng vào hai đứa nhỏ chỉ sợ là ngay cả sói cũng không thể có khả năng đối phó...

“Chúng ta trở về đi, ngày mai trở lại!” Đại Tráng quay đầu hướng Ngốc Tử nói.

“Dạ!” Ngốc Tử lên tiếng đáp, nói tiếp: “Đại Tráng, để ta lên trước.”

“Không cần, người cẩn thận theo ta, ngày mai để người đi trước! Đại Tráng miễn cưỡng nở nụ cười, nhỏ giọng nói.

### 43. Chương 43: Vô Đề!

Tuy rằng người trong thôn hầu như đều dựa vào làm ruộng mà sống, nhưng cái này cũng không gây trở ngại cho mấy nhà nông sử dụng thời gian nhàn rỗi lên trên núi săn mấy động vật nhỏ như thỏ rừng, gà rừng cải thiện một chút sinh hoạt. Đương nhiên thỉnh thoảng cũng có người bắt được các loại động vật lớn hơn một chút như hươu, báo thể nhưng mấy gia đình đều giữ đường đi cố định. Núi này bởi vậy cũng có mấy con đường nhỏ, bụi gai tương đối ít đi một chút, cũng không có dã thú lớn xuất hiện. Nhưng mấy chỗ không có chân người đặt đến lại không giống vậy, cho nên Ngưu đại phu lên núi hai thảo dược cũng không

đi lệch khỏi mấy con đường nhỏ.

Đại Tráng mang theo Ngốc Tử ở đi xung quanh hơn nửa tháng, thu hoạch duy nhất chỉ là hái được không ít thảo dược. Bởi vì cuối năm sắp tới, phải tạm thời dừng chuyện này.

Mặc dù nguy cơ tới gần, ngày cũng trôi qua nhanh, đợi đến lúc hầu như toàn bộ người dân trong thôn bắt đầu nhiệt liệt thảo luận chuyện tập hợp, Đại Tráng cũng liền sớm đem con lừa cho ăn no, chuẩn bị cùng người trong thôn đi lo liệu hàng tết.

Đại Tráng thuận thực đánh xe lừa từ đến cửa thôn. Bốn đầu heo tháng trước Đại Tráng đã bán hết, chỉ để lại hơn 10 con gà để chiêu đãi khách. Đại Tráng còn tìm đến đại đường tỷ nhờ hỗ trợ một ngày, chỉ nói với đại bá mẫu ngày hôm nay nhất trứng gà để nàng lấy về, cũng hoàn toàn không có vấn đề gì. Cho nên toàn gia tất cả mấy đứa nhỏ đều ngồi trên xe lừa. Đại Tráng từ mấy lần trước cho đến sau này, mỗi lần tập hợp sẽ không ngại phiền phức cố gắng thay phiên để mấy đứa nhỏ lên trấn, chủ yếu là muốn cho mấy đứa bé quen với thể đời...

“Đại Tráng Đại Tráng, chờ một chút, chờ một chút...”

Đại Tráng kéo lại dây cương, khống chế xe lừa ngừng lại.

“Làm sao vậy, đại bá mẫu?” Đại Tráng lễ phép hỏi.

Đại bá phụ và đại bá mẫu mang theo ba đứa con đuổi theo. Chạy phía trước là đại bá mẫu ôm theo một cái giỏ lớn, dù cho Đại Tráng đã dừng lại, vẫn còn cao giọng kêu, sợ Đại Tráng rời đi.

“Đại bá phụ, đại bá mẫu...” Chờ bọn họ đi vào, mấy đứa nhỏ đều lên tiếng chào.

Đại bá phụ híp mắt cười, với tay, từ trong giỏ chặt nít, móc ra mấy miếng đậu phộng đưa cho mấy đứa nhỏ.

Một năm qua, tình huống gia đình trở nên khá giả một chút, Đại Tráng chưa từng bạc đãi mấy đứa nhỏ về cái ăn, mặc kệ là dạng đồ ăn vật nào, chỉ cần mấy đứa nhỏ nhìn người khác ăn, Đại Tráng đều thỏa mãn bọn nó, cho nên hiện giờ mấy miếng đậu phộng đối với bọn nhỏ cũng không có lực hút gì. Thế nhưng Đại Tráng vẫn ngầm bảo Đại Nụ Nhi nhận lấy.

“Lên đi, đều lên đi, nhanh một chút...” Đại bá mẫu cầm lấy mấy đồ vật trong tay dùng sức nhảy lên xe trong miệng liên tục thúc giục.

Còn không chờ Đại Tráng kịp phản ứng, ba đứa nhỏ nhà đại bá phụ đã nhanh chân bò lên xe.

Đại bá mẫu đưa giỏ qua chỗ đại bá phụ, nhét trên xe.

Nhị Tráng và Đại Nụ Nhi nhanh bảo vệ Nhị Nụ Nhi, Tam Nụ Nhi và song bào thai bị chen lấn suýt nữa ngã, Ngốc Tử phải đứng lên đỡ lấy mấy cái giò.

Bởi vì người luôn luôn nhiều bệnh yếu ớt, Tứ Tráng luôn luôn được mọi người cưng chiều mà tương đối yếu ớt, vội oa một tiếng khóc lên. Tam Tráng thường ngày bắt luận làm gì đều theo chân Tứ Tráng, lúc này Tứ Tráng vừa khóc, mặc dù hẳn vẫn không rõ chuyện gì xảy ra, cũng hé miệng gào theo.

“Làm sao vậy? Làm sao vậy...” Đại bá mẫu nhân cơ hội chen lên xe đẩy tay, một tay ôm Tứ Tráng, nhanh chóng bóc vỏ đậu phộng nhét vào trong miệng Tứ Tráng.

“Không được, đại ca nói như vậy sẽ nghẹn...” Đại Nụ Nhi nhanh tay lẹ mắt từ trong miệng Tứ Tráng lấy ra miếng đậu phộng.

“Quá chật chội, đại bá mẫu, các người đi xe bò đi!” Nhị Tráng nhin không được kêu lên.

“Làm sao lại nói vậy!” Đại Tráng khiển trách một tiếng, có chút bất đắc dĩ từ trong thùng xe đưa tay về phía trước cầm lấy tấm ván gỗ nhảy xuống.

“A Đại, qua đây, người ngồi vào phía trước tấm ván gỗ đi, đại bá phụ ngồi ở phía sau, Nhị Tráng lấy mấy đồ đạc qua đây...” Đại Tráng đứng ở dưới xe sắp xếp chỗ ngồi cho mấy người chen đầy xe xong, thật vất vả mới để cho xe giữ vững cân bằng.

“Tứ Tráng, lại đây, đến đây với đại ca!” Đại Tráng đi vòng qua nhận lấy Tứ Tráng từ trong tay đại bá mẫu.

“Làm sao vậy? Có bị đau chỗ nào hay không?” Đại Tráng vừa lau nước mắt cho Tứ Tráng vừa ôn nhu hỏi.

“Chỗ này,...” Tứ Tráng thút tha thút thít giơ tay trái lên đáp.

Đại Tráng nhìn kỹ một chút, có lẽ là vừa rồi trên xe chen lấn tay bị đẩy đến lan can...

“Được rồi, thôi một chút liền không đau!” Đại Tráng vừa hướng trên tay Tứ Tráng vừa dỗ dành.

Tứ Tráng không cảm kích tiếp tục khóc.

“Tứ Tráng, nghe đại ca nói, em năm nay mấy tuổi rồi? Em đêm qua đã nói cái gì...” Đại Tráng không cách nào tiếp tục giúp Tứ Tráng lau nước mắt nước mũi, cố gắng dời đi lực chú ý của đứa bé.

“Ba tuổi...” Tứ Tráng tròn mắt đáp.

“Oa, Tứ Tráng của chúng ta đã ba tuổi rồi nha, là đứa bé trưởng thành rồi, còn khóc, thật là xấu hổ nha!” Đại Tráng giả bộ giọng điệu ngạc nhiên nói.

“Đúng đó, đúng đó...” Nhị Tráng và Đại Nữu Nhi cũng phụ họa nói theo.

Đợi cho Tứ Tráng dừng khóc, Tam Tráng cũng không khóc nữa. Đại Tráng chú ý tới này giờ ôm lấy Tứ Tráng, Tam Tráng hơi nghiêng người tới, trong lòng khẽ nhói một cái, để Tứ Tráng xuống, xoay qua chỗ khác ôm lấy Tam Tráng.

“Tam Tráng vừa rồi sao thế?” Đại Tráng ôn nhu hỏi.

“Đệ đệ, khóc...” Tam Tráng dùng cánh tay ngắn ngủn ôm chặt lấy cổ Đại Tráng, nhẹ giọng nói.

“Em là ca ca mà, đệ đệ khóc phải dỗ em, không thể khóc theo, hiểu không?” Đại Tráng tiếp tục nhẹ giọng nói.

“Dạ...” Tam Tráng cái hiểu cái không hiểu lên tiếng.

“Được rồi, sau này đệ đệ khóc, làm ca ca càng không thể khóc, như vậy mới là ca ca tốt... Ngồi xuống đi!” Đại Tráng giúp Tam Tráng xoa xoa mấy vết bẩn trên mặt, ôm lấy Tứ Tráng đặt chung một chỗ, nói.

“Đại bá, đại bá mẫu, các người ngồi đằng hoàng nha, phải đi rồi!” Đại Tráng lên xe hô một tiếng.

Dọc trên đường đi, Đại Tráng phải dặn dò mấy đứa bé không an phận, không nên lộn xộn, nhưng nếu là con nhà đại bá, cũng không tiện nói gì, cho nên để an toàn, phải đi từ từ, bỏ xa tốc độ của xe bò.

“Đại bá, đại bá mẫu, chúng ta giờ thân phải tập hợp ở cửa trấn, nghìn vạn lần không thể trễ nữa...” Đại Tráng có chút bất đắc dĩ nói.

Đại Tráng vốn nghĩ sớm trở về một chút, ngay từ đầu đã nói là buổi trưa, đại bá mẫu lại bắt mãi làm bữa một hồi, nào là phải đem đồ đạc bán, rồi phải mua bán này nọ, rồi còn làm một số việc, nói chung là về buổi trưa là không thể được... Đại Tráng lại xuất phát chậm hơn nhiều so với thời gian đi xe bò trong thôn...

Quên đi, dù sao thì ngồi một chút gặp Triệu Tử Dương đã lâu không gặp cũng được, Đại Tráng tự mình an ủi nghĩ.

Sắp hết năm, Triệu Tử Dương cũng không thể đi ra ngoài, cả ngày ở nhà học tập hoặc nhìn sổ sách, cầm một quyển sách tương đối dễ hiểu đưa cho Nhị Tráng, để Nhị Tráng ở gian nhà bên cạnh chép lại.

“Hiện giờ tình hình thế nào rồi?” Đại Tráng đuổi mấy đứa nhỏ ra sân chơi, nhẹ giọng hỏi.

“Thánh thượng đã đi thêm một bước, ngoại trừ dự trữ lương thực lớn ra, lần này lại mua không ít chiến mã trở về, xem ra là chuẩn bị phối mấy con chiến mã. Con của mấy hộ lớn tong quân lúc đều đã nhậm chức tước...” Triệu Tử Dương nhỏ giọng nói ra tin tức.

“Chủ yếu là thánh thượng chuẩn bị dụng binh đối với đối phương, cái này có... đầu mối gì không?” Đại Tráng cau mày hỏi.

“Một chút phong phanh cũng không có!” Triệu Tử Dương lắc đầu nói.

Đại Tráng thở dài một hơi, nếu như dễ dàng liền nghe được, như vậy người thống trị mới khiến người khác lo lắng. Chỉ hi vọng chiến trường cách địa phương nhỏ này xa một chút...

“Được rồi, Triệu Tử Dương, người thấy Nhị Tráng học thế nào?” Đại Tráng thay đổi đề tài hỏi.

“Được, số lượng chữ biết được mà nói cũng không nhiều lắm. Thế nhưng những thứ khác khá được!” Triệu Tử Dương vừa cười vừa nói.

“Không có cách nào, có lẽ thầy giáo trong thôn nhỏ cũng chỉ vậy thôi!” Đại Tráng bắt đắc dĩ nói.

“Nhìn hẳn thích đọc sách như vậy, để cho hẳn lên trấn đi, trên trấn cũng có một hai thầy giáo tốt...” Triệu Tử Dương đề nghị.

“Không cần, rất phiền phức, sang năm ta chuẩn bị để hẳn ra ngoài du lịch một chút!” Đại Tráng thản nhiên nói.

“Dựa theo tính tình Nhị Tráng, thấy nhiều một chút cũng là chuyện tốt.” Triệu Tử Dương nghiêm túc nói.

Đại Tráng lẩm bẩm hai tiếng biểu thị hiểu được.

Lúc trở về quả thật xảy ra tai nạn, gia đình đại bá sau khi bán xong đồ đạc lại mua thêm đồ đón năm mới. Ngoại trừ đem hai cái giỏ ban đầu chất đầy bên ngoài, còn thêm một bao quần áo. Năm nay giá lương thực tăng lên, trong thôn rất nhiều nhà đều đem khẩu phần lương thực bán đi, gia đình đại bá cũng giống như vậy. Thế nên dịp đón năm mới cả nhà đều không tiếc dùng nhiều một chút... Cuối cùng, mặc kệ Đại Tráng sắp xếp như thế nào cũng ngồi không được.

“Ta đi xuống!” Đại bá chủ động nói.

“Có xe không ngồi, người không sợ mệt ha!” Đại bá mẩu vồ đại bá một cái, kêu lớn.

“Ngồi không được!” Đại bá đành hoàng nói.

“Chen chúc tí là được, Nhị Tráng, Đại Nựu Nhi hai cháu ôm Tam Tráng, Tứ Tráng đi!” Đại bá mẫu chỉ vào hai đứa bé sinh đôi nói.

“Cháu không muốn, để đại bá phụ đi xe bò trong thôn là được rồi, nhà chúng cháu cũng chờ nghỉ ngơi với đồ đặc mà!” Nhị Tráng có chút kích động nói.

“Được rồi, Nhị Tráng, không nên nói vậy!” Đại Tráng có chút đau đầu nói một câu, trong lòng cũng không thoải mái, để xe lừa đi xa cũng phải một canh giờ, huống chi trọng lượng nặng như vậy, xe căn bản cũng không đi nhanh được, để Nhị Tráng và Đại Nựu Nhi ôm hai đứa trẻ sinh đôi thì cho dù là hai đứa nhỏ hay hai đứa lớn đều phải chịu mệt...

“Đường xa như vậy, ôm cũng mệt, hơn nữa Tam Tráng Tứ Tráng cũng khó chịu!” Nhị Tráng cúi đầu, nhưng vẫn nhỏ giọng phản bác một câu.

“Đại bá mẫu, ôm cũng không thể giải quyết được chuyện này, hiện tại không còn sớm, hãy để đại bá qua ngồi xe bò đi, đồ đặc nhiều như vậy, chúng ta cũng chỉ có thể đi chậm hơn xe bò thôi!” Đại Tráng kiên nhẫn giải thích.

“Chen chúc một chút vẫn có thể, mau lên đây!” Đại bá mẫu đẩy mông, vỗ vỗ chỗ trống nói.

“A... ” Ngồi ở bên kia Nhị Tráng kêu lên một tiếng, bị chèn ép dán người lên lan can.

“Đại Tráng, ta đi xe trở về!” Ngốc Tử có chút bất an từ tấm ván gỗ phía trước nhảy xuống nói.

“Không được, A Đại ngồi ở phía trước, xe mới có thể đi được!” Đại Tráng kéo Ngốc Tử nói.

Nhị Tráng không khách khí trừng đại bá mẫu, cố gắng chen lấn trở lại.

Tứ Tráng và Tam Nựu Nhi ngồi ở chính giữa miệng đã bắt đầu mếu, Đại Tráng bắt đầu thở dài.

“Đại bá, người ôm Tiểu Sơn đi theo ta!” Đại Tráng đề xuống phiên nào trong lòng nói.

Tiểu Sơn là đứa con nhỏ nhất của nhà đại bá, năm nay mới 3 tuổi, chính là thời gian hiếu động nhất.

Đại Tráng chỉ móc 2 văn tiền để đại bá và Tiểu Sơn ngồi trên xe bò trong thôn, như vậy mới thuận lợi lên đường.

Mãi cho đến lúc về đến nhà, Nhị Tráng vẫn giữ bộ dạng hậm hực.

Đại Tráng để Ngốc Tử và mấy đứa nhỏ trước tiến xuống xe, rồi giúp đại bá mẫu đem đồ đạc trở về.

“Được rồi, Nhị Tráng, bộ dáng khó coi như vậy!” Đại Tráng vỗ vỗ dỗ dành con lừa Nhị Tráng, không nặng không nhẹ nói.

“Đại bá mẫu thật đáng ghét!” Nhị Tráng nhỏ giọng nói.

“Ta biết, đại ca cũng không thích đại bá mẫu. Thế nhưng nói thế nào cũng là trưởng bối của chúng ta, cơ bản muốn hay không muốn cũng phải tôn trọng, đây là phép đối nhân tối thiểu...” Đại Tráng nhẹ giọng dạy dỗ.

“Thế nhưng đại bá mẫu làm không đúng, em không được nói sao!” Nhị Tráng có chút kích động kêu lên.

“Cho dù trưởng bối làm cái gì bừa bãi, được coi là ngu hiểu, chúng ta tất nhiên không thể làm như vậy, đại bá mẫu làm sai, nếu như không phải là việc đặc biệt quá đáng, chúng ta là hậu bối phải nhường nhịn một chút, cho dù muốn phản đối, cũng không thể hành động như em hôm nay, có biết không?” Đại Tráng kiên nhẫn dạy.

“Em nên nói thế nào?” Nhị Tráng cúi đầu hỏi.

“Cái này em phải tự mình suy nghĩ thật kỹ đi!” Đại Tráng vỗ vỗ vai Nhị Tráng, dắt theo thùng nước chuyên dành cho con lừa đi vào sân để cho nó uống nước.

Chờ thêm mấy việc chuẩn bị mừng năm mới ổn thỏa, Đại Tráng lại bắt đầu đem theo Ngốc Tử lên núi.

“Bên này trên mặt đất có bụi cây, cẩn thận một chút!” Ngốc Tử cẩn thận đẩy ra cây khô trước mặt, quay đầu hướng Đại Tráng nói.

“Được, biết rồi, đi nhanh đi!” Đại Tráng chống gậy thở hển hển nói.

Ngốc Tử nhìn Đại Tráng một cái, nghĩ cách dùng một tay cẩn thận cầm lấy cây khô, một tay dùng sức kéo Đại Tráng: “Nghỉ một lát đi!”

“Phù, phù, cũng được!” Đại Tráng cố gắng điều chỉnh hơi thở nói.

Chờ sau khi ngồi xuống, Đại Tráng lôi kéo vết thương đầy tay của Ngốc Tử cẩn thận kiểm tra, cau mày hỏi: “Có cảm thấy nhức hay không?”

“Không có, chỉ có một chút đau thôi!” Ngốc Tử cười híp mắt đáp.

“Còn cười, không phải nói người cẩn thận một chút sao, nếu như đụng phải thực vật có độc thì sao?” Đại Tráng không vui nói, cầm một hộp thuốc mỡ nhỏ cẩn thận giúp Ngọc Tử bôi.

“Nhiều quá rồi!” Ngọc Tử hiền lành nói rõ.

“Ai, may là bây giờ mùa đông, lần sau nhớ nhắc ta mang theo một đôi bao tay!” Đại Tráng buông tay Ngọc Tử, nói: “Lát nữa để ta đi trước!”

“Không, ta đi trước, ta sức lớn!” Ngọc Tử cố chấp nói.

“Tĩnh lại đi, không nên đem thuốc của ta lãng phí, chúng ta ngày hôm nay mau sớm trở về!” Đại Tráng đưa qua bình nước uống một ngụm, không khách khí nói..

#### **44. Chương 44: Thụ Thương!!**

Ngọc Tử rất ít khi làm trái ý kiến Đại Tráng, cho nên đến khi hai người nghỉ ngơi xong, Đại Tráng đã đi ở phía trước.

Đại Tráng cẩn thận đi về phía trước, thỉnh thoảng lau một chút mồ hôi trên trán, dùng sức lắc đầu để duy trì suy nghĩ thanh tĩnh. Cổ thân thể này vẫn có vấn đề, cho dù leo núi là việc vận động thể lực, thế nhưng bây giờ là mùa đông, cũng không chảy mồ hôi nhiều như vậy, đoán chừng là mồ hôi bệnh...

“A...” Đại Tráng đột nhiên kêu lên một tiếng, một bước đạp hụt ở phía trước rơi xuống phía dưới.

“Đại Tráng...” Ngọc Tử kinh hoàng hô lên một tiếng, trơ mắt nhìn thân ảnh Đại Tráng đột nhiên lún xuống phía dưới.

Đại Tráng cố gắng nắm lấy cỏ khô ở bên cạnh để tránh rơi xuống, đáng tiếc vào mùa đông cây cỏ héo rũ trở nên yếu ớt nên cũng không thể chống đỡ được trọng lực của Đại Tráng, ngoại trừ làm trên tay Đại Tráng xuất hiện không ít vết thương, mặt khác vừa rồi lúc rơi xuống dưới, không may cạ trên mặt đất, trên trán đập vào một tảng đá.

“Đại Tráng, Đại Tráng...” Ngọc Tử ngồi xổm xuống, đẩy đám cỏ khô ra, rất nhanh tìm được cái hố sâu, nhìn Đại Tráng vẫn không nhúc nhích nằm ở dưới, vội khóc nức nở.

Đại Tráng mơ mơ màng màng nghe tiếng la của Ngọc Tử, cố gắng đáp một tiếng, để cho Ngọc Tử yên tâm, đáng tiếc tựa hồ muốn mở mắt cũng không có sức, dụng hết toàn sức cũng chỉ há được miệng, một tiếng cũng không nói được.

“Đồng—”

Một tiếng vang thật lớn phía dưới đáy hồ, Đại Tráng cố mở mắt nhìn một cái, một giây tiếp theo liền tròn mắt...

“A Đại!” Đại Tráng yếu ớt kêu một tiếng, vừa vội vừa tức, vùng vẫy muốn đứng dậy.

Ngốc Tử liền trước tiên ngồi dậy, như con chó con vẫy vẫy đầu.

“Người thật ngốc mà...” Đại Tráng nghiêm túc nhìn Ngốc Tử mấy cái, chỉ ít bề ngoài nhìn cũng không có thương tích gì.

“Đại Tráng, Đại Tráng...” Ngốc Tử nhanh chóng bò qua, hoảng sợ kêu lên: “Chảy máu, Đại Tráng, đầu người chảy máu...”

“Ha ha, A Đại, chớ sợ, giúp ta lau máu chung quanh vết thương đi...” Đại Tráng nhắm mắt, qua một lúc mở miệng, nhẹ giọng nói, giúp Ngốc Tử bình tĩnh, rồi mới cố gắng giữ khuôn mặt tươi cười.

Ngốc Tử liên tục không ngừng móc ra cái khăn, cố gắng xé làm hai mảnh, dùng một nửa cẩn thận băng lại vết thương trên đầu Đại Tráng.

“Vết thương dạng gì? Có sâu không?” Đại Tráng nhin đau hỏi, sợ nhất là không có cái gì để bôi lên vết thương...

“Sưng lên một đồng, hở một lỗ thật to!” Ngốc Tử ghen ngào đáp.

Đại Tráng thở phào một cái, coi như chỉ bị trầy ngoài da: “Ồ trong túi của ta có thuốc mỡ, sau khi bôi xong, tìm chỗ nào sạch sẽ giúp ta băng lại vết thương.”

Ngốc Tử thút thút mũi một cái, tay khê run bôi thuốc trên trán cho Đại Tráng, sau đó cầm một nửa miếng vải băng lại vết thương cho Đại Tráng.

“Còn người? Thế nào? Trên người có chỗ nào khó chịu không?” Đại Tráng tựa trên người Ngốc Tử hỏi.

“Không có!” Ngốc Tử nắm tay Đại Tráng nhìn qua, lên tiếng đáp.

“Người thật là ngốc mà, hồ sâu thế nào người có biết không, cứ như vậy mà nhảy xuống, nếu như người cũng té bị thương thì làm sao bây giờ! Ngốc quá mà...” Đại Tráng có chút kích động nói.

“Người mới ngốc! Đại Tráng ngốc nhất...” Ngốc Tử đột nhiên hét lên, dùng hai tay ôm chặt lấy Đại Tráng.

Đại Tráng sững sốt một chút, đây có lẽ là lần đầu tiên ở nơi này bị người ta mắng, vừa muốn nói gì, chợt có giọt nước mưa nóng nóng rơi trên mặt từng giọt từng giọt...

“A Đại...” Đại Tráng nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Ngốc Tử dùng tay, ra sức lau nước mắt, ầm ạch hỏi: “Cái gì? Có nhưc đầu hay không?”

“Được rồi, ta không sao mà, đỡ ta đứng lên, chúng ta phải nghĩ cách đi ra nữa!” Đại Tráng nhẹ nhàng nói.

Ngốc Tử đáp lời, cẩn thận đỡ Đại Tráng dậy.

Đại Tráng tựa trên người Ngốc Tử, ngẩng đầu nhìn chung quanh một chút, ánh mắt bị thu hút bởi đám cỏ dại...

“A Đại, chúng ta qua bên kia nhìn một chút đi!” Đại Tráng cắn môi, thấp giọng nói.

“Được, cẩn thận một chút nha!” Ngốc Tử đỡ Đại Tráng nói.

Đại Tráng vươn người muốn đẩy đám cỏ khô ra, Ngốc Tử vội vàng nói: “Ta làm cho!”

Cỏ khô che phủ trước một sơn động đủ một người khom lưng đi vào, Đại Tráng tiến lên thoáng nhìn, bên trong mơ hồ có thể thấy được tia sáng và tiếng nước...

“Ta vào xem, có thể có khả năng ra ngoài!” Ngốc Tử có chút vui mừng kêu.

“Không, chúng ta đi vào chung, không biết bên trong còn có cái gì đâu!” Đại Tráng nghiêm túc nói.

Ngốc Tử cũng lo lắng để Đại Tráng đang bị thương một mình bên ngoài, gật đầu, trước tiên khom lưng chui vào, sau đó dừng lại chờ Đại Tráng.

Càng đi vào, bên trong lại càng mở rộng, mới đầu chỉ có thể khom người đi vào, càng về sau càng cao, thậm chí so với Đại Tráng còn cao hơn nửa cái đầu...

Không nghĩ tới lại có một động nho nhỏ này, bên trong lại có một trời đất khác. Đi ước chừng khoảng năm thước, lại có một ngã ba. Nương theo ánh sáng yếu ớt ở trong động liền có thể thấy, đây là một sơn động nhỏ khoảng 3 thước, nhỏ vô cùng, nếu như nói đi tới tận cùng, đại khái chỉ đủ để một đứa bé ngồi xổm xuống. Phía bên trong loáng thoáng truyền đến tiếng nước, còn có một cái ao chính giữa, cũng là to nhất,

tia sáng từ chỗ đó chiếu tới.

“Đi ở gian chính giữa xem!” Đại Tráng chỉ vào nói.

“Được, chúng ta đi!” Ngốc Tử đỡ thật chặt Đại Tráng đáp.

Gian chính giữa có lẽ dài mười mấy thước, hơn nữa rất rộng rãi. Đi tới phía cuối, trên động có mấy cái thạch bích, vì mùa đông, thực vật đều khô héo, ánh mặt trời trong khe hở lọt xuống, thế nên trong động rất khô ráo, Đại Tráng hài lòng gật đầu.

“Đại Tráng, người đứng yên coi!” Ngốc Tử buông Đại Tráng ra, dặn dò một câu, tiến lên dùng sức đẩy mấy cái lên vách động, quay đầu thất vọng nói: “Không thể từ đây đi ra ngoài!”

“Không có vấn đề gì, chúng ta qua bên kia nhìn!” Đại Tráng vừa cười vừa nói, trong lòng bởi vì tìm được một chỗ tốt, thả lỏng không ít, liền đau đớn trên thân thể cũng bởi vậy mà giảm bớt rất nhiều.

Bên kia sơn động có lẽ ánh sáng tương đối yếu, Đại Tráng và Ngốc Tử men theo tiếng nước đi chừng năm thước liền nhìn thấy một cái hồ nhỏ. Đại Tráng ngồi xuống nhìn kỹ một chút, trong nước không ngừng có những vòng nước xoáy, có thể nhìn ra nơi này là một dòng nước ngầm. Dòng nước chảy từ tảng đá trong mặt đất để ra một khe hở, sau đó nước từ trong khe đá chảy đến bên cạnh sơn động này, cuối cùng ngấm ra ngoài...

Đại Tráng cũng không nhịn được nữa phá lên cười.

“Đại Tráng, Đại Tráng người làm sao vậy...” Ngốc Tử vô cùng lo lắng gọi vài tiếng.

“Ừ, không có gì, chúng ta nhanh nghĩ cách đi ra ngoài thôi!” Đại Tráng nhẹ nhàng nói.

“Đại Tráng, chúng ta ở trong núi này quanh quẩn mấy ngày nay, người chính là muốn tìm sơn động như vậy đúng không?” Ngốc Tử cố chấp hỏi.

Đại Tráng suy nghĩ một chút, Ngốc Tử cũng là một người kín miệng, nói với hắn cũng không có gì...

“Ta không phải nói người không nên bán lương thực sao! Bây giờ tìm sơn động cũng là vì cái này, người nghe một chút cũng được, sau này có thể phải đánh giặc, chúng ta phải tìm một chỗ giấu lương thực của mình, còn có nếu như... Chúng ta đều có thể phải ẩn nấp...” Đại Tráng thấp giọng nói.

Ngốc Tử gật đầu, ý bảo mình hiểu được.

Đại Tráng nghi ngờ nhìn Ngốc Tử, phản ứng này cũng bình tĩnh quá đi...

“Không nên tùy tiện nói ra ngoài nha!” Đại Tráng không yên lòng dặn.

“Được, ta đã biết!” Ngốc Tử lưu loát đáp.

“Người có hiểu ý vừa rồi ta nói gì không?” Đại Tráng không nhịn được hỏi.

“Hiểu được, sắp đánh nhau, chúng ta phải đem lương thực giấu đi, bản thân cũng phải ẩn nấp!” Ngốc Tử lập lại một lần.

Đại Tráng nghi hoặc nhìn sắc mặt bình tĩnh của Ngốc Tử, rất hoài nghi có phải đứa nhỏ này không hiểu cái gì là chiến tranh không...

“Được rồi, chúng ta mau nghĩ cách đi!” Đại Tráng bắt đầu nói.

Ngốc Tử đi quanh hồ một vòng, kéo mấy cây khô để thử độ bền.

Đại Tráng ngẩng đầu nhìn, chỗ này sâu chừng ba thước, hiện tại cổ thân thể này cao độ một thước hai, Ngốc Tử cũng khoảng một thước hai...

“Qua đây, đạp lên cái này!” Đại Tráng ngồi xổm xuống mấy cây khô chính giữa, vỗ vai nói.

Ngốc Tử mắt sáng lên, buông ra cây khô, dựa vào Đại Tráng ngồi chồm hổm: “Để ta!”

Đại Tráng nhìn Ngốc Tử, đứng lên: “Lại bên này một chút đi!”

Ngốc Tử cố hết sức đẩy Đại Tráng lên, hai mặt đỏ bừng: “Nhanh, nhanh lên một chút!”

Đại Tráng cắn răng, hai tay nắm lấy sợi dây từ cổ khô, chịu đựng đau nhức đến tê tâm trên tay, cánh tay cố sức, dưới chân tìm một đoạn gỗ nhỏ đạp một cái...

“Được rồi, A Đại, nắm lấy sợi dây đi lên nào!” Đại Tráng hướng phía dưới hô.

Sợi dây là do Đại Tráng đặc biệt mang tới, chính là để phòng ngừa, tìm một gốc cây to lớn, cột sợi dây chắc chắn xung quanh thân, đầu còn lại ném xuống phía dưới, Đại Tráng vẫn chưa yên tâm dùng hai tay cầm thật chặt sợi dây...

“Dạ, đã biết!” Ngốc Tử ở phía dưới kêu lên, sợi dây liền căng ra...

“Đi!” Đợi Ngốc Tử sau khi bò lên, Đại Tráng vừa thu lại sợi dây vừa nói.

Ngốc Tử nhìn thấy chút máu trên sợi dây, giật mình kêu lên: “Đại Tráng, tay người?”

“Đừng lo, trở về rồi nói tiếp!” Đại Tráng lắc đầu, thu gọn lại sợi dây, nhẹ giọng nói.

Ngốc Tử kéo lấy bàn tay huyết nhục mơ hồ của Đại Tráng qua, nước mắt liền tí tách rơi.

“Ai, ta thế nào trước đây lại không phát hiện ra người lại khóc nhè thế nha!” Đại Tráng có chút bất đắc dĩ khẽ cười, nói.

“Đại Tráng, thật là quá ngốc! Đại Tráng, Đại Tráng ngốc nhất...” Ngốc Tử nức nở nói, muốn bôi thuốc cho tay Đại Tráng, lại không biết nên làm thế nào, bởi vì trên vết thương đầy gai và cây cỏ...

“Được rồi, được rồi, chúng ta mau trở về, trở về hẵng trị thương...” Đại Tráng rút tay về, nhẹ giọng nói.

Sau khi ghi nhớ kĩ càng cảnh quan xung quanh, Đại Tráng cùng Ngốc Tử bắt đầu vội vã trở về.

“A Đại, nhớ thuộc đường đi nha, chúng ta lần sau còn phải trở lại!” Đại Tráng nói, rất sợ một mình nhớ sẽ nhớ lộn.

“Dạ, ta biết rồi, người cẩn thận dưới chân đi!” Ngốc Tử mắt hừng nhắc một câu.

“Được rồi, được rồi...” Đại Tráng nhìn Ngốc Tử trừng mình tới lòi trong mắt, thỏa hiệp đáp vài tiếng...

## 45. Chương 45: Chuẩn Bị!

Tuy rằng tìm được sơn động thích hợp, nhưng vì vết thương của Đại Tráng, Ngốc Tử sống chết cũng không chịu để trước lễ mừng năm mới tiếp tục lên núi. Cho nên Đại Tráng không thể không trở nên an phận, thành thành thật thật để qua năm sau lại tiếp tục chuẩn bị.

Bất luận thời điểm gì, lễ mừng năm mới cơ hồ đều giống nhau y như đúc. Mấy đứa nhỏ tất nhiên đều vui mừng, thế nhưng Đại Tráng cũng sẽ không thể nào vui lên được.

“Đại Tráng, lại phơi thóc sao!”

Bởi vì lễ mừng năm mới, cổng nhà đều luôn mở rộng, người tới có thể tùy tiện đi vào.

“Dì cả, năm mới tốt lành! Lúc trước thu hoạch bận quá, đều không có phoi nắn được!” Đại Tráng lễ phép chào, là người trong thôn đến thăm hỏi.

“Ha ha, tất cả mọi người đều giống nhau...”

Đại Tráng theo thường lệ tiếp đón người đến chúc tết bằng mấy chén nước trà, nói vài lời khách sáo.

“Được rồi, được rồi, Đại Tráng, cháu làm việc của cháu đi!”

“Người ngồi thêm một lát đi...” Đại Tráng tươi cười giữ lại nói.

“Không được, không được, còn phải đi nhà tiếp theo nữa...”

“Người đi thông thả, có rảnh lại đến chơi...” Đại Tráng kiên nhẫn tiễn người tới cổng.

Hiện tại chỉ cần là trời nắng, Đại Tráng liền đem từng bao từng bao lương thực ra phơi nắng, phơi đi phơi lại, thẳng cho đến khi hoàn toàn bảo đảm đã khô rồi mới thôi, như vậy mới có thể để tới vài năm cũng không sao.

Ngốc Tử lúc hai mươi lăm tháng chạp đã được Ngô lão thái gia cho người kêu về, bây giờ còn chưa trở lại. Vào sáng sớm mừng một năm mới liền vội vàng chạy tới cùng Đại Tráng chúc “Năm mới vui vẻ” lại đi tiếp. Đại Tráng tìm tới Ngô gia hỏi thăm vài lần, biết Ngốc Tử chính là trở về mừng năm mới, cũng không có chuyện ngoài ý muốn gì xảy ra, trong lòng liền nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm. Ngô gia sau khi ra riêng yên tĩnh rất nhiều. Ngoài dự kiến của mọi người chính là, dọn ra ngoài Ngô gia cư nhiên lại lại Ngô gia lão Nhị, mà không phải là hai người vợ luôn không hợp mắt nhau Ngô lão đại và Ngô lão tam. Hiện tại phòng mới của Ngô gia lão Nhị đã bắt đầu khởi công...

“Đại Tráng, tay ngươi ổn chưa? Đầu còn đau hay không?” Ngốc Tử vừa vào sân, liền nhìn thấy Đại Tráng đang cào thóc trong sân, liền vội vàng tiến lên đoạt lấy cây cào gỗ hỏi.

“Ta có mang bao tay mà, đừng lo...” Đại Tráng giơ lên một đôi bao tay thật dày bao lấy hai tay, cười nói.

Lúc trước sau khi mang theo hai tay đầy máu trở về, bỏ vài ngày dọn sạch sẽ mấy cái gai trên miệng vết thương, chờ lúc miệng vết thương không còn chảy máu, mới dùng một miếng vải đã nấu qua bằng nước sôi băng lại, rồi mang theo bao tay mới được dùng thìa ăn cơm, khiến cho hai đứa nhỏ sinh đôi đang trong thời kì dùng thìa ăn cơm cùng Tam Nụ Nhi ở trên bàn cơm kì quái nhìn đại ca của chúng đến vài ngày...

“Người chỉ biết nói chúng ta thôi, đến mình thì không chú ý gì...” Ngốc Tử lưu loát san thóc, miệng thấp giọng nói thầm.

Đại Tráng bất đắc dĩ nở nụ cười, thay đổi đề tài hỏi: “Hôm nay sao lại rảnh đến đây?”

“Họ hàng trong nhà đã chúc tết xong, hôm nay buổi tối ta sẽ không cần trở về!” Ngốc Tử cao hứng nói.

“Ừ, cũng vừa lúc, qua vài ngày nữa chúng ta lên núi xem một chút đi!” Đại Tráng cũng cao hứng nói.

“Không được, phải chờ người dưỡng tốt thân thể đã!” Ngốc Tử trừng mắt với Đại Tráng nói.

“Đã không có gì rồi!” Đại Tráng có chút không kiên nhẫn nói.

“Vậy người như thế nào đến đi xe cũng bị say!” Ngốc Tử trừng mắt với Đại Tráng nói.

Khí thể muốn bật lại của Đại Tráng liền tiêu thất, lần trước rơi xuống hố quả thật khiến cho thân thể suy yếu, khiến cho trước mắt biến thành một màu đen. Đầu choáng váng cùng thân mình vô lực có liên quan rất lớn với nhau. Lúc chân đi đến chỗ trống không, Đại Tráng trong tay cũng cầm gậy kỳ thật còn đứng được... Đại Tráng đến bây giờ còn hối hận, vì Đại Tráng không cẩn thận tự mình nói ra.

“Thật sự mà, một đám nhóc trưởng thành đều lợi hại như vậy...” Đại Tráng hạ hai vai, nhỏ giọng nói thầm.

Ngốc Tử làm bộ như không nghe thấy, động tác trên tay càng ngày càng nhanh.

Mặc kệ nói như thế nào, thân thể vẫn là quan trọng hơn. Đại Tráng định ra một kế hoạch đơn giản, bắt đầu từ từ điều trị cho thân thể của mình. Chính là trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể cải thiện thân thể suy yếu, nhưng có một số việc chỉ sợ đợi chờ cũng không được.

Tới hai mươi mấy tháng giêng, Đại Tráng rốt cuộc ngốc người không chịu được, tự mình thu thập đồ đạc đi lên núi. Lúc này Nhị Tráng cũng không đến trường, hơn nữa ban đầu Đại Tráng cũng không tính để cho Đại Tráng đi. Cho nên cuối cùng, Ngốc Tử, Nhị Tráng, Đại Nụ Nhi tuy rằng đồng ý để Đại Tráng đi lên núi, lại để Ngốc Tử, Nhị Tráng hai người cùng đi.

“Hiện giờ người đi cũng không tốt, chúng ta còn phải gặt người ngoài một chút!” Đại Tráng kiên nhẫn giải thích nói.

“Đã nói chúng ta chỉ đi đồn củi là được mà!” Nhị Tráng vừa mang theo trang bị, vừa thuận miệng đề nghị.

“Được, được!” Ngốc Tử liên tục gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Lúc lễ mừng năm mới Đại Tráng đã cùng Nhị Tráng bàn về chuyện không cần đến trường, đi ra ngoài du lịch. Nhị Tráng suy nghĩ gần nửa ngày cũng đáp ứng. Theo kế hoạch là sau khi kết thúc xuân vụ thì xuất phát, trước thu hoạch vụ thu liền trở về, có thể đi bao xa thì đi... Đại Tráng còn cùng Nhị Tráng nói sẽ cho hắn ít tiền, cái khác cứ để cho Nhị Tráng tự mình nghĩ, kế hoạch đi của mình, chỉ cho Nhị Tráng tấm bản vẽ bản đồ đơn giản...

Trời vừa sáng, ba người liền xuất phát, đi khoảng hai canh giờ mới đến chỗ cần đến, Đại Tráng cẩn thận quan sát hoàn cảnh xung quanh sơn động, trong lòng từ từ nghĩ cách...

...

Đông qua xuân đến, đảo mắt đã ba năm trôi qua. Sau vài lần Nhị Tráng đi du lịch về, đã không còn cái xúc động của đứa nhóc. Đại Tráng biết Nhị Tráng từ nhỏ đã nghĩ cách kiếm thật nhiều tiền, còn thường xuyên liên miện nhắc, cho nên lúc trước biết có thể đi học chỗ thầy giáo mới cao hứng như vậy. Bởi vì hắn ở trên thôn trấn thấy chương quây trong cửa hàng đều phải viết sổ sách, nhưng mà, hai năm trước đối với Nhị Tráng thì đã không có nói tới ước mơ kia rồi, Đại Tráng từng trêu ghẹo hàm ý hắn vài câu, nhưng cũng không có tin tức gì hữu dụng. Quên đi, tóm lại mình cứ ngằm mắt nhắm mắt mở, chờ về sau hắn thành gia lập nghiệp, muốn làm cái gì, cũng không phải chuyện mình quan tâm được...

Triệu Tử Dương vài năm đã cao hơn rất nhiều, bình thường thanh niên rất ít phát dục, thế nhưng Triệu Tử Dương hiển nhiên là ngoại lệ. Con trai mười bốn tuổi đã bắt đầu trưởng thành, Đại Tráng có đôi khi cùng Triệu Tử Dương đứng chung một chỗ, buồn bực phát hiện mình muốn nói chuyện cùng hắn cũng phải ngửa đầu. Hơn nữa chỉ có thể nhìn đến hầu kết cùng cằm của Triệu Tử Dương, bởi vì Triệu Tử Dương so với bản thân mình còn cao hơn một cái đầu. Từ vài năm trước, Triệu Tử Dương đã bắt đầu trở nên buồn rầu, Đại Tráng trộm hỏi hai sự phụ của Triệu Tử Dương vài lần, cũng không biết rõ nguyên nhân, chỉ có thể lúc ở cùng Triệu Tử Dương, cố gắng làm cho Triệu Tử Dương trở nên vui vẻ...

Ngốc Tử cũng là một đứa to con, trên người bởi vì làm việc đồng áng mà vai u thịt bắp, khí lực so với người trưởng thành trong thôn cũng chưa chắc bằng. Mấy năm nay, Ngốc Tử bởi vì vẫn ở tại nhà Đại Tráng, cho dù Đại Tráng năm nay mới mười ba tuổi, Ngốc Tử thậm chí còn chưa đầy mười ba tuổi, trong thôn đã bắt đầu lưu truyền lời đồn. Đương nhiên cũng có người tốt bụng giáp mặt trêu ghẹo Đại Tráng, nhân tiện nhắc nhở Đại Tráng rõ ràng. Đối với việc này Đại Tráng có chút dở khóc dở cười. Thế nhưng Ngốc Tử không có để ý là tốt rồi. Ngốc Tử cùng Đại Tráng ở cùng một chỗ, ở một số mặt cũng rất cố chấp khiến cho người khác không có biện pháp gì. Tỷ như việc nặng đồng án, từ sau lần sơ suất của Đại Tráng ở trong núi, hằng năm việc thu hoạch mùa vụ đều mời người hỗ trợ, Ngốc Tử chưa bao giờ để Đại Tráng đụng vào, mặc kệ gấp gáp tới đâu... Kỳ thật, ngay cả bản thân Đại Tráng cũng không phát hiện ra, mặt cố chấp của Ngốc Tử đều liên quan đến Đại Tráng...

Đám nhỏ Đại Nộ Nhi hiện giờ đã có thể tự chăm sóc chính mình, tạm thời cũng không phải quan tâm, đương nhiên nếu lớn một chút thì không chắc...

Đại Tráng lắc lắc đầu, đem đồ đạc đặt qua một bên. Hiện giờ quan trọng nhất chính là thảm họa chiến tranh vô cùng cấp bách. Vài năm nay, giá lương thực hàng năm đều tăng lên, khiến cho mấy thôn dân ít có tin tức đều tính rồi tính, lấy lương thực đổi thành tiền bạc. Đại Tráng từng có ý kín đáo đề cập cảnh tỉnh, thế nhưng lão nhân được dân làng chọn là “cơ trí” không thêm để ý tới. Về phần gia đình đại bá, Đại Tráng cũng đã nói một lần, ngược lại bị đại bá mẩu thuyết giáo, khuyên Đại Tráng thừa dịp giá lương thực còn tốt, bán đi một ít. Cũng may là đại bá mẩu tuy tham tiền một chút, nhưng đối với người trong nhà rất tốt, không giống như mấy người khác trong thôn tình nguyện chịu đói cũng muốn thêm chút tiền bạc, một đại gia đình đồ ăn vẫn giữ chừng mực. Thế nhưng, một chút lương thực này đối với mấy năm binh tai liên tục trước mắt, căn bản không tính là gì...

Vài năm nay Đại Tráng cùng mấy người trong thôn đều như nhau, phàm đất vườn đều là trồng lương thực, tuyệt đối không có loại khác, chỉ chứa một mảnh dốc nhỏ trồng bông. Sau vụ mùa thu hoạch năm nay, Đại

Tráng cũng bắt đầu trộm đem lương thực vài năm nay đã phơi nắng giấu trong sơn động. Hiện tại ngay cả thôn nhỏ trong núi mọi người cũng đã bắt đầu bàn bạc về gia đình nào đó có đứa con đi làm đại tướng quân, thỉnh thoảng cũng có mấy người trong thôn từ thành lớn trở về nói về việc sắp đánh giặc. Đáng tiếc là điều này chỉ khiến cho một số ít hộ cân nhắc biết nhìn xa trông rộng cảnh giác. Tỷ như Ngô gia, tuy rằng Ngô lão thái gia đã lâm bệnh chết một năm trước, nhưng mà Ngô gia mấy năm làm địa chủ cũng không phải là vô ích. Ba huynh đệ Ngô gia đều bắt đầu có ý thức ngừng lại hoặc giảm bớt bán lương thực, còn gọi Ngốc Tử về nhắc nhở vài câu...

Đại Tráng đem mấy loại thảo dược thu thập trên núi những năm nay, chỉ chứa một số ít ở nhà, còn lại đều chuẩn bị đem lên sơn động. Ngưu đại phu hai năm trước lên núi hái thuốc không cẩn thận bị ngã, sau khi trở về không bao lâu liền buông tay ra đi. Đại Tráng theo lễ học trò, cùng tiểu đồ đệ trầm mặc ít lời của Ngưu đại phu cùng nhau tiễn Ngưu đại phu những ngày cuối cùng. Lại bỏ tiền bạc giúp Ngưu đại phu hạ tang. Hiện giờ trong thôn có người nào như đầu nóng sốt đều đã thành thói quen tìm tiểu đồ đệ của Ngưu đại phu. Đại Tráng thỉnh thoảng cũng kêu đứa nhỏ kia cùng đi tìm thảo dược. Đứa nhỏ kia nói không nhiều lắm, ở trên núi tìm thảo dược hoặc là ăn những thứ bắt được nhờ nhanh tay nhanh chân, theo đánh giá của Đại Tráng cho dù đến lúc đó không có lương thực, dựa vào bản lĩnh này của đứa nhỏ cũng sẽ không đói chết...

Sơn động dưới sự cải tạo của Đại Tráng càng thêm bí mật. Đại Tráng ở cửa vào động làm một cái hàng rào bằng tre khô rắn chắc che chắn, sau đó phủ xung quanh mấy dây thực vật. Ngoài ra Đại Tráng còn để cho Ngốc Tử thử nghiệm đứng ở phía dưới không ngừng xóc hàng rào rất nhiều lần, thẳng đến khi bên ngoài bị cây cỏ hoàn toàn che khuất nhìn không ra được manh mối mới yên lòng. Cho dù mặt trên phi ngựa cũng không thể lún. Hai việc này liên mỗi một năm Đại Tráng đều dành thời gian chuẩn bị kĩ càng. Việc bên cạnh hang động có một cái suối nhỏ càng làm cho Đại Tráng đau đầu. Nếu muốn ở trên đá đục một cái hố đi ra cũng không hề dễ dàng, Đại Tráng mang theo Ngốc Tử cùng Nhị Tráng phải mất một năm mới có thể làm cho nước mở rộng ra một tí. Cuối cùng, Đại Tráng không thể không ở bên ngoài sơn động tìm một chỗ không phải đá đào một cái hố to. Thả một cái bình gốm ở bên trong, sau đó dùng ống trúc đem nước dẫn tới, khi muốn dùng nước chỉ có thể cong lưng từ trong sơn động đi ra, lấy chậu nhỏ múc...

“Chúng ta ngày mai lên trấn một chuyến, mua thêm một vài thứ trở về, thuận tiện tìm hiểu chút tin tức!” Đại Tráng vừa nhóm lửa, vừa nói với Nhị Tráng và Ngốc Tử.

“Dạ!” Ngốc Tử không chút suy nghĩ đáp.

Nhị Tráng chần chờ một chút, hỏi: “Đại ca, đến lúc đó con lừa nhà chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Bán hoặc là giết chết, không có cách khác!” Đại Tráng đầu cũng ngẩng lên, đáp.

Nhị Tráng cắn môi, cuối cùng vẫn không nói gì thêm.

Con lừa kia đã nuôi vài năm, thân hình cũng khá cường tráng, hơn nữa mấy đứa nhỏ đều rất thích dắt con lừa ra ngoài, bởi vì có thể trước mấy đứa nhỏ trong thôn khoe một tí, hơn nữa cưỡi lừa cũng là một thú vui khiến tụi nhỏ vui vẻ...

Đại Tráng năm nay nuôi hai đầu heo, cũng không tính bán, đến lúc đó trong nhà vật còn sống đều phải

giết làm lương thực dự trữ. Mấy chục con gà lớn nhỏ cùng sáu con mẹ đang ấp trứng đều dễ tính, chính là con lừa lúc trước bệnh tật thì không dễ tìm cách. Bất luận là bán nó hay thả, khẳng định đều sống không được, còn đem con lừa đưa lên núi giấu cũng không có khả năng...

Mấy ngày nay tối nào, Đại Tráng cùng Ngốc Tử, Nhị Tráng một tổ hai người mỗi ngày thay phiên nhau đưa lương thực lên núi, cho nên ba người phía dưới mắt đều có quầng thâm. May mắn ngọn núi này không ai đi qua nên thực vật rất tươi tốt, hơn nữa ba người mỗi lần đều không đi cùng nhau cho nên còn chưa có người phát hiện dấu vết. Phòng mấy đứa nhỏ đi ra ngoài nói lung tung, Đại Tráng chỉ đem chuyện này nói cùng Đại Nụ Nhi, mấy đứa nhỏ kia cho đến giờ cũng không biết gì...

Đại Nụ Nhi hiện giờ chính là đang gấp gấp làm chăn bông còn có túi ngủ Đại Tráng đã dạy nàng. Cái này là để phòng ngừa vạn nhất, nếu không dùng cái sơn động kia đương nhiên là tốt nhất!

Đi lên thôn trấn cũng xuất phát lúc trời vừa sáng. Hiện giờ Đại Tráng đã không muốn dắt theo mấy đứa nhỏ. Đại Nụ Nhi bị Đại Tráng và Nhị Tráng làm cho khấn trương, mỗi lần một người ở lại trong nhà, cơ hồ ngay cả có người gõ cửa cũng không dám ra nhìn. Đại Tráng đành phải để Nhị Tráng cũng ở lại trong nhà, chỉ dẫn theo Ngốc Tử đi lên trấn.

“Triệu Tử Dương, người rốt cuộc là bị làm sao?” Đại Tráng nhìn thấy Triệu Tử Dương có chút hấp tấp, rất cục nhen không được hỏi.

Cho đến này, Đại Tráng cùng Triệu Tử Dương quen nhau, đều chính là cùng nhau chơi đùa hay nói những vấn đề không liên quan đến việc lớn, Đại Tráng cơ hồ chưa bao giờ hỏi Triệu Tử Dương về việc riêng. Nhưng lần này việc có vẻ đặc biệt, thứ hai là Triệu Tử Dương thời gian khác thường quá lâu.

Triệu Tử Dương trầm mặc một chút, thấp giọng nói: “Cha ta năm trước có gửi đến một bức thư sau liền không có tin tức gì, cũng không gọi ta quay về nhà chínhh...”

Đại Tráng cũng trở nên trầm mặc, đối với việc này, Đại Tráng cũng không hiểu.

“Mặc kệ nói như thế nào, người vẫn nên chuẩn bị sẵn sàng trước đi!” Đại Tráng vỗ vỗ vai Triệu Tử Dương nói.

## 46. Chương 46: Giết Người!

Thế cục ngày càng khấn trương, mấy cửa hàng tốt nhất trên trấn bị vây bán đã không còn tiếp tục kinh doanh. Rất nhiều đồ này nọ ở trên trấn đã bắt đầu khó mua được. Cho nên có một ít người bán hàng rong tới bán trong thôn. Bình thường kì thật cũng có một số người bán hàng rong tới bán ở Liễu Thụ thôn. Đại Tráng thường cũng sẽ không ngăn Đại Nụ Nhi dùng tiền của mình mua mấy miếng đường hay đồ đặc này nọ cho mấy đứa nhỏ. Thế nhưng hiện giờ mấy người bán hàng rong đã trở nên vô cùng quan trọng, bọn họ đem theo một lượng lớn diêm, đường tán cùng nhu yếu phẩm cho cuộc sống thuộc dạng chất lượng kém đem đến nơi này, bán với giá cao cho người trong thôn...

Đại Tráng mỗi lần đều lẫn trong đám người mua một ít, để không khiến cho người trong thôn nghi ngờ, đồng thời cũng có thể nghe được một chút tin tức từ nhóm hàng rong đến từ nơi xa.

Dựa vào tin tức tìm hiểu ở trên trấn cùng với những lời đồn đại, Đại Tráng suy đoán, có lẽ địa phương nhỏ này may mắn cách tâm chiến tranh khá xa, thế nhưng không ổn chính là nơi này chính là con đường huyết mạch của quân đội.

Năm nay vào đầu xuân chợt nghe phía Nam đã muốn khai chiến, trước đó vài ngày, một đội quân mã đi ngang qua Liễu Thụ Thôn, đường đi tất nhiên là không thể nào đủ để một chiếc xe bò chở lương thảo của một đội quân mã. Nhà Đại Tráng có một miếng đất, có lẽ khoảng nửa mẫu ruộng, nằm sát đường đi, sau khi quân binh đi qua, Đại Tráng có ra nhìn một chút, hơn một nửa ruộng ngô dường như không dư một cây, có cây bị dẫm nát, có lẽ là bị ngựa đạp, có cây bị chặt đứt, trong thôn có không ít nhà phải đi trồng lại, Đại Tráng kiểm lại số cây ngô còn thừa để cho lừa ăn, để không đám đất hoang đó.

“Các em nghe rõ, con dao nhỏ này không được để xa người, giấu ở nơi nào trên người để có thể dễ dàng cầm lấy, đặc biệt em, Đại Nụ Nhi, không được để dao đặt dưới gối, khi ngủ cũng phải mang trên người, bất luận là ai tới gõ cửa cũng không được tự tiện mở.” Đại Tráng lặp lại nhiều lần dặn mấy đứa bé.

Con dao nhỏ này là do Đại Tráng không tiếc giá cao lên trên trấn tìm thợ rèn, tổng cộng có bốn cái, Đại Tráng một cái, Nhị Tráng, Đại Nụ Nhi, Nhị Nụ Nhi mỗi người một cái. Về phần Ngốc Tử, Đại Tráng đặc biệt làm cho hắn một cái thất lưng, để cho hắn dắt dao phay trên người, lúc dùng đến dao phay chỉ cần lấy ra.

“Em, em đã biết!” Đại Nụ Nhi có chút sợ sệt nói.

“Không phải sợ, có đại ca, nhị ca cùng A Đại ca ở đây!” Đại Tráng bế Đại Nụ Nhi lên, nhẹ giọng an ủi.

Ngô lão đại từng kêu Ngốc Tử về ở, nhưng Đại Tráng cự tuyệt, cho đến lúc này Ngô gia cũng không nhất định an toàn, hơn nữa y để cho Ngốc Tử ở trong nhà là có sắp đặt...

Hiện giờ đã có một ít lưu dân đi qua nơi này, đối với đất thu hoạch, bọn lưu dân so với bọn quan binh còn ác liệt hơn. Một đường bọn họ đi qua đều ăn hết những thứ trên đường, đất hoa màu đều bị bọn chúng đạp hư không ít. Trai tráng trong thôn cũng không thể không thành lập một nhóm tuần tra trong mấy khu đất vườn gần đó, nhưng những khu đất vườn xa hơn một chút thì không có biện pháp. Không ai dám một mình chống lại bọn lưu dân, mấy hộ trong thôn lân cận chính là bởi vì trên ruộng cùng bọn lưu dân nói rõ đúng sai đã xảy ra xung đột, kết quả bị đánh chết. Bọn lưu dân này đều trở nên mất lý trí, những người thôn dân lâu năm sống an nhàn căn bản không phải là đối thủ của bọn họ.

Vài năm nay, Đại Tráng vẫn để cho bọn nhỏ rèn luyện thân thể nhiều một chút, đặc biệt là chạy bộ. Hiện giờ mấy đứa nhỏ luận về mặt tốc độ hay sức chịu đựng đều lợi hại hơn so với đám người cùng tuổi. Ngoại trừ Tứ Tráng, vài năm nay dưới sự rèn luyện cũng chỉ khiến cho Tứ Tráng khỏe mạnh một chút, lượng vận động lớn hơn người một chút, Tứ Tráng liền ho khan không ngừng, không thở nổi, Đại Tráng chỉ có thể để Ngốc Tử đảm nhiệm việc luyện tập của Tứ Tráng.

Trong thôn tổ chức tuần tra, Đại Tráng cùng Ngốc Tử cũng phải đi.

“Gặp được cái gì nguy hiểm, cũng đừng có quản, lương thực của chúng ta đủ, người phải nhớ rõ chạy hết tốc độ nghe không?” Đại Tráng lo lắng kéo Ngốc Tử trước khi ra ngoài nói.

“Dạ.” Ngốc Tử đáp, lấy tay xoa xoa lông mày đang nhăn của Đại Tráng.

Lông mày đang nhăn trên mặt của Đại Tráng liền thả lỏng, hướng Ngốc Tử mỉm cười.

Ngốc Tử lúc này mới đi ra ngoài.

Đại Tráng đóng chặt cổng, trở lại nhà chính, đóng cửa phòng lại, chỉ chừa một cái cửa sổ để có thể quan sát tình hình bên ngoài.

Rất nhanh, nhóm binh mã thứ hai đã đến đây, tiếng chiêng báo tuần tra trong thôn vừa lúc đánh lên, mấy đứa nhỏ can đảm phụ trách đàm phán với đám quan binh, hi vọng bọn họ không cần dẫm lên đất ruộng. Người trong thôn đã đem bán gần năm phần lương thực, sáu tháng cuối của năm nay cùng sang năm đều phải trông cậy vào vụ này.

“Dám to gan làm lỡ việc quân tình, giết!” Một người trung niên ngồi trên con ngựa trắng lạnh như băng nói, đồng thời dùng ánh mắt quét một đám người khác đứng ở nơi xa.

Vây quanh trung niên kia là mấy người trẻ tuổi, không chút do dự rút ra trường đao bổ tới.

Đại Tráng tránh ở đằng sau đám người, theo khe hở nhìn thấy ánh mắt như rắn rết nhiễm màu máu tươi của trung niên kia, nghe thấy những tiếng hét thảm, cả người như nằm trong nước đá, không tự chủ được run rẩy.

Còn có một hai đứa nhỏ thấy thế, vừa hét lên vừa chạy.

“Bắn tên!” Tên trung niên kia đưa tay, cao giọng hét.

“Mọi người chạy mau...” Đại Tráng nhin không được la lên.

Đám người tuần tra trong thôn bị sự việc trước mắt dọa cho ngây người lúc này mới phản ứng lại, đều vừa hô to vừa chạy lung tung hướng vào thôn.

Đại Tráng không dám rời khỏi đám người, như vậy chỉ có thể trở thành bia ngắm, phía sau không ngừng có người hét thảm ngã xuống, còn có một số tiếng la hét của những người không quen hay có quen.

Một mũi tên xẹt qua đầu Đại Tráng, Đại Tráng không dám quay đầu lại, ánh mắt chăm chú hướng về nơi không xa trong thôn, nhanh, rất nhanh, phải ngay lập tức... Đại Tráng nằm thấp xuống, tránh mũi tên hướng về phía mấy nhà trong thôn, nhanh chân lên vào, nhờ phòng ốc che dấu, sau đó vội vàng hướng chạy nhà mình.

Đại Tráng nấp ở một căn phòng nhỏ nhìn ra ngoài, tựa hồ vào thôn, bọn quan binh sẽ không có bắn tên. May mắn bọn họ còn không lớn gan giết cả thôn... Đại Tráng nghĩ đến tình huống xấu nhất, nhịn không được rùng mình.

“Mở cửa nhanh, A Đại, là ta...” Đại Tráng vội vàng đứng ở ngoài cửa kêu lên.

Cửa nhà lập tức liền mở, mấy đứa nhỏ đều chạy ra.

“Mau đi vào hết, nhanh đi vào!” Đại Tráng vội tiến vào sân, nhìn hai bên một chút, nhanh chóng đóng lại cổng.

“Đại ca, trên mặt người có máu!” Đại Nộ Nhi run run nói.

Đại Tráng lấy tay lau một chút, thấp giọng nói, “Không có việc gì, không phải của ta!”

“Ta đi mang nước tới!” Ngốc Tử đứng lên nói.

“Đợi một lát, hiện giờ không cần đi ra ngoài!” Đại Tráng nhẹ giọng nói.

“Chúng em nghe thấy tiếng hét, đại ca, bên ngoài làm sao vậy?” Nhị Tráng sốt ruột hỏi.

Đại Tráng chần chờ một chút, ngắn gọn nói: “Chúng ta cùng đám quan binh xảy ra xung đột, các em nhớ kỹ về sau nhìn thấy quan binh nhất định phải đi đường vòng!”

Mấy đứa nhỏ kia đều nghe lời gật gật đầu.

Đại Tráng qua khe hở trên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, trong chốc lát bên ngoài truyền đến tiếng khóc, xem ra người trong thôn đã biết chuyện vừa rồi...

Đại Tráng dọn dẹp lại căn phòng một chút, chính mình cùng Ngốc Tử nằm nghỉ trên đất, còn mấy đứa nhỏ ngủ trong phòng. Buổi tối, Đại Tráng suy nghĩ nếu như hiện giờ trốn lên núi, như vậy dễ làm người khác chú ý, nhưng mà...

Sáng sớm hôm sau, Đại Tráng vừa mới rời giường, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa.

Đại Tráng căng thẳng, Đại Nụ Nhi, Nhị Nụ Nhi đã tỉnh đều hoảng sợ nhìn về phía Đại Tráng.

“Đừng sợ, Nhị Tráng, người canh giữ trong phòng, A Đại, chúng ta đi nhìn xem!” Đại Tráng nhẹ giọng nói

“Ân, đại ca, các người phải cẩn thận!” Nhị Tráng giọng nói khẩn trương nói.

Đại Tráng gật gật đầu, sờ lấy đao nhỏ bên hông, mở ra cửa trước trong nhà nhìn ra bên ngoài.

“Đại Tráng, có ra không vậy? Đại Tráng...”

“Đến đây, đại bá, đại bá mẫu, các người đợi một lát!”

Nhìn thấy người đến là đại bá cùng đại bá mẫu, Đại Tráng thở dài nhẹ nhõm, hơi điều chỉnh sắc mặt, vừa đáp vừa bước nhanh tới.

Chờ hai người vào phòng, Đại Tráng vội vàng đóng lại cửa.

“Đại bá, đại bá mẫu, các người có chuyện gì?” Đại Tráng rót hai chén nước, nhẹ nhàng hỏi.

Đại bá mẫu dùng sức vỗ đại bá, ý bảo hắn nói chuyện.

“Kia, Đại Tráng, cái kia, lương thực năm nay của các cháu còn nhiều hay không?” Đại bá ấp úng hỏi.

Đại Tráng hiểu rõ, lắc lắc đầu nói: “Cũng không nhiều lắm, sau khi giá cả được có bán đi một ít!”

“Kia, kia, thôi quên đi!” Đại bá đứng lên tính đi ra bên ngoài.

Đại bá mẫu giữ chặt đại bá, quay đầu vội vàng nói với Đại Tráng: “Nhà các cháu còn có đủ hay không? Có thể trước đưa cho đại bá mẫu một chút sau khi thu hoạch sẽ trả cho các cháu...”

“Đại bá mẫu...” Đại Tráng có chút khó xử nói.

Đại Tráng không biết đại bá mẫu năm trước để lại nhiều hay ít đồ ăn, nhưng nói như thế nào chắc chắn ít nhất có thể ăn đến mùa vụ thu hoạch năm nay, hiện giờ cách mùa vụ thu hoạch còn khoảng hai tháng nữa, giờ liền mượn lương thực thì không thể nào nói nổi...

“Đại Tráng, các cháu tự chiều cô chính mình, vậy thôi, chúng ta về đây...” Đại bá túm lấy đại bá mẫu áp a ấp úng nói.

“Chờ một chút, lúc trước ta đã cho cháu mượn, mau đem mấy văn tiền chúng ta cho cháu mượn với một gói lương thực trả lại tất cả đi!” Đại bá mẫu kêu lớn.

Những thứ kia chính là lúc Đại Tráng vừa đến nơi đây, đại bá tặng cho bọn họ một bao lương thực cùng một ít đồ ăn...

Đại bá mặt lập tức đỏ lên, tựa hồ có chút không biết phải làm sao nhìn Đại Tráng cùng mấy đứa nhỏ trong phòng.

“Đại Tráng, cháu, cháu đừng nghe đại bá mẫu... ” Đại bá thấp giọng nói.

“Không sao cả, đại bá, nhà của chúng cháu còn có một chút lương thực, các người đi theo cháu!” Đại Tráng nhẹ giọng nói.

Ngốc Tử cùng Đại Tráng dẫn đại bá cùng đại bá mẫu đưa đến kho phòng, bên trong đại bộ phận lương thực đều được Đại Tráng dấu đi, hiện tại chỉ có bốn năm bao lương thực khác nhau.

“Đại bá, đại bá mẫu, một bao ngô này các người trước cứ mang về ăn đi, về sau không đủ thì tính tiếp!” Đại Tráng chỉ vào một bao ngô bên ngoài nói.

Đại bá mẫu liền lập tức tiến lên, hướng đại bá kêu: “Đứng ngốc làm gì, mau tới đây giúp nào!”

“Đại Tráng...” Đại bá muốn nói gì lại im.

Đại Tráng mỉm cười nhìn ông, chờ ông lên tiếng.

Đại bá cúi thấp đầu xuống, đi qua giúp đỡ đại bá mẫu.

“Đại Tráng, các người phải cẩn thận một chút!” Đại bá cuối cùng dặn dò một câu rồi cùng đại bá mẫu xách theo bao ngô rời khỏi.

Đại Tráng đóng lại cổng, nhìn bóng đại bá cùng đại bá mẫu rời khỏi, ánh mắt hơi lóe lên một chút.

“Đại ca!” Nhị Tráng đứng ở cửa nhà lo lắng kêu.

“Không có việc gì, chúng ta đi vào thôi!” Đại Tráng quay đầu thản nhiên nói.

Sự việc này tựa như nhạc đệm rất nhanh bị những chuyện phía sau che lấp. Lưu dân bắt đầu tăng nhiều, hơn nữa đều là lão nhân cùng mấy đứa nhỏ chiếm đa số, còn thanh niên hoặc là trốn tránh đánh giặc, hoặc

là tham gia quân đội chịu chết trên chiến trường hoặc phải đi tu bỏ chiến hào...

Đại Tráng cảm thấy được một điều may mắn duy nhất chính là mục đích của lưu dân không phải địa phương nhỏ này, bọn họ phần lớn là mang theo ý tưởng kiếm sống trong thành lớn... Một đường lưu dân đi qua, trên đường phàm là cái gì có thể ăn được đều bị cướp đi, đất vườn liền rất nhanh biến thành một cảnh hoang vu, còn có xảy ra mấy chuyện người vào thôn cướp bóc.

Đại Tráng sau khi nghe xong, dặn dò với mấy đứa nhỏ: “Nếu như có người xấu muốn lấy đồ đạc gì, không cần phải ngăn cản, đem lương thực cùng mấy thứ đó đều cho hắn, không cần để người bị thương là được rồi, biết không?”

“Dạ, đại ca, chúng em biết rồi, anh nói thiệt nhiều!” Tam Nữ Nhi giọng khinh thường, không khách khí nói.

Nhị Nữ Nhi năm nay 9 tuổi, Tam Nữ Nhi năm nay 7 tuổi, hai đứa bé sinh đôi năm nay hơn 5 tuổi, đều là lúc hiếu động. Hơn nửa thời gian trước đã có thói quen ở ngoài rèn luyện thân thể, gần đây mấy tháng buồn bực ở trong phòng, hơn nữa Đại Tráng lại không ngừng dặn dò nhiều lần chuyện này, mấy đứa nhỏ đều có chút không kiên nhẫn.

“Tam Nữ Nhi, không được nói chuyện với đại ca như vậy!” Nhị Tráng nghiêm túc quát lớn nói.

“Lê...” Tam Nữ Nhi hướng về phía Nhị Tráng làm mặt quỷ, mới không thèm sợ!

Đại Tráng vỗ vỗ vai Tam Nữ Nhi, để cho bé ngoan ngoãn một chút, cũng không nói thêm gì, trong nhà mấy đứa nhỏ rất biết nhìn sắc mặt người. Nếu bọn họ nhận thấy người thật sự bực mình liền lập tức thành thật, giống như Nhị Tráng hiện giờ căn bản không trấn áp được bọn nhỏ.

“Được rồi, mấy đứa lại đây ngồi, chúng ta cùng nhau chơi trò chơi!” Đại Tráng vẫy mấy đứa nhỏ nói.

Mấy đứa nhỏ đều cao hứng vây quanh, nghe Đại Tráng nói về trò chơi...

Hôm nay trong thôn lại tới một đám lưu dân, Đại Tráng kê sát cửa sổ quan sát, rất nhanh liền phát hiện những người này không thích hợp, đám lưu dân cư nhiên lại có ngựa, còn có trên lưng...

“Đại ca, đại ca, anh nhìn...” Tứ Tráng giơ tay chỉ với Đại Tráng.

“Suyt...” Đại Tráng quay lại dựng ngón trỏ trên môi.

Mấy đứa nhỏ đều thành thành thật thật an tĩnh lại, nhìn về phía Đại Tráng.

“Tất cả mọi người chú ý, có người xấu!” Đại Tráng ngoắc Ngốc Tử lại, hai người canh giữ ở cửa nhà chính.

Nhị Tráng tự động đi bên cạnh cửa sổ, Đại Nụ Nhi cùng Nhị Nụ Nhi vội vàng chạy vào phòng mấy đứa nhỏ.

“Nhị muội, Tam muội, các em coi em lớn cùng em nhỏ, ta đi giữ cửa!” Đại Nụ Nhi dừng cảm đứng lên nói.

“Dạ.” Hai đứa bé gái liên tục gật đầu, mỗi người ôm một đứa bé sinh đôi ngồi bên cạnh giường.

Đại Tráng có dặn dò với bọn họ ban ngày vạn lần không thể cởi giày với quần áo, như vậy khi gặp nguy hiểm, có thể chạy nhanh nhất, buổi tối ngủ, quần áo từng người và mấy đồ vật linh tinh cũng phải đặt ở chỗ dễ lấy, một khi có điều gì không thích hợp liền có thể cầm quần áo bỏ chạy. Hiện giờ Đại Tráng ngủ trong phòng bọn họ, cửa phòng là mở ở cửa nhà chính, trên cửa sổ đã được Đại Tráng dùng gỗ đóng đinh ngay ngắn, cho nên chỉ có thể đi vào từ cửa chính.

Đại Tráng từ cửa nhà chính nhìn ra bên ngoài, có một người đi tới, ở trước cổng ngừng lại, trong đó có hai người đang phá cổng, xông vào.

Đứng ở bên cạnh cửa sổ là Nhị Tráng còn cạnh cửa chính là Đại Nụ Nhi hiển nhiên cũng nghe được tiếng vang bên ngoài, thân mình không tự chủ được run rẩy.

“Mở cửa, nhanh mở cửa...” Hai người chân dùng sức đá vào tấm ván gỗ cổng, lớn tiếng quát tháo.

Đại Tráng đưa dấu hiệu cho Ngốc Tử, Nhị Tráng cùng Đại Nụ Nhi, từ từ mở ra then cửa.

“Các ngươi, các người là ai? Có chuyện gì?” Đại Tráng run rẩy hỏi.

Hai người ở trong phòng quét một vòng, trong đó có một người nhếch môi cười nói: “Chỉ có mấy đứa nhỏ thôi, ngươi tiếp đi!”

“Ha ha, ngươi biết cái mông gì” Một người khác ánh mắt ngừng trên người Đại Nụ Nhi, không đành lòng cười ha hả.

“Giống như trước kia, không cần chờ ta!” Người nói chuyện lúc trước trộm cười nói.

Một người khác đáp, đi đến phía con lừa đang đứng trong viện, cởi bỏ dây thừng, hùng hùng hổ hổ vội vàng dắt con lừa đi.

“Các ngươi làm cái gì vậy?” Đại Tráng cố tình kêu lên.

Ngốc Tử thấy thế cắn răng tính đi ra ngoài.

Người còn ở lại kia liền lập tức rút ra một cái đao to lóe ánh sáng, khiến cho Ngốc Tử lui trở về.

“Người muốn cái gì? Nhà chúng ta không có tiền, chỉ còn lại hai bao lương thực...” Đại Tráng lời kéo Ngốc Tử, nói.

“Hắc hắc...” Người nọ đắc ý cười, cầm lấy đao khiến cho Đại Tráng cùng Ngốc Tử đều lui lại, vào phòng.

Đại Tráng cố hết sức nuốt nước miếng, từ từ thối lui đến góc tường.

“Người lại đây!” Người nọ mê đắm nhìn Đại Nộ Nhi vài lần, một tay cầm lấy đao khiến cho Đại Tráng, Ngốc Tử cùng Nhị Tráng lui vào góc tường, một tay vẫy vẫy Đại Nộ Nhi.

Đại Nộ Nhi cả người run rẩy, dùng sức cắn răng, từ từ lại gần.

Đại Tráng ánh mắt tối sầm lại. Đại Nộ Nhi năm nay đã hơn 14 tuổi, tuy rằng căn bản còn chưa dậy thì, thế nhưng cũng có hình dáng của một đại cô nương, hơn nữa do ít ra ngoài phơi nắng, làn da so với mấy bé gái hàng xóm trắng nõn hơn. Ngày thường đều luôn có bộ dáng sợ hãi, Đại Tráng cả ngày ở cùng Đại Nộ Nhi đương nhiên là không biết, nhưng mấy đứa con trai còn đang trưởng thành đều thích ở trước mặt Đại Nộ Nhi, nếu không phải cố tình đùa dai thì chính là xum xoe khiến Đại Nộ Nhi chú ý...

“Hắc hắc, hí hí...” Trên mặt người nọ đã muốn lộ ra biểu tình say mê, miệng hơi hơi mở ra, có thể thấy được hàm răng vàng khè...

Đại Nộ Nhi sắc mặt trắng bệch, từng bước từng bước hướng qua.

“Nhanh chân lên!” Người nọ không kiên nhẫn thúc giục nói.

Nhị Tráng người khẽ động, Đại Tráng tay dùn g súc ngăn cản Nhị Tráng, hai mắt chú ý nhìn chằm chằm người nọ.

Đại Nộ Nhi sát lại gần, ngẩng đầu nhìn về phía Đại Tráng, đôi mắt hồng hồng, môi bị cắn đến trắng bệch, hai tay cầm lấy góc áo hơi hơi run rẩy.

Người nọ đưa tay sờ mặt Đại Nộ Nhi, Đại Nộ Nhi nghiêng đầu tránh né.

“Hắc, tiểu cô nương, dám trốn!” Người nọ hung ác kêu lên một tiếng, thân mình hơi nghiêng qua, bóp lấy hai má trắng nõn của Đại Nộ Nhi.

Chính là hiện giờ, Đại Tráng mạnh mẽ nghiêng qua, bắt lấy chuôi đao trong tay của người nọ, nghĩ muốn đoạt lấy đao.

“Thằng quỷ thôi tha!” Người nọ nhanh chóng phản ứng lại, vừa đẩy Đại Nựu Nhi, vừa giơ tay đánh lên đầu Đại Tráng.

Đại Tráng gạt gao ôm lấy tay hắn, cố gắng không chế được đao.

Ngốc Tử cùng Nhị Tráng đều lại hỗ trợ, nghĩ muốn đoạt lấy bả đao.

“Muốn chết hả!” Người nọ một cước đá bay Nhị Tráng ra ngoài, trở tay rút ra một cái đao nhỏ, hướng Đại Tráng cùng Ngốc Tử bổ tới.

“Mau tránh ra!” Đại Tráng cố gắng đẩy Ngốc Tử ra, giơ lấy một cánh tay bảo vệ mình.

“Đại Tráng!”

“Đại ca!”

Ngốc Tử cùng Nhị Tráng đồng thời kêu lên.

Đại Tráng dùng một bàn tay cầm lấy chuôi đao, người nọ tay cầm đao vừa chuyển, mắt thấy hắn sắp thoát ra tay mình, Đại Tráng liền nhanh trí vọt lên, dùng miệng cắn mạnh. Nếu để cho hắn tránh thoát, trong phòng mấy đứa nhỏ đều đừng nghĩ có thể sống.

“A...” Người nọ kêu lên thảm thiết một tiếng, đao “loảng xoảng” rơi xuống trên mặt đất, tay kia trở tay đánh lên mặt Đại Tráng.

Đại Tráng nghiêng đầu, tránh bị trúng vào mắt, sau đó chính là đau đớn.

Nhị Tráng cong lưng, đoạt đi cây đao, ôm trong ngực.

Người nọ hét lên một tiếng, hung ác giơ lên chủy thủ, hướng Nhị Tráng đâm.

Đại Tráng cắn răng lấy sức, cố gắng néo vào mình, bất chấp vết thương trên mặt cùng tay, từ bên cạnh, ôm lấy người nọ.

Người nọ hiển nhiên đã quen với mấy chuyện này, vừa dùng sức giãy dụa muốn thoát khỏi Đại Tráng, vừa dùng hai chân chặn Ngốc Tử cùng Nhị Tráng tránh để bọn họ lại đây.

Đứng ở phía sau Đại Nựu Nhi đột nhiên giơ lên một cái ghế dài, hét lên một tiếng, không đầu không đuôi đánh lên người nọ.

Ngốc Tử bối rối lấy ra dao phay, liều mạng chém đến.

“A...”

Máu tươi văng lên trên mặt Đại Tráng, dao phay của Ngốc Tử cắm trên vai người nọ.

Đại Tráng sợ đến run rẩy, ý thức đều bị quăng ra sau, lau một chút máu dính trên mặt, nhìn thấy thổ phỉ kia sau khi bị chém, dao găm bị đánh rơi trên mặt đất, vẫn chưa từ bỏ bỏ nhào về phía Nhị Tráng muốn đoạt lại đại đao.

“Nhị Tráng, cẩn thận!” Đại Tráng tiến lên hét to một tiếng.

“Nha—” Nhị Tráng nhắm mắt lại, giơ lên đao chém xuống.

Thổ phỉ kia kêu thảm một tiếng, từ từ ngã xuống mặt đất.

Đại Tráng không ngừng nuốt nước miếng mang theo vị máu tươi, qua một lúc lâu mới từ từ đi lại gần.

Thổ phỉ kia vẫn chưa chết, khó khăn phập phồng thở, hai mắt hung tợn trừng mắt nhìn Nhị Tráng.

Đại Tráng đụng đến con dao nhỏ bên hông, run rẩy lấy ra, run run rẩy rẩy liều mạng tới chỗ tên thổ phỉ cắt ngay vết hầu hần, sau đó ngã xuống, trước mặt một trận mơ hồ...

“Đại Tráng, Đại Tráng...”

“Đại ca, mặt của anh...”

Đại Tráng run rẩy một lúc lâu mới có thể khống chế đầu lưỡi của mình, run rẩy nói: “Không, đừng lo...”

“Đại muội, người lại đây chăm sóc đại ca!” Nhị Tráng trước hết trấn định, quay đầu nói với Đại Nựu Nhi còn đang khóc.

Đại Nựu Nhi đáp, tiếp theo đi vào phòng từ trong ấm lấy ra nước, trước cẩn thận lau lên mặt vết thương của Đại Tráng.

“Nhị Nụ Nhi, Tam Nụ Nhi, các em đi ra, lau nhà sạch sẽ vào, mau lên!” Nhị Tráng hướng vào trong phòng thấp giọng hô.

Nhị Nụ Nhi, Tam Nụ Nhi từ từ đi ra, trong mắt đều ngấn nước mắt.

“Không sợ, người xấu đã bị các ca ca xử lý!” Đại Tráng mạnh tay nhéo lấy đùi dưới mình, cố gắng bảo trì thanh tĩnh an ủi mấy đứa bé gái.

“A Đại ca ca, chúng ta đem cái này xử lý một chút!” Nói tới đây, thanh âm Nhị Tráng cũng trở nên run rẩy.

Ngốc Tử lên tiếng, tiến lên đem thái đao rút ra, tính dọn cỗ thi thể kia.

“Chờ một chút, các người đem vết máu lau khô đi đã. Trước đem thi thể cùng quần áo dính máu đều giấu ở dưới phòng bếp hết đi. Chú ý không được để máu rơi trên mặt đất!” Đại Tráng lên tinh thần dặn dò, mí mắt không ngừng muốn nhắm lại, đây là triệu chứng do mất máu.

Đại Nụ Nhi đã ở trên miệng vết thương bôi thuốc mỡ, cố gắng muốn cầm máu.

Cảm nhận của editor:

Edit chương này mình làm liên tục trong hai ngày vì tình huống quá kích thích, chương này cũng dài hơn các chương khác nữa.

Thấy thương Đại Tráng cực kì, thời buổi loạn lạc, cha mẹ không có, một đứa bé 15 tuổi gánh vác cả một gia đình thời bình đã khó, giờ còn là trong thời loạn. Hành động của Đại Tráng khi xuống tay giết luôn tên thổ phỉ có vẻ hơi tàn nhẫn nhưng đây là hành động bắt buộc phải làm để bảo toàn mạng sống cả gia đình.

Những chương sau cũng vật vã không kém, hành động của Đại Tráng cũng tàn nhẫn hơn cả chương này. Nhân vật chính trong truyện này không phải là THÁNH NHÂN ~

## 47. Chương 47: Dời Đi!

“Các em mau nhanh chóng thu dọn đồ đạc đi!” Đại Tráng gầm nhẹ chỉ huy mấy đứa nhỏ dọn đồ đạc.

Sắc trời đã muộn gần tối, may mắn chính là đám thổ phỉ xen lẫn trong đám lưu dân đã di sang thôn lân cận, tạm thời cũng chưa cho người trở về kiểm tra, đại khái là do tác dụng của lời tên thổ phỉ đã chết nói với đồng bọn của hắn.

Trong thôn cơ hồ mọi nhà đều bị cướp sạch, hiện giờ đều đóng chặt cửa sổ, có tiếng khóc than truyền đến, rất nhanh liền bị áp chế xuống, sợ gây chú ý với bọn thổ phỉ, lúc này lại thuận tiện cho bọn Đại Tráng.

Đại Tráng đem con ngựa của tên thổ phỉ thả ra ngoài, đại đao cùng dao găm đều được đưa lên trong sơn động dấu đi.

“Đi thôi, đi thôi, nhẹ chân, đừng nói chuyện, mau chạy!” Đại Tráng một lần lại một lần dặn dò, chịu đựng từng đợt chóng mặt, Nhị Tráng ở phía trước đỡ lấy còn Ngốc Tử thì chạy ở phía sau.

Ngốc Tử lưng công Tứ Tráng, trước ngực còn mang theo một cái giỏ không nhẹ.

Đại Nộ Nhi cùng Nhị Nộ Nhi chạy ở phía trước, trông coi Tam Nộ Nhi cùng Tam Tráng.

Rất nhanh, đoàn người liền biến mất trong núi.

Cẩn thận vạch ra hàng rào nguy trang, Ngốc Tử trước hết cột một cái dây thừng thả xuống, sau đó giúp đỡ mấy đứa nhỏ đi xuống, Nhị Tráng đỡ Đại Tráng ở cuối cùng.

“A Đại, đem dây thừng tháo xuống đi!” Đại Tráng nhẹ giọng nói.

“Người vào trước nghỉ ngơi đi, cái này ta biết rồi!” Ngốc Tử trầm giọng đáp.

Đại Nộ Nhi đã chạy vào sơn động trước, đem nệm mở ra.

Nhị Tráng đỡ lấy Đại Tráng nằm xuống, Đại Nộ Nhi kéo phần tay áo của Đại Tráng nhìn, miệng vết thương đã bị hở, máu từ đó rơm rớm chảy ra.

Đại Nộ Nhi không nói lời nào cắn môi mở ra thuốc mỡ một lần nữa bôi lên cho Đại Tráng.

“Nhị Nộ Nhi, em cùng A Đại đi tới miệng hang canh giữ, chú ý động tĩnh bên ngoài!” Đại Tráng thở mạnh mấy hơi, quay đầu nói với Nhị Nộ Nhi ngồi ở đối diện.

“Dạ!” Nhị Nộ Nhi nghe lời đi ra ngoài, cùng Ngốc Tử ngồi ở lối vào sơn động...

Qua mấy ngày, miệng vết thương của Đại Tráng đã đỡ rồi, liền tính về thôn xem xét tình hình.

“Một mình ta chịu trách nhiệm đi là được rồi!” Ngốc Tử ngăn ở cửa sơn động nói.

Đại Tráng lắc đầu, cổ thi thể ở dưới phòng bếp phải xử lý, còn phải xem xét tình huống bên ngoài, tóm lại là lo lắng...

“Nếu không em cùng A Đại ca ca trở về!” Nhị Tráng đi theo nói,

“Không nói nữa, ta cùng A Đại trở về, ngay mai trước trời tối sẽ trở về, các người thay phiên canh giữ phía dưới!” Đại Tráng nhìn mấy đứa bé liếc mắt một cái, rất nhanh nói: “Chúng ta khi trở về sẽ ra ám hiệu, ba tiếng gõ chậm, sau đó là ba tiếng gõ nhanh, các em cẩn thận nghe, ít nhất đến ba lần như vậy mới đem dây thừng quăng lên, còn những cái khác cũng không cần để ý, cho dù chúng ta bên ngoài kêu cũng không được, đã biết chưa?”

Nhị Tráng cùng Đại Nữ Nhi khấn trương gật gật đầu.

“Nhất định phải nhớ kỹ, cho dù nghe được tiếng ta cùng A Đại, không có ám hiệu cũng không được phát ra động tĩnh, không được mở ra hàng rào, cũng không được quăng dây thừng! Cái này vô cùng quan trọng!” Đại Tráng lo lắng dặn lại vài lần.

“Đại ca phải mau chở về!” Tam Nữ Nhi nước mắt lưng tròng nói.

“Được, Tam Nữ Nhi ngoan, đại ca trời gần sáng sẽ trở lại!” Đại Tráng sờ sờ đầu tóc có chút rối bù của Tam Nữ Nhi nói.

Đại Tráng cùng Ngốc Tử thừa dịp ban đêm trở về thôn. Trong thôn bây giờ vô cùng im ắng, thành linh có hai bóng đen nho nhỏ âm thầm xuất hiện. Đợi cho đến nhà mình liền thấy tường rào bên ngoài sân còn thế nhưng cổng thì đã biến mất.

Đại Tráng ngăn lại Ngốc Tử tính đi vào bên trong, tránh ở phía sau tường rào nhìn vào thăm dò, bên trong tối đen, cái gì cũng không nhìn thấy.

“Suýt” Đại Tráng nhẹ nhàng phát ra một tiếng, ra hiệu với Ngốc Tử.

Ngốc Tử gật gật đầu, gắt gao đi theo phía sau Đại Tráng, cúi thấp thắt lưng hướng trong phòng lần mò.

Chờ khi đến gần, Đại Tráng phát hiện trong phòng ngủ một đám lưu dân quần áo lam lũ, trong phòng tràn ngập một mùi hôi thối, mấy lưu dân tỉnh ngủ ngẩng đầu nhìn Đại Tráng cùng Ngốc Tử một cái, lại tiếp tục ngủ.

Đại Tráng thuận thực đi đến kho phòng, cửa đã bị mở ra, bên trong có một cỗ mùi khó ngửi, là mùi hay có ở mấy nơi mai táng thi thể, hơi gay mũi, xem ra đã có người đi qua, phỏng chừng phát hiện thi thể, liền trực tiếp đốt...

“Lại đây!” Đại Tráng tiến đến bên tai Ngốc Tử nói.

Trên mặt đất nằm lầy một đám đất chết lên quần áo, mặt mũi Ngốc Tử.

Trời còn chưa hoàn toàn sáng, người trong thôn liền bắt đầu dậy. Nhóm lưu dân không có biểu tình lưng đeo bọc nhỏ đi theo con đường hướng lên trấn. Đại Tráng lúi kéo Ngốc Tử ngồi ở góc tường, nhìn kỹ, mọi người cơ hồ cũng không nói chuyện, cư dân Liễu Thụ Thôn cũng còn không nhiều, có một số nhà nghe nói đã đi tìm thân thích nương tựa.

Đại Tráng dùng một nửa miếng bánh mì đưa cho một đứa nhỏ tính hỏi thăm liền biết được trong thôn đã vài lần bị cướp bóc, không chỉ có thổ phỉ, còn có lưu dân, đào binh. Hiện giờ mỗi ngày đều có người trong thôn đi tránh binh, nói sau đó sẽ có lương thực, không ít lưu dân cũng đi. Trong thôn cũng có không ít hộ đem bỏ con mình để đổi lấy nửa bao lương thực mốc meo cũ nát...

Đại Tráng hơi hơi nhú mồm, không nói gì.

“Người còn bánh mì phiến không?” Đứa nhỏ kia mút ngón tay lúc nãy cầm hai miếng bánh mì hỏi.

Hiện tại ba người đều ghé vào trong góc tường tránh đi, mọi người đi qua rất khó nhìn thấy bọn họ đang làm gì, đứa nhỏ kia cầm được miếng bánh mì liền bỏ vào miệng, rất sợ bị người khác đoạt đi.

Đại Tráng cố ý đem bao giấy dầu bánh mì lấy ra đưa cho đứa nhỏ kia xem, bên trong chỉ còn một ít vụn bánh: “Đã không còn!”

Đứa nhỏ kia vội vàng đem giấy dầu đoạt đi, vừa bỏ vào miệng, vừa chạy nhanh như thỏ.

“Chúng ta đổi chỗ khác nói tiếp!” Đại Tráng đưa mắt nhìn Ngốc Tử, hai người cùng nhau đứng lên cúi đầu ngồi ở một góc tường khác.

“Người có muốn đi coi cha mẹ người không?” Đại Tráng nhẹ giọng hỏi.

“Không cần, chúng ta...” Ngốc Tử còn chưa nói hết, một đám người đã chạy tới, đầu đàn là đứa nhỏ mới chạy đi vừa rồi.

“Là ở chỗ này, bọn họ có đồ ăn, là thật! Ta tận mắt thấy, giấy dầu kia cũng do bọn họ đưa...” Đứa nhỏ kia thở hổn hển vừa nói vừa chạy.

“Đi mau, đừng để bọn nó chạy!”

“Nhanh lên...” Một đoàn lưu dân vừa quát to vừa chạy lên.

“Đi, A Đại, chúng ta chạy nhanh lên!” Đại Tráng mặt trắng bệch, lời mạnh Ngốc Tử đứng lên, cúi đầu chạy thật nhanh lên núi.

Ngốc Tử liền đáp, phản ứng chạy lên phía trước Đại Tráng, kéo theo Đại Tráng chạy như gió ra khỏi thôn...

Trước đó Đại Tráng do dự lúc này có nên trốn hay không, ở trên trấn Triệu Tử Dương cũng thập phần gian nan.

Trên trấn tình huống ngày càng hỗn loạn, Triệu Tử Dương cùng Kim sư phụ, Lưu sư phụ đều cảm thấy được tuy rằng trong thành có thể sẽ càng an toàn hơn do đối với những người trong thành mà nói, nhóm người thống lĩnh tuyệt đối sẽ không cho phép lượng lớn lưu dân vào trong thành.

“Đại thiếu gia, chúng ta hiện giờ lên núi trốn mới là lựa chọn tốt nhất, hơn nữa trên núi cũng dễ dàng tìm được thức ăn!” Kim sư phụ trầm ổn nói.

Lương thực dự trữ lúc trước của Triệu Tử Dương đã bị đám lưu dân, thổ phỉ đoạt đi hết, hiện giờ ba người chỉ có thể dựa vào một ít bánh mật dẫu ở trong bếp chống đói.

“Được!” Triệu Tử Dương chần chờ một chút, gật đầu đáp ứng.

Ba người đơn giản thu thập một chút, một đường trốn trốn tránh tránh hướng phía Liễu Thụ thôn.

Triệu Tử Dương biết ở Liễu Thụ thôn có mấy ngọn núi lớn, nhưng lúc đó hắn chỉ ngồi xe lừa đến Liễu Thụ thôn một lần, đường đi thế nào kỳ thật cũng không nhớ kỹ, ba người chỉ có thể nhìn hướng núi, ước chừng đi khoảng nửa đêm cũng không thể tới chân núi.

Khi phía chân trời trắng bệch, Triệu Tử Dương liền cảm giác được phía sau có người đi theo.

Kim sư phụ hướng hắn lắc đầu, ý bảo không cần sợ hãi, dưới chân thông thả đi từng bước, đồng thời kéo kéo tay áo Lưu sư phụ, dùng ánh mắt ra hiệu.

Lưu sư phụ mắt khẽ nhú lại, gật đầu.

Chờ tới khúc ngoặt, ba người bắt đầu bạt mạng chạy.

Phía trước là một đám lưu dân, bọn họ im lặng đi về phía trước con đường, nhìn thấy ba người chạy tới cũng không tránh né, ngăn chặn phía trước.

Kim sư phụ đuổi tay, đem Triệu Tử Dương cùng Lưu sư phụ đứng ở phía sau mình, khẩn trương nhìn đám người phía trước.

Rất nhanh, một lưu dân sắc mặt không tốt lỗ mãng giữa đám lưu dân đi ra. Đám lưu dân còn lại không chớp mắt nhìn ba người Triệu Tử Dương đi qua, tiếp tục đi về phía trước.

Triệu Tử Dương khấn trương nuốt nước miếng, hai tay gắt gao cầm lấy bọc nhỏ, nơi đó có một chút bánh ngọt, vài cái quần áo cùng không ít vàng bạc.

Ba người một đường đi tới, tuy rằng quần áo dính không ít bụi đất, nhưng so với quần áo tả tơi không rõ dáng của bọn lưu dân, vẫn là thấy được khác biệt, khó tránh sẽ bị chú ý.

“Các người muốn gì? Chúng ta trên người chỉ có mấy miếng thức ăn cùng tiền...” Kim sư phụ lấy ra bao của mình, bên trong chỉ có mấy miếng bánh mật cùng ít bạc vụn.

Trong đám có một đại hán tiến lên đoạt lấy bánh mật cùng bạc, hai mắt vẫn không có ý tốt đảo qua quần áo trên ba người.

Phía sau có tiếng bước chân lại gần, mấy đại hán có chút nghi hoặc nhìn phía sau.

Kim sư phụ bay lên một cước, đá ngã hai tên thổ phỉ gần nhất.

Triệu Tử Dương cùng Lưu sư phụ ăn ý nhân cơ hội chạy về phía trước. Kim sư phụ tiến lên đánh tên thổ phỉ khiến hắn chưa kịp phòng thủ, thoát một cái thoát thân. Ba người liều mạng chạy về phía trước, rẽ chỗ này quẹo chỗ kia, hi vọng có thể chạy thoát tên thổ phỉ.

“Hô, ta, ta không được rồi... Hùng Quốc, người đem, đem đại thiếu gia đi trước...” Lưu sư phụ thở hổn hển nhẹ giọng nói.

“Không được!” Triệu Tử Dương nhỏ giọng, bắt được cánh tay Lưu sư phụ.

“Như vậy, như vậy ai cũng đều không chạy thoát, ta, ta trước trốn đi, các người, hô...” Lưu sư phụ gian nan nói.

Triệu Tử Dương liều mạng lắc đầu, trong cổ họng anh ách, cái gì cũng nói không nên lời.

Kim sư phụ vẫn trầm mặc không nói gì, ánh mắt lại một phút không rời mắt Lưu sư phụ.

Lưu sư phụ hướng Kim sư phụ cùng Triệu Tử Dương nở nụ cười, tránh tay Triệu Tử Dương, chạy xuống đường, hướng một sườn núi nhỏ chạy...

Kim sư phụ mạnh mẽ kéo Triệu Tử Dương, để Triệu Tử Dương lên lưng, dưới chân dụng lực, rất nhanh liền biến mất ở trên đường...

“Đại thiếu gia, ta chỉ đưa người đến đây, về sau, về sau... Người mau chạy nhanh lên núi trốn đi...” Kim sư phụ đưa Triệu Tử Dương đến chân núi liền thả xuống, trầm giọng nói, trong thanh âm không thể không cảm thấy một tia run rẩy.

Triệu Tử Dương gắt gao cắn môi, cái gì cũng nói không nên lời.

“Được rồi, đại thiếu gia, người đi nhanh đi, nơi này cũng không an toàn...” Kim sư phụ nhắm mắt, đẩy Triệu Tử Dương một cái.

“Ta, ta đợi bọn người!” Triệu Tử Dương thấp giọng nói.

“Không, không cần, tên một sách kia luôn không chịu theo ta, nói sao thì ân tình của lão gia, hiện giờ, hiện giờ rốt cuộc cũng trả hết nợ, ta đi tìm tên một sách kia, sau đó hai chúng ta sẽ tự mình sống qua ngày...” Kim sư phụ thần tình trông đợi nói.

Triệu Tử Dương cắn cắn môi, đem bao mở ra, cầm một thỏi vàng nhét trong tay Kim sư phụ, cũng không quay đầu mà chạy lên núi.

Kim sư phụ sau khi nhìn thấy bóng Triệu Tử Dương biến mất, miệng mặc niệm vài câu, liền xoay người bình thần đi trở về.

Triệu Tử Dương ở chân núi chạy vài ngày, bị ai phát hiện mình đã bị lạc đường. Sau khi ăn sạch miếng bánh mật cuối cùng, đại thiếu gia ở trên núi vào mùa đông cũng không thể kiếm được thức ăn, từ đường nhỏ lại chuyển qua đi đường rừng.

Kinh ngạc phát hiện trước mắt chính là thôn nhỏ quen thuộc, Triệu Tử Dương hiện giờ bộ dạng cùng lưu dân không khác nhau vui sướng phát hiện, nơi này là Liễu Thụ thôn đã từng tới.

Triệu Tử Dương một đường trốn tới trốn lui theo trí nhớ tìm đến tiểu viện, nhưng mà nơi đó đã bị lưu dân chiếm đi, trong phòng bị đảo lộn lung tung, căn bản là không nhìn ra được bộ dáng sạch sẽ ban đầu. Sao lại thế này, Đại Tráng không phải đã chuẩn bị sao, Triệu Tử Dương đứng ở trong viện kinh ngạc nghĩ...

Tìm một góc ngồi xuống, Triệu Tử Dương xoa xoa bụng đã không còn cảm giác, mệt mỏi nhắm mắt, mãi cho đến lần thứ năm bị đói đến tỉnh, Triệu Tử Dương mới lung lay đi ra khỏi phòng, lang thang không mục đích vào thôn, muốn tìm được chút thức ăn.

Một đứa nhỏ dẫn ở phía trước, một đoàn lưu dân đi theo, nghe nói là có người có ăn, Triệu Tử Dương hai mắt sáng lên, dùng hết sức nuốt một ngụm nước miếng, trộm đi theo...

Phía trước là hai bóng dáng quen thuộc, Triệu Tử Dương há miệng thở dốc, trong lòng tràn đầy sung sướng. Mấy ngày nay đại thiếu gia đã thường thức qua đau khổ, nhìn xem bọn lưu dân chung quanh, Triệu Tử Dương sáng suốt không lên tiếng, thoát ly khỏi đoàn lưu dân theo con đường khác đuổi theo.

“A Đại, A Đại, được rồi, hô, hình như không còn ai đuổi theo nữa...” Đại Tráng thở hổn hển nói với Ngốc Tử ở phía trước.

Ngốc Tử chân không ngừng chạy quay đầu nhìn một chút, xác định không còn ai đuổi theo ở phía sau mới từ từ ngừng lại.

Hai người lúc này đã tới chân núi, Ngốc Tử kéo Đại Tráng đi vài bước, rồi mới giúp hắn ngồi xuống, đưa qua một bình nước nhỏ.

Triệu Tử Dương nhìn thấy hai bóng dáng ở phía xa, trên người không biết làm sao lại có khí lực, dưới chân sỏi từng bước lớn...

Đại Tráng nhận lấy bình nước sau khi uống liền hở phào một hơi, từ từ điều chỉnh hô hấp, để cho tim đập bình tĩnh trở lại.

Từ trong bụi cỏ đột nhiên hiện lên một bóng người, chộp lấy bình nước trong tay Đại Tráng, hướng miệng trút xuống, sau đó bị sắc gây nên một trận ho mãnh liệt.

Ngốc Tử cảnh giác đứng tránh cho Đại Tráng ở phía trước, nhìn thấy trước mắt là một người toàn thân bẩn thỉu.

Đại Tráng cau mày đánh giá người trước mắt này, quần áo trên người y đều bị rách rưới, nhưng có thể nhìn ra hình dạng ban đầu là một cái trường bào, mà trong thôn toàn bộ dân làng đa phần là mặc áo ngắn, tóc rối bù xả xuống dưới, còn bết lại thành từng mảng khoát trên vai, trên mặt đen đúa. Thế nhưng khi ho khan lại lộ ra hàm răng trắng như tuyết, điểm này cùng với bọn lưu dân không biểu tình không giống nhau...

“Triệu Tử Dương, là người đúng không?” Đại Tráng cẩn thận hỏi.

Người đang ho đột nhiên ngừng lại, dùng tay áo lau mặt, thế nhưng do vài ngày không tắm rửa thế nên dơ bẩn trên mặt cũng không thể lau sạch được, chỉ có không biết chất lỏng từ khóe mắt chảy ra, đám bụi bẩn mới bị nhòa đi tạo thành hình nan quạt kì quái.

“Được rồi, không sao cả, Triệu Tử Dương...” Đại Tráng tiến lên nắm lấy cánh tay Triệu Tử Dương nói.

“Đại Tráng...” Triệu Tử Dương thanh âm khàn khàn hô một tiếng.

“Nơi này không phải chỗ để nói chuyện, chúng ta đi!” Đại Tráng đem ẩm đưa cho Ngốc Tử, nhẹ giọng nói.

Ngốc Tử sau khi cất ẩm, trầm mặc tiến lên nhận lấy Triệu Tử Dương đang đứng không vững từ tay Đại Tráng.

Hiện giờ trên núi cũng có vài người tị nạn giống như bọn Đại Tráng, tất cả mọi người đều rõ ràng không quấy rối lẫn nhau, ngẫu nhiên đụng nhau cũng đều nhanh chóng cho qua, một chữ cũng không nói, ba người cẩn thận tránh đi những người khác, đi tới hang động trong núi.

“Triệu Tử Dương, hiện giờ có thể rửa mặt rồi!” Tới bên một dòng suối nhỏ, Đại Tráng đánh vỡ trầm mặc, nhẹ giọng nói, dọc trên đường đi Triệu Tử Dương không yên lòng cứ lau chùi mặt.

Triệu Tử Dương đáp một tiếng, tập tễnh bước qua ngồi xuống, vốc đám nước mát bên suối lên mặt, bị nước đông lạnh làm run cả người, hơn nữa mấy ngày mới soi được bóng dáng trên mặt nước, Triệu Tử Dương liền bật người đứng lên, trước mắt tối sầm, người không khống chế được té xuống.

Đại Tráng nhanh tay lẹ mắt kéo lại Triệu Tử Dương, nhìn thấy hai má cùng miệng Triệu Tử Dương trắng bệch, thấp giọng hỏi: “Người mấy ngày không có đồ ăn?”

“Không biết!” Triệu Tử Dương lắc lắc đầu, giọng nói thều thào đến không nghe thấy đáp.

Đại Tráng nhíu mày, giúp Triệu Tử Dương ngồi xuống trên cỏ.

Ngốc Tử đem bánh mì phiên từ trong người, chuẩn bị đưa cho Triệu Tử Dương.

Đại Tráng đoạt lấy từ tay Triệu Tử Dương, lấy giấy dầu đem bao lại hai miếng bánh mì, dùng hai tay bóp nát, nói với Ngốc Tử: “Cho một ít nước lên, để bánh mì nhuyễn lại!”

Ngốc Tử đáp, cẩn thận vẩy chút nước lên.

Triệu Tử Dương mắt trông mong nhìn giấy dầu trong tay Đại Tráng, lại nuốt từng ngụm nước miếng.

“Từ từ ăn, trước ăn chút xiu này, đợi lúc về để Đại Nữ Nhi làm cho ngươi chút đồ ăn nóng!” Đại Tráng nhẹ giọng nói.

Triệu Tử Dương vội vàng gật gật đầu, nhận lấy giấy dầu, cúi đầu không để ý hình tượng liếm lên, đem giấy giấu cơ hồ đều ăn sạch, chớp mũi còn dính một chút vụn.

Đại Tráng đưa khăn qua, không nói gì.

Ăn xong, Triệu Tử Dương mới ngượng ngùng đứng lên, dùng khăn tay nhả nhặn lau khóe miệng.

“Trên mũi!” Ngốc Tử áp úng nhắc nhở.

Mặt Triệu Tử Dương đỏ lên, trộm lau chóp mũi.

PS: bình thường mình không có dịch lời tác giả (vì đa phần là lời tác giả tám linh tinh -theo mình thấy vậy), thế nhưng ở chương này tác giả có trả lời chung cho những thắc mắc của một số bạn bên Trung, có liên quan đến cốt truyện, mình edit sơ lại cho mấy bạn nha.

Tác giả nói suy nghĩ của mình:

....

Nói, Đại Tráng tuyệt đối không phải là thánh mẫu, cho đại bá một bao ngô, chủ yếu là bởi vì lương thực còn lại trong nhà cũng không thể đưa lên núi. Còn có vì cái gì không trực tiếp dọn ra ngoài, thứ nhất, Đại Tráng là một người có linh hồn hiện đại trừ khi bất đắc dĩ nếu không cũng sẽ không nguyện ý sống trong động. Thứ hai, Đại Tráng cũng không có kinh nghiệm gì, không hiểu được khi nào nên rút, hơn nữa sống trong sơn động cũng không tốt lắm, ít nhất sẽ không nhạy tin tức

## 48. Chương 48: Chiến Đấu!!

Sau khi mang Triệu Tử Dương đưa về sơn động, Triệu Tử Dương qua vài ngày liền quen thuộc, mấy đứa nhỏ cũng vô cùng vui vẻ vì có thêm người chơi đùa.

Đại Tráng sau khi từ trong thôn trở về lòng dạ càng thêm bất an, nếu tình huống cứ tiếp tục chuyển biến xấu đi, người trên núi sẽ càng ngày càng nhiều hơn, đến lúc đó chỉ bằng một hàng rào bằng tre này tuyệt đối là không ngăn cản được nữa...

“Triệu Tử Dương, chúng ta đến đánh một chút đi!” Đại Tráng nói khê với Triệu Tử Dương.

“Cái gì?” Triệu Tử Dương nghi hoặc hỏi, lúc này hắn đang dạy Nhị Tráng làm thơ.

“Chúng ta đánh một trận đi, ta muốn xem võ công của người thế nào?” Đại Tráng cười nói.

Triệu Tử Dương buông nhanh cây trong tay, bước nhanh ra khỏi sơn động, cùng Đại Tráng ta một chiêu, người một chiêu đánh nhau.

Chiêu thức mà Đại Tráng dùng chính những chiêu thức tự nghĩ ra kết hợp giữa các động tác ở khóa giáo dục quốc phòng cùng thể dục đã học ở kiếp trước. Chiêu thức không chính thức này tất nhiên không thể là đối thủ của Triệu Tử Dương, qua hơn mười thế đã bị Triệu Tử Dương bắt được điểm yếu, không chế không thể động đây.

Lại qua một lần, Đại Tráng vừa nhỏ con lại vừa yếu sức, rất nhanh chịu trối, Đại Tráng có chút gấp gáp thở hổn hển nói: “Được rồi, được rồi!”

Triệu Tử Dương mặt lộ vẻ tươi cười, đây là lần đầu tiên sau khi đi vào chỗ này Triệu Tử Dương lộ ra vẻ mặt tươi cười.

“Người đợi một chút!” Đại Tráng sau khi nói một câu thì bắc cái ghế cao, trèo lên dây thừng.

Cách vài ngày thời tiết tốt, Đại Tráng liền mở hàng rào nguy trang ra, bởi vì có cỏ dại tươi tốt che chở, từ xa xa căn bản không nhìn thấy cửa bị che lấp, vì để phòng ngừa, còn có thay phiên nhau sắp xếp người canh giữ...

“Đại Tráng!” Tựa vào thân cây là Ngốc Tử nhìn thấy đầu Đại Tráng từ phía trong nhô lên, cao hứng kêu lên một tiếng.

“Đi nào, chúng ta đi xuống!” Đại Tráng ghé vào cửa động nói.

Ngốc Tử đáp, nhảy xuống sườn dốc, bước nhanh đi qua.

Đại Tráng cầm lấy dây thừng, rồi nhảy xuống, Ngốc Tử cũng tụt xuống lỗ, xoay người đem lá khô cây cỏ xung quanh còn có mấy thực vật lung tung che lại.

“Người cùng Triệu Tử Dương đánh một trận!” Đại Tráng cười đẩy Ngốc Tử.

Ngốc Tử đáp, không chút do dự liền vọt lên, không hề có quy luật đánh.

Triệu Tử Dương linh hoạt tránh ra, có chút giật mình nhìn thấy Ngốc Tử vô cùng nghiêm túc, cũng bắt đầu từ từ lộ ra thần sắc nghiêm túc.

Đại Tráng ở sát bên sơn động quan sát, cùng xem là mấy đứa nhỏ xem náo nhiệt.

Ngốc Tử xem như có chút sức, ngày thường làm việc nhà nông, khiêng đồ đạc, một thiếu niên còn cường tráng hơn người trưởng thành, còn không có thở dốc.

Ở sức lực tuyệt đối khác nhau, Triệu Tử Dương trước chỉ có thể cẩn thận tránh né, ước chừng qua một chén trà nhỏ mới từ từ khai triển công phu, bắt đầu tìm được cách đối phó Ngốc Tử, cuối cùng tuy rằng miễn cưỡng thắng Ngốc Tử, nhưng cũng khiến cho đầy đầu mồ hôi.

Ngốc Tử cũng thở hổn hển ngồi xuống, nhìn mặt tựa hồ còn muốn đánh một lần nữa.

Đại Tráng gật gật đầu, nếu đưa cho Triệu Tử Dương vũ khí, Ngốc Tử tuyệt đối không có thời gian kiên trì đến vậy.

“Triệu Tử Dương, cái kia, nếu người không ngại, có thể dạy chúng ta được không...” Đại Tráng dò hỏi.

“Đương nhiên không thành vấn đề.” Triệu Tử Dương bình tĩnh đáp, trong lòng nghĩ đến Kim sư phụ cùng Lưu sư phụ vẫn nhìn không được đau lòng...

“Được rồi, mấy đứa các em, đi chơi đi, anh cùng Triệu Tử Dương nói một chút!” Đại Tráng quay lại nói với mấy đứa nhỏ: “A Đại, Nhị Tráng, mấy đứa cũng lại đây đi!”

Đại Nữu Nhi lập tức dẫn mấy đứa nhỏ đi vào.

“Lại đây ngồi!” Đại Tráng lấy ra nệm rơm kêu.

Triệu Tử Dương, Ngốc Tử cùng Nhị Tráng đầu vây xung quanh.

“Bên ngoài hiện tại càng ngày càng nguy, ta sợ nơi này của chúng ta sắp không che dấu được nữa, hiện giờ bắt đầu phải sớm chuẩn bị...” Đại Tráng nhẹ giọng nói ra ý tưởng của mình.

Triệu Tử Dương trên mặt trắng bệch, tay hơi run rẩy.

“... Cho nên, Triệu Tử Dương, người chọn ra mấy chiêu, mỗi ngày phụ trách dạy cho chúng ta, sau đó, chúng ta còn cần một ít vũ khí...” Đại Tráng nhìn Triệu Tử Dương một cái, tiếp tục nói.

Qua một lúc lâu, Triệu Tử Dương mới khôi phục, gật đầu đồng ý với kế hoạch của Đại Tráng.

“Các người đi trước đi!” Đại Tráng đối Ngốc Tử cùng Nhị Tráng nói.

Ngốc Tử trước khi đi do dự nhìn Đại Tráng một chút, thấp người chui vào trong động.

“Chúng ta trước khi tránh đến đây, có giết một tên thổ phỉ, A Đại với Nhị Tráng chém hấn một đao, ta thì cắt đứt cổ hấn.” Đại Tráng bình tĩnh nói.

Triệu Tử Dương có chút sợ hãi ngẩng đầu nhìn Đại Tráng.

“Ta phải hơn nửa tháng gặp ác mộng. Sau này chúng ta còn có thể giết ra nhiều người mới có thể tiếp tục sống, ta không biết người đang sợ cái gì, nhưng mà...” Đại Tráng hít sâu một hơi, không tiếp tục nói nữa.

Triệu Tử Dương nhắm mắt, hơn nửa ngày mới mở miệng nói: “Ta với Lưu sư phụ, Kim sư phụ lúc tránh đi, đừng phải tên thổ phỉ xen lẫn trong đám lưu dân, Lưu sư phụ, Kim sư phụ vì muốn để ta trốn, hai người bọn họ...”

Đại Tráng vỗ vỗ vai Triệu Tử Dương, không nghe hắn nói nữa, xoay người đi vào sơn động, Triệu Tử Dương một mình đứng bên ngoài...

Hai sơn động lớn nhất trong kia chứa đầy đủ các loại lương thực, chồng chẵn bông đặt ở bên cạnh, bên ngoài đặt một cái bếp nhỏ chuyên để nấu nước. Bởi vì sơn động này có khe hở, nấu cơm sợ có mùi truyền ra, để tránh người khác phát hiện, chỗ nấu cơm là chỗ tối nhất trong sơn động. Nơi đó phía trên dùng một tảng đá nhỏ đắp một cái bệ, hiện tại lúc nấu cơm đều do Đại Nộ Nhi làm, giặt quần áo cũng ở đó. Khi nhóm lửa sinh ra khí nóng cũng có thể để quần áo nhanh khô, tắm rửa đều là dùng nước ngầm trong sơn động... Ngày miễn cưỡng có thể trôi qua, nhưng mà cả ngày buồn ở trong sơn động, đối với mấy đứa nhỏ mà nói tất nhiên là một chuyện vô cùng khó chịu, ngay cả bản thân Đại Tráng cũng thường thường có chút buồn chán không tên.

Lần trước sau khi nói qua, Đại Tráng bắt đầu sắp xếp Triệu Tử Dương, Ngốc Tử, Nhị Tráng cùng mình, hai người một tổ, thay phiên ra ngoài chặt cây trở về. Vì tránh chặt cây khiến nhiều chú ý, mỗi lần làm đều phải đi một đoạn đường dài, chặt một thân cây rồi hai người cẩn thận cùng nhau nâng trở về. Khi thuận tiện, Đại Tráng mới mang một đứa nhỏ đi ra ngoài hít thở không khí.

Đem nhánh cây lớn làm thành một cái gậy dài khoảng 3 thước, thật ra hắn là dài một chút mới an toàn, thế nhưng nếu để cho ba bé gái dùng, ngược lại còn khiến giảm đi lực, vót nhọn một đầu. Đại Tráng để Đại Nộ Nhi, Nhị Nộ Nhi, Tam Nộ Nhi cùng một đội, hai tay cầm gậy tre, giơ ở trước ngực, hướng về phía trước, đi một bước lớn dùng lực đâm.

“Cố gắng đâm thẳng một cái, để cho mũi nhọn của gậy tre đâm vào địch nhân!” Đại Tráng đứng một bên dặn dò.

Mỗi ngày ngoại trừ luyện tập gậy tre, Triệu Tử Dương còn dạy mọi người một số chiêu đơn giản, phần lớn nhờ sự linh hoạt của thân thể để né tránh.

Đại Tráng cùng Triệu Tử Dương, Ngốc Tử, Nhị Tráng, lại làm một đám gậy tre dài khoảng một thước tám, mỗi ngày đều luyện tập, đến lúc có người muốn xâm nhập vào động, dựa vào mấy cây gậy tre này có thể dễ dàng bảo vệ cho cửa động. Tất nhiên nếu có người đột sơn động thì liền khó nói. Thế nhưng Đại Tráng nghĩ trốn lên núi đa phần là lưu dân, thổ phỉ, cường đạo, đào binh, chắc chắn sẽ hành động có mục đích, mà mục đích của bọn lưu dân chính là lương thực, khả năng phóng hỏa tính ra là không lớn...

## 49. Chương 49: Chiến Đấu!! (hạ)

Cách lần trước quay về thôn đã là bốn tháng, dưới sự nghiêm khắc luyện tập của Đại Tráng, hai đội năm nữ đều kiên trì mỗi ngày bền bỉ luyện tập. Nhị Nộ Nhi cùng Tam Nộ Nhi từng có ý đồ làm nũng, khác nhau để trốn tránh việc huấn luyện gian khổ, Đại Tráng kiên quyết đánh mỗi đứa một cây tre phạt, lại

còn tăng thêm luyện tập ba ngày, mỗi lần chỉ cần Nhị Nữ Nhi cùng Tam Nữ Nhi đối, không chịu ăn cơm, Đại Tráng trước hết đánh rồi sau đó tăng lượng luyện tập, hai đứa bé gái cũng không dám nháo loạn nữa.

Bởi vì thời gian dài sử dụng gậy tre, trên tay mấy đứa bé đều có không ít mụn nước, rồi mụn nước bị phá... Như vậy cứ lặp đi lặp lại nhiều lần, đến bây giờ chỗ cầm gậy tre đều đã có vết chai thật dày.

Không cần đi ra ngoài xem Đại Tráng cũng biết trên núi có không ít người, cũng may mùa đông khó khăn nhất đã đi qua, trên núi cũng bắt đầu xuất hiện màu xanh biếc, này cũng có ý nghĩ cái có thể ăn trên núi tăng nhiều, bất luận là cỏ dại hay động vật cũng xuất hiện trên núi.

Ăn đồ ăn toàn là thịt trong cả một mùa đông, khiến tất cả mọi người trước kia đều không thích ăn rau lại trở nên hoài niệm. Đại Tráng liền để cho ba đứa bé gái giả cách ăn mặc của nam, mọi người cùng nhau ở xung quanh cửa động hái rau dại. Đại Nữ Nhi cùng Nhị Nữ Nhi mang theo Tam Nữ Nhi, hai đứa trẻ sinh đôi nhanh chóng tìm rau dại, Đại Tráng, Triệu Tử Dương, Ngốc Tử cùng Nhị Tráng phụ trách đứng ở bốn phía, quan sát tình hình bên ngoài, một khi có người lại đây liền vội vàng chạy về.

Trên núi đồ có thể ăn tăng lên cũng dẫn tới người trên núi cũng tăng lên nhiều. Có một nhóm lưu dân tìm được đến chỗ bọn Đại Tráng. Trong một lần ngồi xuống tìm rau dại, lưu dân rốt cuộc cũng phát hiện ra miệng động.

“Phía trên có năm người, ba nam hai nữ, mọi người không cần phải sợ, chúng ta phân ra phòng thủ hang động, không được liền thối lui xóa đi dấu vết, tuyệt đối không được để cho bọn họ vào tới trong hang động, đã biết không!” Đại Tráng hạ giọng dặn dò.

Hiện giờ Đại Tráng quyết định gì cũng thương lượng, đã không hề ngại mấy đứa nhỏ, đây là do Triệu Tử Dương đề nghị, mặc kệ thế nào, vạn nhất sơn động bị công kích, ít nhất hai đứa bé sinh đôi biết nguy hiểm.

“Được!” Triệu Tử Dương trong mấy đứa nhỏ cũng đáp, nắm chặt gậy tre.

Triệu Tử Dương cùng Nhị Tráng dựa theo lối đi nhỏ ở cửa sơn động, ước chừng khoảng một thước bảy thì dựa vào vách tường ngồi xuống, Đại Tráng cùng Ngốc Tử ở phía sau. Cái này là do Đại Tráng sau khi huấn luyện vài ngày vốn là định để Ngốc Tử cùng Nhị Tráng ngồi ở phía trước thế nhưng Ngốc Tử kiên trì phải ở cùng Đại Tráng, hơn nữa Ngốc Tử cũng không phải bị đánh mấy cây sẽ thỏa hiệp như mấy đứa bé gái, cuối cùng Đại Tráng không thể không thay đổi trận hình mà điều chỉnh lại chiều dài của cây gậy dựa theo chiều dài cánh tay để đầu nhọn gậy tre có thể hướng tới miệng động.

Rất nhanh mấy hàng rào mây tre bị phá đi, có người cẩn thận đi xuống. Ở chỗ hang động có dây thừng cùng ghế cao cũng đã được thu hồi, đồ đạc giúp cho việc đi xuống dưới đều được thu dọn, người nọ chỉ có thể bám ở trên hang động đi xuống, sau đó nhảy xuống.

Trong động có thể gửi thấy mùi bánh mì, mặc kệ bọn Đại Tráng có cẩn thận thế nào, nấu cơm vẫn sẽ có mùi, người nọ ngửi trái ngửi phải, bước nhanh về phía cửa động.

“Phía dưới có gì?” Ở phía trên có tiếng người hỏi.

Chưa đợi người ở phía dưới trả lời, lại có một người khác nhảy xuống, hiển nhiên là một người trong đám lưu dân hoàn toàn không tin nhiệm lẫn nhau.

Người thứ nhất đi xuống đã muốn vào sơn động...

“Hành động!” Đại Tráng quát.

Bốn gậy tre đâm tới, có thể nghe thấy tiếng đầu nhọt đâm vào da thịt, người đi vào động lập tức hét thảm một tiếng.

“Dùng sức!” Đại Tráng áp chế tim đập, rống lên một tiếng, đồng thời hai cánh tay dùng sức đâm về phía trước.

Không biết là người kia còn sống hay chết bị gậy tre đẩy ra khỏi động, ngã xuống.

“Thu!”

Đại Tráng ổn định hai tay, chăm chú nhìn chằm chằm về phía cửa động, tim đập kịch liệt, căn bản không rảnh phòng những cái khác.

“Làm sao vậy?” Tiếng người thứ hai vang tới gần, giật mình hỏi một câu.

Phía trên cửa động cũng truyền đến mấy tiếng kinh hô, tựa hồ hỏi xem chuyện gì xảy ra.

Người thứ hai đứng ở cửa động lùi về phía sau vài bước, kêu to với người đứng ở cửa động, bên ngoài vang lên một trận khắc khẩu...

“Nhanh lên, mau hành động, đem thi thể dời đi!” Đại Tráng dồn dập nói.

Nếu người nào có chút thông minh, chỉ cần đem thi thể che ở phía trước, gậy dài sẽ rất khó có tác dụng.

Nhị Tráng cùng Triệu Tử Dương theo phản xạ chạy ra ngoài, thể nhưng gần nửa ngày cũng không dám động đến thi thể.

“Các người đi canh ở cửa động, nếu có người xuống dưới, trực tiếp đâm lên!” Đại Tráng cố gắng trấn định thanh âm sắp xếp nói.

Nhị Tráng cùng Triệu Tử Dương tuy rằng hai tay vẫn còn run nhè nhẹ, nhưng rất nhanh nghe theo mệnh lệnh, không thể không nói rằng việc Đại Tráng mấy tháng qua huấn luyện chăm chỉ đã phát huy tác dụng.

Đại Tráng bắt chính mình không nhìn thi thể một thân đầm đìa máu tươi, cùng Ngọc Tử đem thi thể đứng lên rồi giấu ở lối đi nhỏ trong sơn động.

“Nha—” Nhị Tráng không khổng chế kêu một tiếng.

Ngoài cửa động có người nghĩ muốn xuống dưới, Triệu Tử Dương cùng Nhị Tráng tuy rằng đâm ra ngoài, nhưng tất nhiên là bị máu phun trên đó dọa sợ, ngay cả gậy tre cũng đều quên thu hồi.

“Tiếp tục!” Đại Tráng vội lên tiếng, cầm lấy gậy tre dính máu không chút do dự đập vào tay Triệu Tử Dương cùng Nhị Tráng.

Nhị Tráng cùng Triệu Tử Dương cả người run run, đau đớn làm bọn họ thanh tỉnh, dùng sức rút về gậy tre, lại đâm ra ngoài, từng cái rồi từng cái...

Bên ngoài có tiếng người hét to, đem người đứng ở cửa động dọa bỏ chạy. Tuy rằng chỉ có hai gậy tre dài, nhưng mà dưới sự công kích nhiều lần, khả năng người nọ còn sống rất nhỏ, cho dù không tắt thở, ở loại điều kiện hiện tại cơ hồ chỉ có thể bị thương khó sống...

Qua thật lâu bên ngoài không còn truyền đến tiếng động gì, Đại Tráng mang theo Ngọc Tử tiến lên, để Triệu Tử Dương cùng Nhị Tráng thay xuống dưới.

“Chúng ta canh giữ, các người đem thi thể xử lý đi!” Đại Tráng nhẹ giọng dặn.

Hang động được Đại Tráng cùng mấy đứa nhỏ mở rộng ra rất nhiều, cách sơn động không xa có một chỗ đào một cái hố sâu, nơi đó chính là để chuẩn bị dùng cho xử lý thi thể.

Triệu Tử Dương đứng lâu một lúc tại đó, rồi nhanh đi qua.

“Nhanh đi!” Đại Tráng dùng chân đá Nhị Tráng, lớn tiếng nói.

Nhị Tráng đỏ mắt suy nghĩ gật đầu, từ từ hành động.

Triệu Tử Dương cùng Nhị Tráng đem thi thể ném tại hố, đem đám rơm rạ đã chuẩn bị trước ném xuống, rất nhanh trong không khí tràn ngập mùi gay mũi.

Ngay cả ăn cơm đều là thay phiên ăn, Đại Tráng vẫn phải an bài người canh giữ cửa động. Người bên ngoài cũng biết khó mà lui hoặc vẫn là tạm thời đợi bên ngoài...

Vừa mới bắt đầu, chính Đại Tráng, cùng mấy đứa lớn buổi tối đều mơ ác mộng, ăn không ngon... Gần nửa tháng sau, tất cả mọi người bắt đầu thích ứng với chuyện giết người này.

Đại Tráng vẫn cố gắng tránh để cho ba đứa bé gái phải giết người. Thế nhưng khi càng ngày càng có nhiều lưu dân xâm phạm đến nơi đây, cuối cùng vẫn là sơ sót. Đầu tiên là tại cửa động, bởi vì có vài người dành xuống dưới, bị bọn Đại Tráng đâm bị thương hai người đó liền nấp trong sơn động, sau đó có thêm ba bốn người bị thương, lúc còn chưa kịp thu thập thì thể liền dùng một thi thể che ở phía trước, cố gắng xông về phía trước. Bốn người Đại Tráng không thể không buông ra gậy tre, lùi về phía sau, Đại Nộ Nhi mang theo Nhị Nộ Nhi, Tam Nộ Nhi thay thế... Như vậy không biết bao lâu, trong lối đi vào sơn động tràn đầy máu tươi cùng nội tạng...

Cuối cùng, Triệu Tử Dương cầm dao lớn, Ngốc Tử giờ dao phay liền xông ra ngoài.

Trước khi vào sơn động, Đại Tráng lại mua thêm một con dao thái nhỏ nhỏ, trực tiếp đưa cho Ngốc Tử làm vũ khí.

Bên ngoài không lâu sau vang lên tiếng kêu thảm thiết, trên cơ bản chỉ cần vũ khí không bị cướp đi, đám lưu dân tay không tác sát lại nhiều ngày không được ăn cơm sẽ không thể là đối thủ của Triệu Tử Dương có võ công cùng Ngốc Tử khí lực lớn. Cho dù vậy thì trừ khi mấy gậy tre không thể phát huy tác dụng với đám lưu dân, Đại Tráng mới có thể cho phép dùng cách chiến đấu này.

“Được rồi, các em nhất định phải nhớ kỹ, cái bọc nhỏ này lúc nào cũng phải mang bên người, khi đó vạn nhất rời đi, mọi người phải nhớ kỹ thành Tân Hồ, trấn Lục Khẩu, thôn Liễu Thụ, đây là nơi chúng ta đã ở. Đợi khi an toàn liền nghĩ cách trở về...”

Từ khi tình huống càng ngày càng trở nên ác liệt, cơ hồ mỗi ngày đều có người xông tới, tùy rằng trước kia làm nhiều gậy tre, nhưng đã dùng gần hết. Đại Tráng để cho Đại Nộ Nhi làm một số đồ ăn, chính là bánh mì phiến cùng bánh mật, mỗi người trên người đều mang theo một bọc nhỏ. Đại Tráng cũng bắt đầu nói những gì mình biết tận lực dạy cho mấy đứa nhỏ, phòng ngừa tương lai lúc trốn đi...

“...Ngàn vạn lần không được đem thức ăn lấy ra trước mặt mọi người, trốn đi ăn một mình...” Đại Tráng cẩn thận dặn dò.

Mấy đứa bé hiện tại cũng không dám chọc Đại Tráng, Đại Tráng nói đều nghiêm túc lắng nghe, từng lời lại từng lời ghi nhớ...

“Chết tiệt...” Xa xa bên ngoài có tiếng vọng lại, đi qua chỗ để lại đầy vết máu...

“Chỗ mấy thằng quỷ đó chắc chắn có ăn...”

“Đúng, ta đã chú ý thấy, có mười ngày bọn nó không đi ra ngoài...”

“Trong sơn động có cất giữ lương thực, ta nghỉ được mùi...”

“Ta cũng nghỉ được mùi...”

“Chúng ta mọi người cùng tiến lên, không tin đánh không được mấy thằng nhỏ đó...”

“Đúng, có đồ ăn rồi tất cả mọi người không cần đói bụng...”

“Không phải chỉ là mấy gậy tre thôi sao, ta xem coi bọn chúng dùng tới khi nào...”

Một đám lưu dân tụ tập cùng một chỗ oán hận thảo luận, một người đang ngồi mắt sáng lên, cắn răng lặng yên không một tiếng động đứng lên, vội hướng về phía cửa động, trên đường tùy tay lấy một nhánh cây cầm trong tay...

“Suyt, giống như có người đến đây!” Canh giữ tại cửa động Triệu Tử Dương tỉnh táo nói.

Bọn Đại Tráng lập tức an tĩnh lại, mọi người đều có vị trí và nhiệm vụ riêng cầm lấy gậy tre chuẩn bị.

Một người trẻ tuổi bịt lại miệng vết thương khe lão đảo nhẹ nhàng đi tới, trong lòng thầm nghĩ, dưới chân lại càng nhẹ nhàng, cẩn thận đi vào cửa động.

Phía dưới rất nhanh đâm tới hai cái cọc dài, người trẻ tuổi linh hoạt trở mình, phát ra một tiếng kêu rên, miệng vết thương phần dưới eo đầm đìa chảy ra máu tươi.

Một bóng người xuất hiện ở tại cửa động, Triệu Tử Dương cùng Nhị Tráng không chút do dự đâm tới, đợi tới khi thu lại liền phát hiện không thể nhổ ra được.

“Nguy rồi!” Cảm giác phía trên có lực, Triệu Tử Dương kêu lên một tiếng, vung gậy tre.

Nhị Tráng lại không tốt như vậy, gậy tre trong tay bị đoạt mất, cư nhiên còn bị vút qua một bên.

Triệu Tử Dương nhanh chóng nhìn cửa động, trên trán bắt đầu chảy mồ hôi.

“Lùi ra đằng sau!” Đại Tráng hô một câu, nhanh chóng đi vào trong sơn động.

Ở trên cửa động, người phía trên dễ dàng ẩn nấp, lợi dụng một góc áo để khiến cho người canh giữ mắc mưu. Còn tại cửa sơn động thì không có vấn đề gì, ít nhất có thể thấy rõ địch nhân có tiến vào hay không.

Ở trong sơn động, bọn Đại Tráng vừa dừng lại, còn chưa kịp bày ra tư thế công kích, bên ngoài lại công kích trước, gậy tre vừa mới bị đoạt đâm vào.

Đại Tráng kêu một tiếng, chạy về phía sau, đứng ở phía trước Triệu Tử Dương cùng Nhị Tráng.

Ba bé Đại Nữ Nhi vội vàng bắt đầu tiến lên phản kích, lúc này chiều dài gậy tre lại tạo ra tai họa ngầm, mọi người chỉ có thể lui từng bước.

Đại Tráng làm một cái thủ thế, nhóm Đại Nữ Nhi lại tiếp tục công kích, Triệu Tử Dương, Ngốc Tử cùng Nhị Tráng đều cầm vũ khí.

Ở trong sơn động nhỏ hẹp, không thể nào dùng tới gậy tre, người nọ đã quăng đi gậy tre, cầm một nhánh cây đi đến.

Bốn người Đại Tráng cẩn rắng vây quanh, nhóm Đại Nữ Nhi liền tránh ở bên cạnh, tiếp tục chờ thời cơ dùng gậy tre tập kích.

“Đinh...” Đại Nữ Nhi dùng gậy tre đánh vào người nọ phát ra tiếng vang của kim loại.

Mồ hôi trên người Đại Tráng lại càng ngày càng chảy nhiều, người nọ trên người thể nào lại mặc áo giáp.

“Đánh phía sau!” Đại Tráng đối với Đại Nữ Nhi thất thần hô một tiếng.

Vài người công kích lập tức đều thay đổi, toàn bộ hướng phía sau đánh.

“Được rồi, dừng tay!”

Người nọ linh hoạt thay đổi nhánh cây, hóa giải từng công kích, sau khi lui vài bước, Đại Tráng chỉ thấy bóng người kia nhoáng lên một cái, trên cổ liền có một bàn tay thô ráp.

“Không nên cử động, hấn là thủ lĩnh của các ngươi đi!” Khóe mắt người nọ liếc tới Triệu Tử Dương cùng Ngốc Tử nhích lại gần, trên tay căng thẳng, khiến cho Đại Tráng không khổng chế mà rên một tiếng, lạnh lùng nói.

“Thả hấn, chúng ta có thể cho người đồ ăn!” Triệu Tử Dương nhìn người nọ chậm rãi nói.

“Ta khuyên các ngươi tốt nhất nên chuẩn bị, ta lúc tới nghe được một đám người nói muốn đoạt thức ăn!” Người nọ cười, nói: “Nghe đi, đã tới rồi!”

Triệu Tử Dương biến sắc, nhìn ngoài động.

“Trước đi ra ngoài bảo vệ đã!” Đại Tráng kêu.

Triệu Tử Dương cắn răng, đi ra ngoài.

Ngốc Tử còn cố chấp ở lại, chăm chú nhìn người nọ.

“Đi ra ngoài, người muốn tất cả mọi người đều mất mạng sao!” Người nọ kêu lên, buông tay xuống.

Đại Tráng cầm lấy cổ, ho khan vài tiếng, không kịp nói gì liền cầm một cái gậy tre, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Người nọ đi theo ra ngoài, nhẹ giọng nói: “Các người như vậy là không được rồi...”

Đại Tráng chần chờ một chút, dựa theo người nọ thay đổi trận hình, hiệu quả tăng lên rõ ràng, cuối cùng chỉ có năm sáu người xông vào, dưới sự giúp đỡ của người này, đều bị giải quyết ngay tại cửa động, căn bản không cần tới gần cửa sơn động...

## 50. Chương 50: Rời Đi!

Chờ đánh lui đám người kia, người trẻ tuổi trong tay vẫn nắm chặt nhánh cây “Bùm” một tiếng, ngã trên mặt đất.

Đại Tráng cầm lấy dao nhỏ, từ từ lại gần, mạnh mẽ đâm xuống một cái.

Ánh mắt người nọ rõ ràng vẫn nhắm, cây trên tay lại hung mãnh vung qua, truy đuổi theo bóng Đại Tráng.

Đại Tráng lui về phía sau vài bước, đến chỗ nhánh cây không thể công kích mới dừng lại.

Ngốc Tử thấy thế cầm lấy dao phay hướng qua.

“Được rồi, A Đại, không nên cử động!” Đại Tráng cau mày nhỏ tiếng nói.

Ngốc Tử ngừng lại, quay đầu nhìn về phía Đại Tráng.

“Triệu Tử Dương, người thấy thế nào?” Đại Tráng kéo lên Ngốc Tử, vừa cẩn thận nhìn vết thương trên vai Ngốc Tử vừa hỏi.

Miệng vết thương trên vai Ngốc Tử là bị một lưu dân dùng gậy phang tới, chỉ có một khối bầm, cũng không quá nghiêm trọng. Đại Tráng dè dặt huyệt vị trên vai, từ từ xoa bóp cho Ngốc Tử. Ngốc Tử cùng Triệu Tử Dương có gì đó không ổn, Đại Tráng đã sớm phát hiện ra. Hiện giờ mỗi lần, nếu cùng Triệu Tử Dương trực tiếp thảo luận vấn đề gì không để ý tới Ngốc Tử, Ngốc Tử nhất định sẽ mất hứng, Ngốc Tử cáu kỉnh, nếu không chú ý cũng sẽ không có gì khác thường, nói cái gì hần đều nghe, nên làm gì vẫn sẽ làm, nhưng mà căn bản sẽ không nói nhiều nữa, hơn nữa một thời gian dài áp suất thấp. Tuy rằng không rõ tại sao Ngốc Tử lại có tính tình này, Đại Tráng cũng chỉ có thể để ý một chút, cố gắng không để Ngốc Tử tức giận...

“Tạm thời không nên động vào hần!” Triệu Tử Dương ngắn gọn nói.

Đại Tráng gật gật đầu, đối với Ngốc Tử nói: “Hai chúng ta trước cứ đem hần nâng vào đi!”

“Được!” Ngốc Tử đáp, phủ thêm quần áo bắt đầu hành động.

Đại Nộ Nhi, Nhị Nộ Nhi cùng Tam Nộ Nhi đã tự giác thu dọn lại lối đi dơ bẩn trong sơn động, Triệu Tử Dương cùng Nhị Tráng phụ trách canh giữ ở cửa động.

Đại Tráng cùng Ngốc Tử tới gần, nhánh cây trong tay người nọ liền gãy.

“Chúng ta sẽ không động thủ...” Đại Tráng thu lại dao nhỏ, toàn thân thả lỏng, từ từ đi tới.

Đại Tráng có dáng người thư sinh làm người tin tưởng.

Nhánh cây trong tay người nọ từ từ hạ xuống.

Đại Tráng cùng Ngốc Tử cẩn thận tránh đi miệng vết thương của người nọ, đem người nâng vào sơn động, đặt ở chỗ rẽ.

“Đại Nộ Nhi, lấy thuốc mỡ ra!” Đại Tráng hướng bên trong hô.

Đại Nộ Nhi đáp, cầm một cái hòm gỗ đi ra.

“Các em có bị thương hay không?” Đại Tráng nhẹ giọng hỏi.

Đại Nộ Nhi lắc lắc đầu, liếc mắt nhìn trộm người trên đất.

“Dem nệm cùng chăn bông lấy ra đi!” Đại Tráng đưa cho Ngốc Tử thuốc mỡ để xoa, cũng không ngẩng đầu lên.

“Dạ!” Đại Nụ Nhi đáp một câu, bước nhanh vào phía trong sơn động.

“Đau lắm không?” Đại Tráng vừa xoa cho Ngốc Tử, vừa thấp giọng hỏi.

Ngốc Tử lắc lắc đầu, nghiêng đầu nhìn động tác trên tay Đại Tráng.

“Được rồi, buổi tối ta sẽ xoa bóp cho ngươi, đi lấy một chậu nước ấm lại đây!” Đại Tráng giúp Ngốc Tử mặc lại quần áo, đẩy Ngốc Tử nói.

Từ khi bắt đầu có người muốn xông vào, Đại Tráng liền đem nước bên ngoài tới, để cho hai đứa bé sinh đôi phụ trách múc nước, mang nước ngâm dùng đá giữ lại, khi dùng nước chỉ cần múc.

Ngốc Tử nở nụ cười, xốc lên màn che tại cửa hang động.

Đại Tráng ngồi xổm xuống, cẩn thận cởi ra quần áo rách nát của người kia, xem qua vết thương dưới eo cùng đùi...

Đại Nụ Nhi thu dọn xong liền đi ra phía sau sơn động nấu cơm, Nhị Nụ Nhi cũng qua giúp đỡ, Tam Nụ Nhi mang theo hai đứa nhỏ sinh đôi nấp ở sau sơn động nhìn trộm người dưới đất.

“Thơm quá, để cho ta chút nước cùng đồ ăn đi!” Người nọ nằm ở trên nệm hô.

Đại Tráng dừng lại một chút, không để ý người kia, tiếp tục há miệng uống cháo, trong lòng lại không ngừng kinh ngạc. Miệng vết thương trên lưng cùng trên đùi đều có thể thấy xương cốt, lại không biết qua bao lâu mới tìm tới nơi này. Vừa mới còn đánh với Nhị Tráng, không nghĩ tới mới hôn mê nửa ngày liền tỉnh, còn sinh long hoạt hổ nói nhảm...

“Uy, các ngươi ăn cái gì? Uy...”

Đại Nụ Nhi buông bát đũa, sợ hãi nhìn về phía Đại Tráng.

Đại Tráng tự mình tiếp tục ăn cơm, lớn tiếng nói: “Mau ăn, cố gắng ăn no đi, rồi biến ra ngoài dùm. ..”

Triệu Tử Dương cùng Nhị Tráng thay đổi bên ngoài canh giữ cũng tiến vào ăn cơm, trong nồi còn lại hơn nửa bát cháo, một cái bánh bộ ngô và vài miếng dưa muối. Đại Nụ Nhi thu thập bát cháo lại nhìn về phía Đại Tráng.

“Múc ra đi!” Đại Tráng nhẹ giọng nói.

“Oa, các người thật lợi hại, bây giờ còn có gạo ăn!” Người nọ ngóng cổ nhìn bát trong tay Đại Tráng, hô to gọi nhỏ.

“Câm miệng! Người không sợ người khác nghe được hả!” Đại Tráng nhẹ quát một tiếng, tức giận đem đồ vật thả xuống.

Người nọ cầm lấy bát bắt đầu lang thang hồ hởi ăn, ăn thẳng đến khi trợn mắt cũng không chịu dừng lại, gió cuốn mây tan ăn sạch tất cả, còn liếm lấy liếm để bát. Đại Tráng vội nhanh tay lẹ mắt đoạt lấy chén.

“Này, còn có không?” Người nọ không cam tâm buông bát, chỉ vào miệng vết thương hỏi.

Đại Tráng nhìn người nọ liếc mắt một cái, “Hừ” thật mạnh một tiếng, bưng bát rời đi.

“Uy, ta gọi là Kim Húc Diệp, người tên gì?” Người nọ nửa nằm trên đất, nhìn về phía bóng dáng Đại Tráng la lớn.

“Vương Đại Tráng!” Đại Tráng dừng một chút thản nhiên nói ra tên chính mình.

Kim Húc Diệp sau khi ở lại, mỗi ngày đều mặt dày ăn trực. Dạ dày thì giống như không đáy, một bát liền một bát, luôn ồn ào đói bụng. Hắn rất nhanh phát hiện ra Đại Nữ Nhi có vẻ dễ mềm lòng, hai bé sinh đôi thì dễ dụ. Trước phải thu phục ba người này, sau khi mỗi lần Đại Nữ Nhi nấu cơm liền nấu nhiều một chút. Cho dù Đại Tráng đã khẳng khái để mọi người ăn xong hắn mới được ăn, nhưng hắn vẫn có thể ăn no.

Đại Tráng chú ý Kim Húc Diệp cũng không chịu dưỡng thương. Tuy rằng luôn chảy mồ hôi, sắc mặt trắng bệch vẫn không ngừng tìm người trên chợ, chắc chắn là một tên không chịu ngồi yên thế nhưng vẫn có thể chịu đựng nằm trên chấn bông vài ngày không lộn xộn để tránh miệng vết thương vỡ, vừa bắt chuyện với hai bé sinh đôi lại còn chơi cùng mấy trò chơi. Đại Tráng lưu ý một chút, thấy hắn dạy hai bé là một số trò biểu diễn cũng không quan, vừa lúc có người giúp đỡ chăm hai bé. Sau đó là Nhị Tráng, có một lần Kim Húc Diệp không biết nói gì đó với Nhị Tráng, sau đó Nhị Tráng chỉ cần có thời gian rảnh liền ngồi kể hắn hai mắt sáng rực nhẹ giọng cùng hắn nói chuyện, còn đem la bàn cùng mấy nhánh cây lấy ra viết viết vẽ vẽ, thậm chí còn muốn để cho hắn đi vào trong sơn động. Đại Tráng không đồng ý nên đành từ bỏ...

Không thể không nói, Kim Húc Diệp vừa đến liền không ít ưu đãi hắn. Hắn chỉ điểm một chút cho Đại Tráng về trận hình gậy tre, lại ngẫu nhiên sẽ nói vài câu với Triệu Tử Dương khi y mang mọi người đi tập luyện. Mỗi lúc vậy mọi người cũng được không ít lợi ích, đuổi đi không ít lưu dân tập kích muốn cướp lương thực. Thế cho nên lưu dân vùng này tạm thời cũng không dám lại xông vào.

Như thế qua khoảng bảy tám ngày, vết thương trên miệng và lưng Kim Húc Diệp đã muốn từ từ kết vảy, nhưng sắc mặt vẫn kém như trước, từ sau khi Kim Húc Diệp dạy cho không ít chiêu lợi hại, Đại Tráng sử dụng trình độ y thuật, cẩn thận bắt mạch cho hắn.

“Người nội tạng cũng bị thương sao?” Đại Tráng cau mày hỏi.

“Nhuyễn giáp có thể ngăn được đao kiếm, nhưng lại không thể chống lại chùy tử, nếu người sử dụng chùy tử đánh trước ngực hai cái... ” Kim Húc Diệp không nói nữa, bởi vì nói nhanh một chút, trên mặt bắt đầu xanh lè, bộ dạng có chút không thở nổi.

Đại Tráng liếc hần một cái, xoay người đi vào sơn động, cẩn thận tìm kiếm, cố gắng lấy ra một số dược phẩm.

Chờ đến khi trong sơn động tràn ngập mùi thuốc, Kim Húc Diệp mới lộ ra biểu tình giật mình.

“Không nghĩ tới luôn!” Kim Húc Diệp cười hì hì nói.

“Ta không biết hiệu quả như thế nào, thế nhưng dùng so với không dùng vẫn tốt hơn, người chú ý một chút, loại thương tổn này nếu không tinh dưỡng tốt, về sau sẽ lưu lại di chứng...” Thói quen lải nhải của Đại Tráng lại phát huy.

Kim Húc Diệp hí mắt gật đầu.

“Đại Tráng...” Lúc này trong sơn động vang lên tiếng gọi của Ngọc Tử.

Đại Tráng quay đầu đáp một tiếng, vội đi vào.

Sau hai ngày dùng dược, Kim Húc Diệp nhờ hai bé sinh đôi nhấn lại, nói đi ra ngoài tìm hiểu tin tức, liền rời đi, đồng thời Nhị Nữ Nhi liền phát hiện dao nhỏ của mình không thấy.

“Là ta!”

Buổi sáng hôm sau, Kim Húc Diệp ở trên cửa động tránh đi mấy cái gậy tre kêu lên.

Bên trong nửa ngày không có động tĩnh, Kim Húc Diệp đang chuẩn bị đi xuống, lại bốn gậy nhọn đâm ra.

“Uy, là ta nha!” Uy, yên tâm đi, chỉ có mình ta...” Kim Húc Diệp hạ giọng kêu lên.

“Để hần xuống đi!” Đại Tráng cẩn thận nhìn phía trước một chút, sau khi xác nhận, mới buông tay nói.

Mấy gậy tre đều được thu lại để cho Kim Húc Diệp xuống dưới.

“Tình huống bên ngoài thế nào rồi?” Đại Tráng đưa cho Kim Húc Diệp hai miếng bánh mì, một chén nước ấm, thấp giọng hỏi.

Kim Húc Diệp không ngừng ăn cơm, nhẹ giọng nói: “Tình huống cụ thể thế nào còn chưa rõ, chiến trường phía nam vẫn tiếp tục, nhưng ở chiến trường phía bắc, ta đoán là có một tên thân vương trấn thủ phía bắc đã làm phản...”

Đại Tráng trầm mặc một chút, không biết tin này là tốt hay xấu.

“Vương triều chúng ta, bản đồ sơ lược thế nào?” Đại Tráng do dự hỏi.

“Nhị Tráng, lấy sa bàn lại đây ta dùng một chút!” Kim Húc Diệp bỏ bánh mì xuống, kêu một tiếng.

Nhị Tráng đáp, chạy như điên mang đồ đạc bưng ra.

“Nơi này là kinh đô... đương kim thánh thượng ở đây đuổi đi nam di... Chúng ta hiện tại đại khái là ở chỗ này, qua con sông chắn ngang này, ở phía bắc chính là thân vương...” Kim Húc Diệp dùng bàn cát vừa vẽ một bản đồ sơ lược, vừa giải thích.

Đại Tráng trong lòng khẽ ngạc nhiên, quốc gia này kỳ thật cùng với Trung Quốc có chút giống nhau. Ở giữa có một con sông dài tương đương với Trường Giang, đem bản đồ phân làm hai phần. Hai bên đồng đều là mấy tiểu quốc, xem như là các nước láng giềng đối với vương triều có thể tạo uy hiếp lớn, phía nam cùng phía bắc cũng không giống nhau. Đương kim thánh thượng đã tâm bình khí an nghĩ muốn bình định uy hiếp của hai mặt nam bắc, đáng tiếc là bị người bên trong sau lưng chém một đao. Liễu Thụ thôn là địa phương nằm ở phía tây, phía nam có sông lớn. Hiện giờ một thân vương trấn thủ phía bắc làm phản, phương bắc liền có thể lợi dụng lúc người gặp khó khăn...

“Thánh thượng không có khả năng cùng hai bên đồng thời khai chiến đúng không?” Đại Tráng nhẹ giọng hỏi.

Kim Húc Diệp cau mày.

“Nơi này là ranh giới tốt nhất, thân vương kia phải chú ý biên cương phía bắc, lặn lội đường xa vượt sông lớn đánh một trận ác liệt căn bản có thể, theo lý, thánh thượng cũng không có binh lực vượt sông...” Đại Tráng chỉ về con sông trên bàn cát, đơn giản nhẹ giọng nói, cuối cùng biến thành thì thầm: “Như vậy, hai bên làm theo ý mình, đều cần nghỉ ngơi lấy lại sức, đề phòng ngoại tộc... Đoán chừng ít nhất khoảng hai mươi năm không có đủ sức đánh trận thứ hai, chúng ta...”

Kim Húc Diệp giật mình ngẩng đầu lên, nhánh cây trong tay rơi trên bàn cát, đem bản đồ sơ lược trên bàn bị phá đi.

Kể tiếp vài ngày vẫn là giống như trước kia, chỉ là Kim Húc Diệp thường cau mày có chút dăm chiêu nằm

trên nệm.

Hôm nay, Đại Tráng xốc lên rèm che đi tới liền phát hiện không thấy Kim Húc Diệp. Trên đệm chỉ lưu lại một cái nhuễn giáp tinh xảo cùng chuỗi đá khắc, mặt trên bàn cát viết, nhuễn giáp là để cho Tứ Tráng phòng thân, chuỗi đá khắc để cho Tam Tráng chơi, cũng vẫn như lần trước không nói tiếng nào cầm lấy dao nhỏ của Nhị Nụ Nhi đi...

Thừa dịp mấy lưu dân ở gần bị dọa, lại tạm thời không có lưu dân mới đến, Đại Tráng mang theo bọn Nhị Tráng đào mấy cái hồ sâu, bỏ tiền bạc, thảo dược lương thực cùng một ít đồ đặc thường dùng chôn xuống. Hiện giờ là mùa xuân cỏ dại sinh trưởng tươi tốt, không quá vài ngày chỗ đó sẽ bị cây cỏ che phủ, bọn Đại Tráng kiên trì khoảng mười ngày, thẳng đến khi chỗ đó so với những chỗ khác không có gì khác thường, mới chuẩn bị rời khỏi sơn động, Đại Tráng đoán chừng mấy tháng nữa, bên ngoài sẽ thái bình trở lại. Tiếp tục ở lại sẽ không có tin tức còn bị đám lưu dân cuồng bạo đánh vào sơn động, đây không phải là điều tốt.

“Đại ca, chúng ta vì sao không dấu tất cả lương thực?” Nhị Nụ Nhi trong trẻo hỏi.

“Những người xấu kia đều biết chúng ta trong động này có ăn, nếu tất cả đều giấu đi, bọn họ sẽ đào lung tung để tìm ra đồ ăn, giữ lại một chút này, mới có thể giữ lại mấy thứ chúng ta giấu, hiểu không?” Nhị Tráng giải thích.

“Dạ, em đã biết, nhị ca thật lợi hại!” Nhị Nụ Nhi nhìn Đại Tráng, nói.

“Được rồi, tất cả mọi người phải ăn no nha, buổi tối hôm nay chúng ta thừa lúc ban đêm liền rời đi!” Đại Tráng xoa xoa đầu Nhị Nụ Nhi, cười nói.

Mấy đứa nhỏ đều cao hứng đáp, bưng bát lên há miệng bắt đầu ăn...

Mỗi người trong ngực đều treo một bọc đồ ăn, còn có bột mỳ, bánh mật, bánh mỳ phiến cùng thịt khô. Hôm nay là một ngày không có trăng, bên ngoài đen đặc, Đại Tráng mang theo đoàn người nhanh chóng rời khỏi sơn động, hướng Liễu Thụ thôn đi.

“Đều theo sát phía sau, không được tụt lại!” Đại Tráng quay đầu dặn dò.

Đại Tráng cùng Ngốc Tử đi ở phía trước, Tứ Tráng vẫn được Ngốc Tử cõng trên lưng, nhuễn giáp Kim Húc Diệp lưu lại mặc trên người Tứ Tráng, Đại Nụ Nhi dắt Tam Nụ Nhi cùng Nhị Nụ Nhi, Tam Nụ Nhi đi ở chính giữa, phía sau cùng là Nhị Tráng cùng Triệu Tử Dương.

Đoàn người từng bước từng bước hướng về phía trước, cẩn thận tránh đi chỗ có người.

“Đứng lại! Ai?”

Đi đến một chỗ thưa thớt cây cối, đột nhiên có tiếng người.

Đại Tráng tâm khê hoảng, ngừng lại, không có trả lời.

Trong rừng bỗng chốc có ánh sáng từ đuốc, vài người vây quanh lại.

“Đại ca, ta nhớ rõ thằng này, chính nó giết ca ca của ta, bọn nó là từ trong sơn động có dấu đồ ăn...” Trong đó có một người chỉ vào Ngốc Tử la lên.

“Chạy!” Đại Tráng hét lên, vọt chạy.

Phía sau Đại Nộ Nhi cũng ăn ý cầm theo vũ khí chạy theo Đại Tráng.

Ngốc Tử thả Tứ Tráng xuống, cùng Đại Tráng, Nhị Tráng Triệu Tử Dương bảo hộ đám Đại Nộ Nhi phía trong, vừa công kích, vừa chạy ra ngoài...

## 51. Chương 51: Dàn Xếp!!

May mắn đám người chặn đường kia tựa hồ cũng không nghĩ muốn xuống núi, khi bọn Đại Tráng chạy tới gần chân núi liền không truy đuổi nữa.

Đoàn người thở hổn hển chạy tới chân núi mới ngừng, trời đã không còn tối đen như ở trên núi. Cách một khoảng lại có một đám lưu dân vây quanh đống lửa sưởi ấm. Đại Tráng dựa theo ánh lửa quay đầu lại nhìn, tâm liền hoang mang.

“Nhị Nộ Nhi đâu?” Đại Tráng hỏi, gằn giọng nói.

Mọi người trái phải nhìn nhau, ai cũng không biết Nhị Nộ Nhi chạy lạc.

“Đại ca!” Đại Nộ Nhi kêu một tiếng, trong thanh âm cũng đã mang theo tiếng khóc nức nở.

Hiện giờ không thể trở lại tìm, trên núi không biết có bao nhiêu cừu nhân đang đỏ mắt chờ bọn họ rời động. Lần này có thể thuận lợi trốn xuống dưới, đều phải nhờ tác dụng lớn của đêm tối không trăng che dấu, nhưng trời tối lại đồng thời chính là cản trở lớn nhất để tìm người...

“Chúng ta ở chỗ này chờ đến hừng đông, nếu, nếu Nhị Nộ Nhi không đuổi kịp...” Đại Tráng nói không thành lời.

Trong không khí tràn ngập sự nặng nề, tất cả mọi người ngồi xuống, đôi mắt trong mong nhìn về phía núi, trong rừng thật im lặng, cơ hồ mọi động vật đều bị lưu dân chộp được để ăn, tất nhiên đặc biệt im lặng.

Chân trời đã bắt đầu dần sáng, một tia sáng chiếu xuống, không ai động dậy hay nói chuyện.

Không thể đợi thêm nữa, chung quanh đám lưu dân đã bắt đầu dậy, phải cách xa sơn động một chút mới an toàn, Đại Tráng nắm chặt tay để giảm bớt đau xót trong lòng, đứng lên.

“Đại ca, đợi một lát đi!” Nhị Tráng ngẩng đầu khàn giọng nói.

“Không được, nếu nơi này còn có người đã từng thấy qua chúng ta thì liền nguy hiểm, đi!” Đại Tráng nhắm mắt không nhìn tới gương mặt cầu xin của Nhị Tráng, nhấn tâm nói.

Đại Nộ Nhi cùng Tam Nộ Nhi cúi đầu nước mắt.

“Ta trước đã không nói rồi sao, đi Liễu Thụ thôn tập hợp, chúng ta đi tới đó chờ!” Đại Tráng thấp giọng nói.

Triệu Tử Dương cùng Ngốc Tử mỗi người kéo hai bé sinh đôi đứng lên, Đại Tráng xoay người nâng Tam Nộ Nhi, đi nhanh về phía trước.

Liễu Thụ thôn đã không còn nhìn ra bộ dạng ban đầu, giống như vừa trải qua một cơn bão quét, tất cả phòng ốc đều rách nát không chịu được, trên mặt đất từng đoạn ngắn lại có người không biết là còn sống hay đã chết nằm, xem chừng là trong thôn không có cái gì ăn, lưu dân ở lại Liễu Thụ thôn cũng không nhiều.

Đại Tráng ở trong nhà của mình tìm một góc tường bị đốt đen xì thu dọn, ở trong góc đốt một đồng lửa, để mọi người vây quanh đồng lửa.

Ở bên ngoài tuy rằng không cần lúc nào cũng phải chuẩn bị chiến đấu giết người, nhưng cũng không quá tốt, không thể tùy tiện uống nước trong giếng hay trong hồ, cũng không có đồ ăn dư dật. Mỗi ngày đa phần đều là đi tìm đồ ăn, nước thì phải nấu sôi mới có thể uống, còn phải phòng ngừa lưu dân đến đoạt thức ăn...

Bên cạnh thôn Liễu Thụ có một dòng sông chảy qua, Đại Tráng tin rằng chỉ cần nước còn chảy, cho dù đã bị lũ mò không ít lần, bên trong nhất định vẫn còn đồ ăn, đặc biệt là dưới bùn đất.

“Đại ca, này, ăn?” Tam Tráng đưa hai tay dính đầy bùn cầm một cái vỏ trai không lớn hỏi.

Đại Tráng nhận lấy vỏ trai, khá nặng, bên cạnh còn có bọt khi nổi lên, hiển nhiên là cái còn sống.

“Được, cái này có thể ăn, Tam Tráng thật lợi hại!” Đại Tráng đem con trai bỏ vào trong giỏ bên hông, cười nói.

Tam Tráng lập tức mở miệng, lộ ra nụ cười thật tươi.

Trong bùn đất ở phần nước cạn gần sông có ốc, trai, cá chạch, trong lúc đói kém có mà dùng, Tam Tráng cùng Tứ Tráng thậm chí còn có thể dùng tay bắt được lươn...

Sau hai tháng gian nan ở trong thôn Liễu Thụ, cuối cùng cũng truyền đến tin tức, triều đình phái quan viên đến mấy thôn trấn, chuẩn bị dựa theo đầu người cho vay lương thực, nếu lưu dân muốn trở về quê cũ có thể lĩnh lương thực sau khi trở về, còn lại thì an trí ngay tại chỗ...

Một tiểu đội quan binh vận chuyển lương thực sau một ngày liền tới gần thôn Liễu Thụ, có một quan viên trung niên chủ trì việc cho vay lương thực cùng với phân chia lại đất vườn bỏ hoang.

“Nhị Tráng, đến hỏi quan lão gia kia có cần hỗ trợ hay không?” Đại Tráng thấp giọng nói.

Nhị Tráng muốn làm quan, đây là trong lúc vô ý Đại Tráng nghe được Nhị Tráng nói chuyện với Kim Húc Diệp mới biết được. Nếu Nhị Tráng tự mình lựa chọn đường đi, Đại Tráng sẽ tuyệt đối không cố gắng ngăn cản, hiện giờ liền bắt đầu nhân cơ hội rèn luyện cũng là một biện pháp tốt.

Nhị Tráng mở to hai mắt nhìn, do dự hướng đội ngũ rồi ren trước mặt nhìn quan viên trung niên kia, khiếp đảm lùi về.

“Đi đi, em nói với ông ta là thôn dân sống ở nơi này, quen thuộc hoàn cảnh, biết đọc biết viết sổ sách...” Đại Tráng đẩy Nhị Tráng một cái, nhẹ giọng nói.

Lưu dân đến lĩnh lương thực thành một hàng dài, có quan binh cầm trường thương duy trì kỷ luật, ở lại đến hơn hai tháng, Đại Tráng cũng không hề biết nguyên lai nơi này lại ẩn nấp nhiều lưu dân như vậy.

Đứng ở phía giữa đội ngũ, nhìn thấy Nhị Tráng do do dự dự lại gần, bị hai binh lính đẩy ra. Nhị Tráng nói cái gì đó, trung niên quan viên đưa tay, hai binh lính dắt Nhị Tráng đi lên. Đại Tráng khẩn trương quan sát, thấy quan viên trung niên kia hỏi Nhị Tráng mấy vấn đề, lại cầm bút để Nhị Tráng viết cái gì đó, rồi đưa cho Nhị Tráng một cuốn sổ, hỗ trợ ghi cái gì đó...

Triệu Tử Dương mấy ngày trước đã trở về trên trấn, vẫn không có tin tức gì, Đại Tráng cũng không lo lắng lắm, tình huống trên trấn chắc chắn sẽ tốt hơn ở thôn Liễu Thụ một chút, ít nhất là sẽ phái thêm nhiều quan viên.

Buổi tối Nhị Tráng lưng vác một bao lương thực to trở lại, một hồi phấn khích lôi kéo Đại Tráng nói không ngừng.

“Cái này là của Triệu lão gia cho!” Nhị Tráng chỉ vào bao lương thực kiêu ngạo nói.

Bao lương thực Nhị Tráng mang về so với Đại Tráng lĩnh thì nhiều hơn, cũng khó trách sao hắn phải cao hứng như vậy.

“Giỏi lắm, còn có gì không?” Đại Tráng xoa đầu Nhị Tráng hỏi.

“Triệu lão gia nói chờ bên này sắp xếp ổn thỏa, ta có thể cùng ông đi tới giúp đỡ ở địa phương kế tiếp, sau khi chung quanh chuẩn bị ổn hết, Triệu lão gia sẽ viết một phong thư đề cử, còn có khế đất...” Nhị Tráng ngẩng đầu nói.

Khế đất cũng không có gì, hiện giờ nơi này tất cả đều là đất hoang, hơn nữa rõ ràng là đất nhiều hơn người, thư đề cử về sau lại có chút tác dụng.

Đại Tráng cười cười, để cho mấy bé Tam Nữ Nhi vây quanh Nhị Tráng hỏi mấy vấn đề, còn mình thì giúp Đại Nữ Nhi nấu cơm.

“A Đại, ngày mai chúng ta ở chân núi chặt cây, làm lại phòng ở.” Đại Tráng hướng Ngốc Tử đang cầm lương thực nói.

Ngốc Tử cao hứng đáp, nở nụ cười.

Triệu quan viên kia, ngày hôm sau an bài một ít sự vụ liền rời khỏi thôn, quả nhiên mang theo Nhị Tráng.

Dựa theo lời nói của Triệu quan viên, hiện tại là thời điểm tự do khai hoang, có thể làm nhiều được nhiều. Thánh thượng khai ân, ba năm không thu thuế, đến năm thứ tư dựa theo đất mua từ quan phủ, tất nhiên là phải đợi phủ của quan phủ trên trấn tu sửa xong, hiện giờ cũng có thể trực tiếp mua đất...

Việc cho vay một ngày lương thực, lưu dân trốn trong thâm sơn bửu cốc, may mắn là bọn họ không xuống cùng lúc do không có tin tức nên tạm thời sẽ không phát sinh chuyện cướp bóc.

Mọi người trên cơ bản đều không quen biết, đều là tự riêng mình xa cách làm việc, Đại Tráng mang theo bọn Ngốc Tử tốn sức dùng cây làm cọc một mảnh đất, đánh dấu đây là mảnh đất nhà mình...

Qua mấy ngày lại có một đám quan binh lại đây, bọn họ đào hầm, đốt lò sản xuất gạch ngói, có thể dùng lương thực hay vàng bạc đổi lấy, Đại Tráng không thể không nói hoàng thượng này vẫn còn chút anh minh.

Sau khi mở lò một ngày, Đại Tráng mang theo Ngốc Tử cùng Đại Nữ Nhi ở sau hậu viện trong nhà lúc nửa đêm, đào ra một cái hòm, bên trong lấy ra một bình nhỏ, cùng với hòm cần thận mang về.

Trong bình chứa một ít vàng thỏi. Đây là tiền Đại Tráng tích góp một thời gian, Đại Tráng cầm mấy thỏi, lén lút ở chỗ lò gạch dưới chân núi đồi không ít gạch cùng gói, những binh lính này còn tốt bụng cho Đại Tráng mượn một chiếc xe đẩy để Đại Tráng đẩy gạch.

Đại Tráng cũng không vội đi khai hoang, mà trước tập trung xây phòng ốc. Cho dù có đem đất hoang trồng thành ruộng tốt, ba năm sau cũng không mua nổi, lấy được khế đất cũng không phải của mình.

Chờ phủ quan trên trấn sửa xong đã là chuyện của ba tháng sau. Phòng ốc của Đại Tráng đã thành hình dạng, Nhị Tráng trực tiếp đi tấn kiến quan phủ được một chức quan phó sử nho nhỏ. Trước đó vài ngày đã trở về một chuyến, chuẩn bị dẫn theo Tứ Tráng không thể làm việc giúp đỡ vài việc nhỏ, còn mang theo tin tức nói không quá mấy ngày sẽ có cuộc thi. Nơi này người thi qua thì gọi là tú tài, gặp quan không cần quỳ, có thể không nộp thuế. Vốn là còn phải tiếp tục thi tiếp, ít nhất là phải đến cử nhân mới có thể nhận chức vị. Thế nhưng hiện tại là thời điểm đặc biệt, ngay cả tú tài cũng có thể trực tiếp nhận được một chức quan cửu phẩm. Nhưng nếu muốn tiền đồ rộng mở, tất nhiên xuất thân càng cao càng tốt, tin tức này chính là từ Triệu Tử Dương, hẳn không ở lại trên trấn, để lại lời nhắn, nói là đi kinh thành.

Một đoạn thời gian này, Nhị Nự Nhi vẫn không trở về, Đại Tráng rõ ràng, Nhị Nự Nhi sợ là lành ít dữ nhiều...

Đại Tráng cầm không ít tiền đưa cho Nhị Tráng, để cho Nhị Tráng mua khế đất cùng mấy cửa hàng. Có tiền người cũng dễ nói chuyện, Nhị Tráng lần thứ hai trở về, mang theo cái hộp nhỏ, Đại Tráng có chút đỡ khóc đỡ cười nhìn hộp nhỏ đầy khế ước, Nhị Tráng ở trên trấn mua mười cửa hàng, một mảnh đất phía đông bao quanh cả thôn Liễu Thụ...

“Đại ca...” Nhị Tráng có chút do dự nói.

“Làm sao vậy?” Đại Tráng vừa coi lại khế đất, vừa hỏi.

“Em nghĩ muốn tham gia thi cử!” Nhị Tráng thấp giọng nói.

“Được.” Đại Tráng đáp, tiếp tục nói: “Chính em hiểu rõ đi, chức vị cũng không phải chỉ đơn giản như vậy!”

Nhị Tráng gật gật đầu, hưng phấn đến đỏ cả mặt.

“Đúng rồi, em có vội không?” Đại Tráng ngẩng đầu hỏi.

“Việc nhiều đến còn phải thức đêm. Thế nhưng lần này em có ba ngày nghỉ.” Nhị Tráng ranh rọt đáp.

“Trên thôn có thợ khéo tay không? Ta muốn thỉnh vài người làm lại sân nhà.” Đại Tráng vỗ Nhị Tráng nói.

“Được, cứ để em, ngày mai em lên trấn gọi người!” Nhị Tráng ưỡn ngực nói.

Lưu dân trên núi lục tục kéo xuống dưới, đều hướng về nơi nghe đồn có phát lương thực, tạm thời còn chưa có xung đột gì.

Đại Tráng cẩn thận trù tính lại kết cấu sân, chuẩn bị làm là phải làm cho ổn thỏa. Nhị Tráng mang theo một người to khỏe tới, làm tường ra làm tường, chặt cây làm xà nhà ra xà nhà, trộn bùn, hơn nửa tháng liền làm khá ổn. Đại Tráng phát tiền 3 đồng mỗi người, không bao cơm, những người đó đều tự mình mang theo đồ ăn, ở trên chiếu đơn giản ngồi ăn. Hiện tại được quan phủ an bài, tâm tính mọi người đều thay đổi lớn, tuyệt đại người dân đều muốn sống an bình. Đám lưu dân tàn bạo vô cùng chỉ vì một chút đồ ăn trong mấy ngày ngắn ngủi liền khôi phục lại bộ dáng thôn dân hiền lành...

Ở trấn Lục Khẩu cử hành thi cử, Đại Tráng cũng bớt thời giờ tham gia, mục đích chính là không cần nộp thuế. Cùng Nhị Tráng liền dễ dàng thông qua. Thế nhưng Đại Tráng xếp ở cuối bảng, còn Nhị Tráng nằm ở giữa bảng.

Cửa hàng trên trấn đã từ từ mở cửa, Đại Tráng để cho Nhị Tráng trực tiếp cho thuê mấy cửa hàng mới mua, đều là ký cho thuê ba năm.

“Trong nhà hiện tại chỉ có thể cho em chừng này, mình em đi thành Tân Hồ, cho dù em muốn làm quan hay là tiếp tục lên kinh thành thi tiếp, ta đều không quản. Thi không qua thì em tạm thời dừng ở lại bên ngoài, trực tiếp nhậm chức tại Lục Khẩu trấn...” Đại Tráng giúp Nhị Tráng thu dọn đồ đạc, nghiêm túc dặn dò.

Nhị Tráng rất hấp tấp. Cho dù hiện tại là cơ hội tốt, nhưng lấy lai lịch cùng tâm kế của Nhị Tráng, tới kinh thành rồi, không thể nghi ngờ là dẽ vào động hổ, không có nửa phần thắng. Nhưng với thành tích tốt lúc thi cử khiến cho lòng tin của Nhị Tráng phồng to...

“Em biết rồi, cảm ơn đại ca!” Nhị Tráng nhận lấy vàng kiên định nói.

“Bỏ đi, trừ bỏ cái này, ta còn bỏ thêm trong cái áo choàng ngắn hai lượng vàng. Không đến vạn bất đắc dĩ, em cũng đừng động tới, nếu đậu. đến kinh thành không thi được, cũng không đói chết, xoay sở được liền xoay sở, trước ở kinh thành tìm việc sống tạm, từ từ học tập, thi thử lại một lần...” Đại Tráng cuối cùng vẫn nhịn không được dặn dò thêm.

Nhị Tráng đỏ mắt, nhẹ giọng đáp: “Đại ca, em đã biết, em sẽ tự chiều cố chính mình...”

Lúc Nhị Tráng đi, Đại Tráng ở thôn Liễu Thụ sắp xếp người tới giúp việc làm ruộng, cũng không đi tiễn hân, từ biệt này liền chính là nhiều năm...

Trước khi chiến tranh Đại Tráng là dựa vào buôn bán củ sen lời được một khoảng, sau chiến tranh thì dựa vào tiền lãi chôn dưới đất, nếu không phải Liễu Thụ thôn còn ít nhà, Đại Tráng cũng coi như là một thân hào nông thôn, so với Ngô gia địa chủ còn có thể diện hơn một chút.

Liễu Thụ thôn cách chiến trường rất xa, sau lại lục tục trở về mấy hộ gia đình trước đây cùng lưu dân ở lại, trong thôn tổng cộng các nhà cũng không chiếm đến nửa diện tích. Những nơi bị chiến hỏa lan tới dân

cư chắc chắn còn thiếu hơn.

Sau chiến tranh, thuế má quan phủ cơ hồ đều miễn giảm, thuế nông lại trực tiếp miễn ba năm. Nhưng cùng lúc đó, quan phủ lại nghĩ mọi cách cướp đoạt tiền bạc của dân chúng. Các loại vật tư cơ hồ đều bị quan phủ nắm trong tay hoặc là dựa vào lao động đổi lấy hoặc dùng tiền mua. Ví dụ như quan binh chưởng quan lò gốm đều là như vậy.

Đại Tráng không biết mấy thứ dầu ở trong động có bị người phát hiện hay không, nhưng hiện giờ cũng không dám lên xem. Lúc trước ở trong sơn động điên cuồng giết người, khiến cho đám lưu dân trên núi đều hận bọn họ đến thấu xương. Tuy rằng hiện giờ trong thôn Liễu Thụ đã có người bắt đầu lên núi đốn củi, cũng không ít lưu dân trên núi đều đi xuống, nhưng không thể bỏ qua khả năng, những lưu dân trốn trong thâm sơn vẫn chưa nhận được tin tức...

## 52. Chương 52: Phát Triển!!!

Trong Liễu Thụ thôn tuyển lý trưởng, Đại Tráng viện lý do mình còn nhỏ tuổi không có nhiều kiến thức, không có tham gia. Cuối cùng đưa một lão thôn dân vốn là người trước đây sống ở Liễu Thụ thôn, chính là Lưu lão hán, người trước đây chở xe ngựa lên trấn.

Buổi tối, Lưu lão bá liền tới chào hỏi Đại Tráng.

“Lão bá, người ngồi!” Đại Tráng mời người vào phòng vừa mới xây xong, nhiệt tình nói.

Phòng cùng tường trong nhà đều là làm cùng chất liệu, hai bên tường đều trống không, đồ đạc gì cũng không có. Trong lúc xây phòng còn lưu lại đồ đạc chưa thu dọn. Thế nhưng đất xây phòng là dùng đất cùng với đá đắp lên, cũng khá chắc chắn, ở mười mấy năm cũng không có vấn đề.

“Vương lão gia...” Lưu lão bá sợ hãi rụt rè kêu một tiếng, tất nhiên là đối với thân phận tú tài của Đại Tráng vô cùng sợ hãi.

Đại Tráng vừa nghe liền suýt chút nữa phun ra nước trà, cuống quýt nuốt xuống liền dẫn tới bị sặc sau hồi lâu mới bình tĩnh được.

Lý trưởng mới bầu đứng lên, có chút không biết làm sao tới trước mặt Đại Tráng.

“Lão bá, không cần khách khí như vậy, người cũng là trưởng bối nhìn chúng cháu lớn lên...” Đại Tráng mau nỡ nụ cười trên mặt nói.

“Ha ha, Đại Tráng, nhà của các cháu thật là không tồi!” Sau khi nói một câu, Lưu lão bá mới tự nhiên một chút, cùng Đại Tráng nói lời khách sáo.

“Cũng chỉ là cái thùng rỗng, có cái gì đẹp, lão bá, người hôm nay đến là có chuyện gì vậy?” Đại Tráng nhún vai tiếp tục hỏi.

“Nghe nói Nhị Tráng đi kinh thành làm lão gia?” Lưu lão bá hỏi.

“Coi lời lão bá kia, Nhị Tráng chỉ là lên Tân Hồ Thành thử thời vận thôi, còn mà làm lão gia trên kinh thành thì còn xa lắm!” Đại Tráng cười đáp.

Lưu lão bá cũng cười theo, nói mấy câu khách sáo mới hỏi tiếp: “Đại Tráng, cháu xem thôn Liễu Thụ của chúng ta hiện tại thế nào?”

“Lão bá muốn làm cái gì thì làm cái nấy đi, cháu chỉ là một đứa nhỏ mười mấy tuổi, làm sao có thể trông xa như lão bá!” Đại Tráng tươi cười nói.

Lưu lão bá vừa lòng gật gật đầu, còn nói mấy câu đại loại cam đoan không làm gì ảnh hưởng đến Đại Tráng, mới rời khỏi.

Đại Tráng vô lực ngồi trên ghế thở dài rồi mới đứng lên, đi ra ngoài giúp cho Ngốc Tử đang đào đất trong viện.

Bởi vì chần bồng và mấy đồ đạc không đủ, đến bây giờ, Đại Tráng vẫn cùng Ngốc Tử ngủ chung một chăn. Ngốc Tử cả ngày vui vui vẻ vẻ cứ như lượm được vàng. Mà Đại Tráng lại căn bản không biết rõ ở nơi này hai nam tử mười lăm mười sáu tuổi ngủ chung đại biểu cho cái gì...

Lưu lão bá sau khi được chọn làm lý trưởng không lâu, thì một nhà đại bá của Đại Tráng đã trở lại.

Đại Tráng cũng không biết gây yếu như đại bá mẫu làm sao có thể một đường mang đại bá bất động trở về. Toàn gia bọn họ đều rời đi, bên người còn có hai người con trai lão nhị cùng lão tam, đều gây đến da bọc xương, hai mắt cơ hồ chiếm nửa diện tích trên mặt, đại đường tử của bọn họ trong thời kì hỗn loạn cả nhà Đại Tráng chạy trốn trên núi không lâu liền gả ra ngoài, đại đường huynh trên đường lưu vong trốn lấy đồ ăn chia cho bọn đệ đệ, kết quả là bị đói đến chết. Mấy đứa nhỏ một chút cũng không biết làm sao, mấy đứa còn sống thì cực kỳ nhỏ, đại bá là lúc lấy đồ ăn bị người ta đả thương, về sau liền không tốt, ngay cả nằm dậy cũng không được...

Bọn họ lưng đeo một gói lương thực to không biết linh ở đâu về tới thôn Liễu Thụ. Đại Tráng cũng không có cách nào, chỉ có thể trước dọn một gian phòng ở, để cho bọn họ trước ở chỗ này.

Lưu lão bá rất nhanh tới, nói một chút tình huống trong thôn.

“Đại bá, đại bá mẫu, các người trước nghỉ ngơi hai ngày, không cần sốt ruột!” Đại Nụ Nhi bưng cháo lại để cả nhà đại bá uống, nhỏ giọng khuyên nhủ.

“Không cần, Đại Nụ Nhi cháu trông giúp đại bá một chút!” Đại bá mẩu há miệng xì xà xì xụp nuốt hết cả bát cháo, lau miệng, vừa đi ra ngoài vừa nói.

Hai người con trai lúc đang liếm bát, bị đại bá mẩu tát mỗi đứa một bạt đều đứng lên, dẫn ra ngoài.

Đại Tráng giúp đại bá bắt mạch. May mắn chỉ là thân thể suy yếu thôi, cũng không phải bệnh nan y gì. Ngoài ra còn có nhiễm trùng ở miệng vết thương trên đùi bởi vì không xử lý đúng lúc, về sau đại bá chỉ có thể đi khắp khiêng... Đại Tráng cùng Đại Nụ Nhi vừa giúp đại bá lau người, vừa nói lại tình trạng cho đại bá.

“Phải bao lâu mới tốt?” trong mắt đại bá ánh lên sự vui sướng, lớn tiếng hỏi.

“Cái này còn phải xem tình hình cụ thể, nếu có cái gì bồi bổ tốt, đương nhiên sẽ nhanh, thể nhưng hiện giờ...” Đại Tráng nhẹ giọng nói, câu nói kế tiếp cũng không nói xong.

Hiện giờ ngay cả ăn no cũng còn chưa đủ, không thể có cái gì bồi bổ thân thể...

Đại Tráng còn nghĩ rằng dựa theo tính tình đại bá mẩu, sợ là một nhà đại bá phải ở nhà mình một thời gian. Lại không thể ngờ là, đại bá mẩu đi theo lý tưởng chọn một chỗ làm nhà, cơ hồ là làm liền mấy ngày đêm liền làm thành một cái nhà tranh nhỏ. Trong thôn trước kia cũng có mấy nhà quen biết có lẽ là muốn làm thân, mỗi nhà đều qua giúp đỡ nửa ngày, dùng cây gỗ, cỏ tranh làm thành phòng. Đại bá mẩu cống đại bá về, sau đó bắt đầu khai hoang trồng trọt. Hạt giống là mượn miễn phí từ quan phủ, lấy theo thôn, do lý trưởng bảo quản, cũng không nhiều lắm, nhưng nếu tính toán kỹ, chờ sau khi thu hoạch, tình hình cũng có thể cải thiện, ít nhất là hạt giống trước mắt mọi người có thể tự túc. Đại Tráng cùng Nhị Tráng dựa vào thân phận tú tài, hơn nữa Nhị Tráng khi đó còn ở trên trấn làm công việc giấy tờ, thực dễ dàng lấy thêm một chút hạt giống trở về...

Đại Nụ Nhi mỗi ngày mang theo Tam Nụ Nhi cùng hai bé sinh đôi ở bên ngoài tìm rau dại cùng mấy thứ có thể ăn được. Đại Tráng cũng dặn dò Đại Nụ Nhi nếu không cần đi xa thì sẽ không ngăn cản, khả năng của Đại Nụ Nhi cùng Tam Nụ Nhi tùy rằng không có giỏi lắm, nhưng người bình thường cũng ít gây khó khăn cho mấy bé. Sau khi lấy rau dại về, Đại Tráng sẽ giúp chọn mấy loại tốt trong sân, như vậy qua hơn nửa tháng, trong viện cư nhiên có một mảnh rau dại không hề nhỏ.

“Người nằm ngoài đi, nóng lắm!” Đại Tráng đá Ngốc Tử một cái, nói.

Ngốc Tử đáp, thu lại tay đang ôm Đại Tráng để ra ngoài.

Đại Tráng năm nay hơn mười lăm tuổi, Ngốc Tử vừa mới mười bốn. Thời gian trước cả một thời gian dài gấp gáp gấp gáp tìm đồ ăn cùng giữ gìn thức ăn đến trong bụng, những mặt khác đều bỏ qua. Hiện tại sau khi an ổn một chút, Đại Tráng mỗi sớm thức giấc, có chút ngạc nhiên phát hiện quần lót của mình ướt đầm, chỗ kia còn ngoan cố đứng lên. Tuy rằng kiếp trước loại sự tình này cũng không phải lần đầu tiên trải qua...

“Đại Tráng, người dái dầm sao?” Ngốc Tử nâng chân, đùi đụng phải mông của Đại Tráng, có chút hàm hồ

hỏi.

Đại Tráng mặc quần lót đều là mấy năm trước làm, may mắn lúc trước tay nghề không tốt, làm đều rất lớn, đến bây giờ mặc cũng không có vấn đề gì. Thế nhưng vải dày đã bị giặt đến mỏng, một chút chất lỏng cũng có thể thấm ra bên ngoài, chân Ngốc Tử đụng tới liền cảm giác được.

“Nói vậy!” Đại Tráng quần bách hô một câu, xoay người đứng dậy, cởi quần lót ra.

Ngốc Tử trở mình, nhìn cái mông trắng nõn nộn nộn của Đại Tráng đang xoay xoay tìm quần áo trong rương, đột nhiên cảm thấy miệng lưỡi khát, cả người đều nóng lên, tiếp theo phía dưới không biết vì sao cũng nóng lên...

Đại Tráng lôi ra một cái quần lót mặc vào, cũng không ngẩng đầu lên hỏi: “Người đêm qua ngủ có nóng không?”

“A!” Ngốc Tử kêu lên, cũng không trả lời, lấy một kiện quần áo vôi vàng mặc vào chạy ra ngoài.

Đại Tráng không cho để bỏ trong phòng, cho nên đi vệ sinh đều đi ở ngoài.

“Đại Tráng...” Ngốc Tử sau khi đi vào, gian nan kêu một tiếng.

“Làm sao vậy?” Đại Tráng chuyển tâm cột lại quần đùi, cúi đầu hỏi.

“Cái “xuy xuy” của ta...” Ngốc Tử nhăn nó nói.

Đại Tráng nhìn về phía Ngốc Tử, thấy mặt hắc đỏ bừng, một tay chạm vào trán Ngốc Tử, cũng không nóng nha...

“Rốt cuộc làm sao?”

“Chỗ này của ta hình như có vấn đề, trướng trướng mà không đi được!” Ngốc Tử chỉ vào phía dưới nhỏ giọng nói.

Đại Tráng trợn mắt há miệng nhìn Ngốc Tử duỗi một tay vào trong quần đùi, để cho quần đùi kéo xuống dưới chân, ngay lập tức khí quan cực đại lộ ra ngoài, Đại Tráng theo bản năng trong lòng so sánh, so với cái của mình thật là đối lập, vô cùng không can tâm phát hiện hai người không cùng kích cỡ...

“Ta không phải bệnh rồi chứ?” Ngốc Tử nhìn Đại Tráng không nói lời nào, có chút sốt ruột hỏi.

“Ách...” Đại Tráng xấu hổ dời tầm nhìn, thấp giọng nói: “Cái kia, cái kia không phải là bệnh, bình thường, chỉ bình thường thôi!”

Ngốc Tử lấy tay cầm lấy chym nhỏ đang đưa, nghi hoặc nhìn về phía Đại Tráng hỏi: “Nó như thế nào lại không hạ xuống dưới, bị vậy mặc quần không thoải mái!”

“Tự ngươi quay tay là được!” Đại Tráng ánh mắt lảng tránh nói.

Ngốc Tử vô tội nhìn Đại Tráng, dùng một tay cầm lấy chym nhỏ, vô cùng thuần khiết hỏi: “Quay tay là cái gì? Làm như thế nào?”

“Thì làm thế nào để mình thoải mái là được!” Đại Tráng vừa luống cuống tay chân mặc lại quần ngoài, vừa lớn tiếng nói.

Ngốc Tử lấy tay chà xát hai cái, miệng không tự chủ phát ra tiếng rên rỉ.

“Đi đóng cửa lại, rồi hãy quay tay!” Đại Tráng trừng mắt nhìn Ngốc Tử đang đứng ở cửa liếc một cái, tức giận nói.

Ngốc Tử thành thành thật thật đóng cửa lại, quay đầu lại nhìn Đại Tráng nói: “Mặc quần ngược!”

Đại Tráng ghen một chút, lại bắt đầu đem quần ngoài vất vả mặc vào lại cởi ra.

Ngốc Tử lại nhìn thấy đùi trong trắng như tuyết của Đại Tráng, trong lòng ngứa ngáy, đi lại gần, lấy chym nhỏ cọ vào...

“Ngao! Ngươi làm cái gì?” Đại Tráng nhảy dựng lên kêu.

“Như vậy thoải mái!” Ngốc Tử lại tiếp tục dựa qua, nháy mắt nói.

“Biến đi, để ta dùng tay làm cho!” Đại Tráng rút cục nhìn không được chửi bậy, hốt hển đẩy ra Ngốc Tử nói.

“Như vậy thật thoải mái!” Ngốc Tử dè lại Đại Tráng, không buông tha tiếp tục ngồi xồm xuống ở trên bắt đùi Đại Tráng cọ cọ.

“Uy...” Đại Tráng từ chối mấy lần, cũng chưa thể đẩy được Ngốc Tử, cảm giác cái kia trên đùi càng ngày càng nóng, rồi nẩy lên vài cái, tiếp theo là một cổ niêm dịch bắn ra trên đùi...

“Hừ...” Ngọc Tử thỏa mãn phát ra tiếng rên rỉ kì quái.

“Giao hợp mẫu thân!” Đại Tráng nhân cơ hội đẩy Ngọc Tử một cái, trên mặt lúc đỏ lúc trắng.

Ngọc Tử từ từ tỉnh lại trong khoái cảm, giống như cún con thật cẩn thận nhìn Đại Tráng, chân tay luống cuống nói: “Bản rồi, ta giúp người giặt quần đùi”

Đại Tráng có chút phiền não, vò loạn tóc mình, nhìn Ngọc Tử như vậy, ngay cả muốn phát cáu cũng không có, cuối cùng có chút nổi giận nói: “Người về sau tự mình quay tay, biết không?”

Ngọc Tử mở to hai mắt gật gật đầu, cũng không biết có nghe lọt không.

Chuyện sáng sớm Đại Tráng chỉ coi là một nhạc đệm nho nhỏ, hiện tại trong nhà còn một đồng chuyện phải làm, Đại Tráng rất nhanh liền đem chuyện này quăng khỏi đầu.

Nhà đại bá mẫu vừa mới ổn thỏa xong mấy ngày, đại bá liền ngang ngạch chống gậy xuống đất, cùng đại bá mẫu mang theo hai đường để khai hoang một mảnh đất lớn, cả ngày nóng lòng ngay cả cơm không ăn nước cũng không uống đều ở tại mảnh đất đó.

“Đại Tráng, người mau tới nhìn nè, nhà đại bá của người có chuyện...”

Đại Tráng vừa buông bát, bên ngoài liền truyền đến tiếng gọi lớn.

“Lại ngay! Làm sao vậy?” Đại Tráng vội đi qua mở cửa hỏi.

“Không rõ lắm, bọn họ kêu ta tới gọi người!” Người nọ nịnh nọt cười, nói.

Đại Tráng không kiên nhẫn, ôn hòa đáp.

“Tam Nịu Nhi, thu dọn chén bát đi!” Đại Tráng đến phòng bếp nói một tiếng, dặn Đại Nịu Nhi rồi đi.

“Ta, ta đi trước coi ruộng!” Ngọc Tử cũng đuổi theo nói.

“Được, ta đi coi chút, lát nữa cũng qua.” Đại Tráng gật gật đầu đáp.

Một cô gái xanh xao vàng vọt đứng, phía sau một đứa bé, trước một đứa, mang theo hai đứa bé đang khóc oe oe dựa vào cửa, cúi đầu không nói chuyện.

“Đại đường tử!” Đại Nữ Nhi có chút do dự kêu.

Cô gái kia kinh hoàng quay đầu, hai mắt xúng lên giống như quả đào, miệng há lớn, cái gì cũng không nói.

Đại Nữ Nhi đi lên, nghĩ muốn giúp nàng ôm đứa nhỏ, đại đường tử lại giật mình lui lại, giống như sợ có người đoạt đi đứa nhỏ, đem đứa nhỏ bảo hộ gắt gao, làm cho tiếng khóc hai đứa còn lớn hơn nữa.

“Sao lại thế này?” Đại Tráng chen vào, cao giọng hỏi.

“Đại Tráng, Đại Tráng, ngươi là tú tài lão gia, ngươi tới phân xử đi, trời giết lão nhị...” Đại bá mẫu vỗ trên mặt đất, lớn tiếng tru lên.

Đại Tráng cau mày, từ trong những câu mắng không đầu không đuôi của đại bá mẫu mới cố gắng nghe được sự tình. Đại đường tử chính là lấy một người con lớn nhất của gia đình họ Lý ở thôn kế bên. Gia đình kia có ba đứa con, đứa nhỏ nhất trong lúc chiến loạn đã bị chết đói, hơn một năm trước đại đường tử mang thai, khi đó Lý gia đã gần cạn kiệt lương thực. Lý lão đại vì một bao lương thực nhỏ đi làm tráng đinh, như vậy nhờ vào sự giúp đỡ của hai lão Lý gia, đại đường tử mới thuận lợi sinh con. Thế nhưng chính là sinh ra hai đứa, lại là hai đứa con gái, hai lão nhà Lý giá trước đó vài ngày đều cùng lúc bệnh chết, Lý lão nhị liền đem đuổi đại đường tử không có chỗ dựa cùng hai đứa bé gái đuổi ra ngoài..

Đại đường tử mang theo hai đứa con gái cùng một bọc quần áo nhỏ, thật vất vả tìm đường trở về.

“Khóc cái gì mà khóc, nữ nhân ra ngoài như bát nước đổ đi, hôm nay đừng mơ tưởng sẽ vào cửa!” Đại bá giờ lên gậy gỗ muốn đánh trên người đại bá mẫu, lớn tiếng quát, thành công làm cho tiếng khóc của đại bá mẫu nhỏ đi một chút.

“Liên quan đến con gái nhà chúng ta, là thằng lão nhị Lý gia lòng dạ hiểm độc, ăn lương thực đại cô gia chúng ta quên mình đổi lấy...” Đại bá mẫu nước mũi nước mắt đầy mặt, nhưng cũng không dám khóc thét.

“Đều là con gái của người giỏi, ai kêu bụng nó không chịu thua kém, sinh tới hái cái của nợ...” Đại bá trừng mắt nói.

Đại Tráng trợn mắt há miệng nhìn đại bá, thật sự không biết nam nhân trung thực này nghĩ thế nào, có thể trước mặt đứa con gái không nhà để về nói những lời này.

Đại đường tử nghe xong, nhỏ giọng nức nở, cũng không dám phản bác lại.

“Nó không phải con gái của người? Đứa con gái lớn đáng thương, ở bên ngoài không biết chịu bao nhiêu đau khổ, người không cho nó vào nhà, nó thì vẫn là con của ta, đi, chúng ta vào nhà!” Đại bá mẫu đẩy đại bá một cái, khiến cho đại bá suýt chút nữa té lăn trên đất, bước lại kéo đại đường tử đi vào trong.

Đại đường tử đứng ở cửa, sợ sợ sệt sệt nhìn đại bá đứng che ngoài cửa, hai mắt xung như quả đào vẫn chảy nước mắt.

“Người thật sự muốn nhìn thấy nó đói chết ở cửa, có đúng không...” Đại bá mẫu bắt đầu khóc.

“Cha!” Đại đường tử khàn khàn kêu một tiếng, vẫn là không dám bước vào trong.

“Người vào cửa chính là con gái của họ Vương này, về sau cùng Lý gia không có bất cứ quan hệ nào, hai đứa con nhà họ Lý kia, họ Vương này không có giúp đỡ gì!” Đại bá nghênh cổ nói.

“Như vậy là được rồi, như vậy là được rồi, đi, đi, chúng ta mau vào đi!” Đại bá mẫu lau nước mắt, kéo đại đường tử nói.

Đại đường tử vừa lùi về phía sau từng bước, ôm hai đứa con gái của mình, vừa khóc.

“Cha, đây là con gái của chính con...” Đại đường tử thút thút thút thút nói.

“Cho dù là con của người cũng là họ Lý không phải họ Vương, kêu Lý lão nhị đến mang tội nó về nhà Lý gia đi!” Đại bá mẫu nói, tất nhiên cũng chỉ nhận con mình mặc kệ hai đứa bé kia sống hay chết.

Đại đường tử bất lực bắt đầu khóc, chỉ ôm đứa bé không buông tay.

Mọi người đứng chung quanh xem náo nhiệt bắt đầu nhỏ giọng chỉ trỏ, nhưng cũng không có bất cứ dị nghị gì đối với phương pháp xử lý của đại bá cùng đại bá mẫu.

“Đại ca...” Đại Nộ Nhi đỏ mắt kêu một tiếng.

Đại Tráng nhắm mắt, lắc đầu với Đại Nộ Nhi, cũng không muốn đi quan tâm chuyện này, hướng hồ gì muốn quản cũng không được, kéo Đại Nộ Nhi thừa dịp đại bá không để ý tránh ra đám người.

Buổi tối, Đại Tráng hỏi một chút, biết được đại đường tử đã được vào nhà, về phần hai đứa bé kia thì không nghe được...

Ngủ thẳng đến nửa đêm, Đại Tráng bị một vật ngạnh ngạnh giữa hai chân, lấy tay bắt lấy, lại thấy Ngốc Tử phát ra tiếng mê sảng kỳ quái, dựa vào cọ lên.

“A Đại...” Đại Tráng nghiêng răng nghiêng lợi kêu.

Ngốc Tử đang ngủ đến mơ mơ màng màng vô ý thức lên tiếng, tiếp tục cọ cọ cọ...

Đại Tráng tay khẽ dùng sức, Ngốc Tử ăn đau, hai chân dùng sức đạp một cái.

“A—” Đại Tráng buông tay che lấy tiểu Tráng bị Ngốc Tử đụng trúng, kêu thảm thiết một tiếng.

Ngốc Tử vẫn ngủ tới mê man, xoay người lảo đảo vài câu, vẫn không tỉnh.

“Mẹ nó...” Đại Tráng cong người mắng, hơn nửa ngày mới ngủ, lại trong lúc ngủ không lâu thì lại gặp mộng tỉnh lần đầu tiên xuất hiện tại nơi này, trong lúc nguy cấp, tiểu Tráng lại đau đớn...

“Nha!” Đại Tráng kêu một tiếng, bừng tỉnh, đưa tay sờ quần lót, biểu tình trên mặt liền khó coi, lại bị ẩm ướt...

“Đại Tráng, làm sao vậy?” Ngốc Tử mở to mắt hỏi.

“Không có việc gì!” Đại Tráng cắn răng đáp, trong lòng lại bắt đầu lo lắng hiện tại đã sắp trở lạnh, buổi tối phân giường ngủ, ít người hẳn không là vấn đề...

### 53. Chương 53: Phát Triển (trung)

“Đại ca, đại ca...” Tam Nộ Nhi ở trong sân kêu lên.

Đại Tráng vội mặc quần áo đi ra ngoài hỏi: “Làm sao vậy? Mới sáng sớm mà!”

“Buổi sáng em đi tiểu, nghe được ngoài sân có người gõ cửa, đi nhìn xem, đại ca, anh coi, anh coi!” Tam Nộ Nhi kéo Đại Tráng bước ra sân trước, chỉ vào cổng nói.

Tam Nộ Nhi trong hai năm chiến loạn đã dưỡng thành thói quen không dễ dàng mở cửa, sáng sớm nghe thấy tiếng đập cửa, cũng chỉ là ở trong qua khe cửa nhìn phía ngoài.

Đại Tráng mở cổng, truyền đến một trận tiếng khóc yếu ớt của trẻ con.

“Đây là có chuyện gì?” Đại Tráng cúi đầu nhìn hai đứa bé gầy yếu, trên trán nổi gân xanh mơ hồ, cắn răng hỏi.

“Em không biết!” Tam Nộ Nhi rung đùi đắc ý nói.

“Chuyện không liên quan đến em, trước đi vào phòng mặc quần áo đi.” Đại Tráng hít sâu một hơi, ôn nhu

nói.

“Không, em còn muốn ngủ tiếp!” Tam Nụ Nhi vội vàng lắc lắc đầu nói.

“Làm sao vậy, đại ca?” Đại Nụ Nhi vừa cột lại dây áo vừa đi ra hỏi.

Tam Nụ Nhi thấy không còn chuyện gì cần bé, nhanh như chớp chạy vào phòng.

“Này!” Đại Tráng chỉ vào hai đứa trẻ dưới đất nói.

Đại Nụ Nhi nhìn kỹ vài lần, trợn mắt nói: “Này không phải con của đại đường tỷ!”

“Em chắc chắn?” Đại Tráng truy vấn hỏi.

“Em chỉ nhớ rõ bộ quần áo này.” Đại Nụ Nhi chỉ vào trong một đứa trẻ nói.

Đại Tráng phát hiện ra mình càng ngày càng khó bảo trì loại tâm tính bình thản của mấy năm trước, phải nhẩn lăm mới không chửi bậy trước mặt Đại Nụ Nhi.

“Trước đi làm điểm tâm, chờ ăn xong thì tìm đại đường tỷ.” Đại Tráng thấp giọng nói.

“Hai đứa nó làm sao bây giờ?” Đại Nụ Nhi đứng ở cửa không nhúc nhích, nhìn hai đứa trẻ con hỏi.

“Trước ôm vào đã!” Đại Tráng bắt đắc dĩ đáp, cũng không thể để cho bọn nó giống như rác rưởi quăng đi...

Đại Nụ Nhi thương tiếc mỗi tay ôm lấy một đứa, miệng thì nhẹ nhàng hồng vừa bước nhanh hướng vào phòng bếp.

Đại Tráng vào sân, vừa nhấc mắt liền thấy Ngốc Tử bưng một cái chậu gỗ đi đến bên giếng nước.

“A Đại, đang làm cái gì? Không phải nói không được dùng nước trực tiếp để rửa mặt sao!” Đại Tráng vội nói một câu.

Tuy rằng giếng này là mới đào, hơn nữa Đại Tráng còn cố tình tốn thêm nhiều tiền mời người đến đào để giếng thêm sâu. Thế nhưng lúc vừa mới làm giếng ở trong thôn Liễu Thụ, chính là đào được không ít thì thế, hiện tại thì cũng không có dịch bệnh gì xuất hiện, Đại Tráng vẫn lo lắng đem tất cả nước dùng đều phải đun sôi.

“Ta giặt quần áo.” Ngọc Tử vừa quấy dây thừng trong giếng, múc một thùng nước, vừa đáp.

“Giặt quần áo cũng đừng dùng nước kia, đến phòng bếp nhìn xem còn có nước đun sôi không!” Đại Tráng đi qua nói.

Hiện tại trong nhà bận rộn, Đại Tráng vì giảm bớt gánh nặng cho Đại Nụ Nhi, quần áo của mình cùng Ngọc Tử đều là tự mình giặt. Hai người thay phiên nhau giặt, quần áo còn lại trong nhà đều do Đại Nụ Nhi giặt. Lúc trước khi Đại Tráng nói sợ cô bé không đồng ý, trước kia Đại Nụ Nhi ở nhà ôm đồm việc nhà quyền uy đều là không để người khác phải nghi ngờ, không nghĩ tới lần này lại kỳ quái nhìn Ngọc Tử cùng mình rồi đồng ý. Sau khi Đại Tráng phân phòng, chăn bông cùng đồ đạc cũng không đủ, nói Ngọc Tử cùng mình ngủ cùng giường, Đại Nụ Nhi, Tam Nụ Nhi cùng hai đứa bé sinh đôi ngủ cùng, trên mặt Đại Nụ Nhi lộ ra biểu tình bình tĩnh, cười gật gật đầu, làm cho Đại Tráng có chút khó hiểu.

Ngọc Tử đáp, bưng chậu gỗ vào bếp.

Đại Tráng nhìn qua, mặt trở nên phát nóng, chớp lấy chậu gỗ, bên trong là hai chiếc quần lót đã bị vò cùng một chỗ trên có dính chất lỏng khả nghi.

“Người sao lại đem chúng bỏ cùng nhau?” Đại Tráng hạ giọng hỏi.

“Ta thấy người cởi ra để trên ghế, liền lấy ra luôn.” Ngọc Tử không rõ cho nên đáp lại.

Đại Tráng hít sâu vài lần, miễn cưỡng dùng ngữ điệu vững vàng nói: “Loại đồ này không thể để cho người khác nhìn thấy, về sau lúc giặt phải trộm giặt, biết không? Còn có, người chỉ cần giặt của mình là được.”

Ngọc Tử lộ ra biểu tình hoang mang trên mặt, kéo lại Đại Tráng hỏi: “Vì cái gì? Quần áo dơ không phải là phải giặt sao?”

“Ách, khụ, loại quần đùi dơ này, thực ra là chuyện bí mật, ừm, là chuyện bí mật của nam giới chúng ta, không thể để cho người khác biết, đặc biệt là mấy đứa con gái!” Đại Tráng vắt nát óc giải thích.

“Ặc, ta đã biết!” Ngọc Tử trên mặt lộ ra nụ cười thật tươi, bình tĩnh nói: “Chính là chuyện tư mật của ta và Đại Tráng, không thể để cho bọn Đại Nụ Nhi biết, có đúng không?”

“Ừ, cũng không sai!” Đại Tráng tuy rằng cảm thấy lời Ngọc Tử có chút lệch lạc nhỏ, thế nhưng cũng không biết phải giải thích như thế nào với Ngọc Tử vấn đề này, chỉ đành gật đầu đáp.

“Ta ở đây chờ Đại Nụ Nhi đi ra ngoài lấy rau dại rồi giặt!” Ngọc Tử lấy lại chậu gỗ, xoay người vào phòng, đem chậu gỗ giấu xuống dưới giường, còn không yên tâm đẩy vào tận trong cùng, hoàn toàn xem nhẹ lời Đại Tráng nói tự mình giặt quần áo của mình.

Đại Tráng vào trong bếp, Đại Nụ Nhi đã dùng nước ấm lau sơ cho hai đứa bé bần hề hề, cầm một kiện quần áo cũ của hai đứa bé sinh đôi bọc lại cho chúng, hai kiện quần áo cũ nát thì để qua một bên.

“Đại ca, anh nhìn tụi nó một chút đi, em đi hầm cháo!” Đại Nụ Nhi thấy Đại Tráng vào, chỉ hướng hai đứa bé nằm cho Đại Tráng, đi ra trước bàn lu bu công việc.

Đại Tráng nhìn kỹ hai đứa bé, miệng đã sắp mọc ra hai cái răng cửa nho nhỏ, trên mặt răng cửa đã trắng tinh, nhìn xem có lẽ hai đứa khoảng tám tháng. Thế nhưng nhìn hai cánh tay nho nhỏ của chúng, thật sự không giống đứa bé sắp một tuổi, cùng với khi Đại Tráng vừa mới tới, có lẽ cũng thiếu dinh dưỡng như hai đứa bé sinh đôi...

“Là đứa nhỏ của ai?” Ngốc Tử từ bên ngoài đi vào, giúp Đại Tráng bồng đứa bé trên tay hỏi.

“Có lẽ là của đại đường tỷ.” Đại Tráng cau mày đáp.

“Có muốn nuôi không?” Ngốc Tử cười rộ lên hỏi.

“Chúng ta đến mình còn không đủ no, trả lại cho người khác nuôi đứa nhỏ, không biết ai lại để ở cửa sân chúng ta, chờ tí qua nhà đại bá xem sao!” Đại Tráng tức giận nói.

“Ừ, hiện giờ không nuôi đứa nhỏ cũng được, chúng ta về sau hẵng nói!” Ngốc Tử thấy Đại Tráng không vui, vội theo lời Đại Tráng nói.

“Nuôi cũng được thôi, ta cũng không ngại...” Đại Tráng nhỏ giọng thì thầm vài câu, hai tay nâng hai đứa bé đi tới phòng bếp.

Ngốc Tử nhìn Đại Tráng một lát, mới đi qua giúp Đại Nụ Nhi một tay.

Một lát sau, cháo nấu gần xong, Tam Nụ Nhi dẫn hai bé sinh đôi vào bếp, đều tự mình lấy nước rửa mặt.

Đại Nụ Nhi cũng không lo cho mình ăn, trước dứt cháo cho hai đứa trẻ gần nửa bát cháo.

“Em mau ăn đi, chúng ta còn phải tìm đại đường tỷ!” Đại Tráng nhận lấy thìa cùng bát, thúc giục nói.

Đại Nụ Nhi đáp, lấy một chén cháo, hai ba miếng liền uống hết.

Tam Nụ Nhi đã biết Đại Tráng cùng Đại Nụ Nhi có việc, tự mình thu dọn bát đĩa, hai đứa trẻ sinh đôi thì đang sửa soạn ra ngoài tìm rau dại...

Lúc Đại Tráng cùng Đại Nụ Nhi ôm hai đứa bé đến nhà đại bá, đại đường tử đang ngồi ở cửa giặt quần áo, nhìn thấy bọn Đại Tráng đi tới, có chút kinh hoàng đứng lên.

“Đại đường tử, bọn nó là con của người đứng không?” Đại Tráng đi qua thấy liền hỏi.

“Không phải, ta, ta không biết...” Đại đường tử nhìn trái nhìn phải, lui về phía sau vài bước, bối rối nói.

“Em đây liền mang đứa nhỏ đưa đến nhà lý trưởng, coi ngài ấy xử lý thế nào...” Đại Tráng làm bộ như xoay người đi, nhanh chóng nói.

“Không được!” Đại đường tử kêu lên một tiếng, lại ô ô khóc lên.

“Đừng khóc, nói xem có chuyện gì xảy ra!” Đại Tráng có chút kiên nhẫn hỏi.

Đến lúc này đại bá cùng đại bá mẫu đều không có đi ra, phỏng chừng là không có ở nhà.

Đại Nụ Nhi vẫn không nói chuyện đi qua đỡ lấy đại đường tử, cầm lấy khăn lau nước mắt cho đại đường tử.

“... Cha không cho Đại Niếp, Tiểu Niếp vào cửa... Mẹ đem bọn nó ném ở bờ sông, ta, ta không nỡ, hôm nay buổi sáng trộm đem bọn nó về...” Đại đường tử dứt quãng nói.

“Nhưng nhà chúng em hiện tại cũng không nuôi nổi bọn nó!” Đại Tráng nhắm mắt kiên quyết nói.

“Ta không có biện pháp... Đại Tráng, đại đường tử van cầu người, người là tú tài lão gia, người nhất định có cách, Đại Tráng...” Đại đường tử lập tức quỳ xuống, lôi kéo quần áo khóc rống lên.

“Đại đường tử, người đứng lên!” Đại Nụ Nhi vội kéo đại đường tử khuyên nhủ, đôi mắt cũng đỏ lên.

Đại Tráng có chút nhúc nhích đầu lui về sau, nếu trở mắt nhìn thấy hai đứa trẻ chắc chắn đối chết trước mặt mình, Đại Tráng cũng không có ý chí sắt đá đến vậy, nhưng mà...

“Đại đường tử, em nói chính là thật sự, nhà chúng em quả thật không thể nuôi bọn nó...” Đại Tráng thấp giọng giải thích.

“Chỉ cần ăn một miếng là được, Đại Niếp cùng Tiểu Niếp dễ nuôi lắm, bọn nó cũng rất nghe lời, Đại Tráng, người coi như là dưỡng hai đứa người ở, lão gia tú tài không phải đều có người làm sao...” Đại đường tử ôm lấy hai chân Đại Tráng nói.

“Không phải là ý này...” Đại Tráng như ôm phải hai củ khoai lang nóng, vô lực nói.

“Đại Tráng, đại ân đại đức của người đại đường tử vĩnh viễn sẽ không quên, ta, ta có thể giúp người làm việc...” Đại đường tử kích động hô.

“Đại ca, em về sau, về sau ăn ít một chút, chúng ta nuôi hai đứa bé này đi!” Đại Nụ Nhi cũng khóc, thút thút thút thút nói.

“Trời ơi...” Đại Tráng có chút phát điên hô một tiếng, nhìn thôn dân bốn phía đã chú ý tới bên này, đứng ở cách đó không xa chỉ trở.

“Đại ca, về sau anh chắc chắn phải có đứa nhỏ làm con thừa tự...” Đại Nụ Nhi nhìn Đại Tráng nói.

Lúc này hai đứa con nít cũng theo giúp vui, phát ra tiếng khóc yếu ớt như mèo kêu, Đại Tráng cảm thấy đầu như bị đập búa vào, căn bản cũng không nghe thấy tiếng nói của Đại Nụ Nhi.

“Được rồi, được rồi, đại đường tử, người mau đứng lên, hai đứa con này tạm dưỡng ở nhà chúng em, nhưng mà, người cũng đừng nghĩ bỏ rơi nó, mặc kệ thế nào tội nó cũng là con của người. Người hoặc là nghĩ cách cho đại bá đồng ý, hay là tự mình làm ruộng nuôi bọn nó đi...” Đại Tráng thỏa hiệp nói.

“Được, được, ta có thể tự mình làm ruộng...” Đại đường tử trên mặt lộ ra thần sắc vui sướng, buông chân Đại Tráng, liên tiếp cúi đầu nói: “Cảm ơn Đại Tráng, cảm ơn Đại Tráng, đại đường tử nhất định sẽ không quên ân tình...”

“Đại đường tử, người còn nhớ Vương thẩm thẩm lúc trước ở Liễu Thụ thôn hay không, người nếu thật sự luyến tiếc hai đứa con này, phải tự mình sống...” Đại Tráng cúi đầu khuyên nhủ.

“Ta biết, ta biết...” Đại đường tử thì thào đáp, trên mặt bắt đầu lộ ra biểu tình do dự.

“Mặc kệ thế nào, hai đứa bé này người phải tự mình nghĩ cách!” Đại Tráng thấy thế, cuối cùng nhấn mạnh một câu: “Đi nào, Đại Nụ Nhi, chúng ta về trước đi!”

Đại Nụ Nhi đáp, lại thấp giọng nói gì đó với đại đường tử rồi mới đuổi theo.

Sau khi đem hai đứa bé của đại đường tử về nhà, Đại Tráng cơ hồ cũng không quan tâm đến bọn họ, đều là do Đại Nụ Nhi một tay chăm sóc. Mọi người cũng vẫn gọi là Đại Niếp, Tiểu Niếp, ai cũng không nhắc đến cái tên cho bọn nó. Trên thực tế Đại Tráng cũng không có thời gian rảnh để thân cận hai đứa bé. Trong tay còn giữ 11 cửa hàng trên trấn, Đại Tráng nghĩ tuy rằng cho thuê toàn bộ, thế nhưng Nhị Tráng rất cố chấp làm cho Đại Tráng không yên tâm, đến lúc đó Nhị Tráng bất luận muốn làm cái gì, tiền bạc chắc chắn là rất cần, Đại Tráng vắt hết óc nghĩ tới việc bắt đầu kinh doanh 3 cửa hàng.

Người trong Liễu Thụ thôn đã biết trong thôn có một tú tài lão gia, cho nên mọi người trong lúc khai hoang đều tránh mảnh đất kia. Đại Tráng chỉ cần dùng tiền mượn người khai hoang trồng trọt. Lúc trước trên thông cáo của quan phủ đã nói rõ là ba năm sau mua khế đất, nhưng chỉ cần thôn dân có tiền trong tay liền có thể nhanh chóng mua khế đất. Đại Tráng cũng như vậy, sau khi cửa hàng bắt đầu có lợi nhuận, Đại Tráng liền quyết đoán lấy tiền, nhờ người trên quan phủ mua một mảnh đất gần bờ sông.

“Tiểu Liễu, tình huống trên núi thế nào rồi?” Đại Tráng đặt cái giỏ trên lưng của tiểu tử kia xuống, cười hỏi.

Tiểu Liễu chính là tiểu đồ đệ của Ngưu đại phu, lúc trước hắn cũng nhân sáng sớm trốn lên núi. Thế nhưng một mình hắn so với bọn Đại Tráng dễ trốn hơn, thuận thuận lợi lợi tránh khỏi chiến tranh, gần đây mới trở về thôn. Tuy không có mượn lương thực hay vật tư gì của quan phủ, nhưng hắn dựa vào việc bán được một ít thảo dược, so với gia đình bình thường tốt hơn nhiều.

“Vẫn là vậy.” Tiểu Liễu bình tĩnh đáp.

“Ừ, ăn cơm chưa? Không thì tới nhà ta ăn cơm chiều nha!” Đại Nự Nhi đi ra sân, nhiệt tình hô.

“Không được, ta còn muốn trở về xử lý thảo dược.” Tiểu Liễu liếc mắt nhìn Đại Nự Nhi một cái, lại vội đem tầm mắt dời ra ngoài, rồi giống như chạy trốn chạy ra ngoài.

Đại Nự Nhi thấy thế, tức giận chà chà chân.

Đại Tráng cười như không cười nhìn Đại Nự Nhi, làm cho tiểu cô nương càng ngày càng ngượng ngùng, thở phì phì chạy vào nhà...

Mảnh đất Đại Tráng mới mua gần bờ sông, hôm nay đang đi coi ruộng thì Đại Nự Nhi thở hổn hển chạy tới.

“Đại ca, đại ca, anh mau về nhà, trong nhà thật nhiều người, còn có kiệu của lão quan gia...” Tam Nự Nhi thở hổn hển hô đến đình tai nhức óc.

Đại Tráng nhíu mày, kêu Ngốc Tử một tiếng, vội đi qua đất ruộng, lên bờ, hiện tại có thể kinh động đến quan viên chỉ có duy nhất là Nhị Tráng thì hương...

## 54. Chương 54: Phát Triển! ! (hạ)

Nhị Tráng đi hơn ba tháng, thánh thượng khai ân, năm nay thêm vào một lần ân khoa, thi hương cùng đồng thí cách ba tháng liền cử hành. Năm sau đầu xuân cử hành tại kinh thành, lần này nếu không đậu chỉ có thể đợi ba năm sau, Nhị Tráng đi rồi còn nhờ người đưa một phong thư. Huyện lệnh liền tới nhà báo

tin vui, Nhị Tráng cũng không có trở về, tiện thể nhấn lại hần trực tiếp lên kinh dự thi.

Đại Tráng cố trưng khuôn mặt tươi cười cho chu toàn đối với đám quan viên, ngay cả một thân quần áo đầy bùn cũng chưa kịp thay.

Tân Hồ thanh thi hương khoảng 320 cử nhân, Nhị Tráng là ở vị trí 303, cũng gần cuối, đợi đến khi tập hợp với các thí sinh khác ở kinh thành tham gia thi cử, không khác nào bùn trầm nơi biển rộng. Võ lòng của Nhị Tráng là do Đại Tráng tự mình dạy, sau này thì được học thêm một năm trong thôn, ngoài ra còn có Triệu Tử Dương cũng dạy thêm chút ít này nọ, còn có một số lời của Kim Húc Diệp chỉ điểm một chút, còn lại đều là do Nhị Tráng tự mình mày mò. Đại Tráng cũng không cho rằng tài năng của Nhị Tráng ở kinh thành cũng không thể nào làm nên cái gì, ngay cả thi hương có lẽ cũng chỉ là may mắn trúng vào tình hình sau chiến tranh...

“Vương lão gia thứ lỗi, khối đất người mua hôm kia, ti nha văn mất mờ nhìn lầm rồi, đây mới là đất của ngài...” Huyện quan cười tủm tỉm cầm ra khế đất, khách khí nói.

Nơi này xưng hô không nhìn tuổi, chỉ nhìn địa vị, Đại Tráng năm nay mới 16 tuổi, liền có thân phận tú tài, chính là lão gia, mỗi khi nghe được có người kêu như vậy, Đại Tráng liền nhịn không được đều lúng túng một trận.

“Tôn huyện lệnh nói đùa, ngài công vụ bận rộn, điểm ấy chỉ là việc nhỏ sao dám phiền ngài!” Đại Tráng tự nhiên nhận lấy khế đất, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

Bình tĩnh mà nhìn Huyện lệnh tiền nhiệm tuy rằng không phải là một lòng vì dân như Bao Thanh Thiên nhưng cũng không phải là một người đại gian ác. Một chút khéo léo đưa đẩy lỗi đời chỉ có thể nói là hần hướng tới đường làm quan, Nhị Tráng trúng cử, kỳ thật cũng không coi là gì, nếu thật sự nói, phải là Nhị Tráng bây giờ còn trẻ, về sau tiền đồ liền vô hạn, một Huyện lệnh cầm mấy chục mẫu khế đất lôi kéo, chỉ là quá đa nghi thôi.

Đại Tráng nhẩn nại cùng Huyện lệnh dẫn đầu đám quan viên lớn nhỏ khách sáo vài câu, cùng lý trưởng đưa tới đầu thôn, nói bọn họ còn phải đi tiếp gia đình cử nhân tiếp theo.

“Hô—” Đại Tráng xoa xoa bả vai đau nhức, ở trong sân ngồi ngốc một lát mới lấy lại tinh thần an bài chuyện ruộng vườn.

Nhị Tráng sau khi trúng cử, địa vị một nhà của Đại Tráng lại lên như nước đầy thuyền, trong trấn có mấy gia đình nhà giàu có đều bắt đầu bàn đến việc hôn nhân của Đại Nụ Nhi. Hôm nay bà mới tới cửa, lấy danh là tới tìm hiểu người...

Đại Tráng hỗn loạn nhưng đồng thời cũng có một chút hoang mang, không phải ta cũng trưởng thành sao, như thế nào không có người đến đề cập, chẳng lẽ ta một thanh niên tốt như vậy lại không được hoan nghênh... Đương nhiên Đại Tráng cũng chỉ nghĩ trong lòng, dù sao thỉnh thoảng cũng quang vinh chuyện người.

“Đại Tráng, Đại Tráng, có nhà không?”

Sáng sớm lại có người kêu to ngoài cổng, giống như có việc khẩn cấp.

“Tối liền, ai vậy?” Đại Tráng buông bát, bước nhanh đi qua.

“Là ta, đại bá mẫu nè!” Bên ngoài truyền tới tiếng nói lạnh lạnh của đại bá mẫu.

Đại Tráng dừng một chút, sau vẫn mở cổng.

“Đại bá mẫu, người ăn cơm chưa?” Đại Tráng khách khí hỏi.

“Ăn rồi, cháu còn chưa ăn sao! Không cần phải mời ta, cháu nhanh ăn nhanh đi!” Đại bá mẫu mặt mày vui vẻ nói.

“Người mau ngồi đi!” Đại Tráng mỉm cười nói.

“Ai!” Đại bá mẫu vô cùng cao hứng đáp, có chút kích động đi vào trong.

Đại Tráng kì quái nhìn đại bá mẫu, nhưng cuối cùng vẫn không nói thêm lời dư thừa nào.

“Người có chuyện gì sao?” Đại Tráng mời đại bá mẫu vào phòng khách, rót một chén trà đưa tới, nhẹ giọng hỏi.

Bọn Đại Nụ Nhi lễ phép lại chào đại bá mẫu, rồi lại đi vào bếp.

“Đại Tráng, đại bá mẫu nói với cháu cái này, sáng hôm nay ta thấy trên ngọn cây dương có con chim khách kêu không ngừng, ta đoán rằng, là có đại hỷ sự...” Đại bá mẫu khoa trương nói.

“Đại bá mẫu!” Đại Tráng có chút bất đắc dĩ kêu một tiếng.

“Đại Tráng, cháu có biết gia đình họ Dương ở trên trấn không? Chính là nhà có Dương cử nhân cùng trùng cử với Nhị Tráng đó...” Đại bá mẫu ra vẻ thần bí hỏi.

“Gặp qua vài lần, làm sao vậy?” Đại Tráng cười đáp.

“Đại bá mẫu nói với cháu, ta biết cháu và Ngốc Tử cùng nhau lớn lên, trong lòng chắc chắn là luyến tiếc, nhưng đây là chuyện không có cách nào, cháu hiện tại là thân phận gì! Tú tài lão gia nha! Là anh trai của

cử nhân lão gia...” Đại bá mẫu đầu tiên là thấp giọng nói, càng về sau càng kích động, cơ hồ lớn tiếng nói.

“Đại bá mẫu, người rốt cuộc là có chuyện gì?” Đại Tráng cắt ngang lời đại bá mẫu, trực tiếp hỏi.

“Ha ha, đại bá mẫu cứ nói thẳng nha, Dương cử nhân có một cô em gái, lớn lên không tệ, lại hiền lành ôn nhu, Đại Tráng cháu cứ yên tâm, đại bá mẫu đã gặp qua rồi, chính là trong lúc chiến tranh nên chậm trễ, năm nay đã 17 tuổi, còn chưa có gia đình...” Đại bá mẫu nhìn phải nhìn trái, nhanh chóng nói.

“Cái này, tính sau!” Đại Tráng nghe xong, trong lòng hơi ngạc nhiên, sau lại có chút đắc ý, xem ra bản thân cũng không phải không ai muốn...

“Đại Tráng, cháu năm nay cũng không còn nhỏ, nghe nói Dương cử nhân sẽ để cho em gái hấn hồi môn là hai cửa hàng đó, đây chính là chuyện tốt có đốt đèn lồng cũng khó tìm nha, Dương cử nhân đã nói, hấn cũng sẽ không để ý đến chuyện của Ngốc Tử, chỉ cần cháu đuổi Ngốc Tử đi là được, hấn lập tức tới nhà đề nghị kết thông gia...” Đại bá mẫu có chút gấp gáp nói.

“Dem Ngốc Tử đuổi đi? Đây là có ý gì?” Đại Tráng cau mày hỏi.

“Em gái của Dương cử nhân tuổi cũng không nhỏ, nhưng là hoàng hoa khuê nữ mà...” Đại bá mẫu vội vàng giải thích.

Đại Tráng càng ngày càng trở nên hồ đồ, cho dù là lấy cô nương kia, vì sao lại phải đuổi Ngốc Tử đi? Trước khi chiến tranh, Ngốc Tử sau khi nghe Đại Tráng nói, cũng không có ra ngoài làm nhà, mà cùng Đại Tráng ở một chỗ, làm ruộng bán đồ với mấy thứ linh tinh đều là gom chung một nơi, cuối cùng chôn tiền xuống dưới, cũng đã không phân rõ ràng cái nào của Ngốc Tử, Đại Tráng muốn cùng Ngốc Tử nói rõ ràng, còn coi hấn như người trong nhà, tiền này cũng theo quy tắc để chung một chỗ dùng, cho nên lần này làm lại nhà cũng tính phần Ngốc Tử bên trong, không hề nghĩ để Ngốc Tử ra ngoài...

“Đại bá mẫu, người sao lại có thể như vậy? A Đại ca ca tốt lắm, có năng lực lại đối với đại ca tốt nữa, không cần đuổi anh ấy đi!” Tam Nụ Nhi đột nhiên chạy ra nói.

“Đại bá mẫu, cái này cũng thật kì, sao có thể nói thế, quên đi, người nói với Dương cử nhân, cháu sẽ không đuổi A Đại đi!” Đại Tráng phát tay để cho Ngốc Tử với Tam Nụ Nhi yên lặng, gợn gàng dứt khoát nói.

“Đại Tráng, cháu là lo lắng đi, đại bá mẫu là nghĩ tốt...” Đại bá mẫu cũng kêu lên.

“Người còn nói nữa! Người còn nói nữa!” Tam Nụ Nhi vùng chân vùng tay kêu lên.

“Đại bá mẫu, đại ca nhất định sẽ không đồng ý, người về sau đừng ở nhà chúng cháu nói như vậy!” Đại Nụ Nhi cũng từ bên ngoài đi vào kích động nói.

Đại bá mẫu tựa hồ không dự đoán được bị nhiều người như vậy phản bác, sững sờ ở nơi đó không nói ra lời.

“Được rồi, được rồi, đại bá mẫu, người còn có chuyện gì không?” Đại Tráng chặn lại đám Đại Nữ Nhi, hướng đại bá mẫu ôn hòa nói.

“A, ừm, đã không còn, trong nhà có việc, ta về... Đại Tráng, cháu thật sự không hề lo lắng?” Đại bá mẫu đứng lên đi ra ngoài, vẫn không hết hy vọng hỏi.

“Không cần!” Đại Tráng kiên quyết nói.

Đại bá mẫu thất vọng đi ra phòng khách, vừa lúc nhìn thấy trong viện Tam Tráng cùng Tứ Tráng đang đỡ Đại Niếp, Tiểu Niếp, đại bá mẫu nhìn mấy lần, cuối cùng cái gì cũng không nói, đi ra ngoài như trốn.

“Các em sao lại thế này? Ta không phải đã nói tiếp khách không được ở bên ngoài nghe lén sao? Có việc gì ta sẽ nói với các em...” Đại Tráng đóng lại cổng, quay đầu về phía Ngốc Tử, Đại Nữ Nhi, Tam Nữ Nhi nói.

“Em không phải cố ý, lúc em đi về phòng không cẩn thận nghe được!” Tam Nữ Nhi bật người phản bác nói.

Đại Nữ Nhi cũng vội vàng gật đầu, ý bảo mình cũng thế.

“Cho dù nghe được, lúc khách đang nói chuyện, sao lại chạy vào nói như vậy?” Đại Tráng quát lên.

“Ai kêu đại bá mẫu lại nói mấy lời đó, xấu lắm! Xấu lắm!” Tam Nữ Nhi kêu lên.

Tam Nữ Nhi trong nhà là bé gái nhỏ nhất, ít nhiều được cưng chiều một chút, hơn nữa từ sau khi Nhị Nữ Nhi đi lạc, mọi người lại đối với Tam Nữ Nhi càng thêm yêu thương vài phần, làm cho cái tính tình dễ nổi nóng kia của Tam Nữ Nhi không thể bớt được, cũng thường bộc phát thất thường, một chút lại nổi nóng!

“Sao lại thế này! Nói em, em nhớ kỹ, hôm nay đại bá mẫu không để ý, về sau thì sao, lúc huyện lệnh lão gia cùng đại ca bàn chuyện, em nghe hần nói xong không vừa ý cũng chạy vào quát to gọi nhỏ sao!” Đại Tráng nhấn đầu Tam Nữ Nhi, nghiêm khắc nói.

“Hừ!” Tam Nữ Nhi chặn lại, chạy nhanh như chớp ra ngoài.

Đại Tráng tức giận đến nghiến răng, trừng mắt nhìn Ngốc Tử hỏi: “Người cũng thế sao? Cũng giống Tam Nữ Nhi đều không hiểu chuyện?”

“Ta, ta về sau sẽ không!” Ngốc Tử cúi đầu thành thành thật thật nói.

“Đại ca, em cũng sẽ không như vậy, anh yên tâm đi, em đi nói chuyện cùng Tam Nự Nhi.” Đại Nự Nhi ngẩng đầu nhìn Đại Tráng có chút xấu hổ nói.

“Ừ, em đi đi, mau khuyên nhủ Tam Nự Nhi, không được để nó động một cái lại nổi nóng!” Đại Tráng dặn dò.

Đại Nự Nhi đáp, vội đi về phía gian phòng.

“Còn có, người nhớ kỹ! Hôm nay lời đại bá mẫu nói người đừng để trong lòng, ta nói chúng ta là người một nhà chính là người một nhà, người khác nói gì cũng đừng nghe!” Đại Tráng chậm rãi nói với Ngốc Tử.

“Ừ, ta biết!” Ngốc Tử gật đầu lia lịa, hai mắt sáng lấp lánh đáp.

Đại Tráng vỗ vỗ vai Ngốc Tử, có chút phiền muộn thở dài, xem ra bản thân ở trong này thật là không lấy ai được a, vất vả lắm mới có một người có ý định với mình, thế mà lại yêu cầu...

Lúc sau cũng có mấy nhà tới mai mối, trên cơ bản đều là Đại Nự Nhi, thậm chí có nhà còn có ý định với Tam Nự Nhi, thế nhưng đều không có tìm Đại Tráng, Đại Tráng sau khi hỏi qua ý kiến của Đại Nự Nhi, liền từ chối tất cả mọi việc hôn sự, trong lòng tự an ủi nói, có lẽ ở nơi này nữ nhân được hoan nghênh nhiều hơn đi chứ sao trải qua một hồi chiến tranh nữ nhiều nam ít, mọi người vẫn nhắm bọn Đại Nự Nhi...

## 55. Chương 55

Đảo mắt lại tới vụ xuân năm sau, lúc này trong thôn đã trở nên náo nhiệt.

Cha mẹ Ngốc Tử vẫn không thấy tin tức, Đại Tráng trước có tìm mấy người trong thôn Liễu Thụ trước kia hỏi thăm một chút, chỉ biết là nhà cũ của Ngô gia sau khi bị cướp, Ngô lão đại cùng Ngô lão tam hai huynh đệ đều rời khỏi thôn, nói là đi tìm thân thích ở Tân Hồ thành nương tựa. Còn một nhà Ngô lão nhị tuy không đi cùng bọn họ, nhưng cuối cùng vẫn rời khỏi thôn...

“A Đại, người đang làm cái gì?” Đại Tráng một hồi liền thấy Ngốc Tử ngồi xổm xuống bên cạnh hai con chó hoang, ánh mắt quỷ dị nhìn phía dưới hai con chó, cau mày cao giọng hỏi.

Trong thôn không biết từ chỗ nào có mấy con chó hoang chạy tới, mùa xuân là thời gian động dục, trước đó vài ngày liền thường xuyên thấy hai con chó cùng nhau một chỗ... Tuy rằng nhìn qua cũng chỉ là mấy con chó hoang bình thường, thế nhưng ai biết được trên người mấy con chó này có mang theo bệnh đại không. Nơi này bị chó cắn một cái cũng không có vắc xin phòng đại đâu...

“A, không, không có gì!” Ngốc Tử né tránh nhìn qua chỗ khác, nhanh chóng đáp.

Đại Tráng hồ nghi nhìn Ngốc Tử một cái: “Người nếu thích chó, chờ mấy con chó sinh chó con thì bắt hai con về nuôi, vừa lúc giữ nhà luôn! Giờ thì đừng tới gần mấy con chó kia, không an toàn, biết không?”

“Ừ!” Ngốc Tử lại gật đầu, đáp, đi theo Đại Tráng vào sân.

Năm trước sau khi chiến tranh chấm dứt, mọi người liền tích cực trồng trọt, đất đai tuy rằng để hoang hai năm, nhưng dù sao cũng không phải là đất hoang, liền phát triển rất nhanh, có thể trồng được ngô, khoai lang, ngành đậu, hoa màu, mấy loại lương thực thì chậm một chút, sản lượng cũng thấp, nhưng có còn hơn không, kế tiếp lúa mạch, tiểu mạch, cải trắng, củ cải cũng từ từ đi vào quỹ đạo.

Một khối ruộng nước ban đầu thuộc về Ngô gia, hiện tại khế đất mới đã trong tay Đại Tráng, trước kia bốn mẫu đất dùng để trồng củ sen hiện giờ còn có thể dùng, đem bờ bao xung quanh sửa chữa một chút là có thể, Đại Tráng trước khi chiến tranh lấy mấy hạt sen biến thành đen cát trong ruộng lấy ra, dùng dao nhỏ cẩn thận đục một lỗ nhỏ ở hạt sen, sau đó gieo xuống...

“Cũng không biết Nhị Tráng với Triệu Tử Dương sao rồi? A Đại, người nói coi hai bọn họ ở kinh thành có gặp nhau không?” Đại Tráng tùy ý hỏi.

“Không biết.” Ngốc Tử thành thật đáp.

Đại Tráng trừng mắt nhìn Ngốc Tử, lắc lắc đầu, như thế nào lại ở cùng một tên đầu gổ, muốn nói chuyện một chút cũng không được...

Năm trước mùa hè, Đại Tráng ban đầu tính để cho hai người tách ra ngủ riêng, thế nhưng còn chưa kịp nói, đã xảy ra chuyện đại bá mẫu đã tới rồi làm mai đòi đuổi Ngốc Tử, Đại Tráng buổi tối có thoáng nói một hai câu nhắc Ngốc Tử còn chưa nháo, Đại Nộ Nhi cùng Tam Nộ Nhi lúc ấy đều dùng ánh mắt “Người là tội nhân” nhìn Đại Tráng... Kết quả chính là mãi cho đến hiện giờ hai người vẫn ngủ cùng nhau, cũng may là giường đất lúc trước cũng đủ rộng.

“Mau ngủ đi, ngày mai còn phải lên trấn coi cửa hàng nữa!” Đại Tráng trở mình, tức giận nói.

“A, được...” Ngốc Tử ập ứng nói, thế nhưng Đại Tráng đã buồn ngủ quá nên không có chú ý tới sự bất thường của Ngốc Tử.

Nhị Tráng sau khi thi cử nhân, Đại Tráng liền thừa dịp trong trấn còn có mấy cửa hàng chưa chủ chọn mấy đoạn đường tốt mua, từ từ tập tành kinh doanh, có hai nhà bây giờ chỉ có thể cố gắng bảo trụ tiền vốn, còn lại mấy nhà khác có chỗ kiếm nhiều, cũng có cái kiếm ít, tiền cho thuê cũng không dùng đến... Trừ lần đó ra, Đại Tráng còn ở trên trấn mua thêm một ngôi nhà có hai sân, lúc lên trấn xử lý chuyện đều ở đó. Căn nhà đó lúc mua là không có chủ, vô cùng rách nát, căn bản tất cả mọi người đều tình nguyện tự làm một chỗ ở mới, cho nên Đại Tráng không tốn nhiều sức lấy được khế ước mua nhà, tu sửa một chút liền có thể ở.

Sau khi Đại Tráng kiểm tra từng cửa hàng, cẩn thận nghe chuông quầy cùng bọn tiểu nhị báo cáo tình hình, cũng không tốn quá một ngày, ngày hôm sau là tham gia tiệc chiêu đãi của nhà giàu trên trấn. Cho

dù Đại Tráng ở tại Liễu Thụ thôn, nhà hơi giàu một chút trên trấn mỗi khi có tiệc vẫn đưa thiệp mời tới nhà Đại Tráng...

“Người ngày mai có đi hay không?” Đại Tráng có chút không yên lòng hỏi.

“Nhà ai?” Ngọc Tử vừa lau nước còn vương trên tóc vừa hỏi.

“Nhà Lưu tài chủ!” Đại Tráng đi qua nhận lấy vải bông thuần thực giúp Ngọc Tử lau tóc, thuận miệng đáp.

“Ừ, ta đi giúp người chần rượu.” Ngọc Tử gật gù đầu đáp.

Thiệp mời đến tay Đại Tráng thường chia làm ba loại, một là quan viên lớn nhỏ trong huyện nha, một loại khác là tài tử có công danh, cuối cùng là loại nhà giàu có trên trấn. Bình thường hai loại đầu Ngọc Tử không đi, Đại Tráng chỉ cần cố gắng tốn chút sức cũng có thể ứng phó, loại sau thì không giống, những chủ nhà giàu liều mạng ép rượu, tựa hồ như vậy mới có thể biểu đạt nhiệt tình của bọn họ, người nếu không uống chính là không để ý tới mặt mũi...

“Kia người ngủ sớm một chút, ngày mai chính là một trận ác liệt...” Đại Tráng nói nhỏ.

“Người ngủ trước đi, ta ngồi một lát, chờ tóc khô.” Ngọc Tử lấy lại khăn từ tay Đại Tráng, nói với Đại Tráng.

“A Đại, người nói chúng ta mang Tam Tráng, Tứ Tráng lên trấn học được không?” Đại Tráng nằm trên đầu giường chống đầu hỏi.

“Được!” Ngọc Tử không hề nghĩ ngợi đáp.

Đại Tráng trở mình, ngừng hỏi Ngọc Tử, tự mình suy nghĩ trong lòng...

Lưu tài chủ vốn là người của trấn Lục Khẩu, sau khi chiến tranh tiền hán giữ đều đổi thành vàng bạc đi Tân Hồ thành mở ngân hàng tư nhân. Làm ngân hàng tư nhân vốn là nghề gia truyền lâu đời hơn một trăm năm, chi nhánh cơ hồ lại trải rộng các nơi trên vương triều, tuy rằng trong khi chiến tranh ngân hàng tư nhân đại bộ phận bị phá hủy, cũng không thể trong chốc lát hủy hoại toàn bộ cơ nghiệp trăm năm. Lưu tài chủ đã quyết đoán ra tay ngay khi tình hình trên trấn vừa mới bắt đầu khởi sắc, dùng tiền tích góp hơn nửa đời đều mang ra, một lúc mua hơn mười cửa hàng, hơn nữa đều là tự mình kinh doanh. Trấn Lục Khẩu cũng không phải là một trấn lớn, cửa hàng to nhỏ tổng cộng khoảng 60 cái, con đường kia mấy nhà toàn bộ đều là Đại Tráng cũng tự mình kinh doanh, cho nên tuy rằng Đại Tráng trên người chỉ mang thân phận tú tài nhỏ nhỏ, Lưu tài chủ cũng không thể nào không khách khí, mang rượu ép uống.

“Hắn thân thể không tốt, ta đến!” Ngọc Tử mạnh mẽ đoạt lại chén rượu, giải thích một câu, bảo vệ Đại Tráng ở phía sau, một ly rồi một ly uống với những người tới kính rượu.

Cho dù như vậy, Đại Tráng cũng vẫn là uống không ít, có đôi khi Đại Tráng thật khó lý giải những người ở nơi này. Trong hai năm chiến tranh, dùng gạo để nhuộm thành rượu thật là quá xa xỉ, hiện tại rượu bán trên phố đều là dùng lúa mạch sản xuất, cũng khá giống bia, đắt đến dọa người. Hiện giờ lúc đãi khách có hay không có rượu, các tầng lớp phía trên đều phân bì cùng nhau phương diện này...

Cuối cùng, Đại Tráng với Ngốc Tử đều uống đến mắt say mông lung lơ đãng được một người làm giúp đỡ trở về, Đại Tráng không có thói quen thuê người làm, chỉ mời một đứa nhỏ thành thật bình thường giúp đỡ trông coi nhà cửa, thuận tiện sửa sang lại nhà cửa. Tiểu tử kia gọi là Dương Nhị Thiên, ở nhà đứng hàng thứ hai, là một đứa thật thà, đều rất chăm chỉ trông coi nhà cửa, có thể tu sửa liền cố gắng tu sửa, thật sự không thể làm được mới nói với Đại Tráng mời người khác tới...

“Vương lão gia, người không sao chứ?” Dương Nhị Thiên mang một chậu nước cho Đại Tráng, lo lắng hỏi.

“Không có việc gì, người đi về trước đi, còn lại ta có thể làm!” Đại Tráng dùng nước lạnh rửa mặt, thoáng thanh tỉnh một chút, khách khí nói.

“Kia Vương lão gia cẩn thận, tiểu nhân về trước.”

Đại Tráng dở khóc dở cười nhìn bộ dạng Dương Nhị Thiên cúi chào, rồi từ từ lui ra ngoài cửa... Về điểm này, Đại Tráng ngay từ đầu đã nói không mời Dương Nhị Thiên làm hạ nhân, thế nhưng đứa nhỏ này không biết nghĩ như thế nào, lại học bộ dạng này, mỗi lần Ngốc Tử cùng Đại Tráng lên trấn ở tạm lại lòi ra, nói cũng không được, Đại Tráng chỉ đành để hấn như vậy.

“Được rồi, A Đại, trước đứng lên lau người một chút!” Đại Tráng giúp Ngốc Tử đang nằm trên giường đứng lên.

Ngốc Tử “Ừ” một tiếng, thực nhu thuận đứng dậy đi lau sạch thân thể, lại trượt tay làm nghiêng chậu gỗ, khiến nước chảy ra ngoài phòng.

“A Đại!” Đại Tráng có chút gấp gáp kêu lên.

“Dạ, dạ...” Ngốc Tử mờ mịt đáp, còn cầm khăn ngồi xuống trên đất tìm chậu gỗ đã bị đổ, khăn trên tay thì nhanh chóng lau mặt đất.

Đại Tráng vội vàng đoạt lại khăn, giúp Ngốc Tử quần áo đã ướt một nửa nằm trở lại giường, lại đổ thêm nửa bồn nước ấm đi vào, giúp Ngốc Tử cởi quần áo lau lại một lần, còn bản thân thì chống đỡ không nổi nữa, đầu óc mê muội cởi quần áo lên giường nằm.

Mùa xuân là thời gian không nóng không lạnh, chất liệu vải nơi này cũng không tốt, giặt không được mấy lần liền có mụn vải, mặc vào rất không thoải mái, chần bồng được làm bằng vải mới năm nay, còn chưa có tới, Đại Tráng muốn thoải mái nên cởi sạch hết chỉ mặc cái quần đùi đi ngủ.

Đang mơ mơ màng màng ngủ, Đại Tráng cảm thấy có chút lạnh, không tự chủ hướng tới nguồn nhiệt gần nhất...

Ngốc Tử đang nằm mơ, trong mộng là lúc hai con chó hoang ở cùng một chỗ... Sau đó, lại có một thân thể trơn tuột nhích lại gần, Ngốc Tử yêu thích sờ soạng không buông tay một lần lại một lần, rất nhanh cơ thể liền có phản ứng, Ngốc Tử bỗng nhiên trở nên thông minh, từ từ tỉnh lại, phát hiện Đại Tráng nửa người đều lộ bên ngoài chăn bông, cả người đều lạnh ngắt, Ngốc Tử vội vàng xê dịch, đem Đại Tráng ôm vào lòng, dùng chăn gói lại thật kỹ.

Đại Tráng nhúc nhích vài cái, trong lòng Ngốc Tử tìm một tư thế thật thoải mái, lại hạnh phúc cọ cọ, ngủ sâu hơn.

Ngốc Tử bị Đại Tráng cọ đến toàn thân đều trở nên hưng phấn, nhờ vào người có men rượu mà sờ lên mông cùng đùi của Đại Tráng, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh hai con chó hoang ở cùng một chỗ đã nhìn thấy hai ngày trước.

Đại Tráng không thoải mái vịn vịn một cái, tránh đi tay Ngốc Tử.

Lần này đối với Ngốc Tử mà nói lại như là lửa cháy đổ thêm dầu, Ngốc Tử ngay cả hô hấp đều trở nên dồn dập, một bàn tay ôm lấy không để Đại Tráng tránh né, một bàn tay lặp đi lặp lại vuốt ve mông Đại Tráng, khi một đầu ngón tay vô tình nhét vào khe hở đùi trong của Đại Tráng, Ngốc Tử trong mắt nổi lên tia hưng phấn, thân thể tự động nổi lên vận động lên xuống, ở nơi phía sau tìm chỗ cắm vào, Ngốc Tử tựa hồ tìm được bí quyết, đặc biệt nhắm vào chỗ kín sáp vào...

Đại Tráng ban ngày mệt mỏi chu toàn một đám người, hơn nữa còn có tác dụng của cồn, lúc này chính là mệt mỏi ngủ, động tác kia của Ngốc Tử cũng chỉ làm cho Đại Tráng xê dịch thân thể một chút.

“Phù phù...” Hô hấp của Ngốc Tử ngày càng dồn dập, tiếp theo động tác dần dần cũng không đã không thể khống chế.

“A~~~” Đại Tráng kêu lên một tiếng thảm thiết, từ từ mở mắt, phản ứng lại một chút nhìn chung quanh trong bóng đêm.

“Đại Tráng!” Ngốc Tử có chút kinh hoàng kêu lên.

Đại Tráng nhéo xuống hai cái, lấy tay hướng về chỗ phía sau có gì kì quá sờ soạng, lại bị Ngốc Tử chặn lại.

“Đại Tráng, người, người không nên cử động...” Ngốc Tử lắp bắp nói.

“A Đại!” Đại Tráng hiện giờ mới ý thức được cái gì khiến cho phía sau của mình một trận đau đớn, mở miệng nói.

“Có thể đi vào rồi!” Ngốc Tử dồn dập nói, phần eo dùng lực nhấn vào.

“A, dừng, dừng... Mẹ, a, A Đại, người đang làm gì?” Đại Tráng hoàn toàn thanh tỉnh, gắt giọng kêu lên.

“Đại Tráng, là như vậy đi, chắc chắn không sao, vừa rồi không phải rất thoải mái sao...” Ngốc Tử giữ lấy hai vai Đại Tráng giải thích.

“Như vậy cái đầu người, đầu người có phải bị ngấm rượu không, nhanh đi ra ngoài, không sẽ xảy ra án mạng!” Đại Tráng dùng lực đẩy ra.

Ngốc Tử vừa nghe, lúc này mới luống cuống tay chân lui ra, vội nhảy xuống giường thấp nển.

“Đại Tráng...” Ngốc Tử bất an kêu lên, cẩn thận xốc lên chăn, nhìn phía sau của Đại Tráng, có tơ máu chậm chậm chảy ra...

Đại Tráng không kiên trì cùng Ngốc Tử phân giường, một là sợ Ngốc Tử miên man suy nghĩ, cái khác chính là mức đích muốn thoải mái, đặc biệt là vào mùa đông, Ngốc Tử ngủ ở bên ngoài, bất luận có chuyện gì, đá một cái, Ngốc Tử liền tự giác tỉnh dậy...

“Người làm cái gì?” Đại Tráng cẩn thận nghiêng người ngồi xuống, lớn tiếng quát.

Ngốc Tử ngượng ngừng nói không ra lời, bưng chân nển chân tay luống cuống đứng ở bên giường.

Đại Tráng nhìn thấy bộ dạng Ngốc Tử căn bản còn chưa rõ ràng lắm chuyện gì xảy ra, tức giận đến muốn chửi to.

“Đại Tráng...” Ngốc Tử lúng túng kêu lên một tiếng, thấp giọng hỏi: “Người đừng lo lắng quá. Chảy máu, nếu không ta đi tìm đại phu...”

Đại Tráng oán hận đập giường, trừng mắt nói với Ngốc Tử: “Ta bản thân không phải là thầy thuốc sao! Người đi chỗ khác ngủ đi, từ này chúng ta ngủ riêng!”

Ngốc Tử cúi đầu, bất an mím môi, cuối cùng cũng không nói gì, bưng nển đi ra ngoài...

Đại Tráng ngồi ở đầu giường ngốc một lúc, bị cảm giác lạnh lẽo trên người làm tỉnh lại, lúc này mới nhớ tới, nhà trên trần, bởi vì không thường dùng, cũng không có chăn bông dự phòng, hơn nữa phòng cũng không có dọn dẹp, Dương Nhị Thiên mỗi đêm đều về nhà ngủ, Ngốc Tử đi theo mình học hỏi, cũng theo yêu cầu của mình ngủ chung, lúc này nửa đêm đi ra ngoài, căn bản là không có chỗ ngủ, hơn nữa đêm khuya nhiệt độ tất nhiên cũng thấp... Đại Tráng giật mình, phía sau lại một trận đau nhức, trong lòng bức bối, giận dữ nằm xuống, cố gắng nhắm lại mắt, thế nhưng trong lòng như có mèo cào, thế nào cũng không ngủ được...

“Mẹ nó!” Đại Tráng xóc chấn lên, lại động vào vết thương phía sau, một trận đau đớn.

Đại Tráng khẽ hít vào, nhe răng, hướng phía ngoài hô: “A Đại, A Đại, ta biết người ở ngoài cửa, mau lặn vào đây!”

Ngốc Tử lên tiếng, bưng nển đi đến, đông lạnh đến phát run, ánh nển lập lòe chớp, trên mặt thể nhưng lại có biểu tình ủy khuất.

“Người...” Đại Tráng thấy thể nghẹn lại, dừng một chút mới nói: “Đêm nay là có chuyện gì?”

“Không phải, nên như vậy sao?” Ngốc Tử thấp giọng hỏi ngược lại.

“Cái gì nên như vậy? Người mới vài tuổi đầu, biết cái gì?” Đại Tráng cao giọng hỏi.

“Ta, ta đã sắp 16 tuổi rồi!” Ngốc Tử ngẩng đầu đáp.

Ngốc Tử là sinh vào tháng hai, vừa qua 15 tuổi, theo tuổi âm thì quả thật là mười sáu tuổi, ở nơi này cũng đã là người lớn, có thể tự mình thành gia lập nghiệp, mà nếu là nữ thì bình thường 14 tuổi cũng bắt đầu tìm chồng, trước 16 tuổi thành thân không ra ngoài cũng là do nghe bên ngoài đồn, cho nên khi Ngốc Tử nhận thức hẳn đã hoàn toàn là người lớn.

Đại Tráng cảm thấy bản thân có thể bị cảm, đầu trở nên đau nhức, ngay cả khí lực để nói chuyện cũng không có.

“Được rồi, A Đại, người nghe đây, về sau không cần làm như vậy, người nếu cần làm cái kia, liền tự dùng tay mình, trước lên đây đi, cẩn thận lạnh rồi bị bệnh!” Đại Tráng nói nhanh, bỏ đi đề tài phiền phức kia.

Ngốc Tử mím môi, thổi tắt nến, vội vàng chui vào ổ chăn.

Đại Tráng đụng tới thân thể lạnh lẽo của Ngốc Tử, người cứng ngắt, cuối cùng vẫn đi lại gần, đem chăn gói kỹ hai người.

Ngốc Tử một cánh tay ôm lấy Đại Tráng, nhỏ giọng nói: “Thực xin lỗi, Đại Tráng, ta không phải cố ý làm đau người!”

Đại Tráng trầm mặc một lát, nhẹ giọng nói: “Quên đi, mau ngủ, ngày mai còn phải mua mấy thứ!”

Ngốc Tử đáp, ôm sát Đại Tráng, ngay lập tức chìm vào giấc ngủ...

Sáng sớm hôm sau Đại Tráng nhìn thấy ánh mắt đen nháy trên mặt Ngốc Tử, cái gì cũng không hỏi, tự nhủ với bản thân rồi đứng lên.

“Đại Tráng, ta đi ra ngoài một lát.” Ngốc Tử sau khi đặt đồ đạc xong, nói với Đại Tráng một tiếng rồi đi ra ngoài.

“Ừ, nhớ về sớm một chút, đợi lát nữa chúng ta phải qua nhà đại bá giúp đỡ!” Đại Tráng dặn dò một câu.

Ngốc Tử một đường lẩn lẩn trốn trốn đi hướng nhà hai phu phu Ngô Phát với Nhâm Tam. Ngô Phát cùng Nhâm Ba là một đôi mới tới lúc thôn Liễu Thụ mới bắt đầu dựng lại. Ngô Phát cũng xem như đường huynh, là bà con xa của Ngốc Tử, còn Nhâm Ba thì là người ở ngoài đến, hai nhà ngày thường quan hệ cũng bình thường, không có qua lại thân thích...

Ngốc Tử đi một lúc lâu mới đi ra, trên gương mặt ngăm đen lại có chút hồng, trong mắt lóe lên tia hương phấn...

“Đại Nộ Nhi, trong nhà còn mấy cái chăn bông?” Đại Tráng đi đến chỗ Đại Nộ Nhi đang chơi cùng Đại Niếp và Tiểu Niếp hỏi.

“Còn hai giường, sao vậy?” Đại Nộ Nhi ngẩng đầu đáp một câu, có chút tò mò hỏi.

“Ừ, em rảnh thì đem phòng ở phía đông trải giường, không thì chờ buổi tối ta về làm.” Đại Tráng gật gật đầu, dặn dò.

“Có khách tới sao?” Đại Nộ Nhi hỏi.

“Không phải, cho A Đại ca ca người ngủ.” Đại Tráng không để ý vươn đầu ngón tay chọc Đại Niếp, thấp giọng đáp.

Đại Nộ Nhi hồ nghi nhìn Đại Tráng hỏi: “Đại ca, anh cùng A Đại ca ca cãi nhau sao?”

...

Rối rắm!!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Vừa mới xem nhóm người thân bình luận ở mấy chương, vốn muốn trả lời, nhưng mà không có sức, đành tử bỏ vậy, đành ở đây nói một tí nha.

Đầu tiên, cảm ơn các bạn đã ủng hộ, tất cả bình luận, bất luận là quan điểm gì đều tốt, Giang Nguyệt đọc được đều rất vui!

Về vấn đề cặp đôi, Giang Nguyệt còn tưởng đã quá rõ ràng đi ha ha.

Một, đọc truyện, tất nhiên là nhân vật chính được nhắc nhiều rồi!

Hai, Đại Tráng bên người chỉ có vài người thôi, ngoài người nhà ra, chính là A Đại với Triệu Tử Dương, nhưng mà Đại Tráng cùng Triệu Tử Dương chỉ là kết bạn, rõ ràng không có ý gì!

Ba, về tình yêu, kỳ thực cũng chỉ là hư ảo, đương nhiên cũng không nói là không có, sống cũng thể không có tình yêu. Bất luận Đại Tráng dung nhập như thế nào, hẳn với nơi này đều là người ngoài, rất khó tìm được một người tâm đầu ý hợp. Ngược lại ta cảm thấy tình huống của Đại Tráng càng cần một người im lặng kiên nhẫn, bao dung, quan tâm hẳn! (Đây là cách nhìn của Giang Nguyệt)

Bốn, này là chúng điền văn! ha ha...

Có thể là không giống ý tưởng của mọi người, tất cả đều có lý, chỉ là mỗi người một cách nhìn khác nhau thôi, không cần phải tranh luận, đồng ý cũng tốt, kiên trì ý kiến của mình cũng được, chúng ta đọc truyện cũng chỉ cho vui thôi, hi vọng mọi người về sau cứ đưa ý kiến của mình, Giang Nguyệt sẽ cẩn thận suy nghĩ!!

Cúi đầu, lui ra!!

## 56. Chương 56: Rối Rắm

“Nhanh đi ngủ đi!” Đại Tráng đối với Ngốc Tử đang đứng nói.

Ngốc Tử hai chân cọ trên mặt đất, nhưng vẫn đứng yên.

“Về sau chúng ta tách riêng ra ngủ, như vậy vừa tiện vừa thoải mái, người đừng đứng ở đây nữa!” Đại Tráng đẩy Ngốc Tử một cái, “Phanh” một tiếng đóng cửa lại.

“A—” Ngốc Tử kêu một tiếng, dùng chân chặn lại nơi khe cửa.

“Người sao lại thế này? Chân có sao không? Có đau lắm không?” Đại Tráng vội buông cánh cửa, sốt ruột hỏi.

“Đại Tráng, ta, ta sai rồi!” Ngốc Tử không đầu không đuôi nói.

“Việc kia ta đã nói là quên đi, hiện giờ chúng ta đều đã lớn rồi, tách ra ngủ dù sao cũng tốt hơn!” Đại

Tráng lúi Ngốc Tử vào phòng rồi ngồi xuống, vừa cởi ra dép lê của Ngốc Tử cẩn thận kiểm tra xương cốt, vừa tức giận nói.

“Đại Tráng...” Ngốc Tử nhẹ giọng kêu lên.

“Thế nào? Xoa như vậy có đau không?” Đại Tráng cẩn thận nhấn lên chỗ đang sưng tấy, hỏi.

“Không đau, một chút cũng không đau, Đại Tráng...” Ngốc Tử nói một tiếng.

Đại Tráng ngồi xổm xuống đất ngẩng đầu không kiên nhẫn hỏi: “Có chuyện gì?”

Ngốc Tử đột nhiên một tay ôm lấy Đại Tráng, cúi đầu chạm vào miệng của Đại Tráng, trong lúc Đại Tráng hô một tiếng, liền đưa đầu lưỡi thật cẩn thận liếm.

Trong đầu Đại Tráng oanh một tiếng giống như nổ tung, này có thể nói là người đầu tiên hôn Đại Tráng...

Ngốc Tử thừa dịp Đại Tráng khôi phục tinh thần, cố gắng đem đầu lưỡi vói sâu vào, mặc tất cả nghiêm túc dây dưa với đầu lưỡi của Đại Tráng, tay kia tiến vào bên trong quần áo tìm kiếm vuốt ve làm cho đầu vú dựng đứng lên...

“Ba!” Đại Tráng dùng lực gỡ tay của Ngốc Tử, phát ra tiếng rất lớn, vuốt khước miệng bị hôn đến sưng lên quát hỏi: “Người làm cái gì?”

“Đại Tráng, hôm nay ta đi hỏi Ngô Phát đường ca, đêm qua... Ta, ta cầm cái này, Đại Tráng, người nếu nói không được, cứ để ta...” Ngốc Tử lúng túng nói, vừa ngập ngừng tiến gần Đại Tráng.

Đáng thương cho một xử nam ngay cả đời trước cũng chưa nói đến chuyện yêu đương, ngày thường nhiều nhất chỉ dùng đến bàn tay của mình, kiến thức ít đến đáng thương cũng chỉ dừng ở khi cùng mấy nam sinh trong ký túc xá vây quanh xem phim cấp 3, trong lúc vô tình mới nhìn qua vài lần, đối với hai nam nhân thì chỉ biết được danh từ đồng tình luyến ái, lúc này ngay cả lời Ngốc Tử nói muốn làm cái gì cũng không rõ lắm.

Ngốc Tử đẩy Đại Tráng xuống giường, cởi ra quần Đại Tráng, đầu liền đưa qua.

“Người, người làm cái gì?” Đại Tráng ngữ khí hoảng sợ, mở miệng hỏi, tiểu tráng chưa từng trải qua trận nào cơ hồ ngay lúc đưa vào miệng Ngốc Tử liền nổi lên phản ứng.

“Hắc hắc, Ngô Phát đường ca nói quả nhiên đúng!” Ngốc Tử ngẩng đầu, vui vẻ nói: “Ngô Phát đường ca nói lần đầu tiên sẽ đau một chút, phải cẩn thận, cho nên, cho nên...”

Đại Tráng ngốc lảng nhìn Ngốc Tử cởi ra quần áo của mình, cầm lấy một cái bình nhỏ, bên trong cũng không biết chứa cái gì, móc ra một đồng lớn rồi hướng về phía sau bơi...

“Đại Tráng, rất nhanh liền tốt!” Mặt Ngốc Tử đỏ bừng nói.

Tuy rằng chưa từng nói qua chuyện yêu đương, Đại Tráng tin chắc kiếp trước mình cũng không phải là đồng tình luyến ái, nhưng hiện tại nhìn thấy bắp đùi rắn chắc màu lúa mạch cũng cái mông vểnh lên của Ngốc Tử, phía dưới cơ nhiên lại nổi lên một trận xôn xao, có lẽ là lâu lắm rồi cũng chưa phát tiết, Đại Tráng trấn an nói với mình.

Ngốc Tử chơi đùa tiểu trắng một lúc sau, nhích lại gần, dùng lấy tay vẫn dính mỡ cầm lấy tiểu trắng, lên xuống chà xát.

“A Đại!” Đại Tráng nuốt nước miếng gian nan kêu lên.

“Đại Tráng yên tâm, Ngô Phát đường ca nói rằng rất thoải mái...” Ngốc Tử nhẹ giọng ngượng ngùng nói, lấy tay đỡ lấy tiểu trắng rồi không chút do dự ngồi xuống.

“A—” Hai người cùng nhau kêu thảm một tiếng.

Đại Tráng rút cuộc cũng từ trong khiếp sợ mà Ngốc Tử mang lại thanh tỉnh, luống cuống tay chân đỡ lấy thắt lưng của Ngốc Tử, nói năng lộn xộn: “A Đại, người, người, chúng ta...”

Ngốc Tử đau đến mặt mũi trắng bệch, cũng không có rời ra, cắn răng, thắt lưng dùng lực, chân thả lỏng, hoàn toàn ngồi dậy, đồng thời miệng rên lên một tiếng.

Đại Tráng khẽ hít vào, chỉ cảm thấy tiểu đệ của mình như tiến vào thiên đường vừa mềm lại vừa nóng, khi Ngốc Tử nhẹ nhàng vận vẹo hai ba cái liền cứ như vậy mất mặt nộ mạng...

“Ha ha...” Ngốc Tử chịu đựng đau vui vẻ nở nụ cười.

Ngốc Tử chỉ là đơn giản bởi vì đạt được nguyện vọng của mình mà vui mừng, thế nhưng nụ cười này trong mắt Đại Tráng thì không giống, cứ như Ngốc Tử chê cười tiểu trắng sớm tiết, giận dữ ôm lấy Ngốc Tử động hai cái, tiểu trắng thực nể tình lại nổi lên phản ứng...

Ngốc Tử lần này là bị Đại Tráng đỉnh đến rên rỉ, cánh tay thế nhưng lại vẫn ôm Đại Tráng không buông...

Đại Tráng ngơ ngác ngồi trên giường, trong không khí tràn ngập nồng nặc cổ mùi ỷ vị, ngọn đèn thỉnh thoảng phát ra âm thanh lộp bộp, bắn ra vài tia lửa.

Ngốc Tử ghé vào trên giường cũng không nhúc nhích, trong lòng lại vui rạo rức, cười ngây ngô không lên tiếng.

Đại Tráng ánh mắt phức tạp nhìn Ngốc Tử, ánh mắt rơi xuống phía sau thê thảm của Ngốc Tử, tựa như điện giật liền dời mắt đi.

“Người chờ một chút, ta mang chút nước nóng lại lau người cho người!” Đại Tráng bối rối nói.

“Ừm.” Ngốc Tử nằm trong chăn đắp.

Đại Tráng vội vàng hướng phía bếp.

Sau khi cẩn thận lau khô người cho Ngốc Tử, Đại Tráng tìm thuốc mỡ bôi ở vết thương phía sau cùng trên chân, sau đó qua loa lau người rồi kéo chăn đắp lại cho hai người, thấp giọng nói: “Ngủ!”

Ngốc Tử từ từ trở mình, dùng một cánh tay ôm lấy Đại Tráng.

Đại Tráng cứng người, rồi xích lại gần...

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Ngốc Tử liền che bụng, khắp khiêng đi vào nhà xí.

Đại Tráng lo lắng đi theo tới bên ngoài nhà xí hỏi: “Người thế nào rồi? Có phải ăn đồ thiu không?”

“Không biết!” Ngốc Tử bên trong hữu khí vô lực nói.

“Hôm nay người cứ nghỉ ngơi đi, nếu buổi tối còn không ổn, ta liền nấu thuốc cho người uống.” Đại Tráng trốn tránh tầm mắt Ngốc Tử nói

Ngốc Tử đáp, thành thật nằm trên giường

Đại Tráng thất hồn lạc phách đi vòng quanh sân, trong đầu lộn xộn...

“Đại ca, người làm sao vậy?” Đại Nộ Nhi kỳ quái hỏi.

“Không, không có gì!” Đại Tráng gấp gấp đáp một tiếng.

Đại Nộ Nhi nghi hoặc nhìn bộ dáng hoảng sợ của đại ca mình, tiếp tục hỏi: “A đại ca ca bị làm sao vậy? Sinh bệnh?”

“Không, không phải!” Đại Tráng nói dối, sợ Đại Nụ Nhi tiếp tục đặt câu hỏi, trốn tránh đi ra.

Buổi chiều Ngốc Tử vẫn đau bụng, sắc mặt xanh lè, Đại Tráng sau khi cẩn thận hỏi qua, phát hiện Ngốc Tử cũng không có ăn bậy cái gì, trong lòng có chút nóng nảy, mơ hồ cũng đoán ra được có liên quan đến chuyện hôm qua...

“Đại Nụ Nhi, em trông chừng A Đại ca ca một chút, để ý khi anh ấy gọi, anh đi ra ngoài có chút chuyện!” Đại Tráng đối Đại Nụ Nhi dặn dò một câu, hạ quyết tâm ra ngoài.

“Ai, đã biết!” Đại Nụ Nhi ở trong phòng bếp ló đầu đáp.

Đại Tráng vội đi nhanh về hướng nhà Ngô Phát, đứng trước cửa gần nửa ngày mới đi lên gõ.

“Yêu, là Vương lão gia nha, mau vào!” Mở cửa ra là Nhâm Tam, vừa thấy Đại Tráng, gương mặt tươi cười nói.

Đại Tráng miễn cưỡng cười, hít sâu một hơi rồi đi vào...

Chờ Đại Tráng đi rồi, Nhâm Tam cùng Ngô Phát ở nhà nở nụ cười.

“Cũng thật không nghĩ tới, đường đường là tú tài lão gia, ngay cả cái này cũng không biết!” Nhâm Tam ôm bụng nói.

“Hơ, nói như người lợi hại lắm vậy, lúc trước người chính là không làm gì đã nhào tới ta, suýt nữa là mạng ta tiêu rồi...” Ngô Phát trở người xem thường nói,. Trên mặt vẫn không dấu được tươi cười.

“Đúng, đúng, khi đó không phải...” Nhâm Tam vội vàng ngồi xuống, ôm lấy Ngô Phát tiến đến bên tai trêu ghẹo.

Ngô Phát bên tai trở nên đỏ lựng dùng khủy tay đung Nhâm Tam một cái, cũng nở nụ cười...

Đại Tráng cũng không biết Nhâm Tam cùng Ngô Phát hai người trong lúc đó phát sinh chuyện gì, lúc này trong lòng đang lo lắng cho Ngốc Tử đang nằm trên giường, đồng thời cũng bị những người khác làm cho vấn đề trở nên phức tạp hơn...

“Đại ca, có phải hay không có chuyện gì?” Đại Nụ Nhi đi qua, đối với Đại Tráng đang ngẩn người hỏi.

Đại Tráng nhìn vẻ mặt lo lắng của Đại Nụ Nhi, vỗ vỗ chỗ bên cạnh, ý bảo Đại Nụ Nhi ngồi xuống.

“Đại Nụ Nhi, người năm nay 14 tuổi rồi đi!” Đại Tráng nhẹ giọng hỏi.

“Tiếp qua mấy tháng chính là qua 14, được 15 tuổi.” Đại Nụ Nhi bổ sung nói.

“Ha ha, trưởng thành rồi!” Đại Tráng sờ tóc Đại Nụ Nhi, lúc vừa mới tới, Đại Nụ Nhi vẫn chỉ là một bé gái nhỏ gầy tong teo, bất tri bất giác đã qua tám năm rồi...

“Dạ, cho nên, đại ca, có chuyện gì liền nói với em đi!” Đại Nụ Nhi gật gật đầu, nói.

“Năm trước đại ca đều từ chối mấy người trên trấn cầu hôn, một là cảm thấy em còn nhỏ, còn có chính là cảm thấy không thích hợp với em, còn em nghĩ như thế nào?” Đại Tráng nhìn Đại Nụ Nhi hỏi, lần đầu tiên ý thức được Đại Nụ Nhi đã là một thiếu nữ 14 tuổi rồi không thể tính là đứa bé...

“Em, em...” Đại Nụ Nhi tròn mắt loạn chuyển, trên mặt ửng đỏ.

“Nói thật với đại ca đi, đây chính là chuyện cả đời của em!” Đại Tráng nhẹ giọng nói: “Tiểu Liễu thế nào? Anh xem em đối hân cũng nhiệt tình đi...”

“Liền như vậy đi...” Đại Nụ Nhi giọng nhỏ như tiếng muỗi nói một câu.

“Chính là thích lâu rồi đi!” Đại Tráng cười khê nói.

“Dạ...” Đại Nụ Nhi đầu dường như cúi thấp tới mặt đất, vì thế không thể nghe thấy tiếng.

“Vậy mau quyết định đi, ngày mai đại ca nên cùng Tiểu Liễu nói thế nào?” Đại Tráng buồn bã hỏi.

“Đại ca, em rõ ràng là đang hỏi chuyện của người mà?” Đại Nụ Nhi lúng túng kêu.

“Ở trong lòng các em A Đại là người thế nào?” Đại Tráng nhìn nơi khác hỏi.

“Là ca phu của chúng em nha, này còn phải hỏi!” Đại Nụ Nhi khẳng định nói.

“Ca phu, ca phu...” Đại Tráng ở trong miệng niệm mấy từ xa lạ này, trong lòng tư vị gì đều có...

“Đại ca, anh cãi nhau với A Đại hả?” Đại Nụ Nhi thật cẩn thận hỏi tiếp.

“Đại Nụ Nhi, em nói hiện giờ tìm cho A Đại ca ca các em một cô gái tốt, để cho bọn họ ở cùng nhau được không?” Đại Tráng bắt lấy bả vai của Đại Nụ Nhi hỏi.

“Đại ca, người điên rồi! A Đại ca ca lại không làm sai chuyện gì đi, cho dù A Đại ca ca có sai lầm gì, cũng không thể tùy tiện bỏ A Đại ca ca!” Đại Nụ Nhi khiếp sợ trừng mắt nhìn Đại Tráng nói.

## 57. Chương 57: Định Vị

Đại Tráng dưới ánh mắt khiển trách của Đại Nụ Nhi trầm mặc, miệng nổi lên một trận đắng buốt, đây chính là xem nhẹ quý tộc sinh tồn, hủy đi cả đời hai người...

“Đại ca, người không phải cho rằng A Đại ca ca không xứng với người hả?” Đại Nụ Nhi nhẹ nhàng hỏi.

Trong lòng Đại Tráng rối bời, không đáp.

“Đại ca, A Đại ca ca là người tốt, anh cùng anh ấy ở cùng nhau cũng rất thoải mái, quan trọng nhất là A Đại ca ca thật sự đối với anh rất tốt!” Đại Nụ Nhi có chút khó khăn lựa chọn từ ngữ thích hợp nói.

“Hô, anh biết, để cho anh suy nghĩ lại đã!” Đại Tráng thở phào một cái, vẻ mặt thoải mái nói.

Đại Nụ Nhi gật gật đầu, lẳng lặng đi ra...

Ngốc Tử cuối cùng vẫn không có dọn ra phòng mới, Đại Tráng cũng không có đề cập qua chuyện này.

Đại Tráng sau khi biết ý tứ của Đại Nụ Nhi liền đi tới nói với tiểu đệ tử của Ngưu đại phu— Liễu Nghị, tên này là do Ngưu đại phu đặt cho hắn, cha mẹ Liễu Nghị sinh bệnh rồi mất lúc Liễu Nghị còn nhỏ, Ngưu đại phu cũng vừa lúc muốn nhận một đồ đệ liền dưỡng Liễu Nghị bên người. Hiện giờ Ngưu đại phu cũng không còn, Liễu Nghị cũng không có trưởng bối làm chủ, cuối cùng đành mời lý trưởng giúp đỡ, nhận trách nhiệm đưa sinh lễ.

“Người trước sửa nhà cửa đình hoàng, Đại Nụ Nhi sang năm đầu xuân liền qua đó!” Đại Tráng nửa đùa nửa thật nói ra yêu cầu.

Liễu Nghị là người độc thân, liền chỉ đơn giản làm một cái nhà tranh, Đại Tráng cũng không hi vọng Đại Nụ Nhi sau khi ra ngoài, ngay cả chỗ tránh mưa cũng không có.

“Được, ta biết.” Liễu Nghị gật đầu đáp ứng.

“Lưu lão bá, đến lúc đó phiền toái người...” Đại Tráng quay đầu cười cùng lý trưởng bàn bạc vài câu, rồi phát hồng bao đựng tiền cho mấy đứa nhỏ giúp mang vác đồ đạc này nọ, sau đó tiễn bọn họ ra ngoài.

Ngưu lão bá đánh xe lúc trước, hiện giờ đã thích ứng với thân phận lý trưởng, rất ít khi lộ ra biểu tình khiếp đảm hèn mọn, cả ngày nghiêm mặt, sống lưng thẳng tắp, học theo kiểu cách nhà quan, nói chuyện cũng kiểu cách, cũng may xử sự coi như cũng công chính.

Đội đám người rời đi, Tam Nộ Nhi cùng Tam Tráng, Tứ Tráng liền từ phòng bên cạnh nhảy ra, vây quanh đám sính lễ hô to gọi nhỏ.

“Nha, này thật công phu nha!” Tam Nộ Nhi sờ sờ trên mặt vải bông, kêu lên.

“Có thịt, có thịt...” Tam Tráng nuốt nước miếng hô.

“Này là cái gì?”

...

“Các người không được lộn xộn!” Đại Nộ Nhi rốt cục nhịn không được, vẻ mặt thẹn thùng chạy ra ngoài, quát lớn.

“Này em cầm đi!” Đại Tráng đi qua đem danh mục quà tặng đưa cho Đại Nộ Nhi, cười nói: “Đến lúc đó cũng không thiếu người chọc em đâu!”

Đại Nộ Nhi xấu hổ dậm chân một cái, lại cẩn thận kiểm tra danh mục quà tặng.

Đại Tráng nhìn Đại Nộ Nhi đỏ mặt, cười ha ha...

Nửa ngày kế tiếp, cả nhà mọi người đều hớn hởi vì chuyện này, Đại Tráng tâm tình thật tốt cho đến lúc lên giường.

Ngốc Tử nhìn Đại Tráng vài lần, xác nhận Đại Tráng tâm trạng không tệ.

“Làm sao vậy? Tắt đèn ngủ thôi!” Đại Tráng kỳ quái nhìn Ngốc Tử một cái, nói.

“Được, làm ngay!” Ngốc Tử nhẹ giọng đáp, sờ sờ cái hộp nhỏ cầm trong tay, nghiêng nửa người tắt đi ngọn đèn hôn ám.

“A Đại, chúng ta bớt chút thời gian lên Hồ Thành mua xe ngựa đi, mỗi lần lên trấn thật không tốt!” Đại Tráng gấp một cái nói, người trên trấn gửi thiệp mời cao thấp đều không giàu thì quý, luôn có mấy người hầu mắt để trên cao, mình cùng Ngốc Tử không mang theo người hầu, thường bị làm khó dễ mấy lần...

Sau khi thu hoạch lương thực quý này, Đại Tráng chỉ chừa lại lương thực cho nhà mình, còn lại đều nhân lúc giá cả cao một chút bán đi. Hơn nữa mấy cửa hàng trên trấn đều buôn bán có chút lời, trong nhà hiện giờ cũng có một khoản tiền không nhỏ...

“Được!” Ngốc Tử dựa trên người Đại Tráng nói.

“Được rồi, chờ trong nhà an bài thỏa đáng, chúng ta cùng lên kinh thành chơi một chuyến được không?” Đại Tráng thả lỏng thân thể tựa vào người Ngốc Tử, thanh âm dần dần nhỏ xuống. Ban ngày, trước thì đi coi ruộng vườn, trở về lại bắt đầu chiêu đãi Liễu Nghị cùng đám người Lý trưởng, sau đó còn phải đi coi ruộng ngô sen, cả buổi chiều thì bị vây trong trạng thái hưng phấn, cuối cùng liền có chút mệt.

“Đại Tráng, ta muốn cái kia, cái kia...” Ngốc Tử cố lấy dũng khí tiến đến bên tai Đại Tráng nhẹ giọng nói.

“Ừm...” Đại Tráng cúi đầu xuống cũng không nghe rõ cho lắm, vô ý thức lên tiếng.

Ngốc Tử lại nghĩ Đại Tráng đáp ứng rồi, trong bóng đêm không lên tiếng mà nở nụ cười, từ gối đầu lấy ra một cái hộp nhỏ, hướng phía dưới Đại Tráng tìm kiếm.

“A Đại, người làm cái gì?” Đại Tráng bắt lấy tay đang ở dưới mông mình sờ loạn của Ngốc Tử, thấp giọng quát hỏi.

“Trước, trước phải bôi cái này mới được!” Ngốc Tử khấn trương nói.

Đại Tráng đoạt lấy cái hộp nhỏ trong tay Ngốc Tử, một cỗ mùi hương quen thuộc có chút ý vị bay ra, trong đầu lập tức liền xuất hiện hình ảnh cái mông nhẵn nhụi rắn chắc của Ngốc Tử... Đại Tráng nuốt nước miếng, không thể không thừa nhận hiện tại lại có phản ứng với khối thân thể ngây ngô của Ngốc...

Từ khi biết người khác nghĩ như thế nào về quan hệ của mình với Ngốc Tử, Đại Tráng sau một hồi lâu rồi rầm, nghĩ ra một số trường hợp tách Ngốc Tử ra hoặc là một số cách giải quyết tốt, phát hiện ra rằng đây là cách tốt nhất, hướng hồ...

“Muốn tới cũng là ta đến!” Đại Tráng trở người, khí thế mười phần nói.

“Người, người cứ nằm nghỉ, ta làm!” Ngốc Tử sửng sốt một chút, cao hứng nói, chộp lấy hộp gỗ nhỏ đoạt lại.

“Không có cửa cho người đâu...” Đại Tráng nhào về phía trước kêu lên.

Ngốc Tử “hắc hắc” nở nụ cười, lợi dụng ưu thế của thể lực, rất dễ dàng ngăn lại Đại Tráng, một bàn tay thừa dịp Đại Tráng chưa chuẩn bị, cởi ra quần áo cuối cùng trên người Đại Tráng.

“Rọech!”

“A, đó là cái quần lót cuối cùng của ta!” Đại Tráng nghe được tiếng vải bị xé rách, kêu lên một tiếng.

Ngốc Tử có chút đắc ý cười rộ lên, tùy ý quăng miếng vải rách qua một bên, nhìn Đại Tráng chậm rãi nói: “Ta sẽ đi lên trần mua chút vải bông về, có thể làm cho người hai cái...”

“Uy, ta cần gì để người phải lo chuyện quần lót, này, ngón tay người sờ chỗ nào đó...” Đại Tráng lắc lắc thân mình giãy dụa kêu lên.

Hai người cơ hồ ở trên giường tiến hành một trận vật lộn nho nhỏ, cuối cùng là Đại Tráng không cam lòng thở hổn hển bị Ngốc Tử đè phía dưới, thân hình cùng thể lực khác biệt, chỉ cần bị bắt lấy, Đại Tráng rất khó tránh ra được...

Ngốc Tử cố gắng áp chế động tác của Đại Tráng, thân thể đã kêu gào, vẫn rất kiên nhẫn lấy tay chậm rãi bôi trơn ở phía sau, lần trước giáo huấn bị thảm vẫn còn nhớ không quên...

Đại Tráng phần hận đấm cái gối bên trong có nhồi bông, trong lòng âm thầm an ủi chính mình, lần này coi như ở phía dưới một lần, lần sau nhất định... Đáng tiếc, Đại Tráng không biết rằng loại sự tình này không phải nói người một lần ta một lần là được...

Ngốc Tử cảm giác được sự thỏa hiệp của Đại Tráng, liền cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm, bất an đằng đằng lâu này sâu trong nội tâm đều tiêu tán, miệng nhẹ nhàng chạm vào trên lưng trắng nõn của Đại Tráng, giống như hôn lấy thứ đồ quý giá...

“Được, được rồi, được rồi chưa...” Đại Tráng bất an giật mình, cảm giác được ngón tay chậm rãi dò xét đi vào của Ngốc Tử.

“Được, nhanh!” Ngốc Tử ghé vào trên lưng Đại Tráng thở hổn hển nói.

Một ngón, hai ngón...

Đại Tráng thực hoài nghi Ngốc Tử này rốt cuộc có phải là lần đầu tiên hay không...

“A, uhm...” Đại Tráng khó chịu kêu hai tiếng, thân thể cứng còng.

“Không đau, không đau...” miệng Ngốc Tử hôn lên cái cổ bóng loáng của Đại Tráng, thì thào lặp lại nhiều lần.

Giống như một loại tâm lý ám ảnh, Đại Tráng cư nhiên tin, từ từ trầm tĩnh lại.

Ngốc Tử không hề chần chờ, dùng sức đỉnh, hoàn toàn đi vào.

“Uhm...” Đại Tráng nhắm mắt lại, mày hơi nhướn lên, nói thật cảm giác cũng không tốt, trướng trướng, rất kì lạ...

Ngốc Tử chậm rãi bắt đầu động, trong đầu cố gắng nhớ lại lời nói của Ngô Phát biểu ca...

“A, dừng, dừng...” Đại Tráng run run rẩy rẩy nói.

“Ha ha!” Ngốc Tử cao hứng cười rộ lên, chính là chỗ này...

“Oa... Dừng, để cho... Uhm, a... Không được, không được...” Đại Tráng cầm lấy cánh tay của Ngốc Tử, dứt quãng nói.

Ngốc Tử liền lập tức ôm lấy Đại Tráng lật lại, để Đại Tráng nằm trên người hắn, kể từ đó, mỗi lần đi vào càng sâu hơn, làm cho Đại Tráng rốt cục nhịn không được phải kêu lên...

...

“Người ngủ tiếp một chút đi, bây giờ còn sớm!” Ngốc Tử giúp Đại Tráng dèm lại góc chăn, thấp giọng nói, trong thanh âm ẩn chứa không dấu được niềm vui.

“Hừ!” Đại Tráng trở mình, đưa lưng về phía Ngốc Tử không có trả lời, đưa tay vuốt trộm phần eo đau nhức, khó trách nơi đây cả trai lẫn gái đều thành thân sớm như vậy, người nói xem một đứa trẻ mới 15 tuổi như thế nào lại một đêm làm đến ba bốn lần...

Ngốc Tử nhìn đỉnh đầu Đại Tráng, vui mừng trong chốc lát mới mặc quần áo đi ra ngoài.

“Có người ở nhà không? Có người ở nhà không?” Bên ngoài truyền đến một trận gõ cửa dồn dập.

“Chờ một chút!” Ngốc Tử trong sân hô, vội đi qua, sợ ồn đến Đại Tráng, “Ai vậy?”

“Là ta! Đại đường tử!” Bên ngoài đáp.

Ngốc Tử rất nhanh đáp lại, vội vàng mở cửa.

Đại đường tử cùng một nam nhân xa lạ đứng bên ngoài.

“Hắn là?” Ngốc Tử đề phòng nhìn thanh niên kia, cơ thể căng thẳng, đây là trạng thái chuẩn bị tùy thời cơ mà bắt đầu đánh nhau, người thanh niên kia trên người có lệ khí, đây là người sau khi giết qua nhiều người, trên người không thể xóa hết dấu vết...

“Hắn là tỷ phu của ngươi!” Đại đường tỷ then thùng giới thiệu.

“Ai tới, A Đại?” Đại Tráng khoác quần áo đi tới hỏi.

Ngốc Tử vội chạy qua đỡ lại Đại Tráng, nhẹ giọng hỏi: “Ngươi sao lại đi ra? Không ngủ thêm một lát sao? Cái kia, đại đường tỷ nói tỷ phu...”

“Quên đi, cũng không buồn ngủ!” Đại Tráng cũng không khách khí đem toàn bộ sức nặng của mình dựa lên người Ngốc Tử.

“Đại Tráng!” Đại đường tỷ kêu một tiếng.

“Đại đường tỷ, có chuyện gì?” Đại Tráng trên dưới đánh giá người thanh niên kia, lễ phép nói: “Tỷ phu, hoan nghênh đến làm khách!”

“Không cần khách khí, ta hôm nay tới là đến đón Đại Niếp với Tiểu Niếp, trước đây cảm ơn các em!” Người thanh niên kia cười nói.

“Mau lại ngồi đi!” Đại Tráng không lập tức trả lời, cười nói.

Lý gia lão đại của đại đường tỷ, năm đó vì một túi lương thực nhỏ tông quân, may mắn chính là, lúc trước thân thể hắn khá cường tráng, người lại thông minh, cho nên không trực tiếp đưa tới chiến trường làm vật hi sinh mà là sắp xếp trong quân đội chính qui, trải qua một chút huấn luyện cơ bản mới bắt đầu chiến đấu trên chiến trường... Sau khi chiến tranh chấm dứt, thánh thượng lúc sắp xếp quân đội, hắn dùng chút tiền bạc nhờ quan hệ điều tới trong quân đội đóng quân tại Tân Hồ thành, hiện tại cũng coi như có một chức quân bát phẩm nho nhỏ, quản một tiểu đội 20 người...

## 58. Chương 58: Trả Thù Lao!!

Chồng của đại đường tỷ họ Lý, danh Tú Phong, đây là hắn sau khi thăng quan sửa tên, đương nhiệm chức quan là hộ vệ phụ của giáo úy thành Tân Hồ, phẩm giai là bát phẩm, ở Tân Hồ thành có một tiểu viện nhỏ, lần này trở về chính là đón đại đường tỷ cùng hai con gái lên sống ở Tân Hồ thành. Đại đường tỷ xấu hổ mang chút mừng vui đứng sau Lý giáo úy, hai người khí thế tạo nên sự tương phản...

Đại Nụ Nhi nắm tay Đại Niếp cùng Tiểu Niếp từ từ vào phòng khách, đại đường tỷ cao hứng chạy qua đón lấy, vươn tay muốn ôm hai đứa con gái nhỏ.

Hai đứa bé gái ở trong nhà này đã gần nửa năm, cơ hồ đều do một tay Đại Nữ Nhi chăm bẵm, nói còn chưa nói rõ ràng, đi đường cũng là nghiêng ngả lão đảo.

“Ân, ân...”

Đại Niếp cùng Tiểu Niếp cùng nhau giãy dụa kêu lên vài tiếng trốn phía sau Đại Nữ Nhi.

“Làm sao vậy, con không nhận ra mẹ sao? Lại đây nha, mẹ sẽ cho các con ăn ngon...” Đại đường tỷ có chút kinh hoàng liếc nhìn Lý giáo úy, dự dõ hai đứa bé gái.

Đại Niếp từ sau Đại Nữ Nhi lộ đầu tìm tòi, nhìn thoáng qua, không chờ đại đường tỷ cao hứng, liền vội vàng rút vào.

Đại Tráng cẩn thận chú ý giáo úy tỷ phụ, Đại Niếp cùng Tiểu Niếp khi đi ra đến giờ, trên mặt hẳn biểu tình cũng không có gì thay đổi, không lộ ra một chút vui mừng khi cha con gặp nhau...

“Đại Nữ Nhi, em mang đại đường tỷ cùng hai cháu đi ra ngoài chơi một lát đi!” Đại Tráng nhẹ giọng nói.

Đại Nữ Nhi thấp giọng đáp, đối đại đường tỷ thản nhiên nói: “Đại đường tỷ, đi thôi!”

Đại đường tỷ đứng lên trước liếc mắt nhìn Lý giáo úy, khi thấy Lý giáo úy gật đầu mới đi ra ngoài.

“Nửa năm nay phiền các người, cái này coi là quà cảm ơn...” Lý giáo úy cong khóe miệng nói, tựa hồ muốn lộ ra nụ cười, đáng tiếc không có thành công.

Đại Tráng đem đồ vật kia nhẹ nhàng đẩy trở về, không nhìn tới sắc mặt khó coi của Lý giáo úy, nhẹ giọng nói: “Này không có gì, không đáng giá như vậy!”

“Người muốn thế nào?” Lý giáo úy hỏi.

Đại Tráng hơi hơi nhú mày, đối với thái độ cường ngạnh này của tỷ phụ rất phản cảm.

“Hiện tại ở phía đông Liễu Thụ thôn có 100 mẫu đất gần bờ sông là ruộng nước đều là của ta, ta chủ yếu là trồng lương thực cùng củ sen, muốn mượn danh của đại tỷ phụ, đem mấy cái này tiêu thụ trong Tân Hồ thành, đương nhiên, không để đại tỷ phụ làm không công...”

“Ta biết rồi, này người vẫn cứ cầm đi!” Lý giáo úy gật gật đầu, đem cái bọc nhỏ đẩy lại, đứng lên khoác lại áo khoác trên người rồi đi ra ngoài.

Đại Tráng lắc lắc đầu, như vậy cho dù tỷ phu đã trở lại, đại đường tỷ chắc cũng không có mấy ngày sống tốt đẹp...

Đại Nộ Nhi đem Đại Niếp cùng Tiểu Niếp thu dọn, lại kéo hai đứa bé gái thấp giọng dặn dò nửa ngày, cũng không quan tâm mấy bé có nghe hiểu hay không, cuối cùng vẫn nhin không được thấp giọng khóc.

“Được rồi, Đại Nộ Nhi, để đại tỉ phu cùng đại đường tỷ ra cửa đi!” Đại Tráng kéo Đại Nộ Nhi khuyên nhủ.

Ngay từ đầu, hai đứa bé gái là được Đại Nộ Nhi nhận nuôi, thời gian sau này Đại Tráng bận cả ngày đến chân không chạm đất, căn bản không chăm qua bé lớn lẫn bé nhỏ, thế nên hiện giờ ngược lại không có cảm giác gì...

Đại Nộ Nhi lại bế hai đứa bé gái một cái, rồi tiễn đại đường tỷ ra ngoài.

“Qua năm nay ta vẫn có thể quay lại một chuyến, sau đó sẽ đưa người tin tức!” Lý giáo úy sau khi ra cửa dừng lại một cái nói.

“Làm phiền rồi!” Đại Tráng mỉm cười nói.

Lý giáo úy cúi đầu, bế Đại Niếp vẫn còn đang khóc nỉ non bước ra ngoài.

Đại đường tỷ ôm lấy Tiểu Niếp, một đường vất vả chạy chậm đi theo.

Đại Nộ Nhi vẫn đỏ mắt đứng tại cửa nhìn bọn họ, vẫn không chịu đi vào phòng.

“Đợi năm sau em gả đi, tranh thủ ngay cuối năm cũng sinh đôi đi...” Đại Tráng kéo Đại Nộ Nhi đùa giỡn.

“Đại ca!” Đại Nộ Nhi nghe xong, xấu hổ đến đỏ bừng, cũng không còn thương tâm, dậm chân đi vào.

Đại Tráng nhìn bóng dáng của Đại Nộ Nhi mỉm cười, đóng lại cổng...

Lý Giáo Úy lưu lại mười hai lượng bạc, ở thời điểm đó xem như là một khoản tiền không nhỏ.

Đại bá ngày thứ hai tìm đến, muốn mượn quan hệ Đại Tráng trước mua vài mẫu đất, Đại Tráng nghĩ cũng là do đại tỷ phu cho bạc...

Liễu Nghị đem mấy thứ thảo dược quý hiếm bán trên trấn, rất nhanh liền mua đồ đạc trở về, thỉnh người trong thôn giúp đỡ bắt đầu làm nhà, địa điểm làm nhà cách nhà Đại Tráng không xa, chính giữa còn có 4

hộ gia đình nữa.

“Tiểu Liễu, về rồi hả, đêm nay đến nhà chúng ta ăn cơm đi!” Đại Tráng nhìn thấy Liễu Nghị từ chân núi xuống, mỉm cười gọi.

“Em trở về cất đồ đạc cái đã!” Tiểu Liễu nở nụ cười, dùng đưa cái giỏ trên vai nói.

“Ừ, nhanh một chút!” Đại Tráng phát tay nói.

Tiểu Liễu đáp, bước chân cũng rõ ràng trở nên nhanh hơn.

Đại Tráng đi vào cùng Đại Nộ Nhi đang thu dọn quần áo nói một tiếng.

“Đại ca, anh làm sao lại không nói sớm?” Đại Nộ Nhi gom một đồng quần áo xuống dưới, rồi nhét loạn thất bát tao vào tay Đại Tráng, nhanh chân hướng về phía bếp.

“Ừ, hiện tại như thế nào lại đi nấu cơm...” Đại Tráng có chút bất đắc dĩ kêu lên.

Ngốc Tử nghe thấy thanh âm, từ trong phòng khách đi tới, tiếp lấy quần áo giúp Đại Tráng, ôm vào trong phòng rồi phân loại quần áo, Đại Tráng cùng hắn gấp xong từng chồng, những cái khác thì tự ôm vào trong phòng.

Đại Nộ Nhi khí thế mạnh mẽ, nấu tới bảy tám món, bưng lên đặt ngay ngắn trong phòng khách, sau đó mang theo Tam Nộ Nhi cùng Tam Tráng, Tứ Tráng ăn tại trù phòng.

“Đại Nộ Nhi, cũng không phải người ngoài, không cần như vậy!” Đại Tráng đối với Đại Nộ Nhi đang ngồi trên chiếu nói.

“Đại ca, người mau ăn cơm đi! Đây là quy củ...” Đại Nộ Nhi vuốt lại tóc mình nói.

Đại Tráng không còn cách nào khác, trước đi lên phòng khách.

Kết quả là trên bàn, chỉ có ba người Đại Tráng, Ngốc Tử và Tiểu Liễu.

“Này phải có dấm chua ăn mới ngon...” Đại Tráng nhìn thấy Tiểu Liễu ngồi bộ dạng không an lòng, cố ý gấp một miếng thịt nói.

“Ta đi lấy!” Tiểu Liễu giật mình đứng lên, không đợi Đại Tráng cùng Ngốc Tử nói gì đã vội chạy ra ngoài.

Ngốc Tử nhìn bộ dạng cười trộm của Đại Tráng, ánh mắt tràn đầy sủng nịnh, chọn vài miếng thịt nạc đặt trong bát Đại Tráng.

“Này không cần!” Đại Tráng cúi đầu đem miếng thịt nhiều mỡ một chút gấp ra, đặt trong bát Ngốc Tử.

“Không được, phải ăn nhiều thịt!” Ngốc Tử gấp miếng thịt, dứt khoát nhét vào miệng Đại Tráng.

Đại Tráng cau mày lung tung nhai, rồi nuốt vội xuống.

Cái gọi là “Thầy thuốc không trị được bệnh”, Đại Tráng biết tình trạng thân thể của mình kỳ thật không mấy lạc quan, trước chiến tranh thật vất vả lắm mới bồi bổ được một chút, sau vài năm sống trong sơn động, lại trở về thời điểm ban đầu. Bọn Đại Nụ Nhi có thể không mấy rõ ràng, chứ như Ngốc Tử cả ngày đi theo bên mình đã sớm cảm nhận được, hoạt động mạnh một chút trước mắt liền tối đen, đêm khô nóng một chút cơ thể liền không khỏe, trời lạnh cơ thể cũng thường xuyên lạnh ngắt...

Qua một lúc lâu, Tiểu Liễu mới mang nụ cười ngây ngô trở lại, khiến đĩa dấm chua mình đang bưng đỡ trúng quần của mình cũng không biết...

Xuân đi đông đến, sau khi Đại Tráng đem chiếc xe ngựa cuối cùng chở củ sen đến Tân Hồ Thành, ngày thành hôn cũng gần đến.

Đại Nụ Nhi hiện giờ ngoại trừ làm việc nhà, đại đa số thời gian đều ở trong phòng mình may y phục, Đại Tráng có mời tới một phụ nhân trung niên hiền lành họ Vương trong thôn tới dạy một chút việc, quỳ củ lễ tiết, ...

Hiện giờ sân của bọn Đại Tráng đã không còn trống rỗng, Tiểu Liễu từ trên núi tìm được mấy cây ăn quả, mang trong một góc trong sân, một mảnh khác thì cũng trồng rau. Cửa sổ, đồ dùng gia đình thì mời một thợ mộc ở thôn kế bên làm. Tuy rằng không phải cái gì sa hoa, nhưng lại vô cùng tinh tế, Đại Tráng sau khi xem qua rất vừa lòng, liền thanh toán tiền, định làm đồ cưới cho Đại Nụ Nhi.

Trong tay sau khi có tiền dư, Đại Tráng lại đả thông quan hệ với quan phủ, ở thôn kế bên mua mấy khối đất, Đại Tráng tìm lý trưởng thôn ấy, đến từng nhà thông báo, nói rằng nếu đã có người nào lỡ trồng trên đất đó thì vẫn có thể trồng cho đến ngày quan phủ quy định...

Nhị Tráng trước đó có viết một phong thư trở về, khi thi khảo đầu xuân thì rớt, hẳn hiện tại ở kinh thành một bên làm cho một thư điểm sửa sang lại sách vở lấy chút tiền công sinh sống, một bên cố gắng ôn tập để thi tiếp lần nữa. Trạm dịch trên quan phủ đã muốn khôi phục bình thường, Đại Tráng suy đi nghĩ lại, dùng một kiện áo bông cũ gói không ít vàng bạc, nhờ trạm dịch hỗ trợ mang đi kinh thành, cũng không biết Nhị Tráng có nhận được không...

Triệu Tử Dương vẫn không có tin tức, Đại Tráng lúc gửi thư cho Nhị Tráng có nhắc một chút, để cho Nhị Tráng lưu ý dùm, thế nhưng cho dù có chuyện gì, Đại Tráng nghĩ lấy tình hình hiện tại của mình cũng khó mà giúp đỡ cái gì...

“A Đại, chờ sang năm Đại Nự Nhi gả đi, chúng ta an bài vụ xuân xong, sẽ đi ra ngoài một chuyến, thế nào?” Đại Tráng tựa vào trên người Ngốc Tử, lười biếng hỏi.

“Không được!” Ngốc Tử giật mình, để cho Đại Tráng dựa vào thoải mái hơn, đồng thời chú ý không để cho ánh sáng chiếu vào hắt, nói như đinh đóng cột.

“Hả?” Đại Tráng kỳ lạ kêu một tiếng.

“Người trước phải tinh dương thân thể tốt cái đã!” Ngốc Tử ôm Đại Tráng thấp giọng nói.

“Ta lại không có sinh bệnh, nói không chừng đi ra ngoài chơi một vòng người lại khỏe mạnh hơn!” Đại Tráng nghịch ngón tay Ngốc Tử, phản bác nói.

“Thật sự?” Ngốc Tử không thể nào tin được hỏi.

“Đi ra ngoài nhiều một chút, ha ha, ăn thức ăn ngon của các nơi, tâm tình cũng vui vẻ, đối với thân thể tất nhiên chỉ có lợi không có hại...” Đại Tráng đông lòi tây kéo bắt đầu nói.

“Được, nếu một chúng ta liền trở về!” Ngốc Tử rầu rĩ đáp ứng.

“Không thành vấn đề, chính thân thể ta ta còn không biết sao.” Đại Tráng buông tay Ngốc Tử, nhắm mắt nói.

“Ừ.” Ngốc Tử nhìn Đại Tráng thấp giọng đáp, trong lòng vẫn không yên.

Đại Nự Nhi xuất giá, Đại Tráng cho nàng một bộ đồ dùng trong nhà, của hồi môn gồm 5 mẫu ruộng nước, 10 mẫu ruộng cạn cùng 1 cửa hàng trên trấn, khế ước đã để tên Đại Nự Nhi, chỉ chờ khế ước thuê mượn của người khác hết hạn sau 3 năm, hai người bọn Đại Nự Nhi muốn tự mình kinh doanh hay vẫn cho thuê Đại Tráng cũng không quản nữa. Trừ những thứ đó ra còn có hơn 10 cuộn vải vóc, một cái chảo, một con dao thái, mấy thứ nông cụ thường dùng...

“Đại ca, cái này có phải nhiều quá không...” Đại Nự Nhi nhìn thấy co quắp bất an hỏi.

Đại Tráng cá nhân còn cho Đại Nự Nhi 22 thỏi bạc, song không có viết trong đồ cưới mà để Đại Nự Nhi tự mình cất giữ.

“Đại ca đều có chừng mực, dù sao cũng là em gái của tú tài cùng cử nhân mà!” Đại Tráng vui đùa nói.

“Còn có Tam muội cùng hai đệ đệ...” Đại Nự Nhi nhỏ giọng nói.

“Không có việc gì, bọn họ đều có phần, không phải còn lâu nữa sao!” Đại Tráng vuốt tóc Đại Nụ Nhi, vừa cười vừa nói: “Người về sau chỉ cần để ý đến cuộc sống gia đình của chính mình là được rồi!”

Đại Nụ Nhi do dự một lát, không nói gì rồi đem đồ cưới cẩn thận thu dọn.

## 59. Chương 59: Xuất Khứ !

Đại Nụ Nhi xuất giá cũng giống với những hôn lễ bình thường trong thôn. Đại Tráng cũng không gửi thiệp mời cho mấy người có giao tình trên trấn. Ngày xuất giá chọn vào mùng tám tháng giêng, toàn bộ thôn mọi người đều náo nhiệt.

“Về sau em tự mình sống, có gì ủy khuất cũng ngàn vạn lần đừng chịu đựng...” Đại Tráng lo lắng dặn dò Đại Nụ Nhi trước khi xuất giá, cuối cùng trong lòng vẫn có chút lo sợ bất an, cảm thấy việc hôn nhân của Đại Nụ Nhi rất qua loa, phải biết rằng nơi đây nếu không tốt cũng không thể ly hôn...

“Đại ca, người yên tâm đi, em biết đúng mực!” Đại Nụ Nhi nắm chặt tay Đại Tráng suy nghĩ nói.

“Không sợ, chúng ta cách nhau không xa!” Ngốc Tử vỗ vỗ vai hai người an ủi nói.

“Được rồi, A Đại ca ca, nhớ chăm sóc đại ca, đại ca đối người không tốt, người tha thứ một chút...” Đại Nụ Nhi quay lại nói với Ngốc Tử.

Ngốc Tử liên tục gật đầu, tỏ vẻ hẳn đã biết.

“Khụ, nói cái gì đó, được lắm, giờ lành sắp đến rồi!” Đại Tráng ngượng ngùng cắt ngang lời Đại Nụ Nhi.

Hỉ bà mời đến vừa nói lời cát tường, vừa giúp Đại Nụ Nhi choàng lại khăn hồng.

Đại Tráng ngồi xổm xuống, để Đại Nụ Nhi nằm úp sấp trên lưng mình, cận thận công Đại Nụ Nhi tới kiệu.

Hỉ nương ở bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở nói: “Mau khóc đi, tân nương tử!”

Đại Nụ Nhi vội vàng phát ra tiếng khóc không biết là thật hay giả.

Hỉ nương khoa trương nói trôi chảy mấy lời cát tường, đỡ Đại Nụ Nhi vào trong kiệu, bốn người trẻ tuổi được mời từ trong thôn hét to nâng lên kiệu hoa thuê từ trên trấn đi ở đằng trước, phía sau là hai người nâng đồ cưới.

Người trong thôn một đường ồn ào đi theo, thỉnh thoảng có vài người phát ra âm thanh khen ngợi.

Trước đó vài ngày trong thôn cũng có một nhà có nữ nhân xuất giá. Cô nương kia mặc một kiện áo mới màu hồng ngấn, còn dẫn theo một bọc nhỏ cùng mẹ nàng đi đến nhà chú rể...

Tiểu Liễu không có thân nhân khác, Đại Tráng cùng Ngọc Tử ở bên kia vội tới nửa đêm mới có thể thoát thân.

Đại Tráng ngồi ở một cái ghế nhỏ vỗ vỗ bắp chân, cơ hồ run rẩy đến không đứng dậy nổi.

“Ta công người về.” Ngọc Tử đi tới túm lấy cánh tay Đại Tráng nói.

“Không cần, để cho ta nghỉ ngơi đi.” Đại Tráng hữu khí vô lực nói.

“Sớm một chút trở về rồi nghỉ ngơi thoải mái!” Ngọc Tử ngồi xổm xuống lắc lắc đầu nói.

Đại Tráng nở nụ cười, nằm úp sấp, ghé bên tai Ngọc Tử thấp giọng nói: “Người công được không đó?”

“Không có việc gì!” Ngọc Tử lấy tay nâng lên mông Đại Tráng, vững vàng đứng lên, trầm giọng nói, mặt sau lỗ tai trở nên đỏ hồng.

Đại Tráng đầu dựa trên vai Ngọc Tử, câu được câu không nhàn thoát.

Ngọc tử lẳng lặng nghe, ngẫu nhiên đáp vài tiếng, đi đến cổng nhà Tiểu Liễu, dùng một tay đóng lại cổng.

“Người ngồi một lát, ta đi lấy nước ấm.” Ngọc Tử đem Đại Tráng đặt trên giường bên, nhẹ giọng nói.

Ném qua cơn chiều, Tam Nộ Nhi liền mang theo Tam Tráng cùng Tứ Tráng về trước, lúc này trong phòng im ắng, phỏng chừng đã muốn ngủ say.

“Ừ.” Đại Tráng chống mí mắt lên tiếng, bán nằm xuống.

Sau khi Ngọc Tử thấp đèn, vội bước nhanh về phía nhà bếp, chỉ chốc lát sau bưng một cái thùng gỗ đựng nước đi vào.

“Đại Tráng, Đại Tráng, tỉnh tỉnh, tắm một chút...” Ngọc Tử thúc gục Đại Tráng nhẹ giọng kêu lên.

Đại Tráng ừ ừ hai tiếng, không tình nguyện ngồi dậy, mắt cũng chưa mở lung tung đi đến phía bồn gỗ.

Ngốc Tử vội chạy lên đỡ lấy Đại Tráng đang lắc lư, cố sức cởi quần áo hắt xuống, dùng khăn dính nước ẩm nhanh chóng lau người cho Đại Tráng...

Đại Tráng thành thật tựa trên người Ngốc Tử, căn bản không ý thức được chuyện gì đang phát sinh.

Ngốc Tử nhưng nhớ không tha sờ soạng hai ba cái ở đùi trong non mịn của Đại Tráng, nhìn thấy cảm Đại Tráng không ngừng chúi xuống, thở dài đem Đại Tráng nhét trong chăn, sau đó nhanh chóng lau qua một lần, cũng chui vào chăn.

Đại Tráng đã muốn chìm trong giấc ngủ, cảm giác được nguồn nhiệt, nhanh chóng nhích lại gần.

Ngốc Tử đưa tay ôm lấy Đại Tráng, mí mắt cũng dần dần nhắm lại...

Sau khi Đại Nộ Nhi gả đi hơn một tháng, việc đồng áng cũng trở nên bận rộn. Còn 1 năm nữa là tới thời gian mua đất của quan phủ, tất cả mọi người đều vội vàng tự khai hoang trồng trọt cho nên không ai nguyện ý làm công, may mắn còn có người nghĩ muốn tranh thủ kiếm chút tiền mặt, hơn nữa Đại Tráng trả tiền công cũng không thấp, làm ngày công cũng đồng ý.

Sau khi an bài xong chuyện xuân vụ, Đại Tráng cầm 5 lượng bạc đưa cho Đại Nộ Nhi cùng Tiểu Liễu, nhờ bọn họ giúp trông nom.

“Này bạc đó các em cứ dùng, không đủ chúng ta trở về sẽ đưa thêm cho các em.” Đại Tráng cười nói.

“Đại ca, nhiều lắm rồi!” Đại Nộ Nhi kêu lên.

Hiện tại giá cả tuy rằng cao, nhưng thuê người lại khá tiện, 5 lượng bạc trong thời gian bận rộn cũng không thành vấn đề, huống chi hiện tại xuân vụ vừa qua khỏi, chỉ cần mời vài người đến chăm sóc thôi...

“Ừ, để ngừa vạn nhất, các em cứ nhận đi, chúng ta sẽ trở về trước vụ thu hoạch mùa thu!” Đại Tráng đẩy tay Đại Nộ Nhi nói.

“Đại ca, khi nào các người đi?” Tiểu Liễu tiến lên thấp giọng hỏi.

“Ngày mốt đi, ruộng vườn liền phiên các em!” Đại Tráng cười tủm tỉm nói.

Tiểu Liễu gật gật đầu, đẩy Đại Nộ Nhi một cái, ý bảo nàng thu lại bạc.

Đại Tráng lại cùng Đại Nộ Nhi và Tiểu Liễu hàn thoạ vài câu, mới rời đi.

Đại Nụ Nhi sau khi gả đi, Tam Nụ Nhi bắt đầu từ từ học việc nhà, hiện tại đã làm được ra hình ra dáng, mỗi ngày còn bớt chút thời gian đến nhà Đại Nụ Nhi học việc may vá. Lần này ra ngoài Đại Tráng vốn là muốn đem nàng cùng Tam Tráng, Tứ Tráng đi cùng. Thế nhưng Đại Nụ Nhi nói Tam Nụ Nhi tuổi không còn nhỏ, đi ra ngoài không tốt, nên ngăn cản, Đại Tráng hỏi ý kiến Tam Nụ Nhi, không nghĩ tới Tam Nụ Nhi cũng nguyện ý lưu lại. Trong nhà mới vừa nuôi thêm mấy con gà cùng hai con chó săn lai liền giao cho Tam Nụ Nhi chăm sóc. Sợ nàng một đứa bé gái ở một mình không an toàn, cho nên Đại Tráng giúp nàng thu dọn một chút, chuẩn bị đến chỗ Đại Nụ Nhi ở mấy tháng.

Nhà của Tiểu Liễu gồm 5 gian, trong đó 3 gian đều đắp đất, phía giữa là nhà chính, còn có một gian trống làm kho, phòng bếp chắc chắn nằm ở bên cạnh, phía trong có đắp một cái bệ thấp. Trước sau viện cũng khá lớn, bởi vì hiện giờ người trong thôn ít, tất cả mọi người đều nhân lúc xây nhà để chiếm đất, trong sân trồng trọt cũng không cần mua kẻ đất.

Dọc trên đường đi thì đi một chút, dừng một chút, tìm hơn một tháng mới đến kinh thành. Đây vẫn là kết quả dưới sự kiên trì của Đại Tráng mà đi vào buổi tối. Xe ngựa là được làm theo yêu cầu ở Tân Hồ Thành trước đây luôn dùng để vận chuyển lương thực hàng hóa. Ban ngày không dám phóng ngựa chạy, hướng hồ Tam Tráng cùng Tứ Tráng bị say xe, ở trên xe ngựa cũng không nổi, đi một lát phải thả bọn nó xuống chơi một lát, trên đường đi cũng nhiều người. Buổi tối thì không có việc gì, Đại Tráng cùng Ngốc Tử thay phiên đánh xe ngựa, cách vài ngày mới có thể để ngựa chạy nửa đêm, tránh cho ngựa chịu không nổi.

Đại Tráng lần trước viết thư cho Nhị Tráng đã hỏi thăm rõ ràng, chỗ ở của Nhị Tráng là ngay tại thư điểm nơi hắn làm công. Buổi tối đem chăn đệm trải ra ngủ trong điểm, buổi sáng mở cửa thì thu lại chăn đệm, như vậy có thể tiết kiệm tiền trọ.

Xe ngựa chậm rãi vào thành, Tam Tráng cùng Tứ Tráng hưng phấn ghé vào bên cửa sổ xe nhìn ra ngoài, không thể không ngừng phát ra thanh âm thán phục.

“Trước đi tìm Nhị Tráng, sau đó chúng ta cùng đi tìm chỗ ở!” Đại Tráng tựa trên xe ngựa bộ dạng uể oải đối với Ngốc Tử ở phía trước nói.

Ngốc Tử đáp, bắt đầu chung quanh tìm kiếm thư điểm như lời Nhị Tráng.

Hơn nửa ngày, khi Đại Tráng ngủ gật tỉnh lại, phát hiện xe ngựa vẫn còn đi chậm chậm

“Làm sao vậy, không tìm được?” Đại Tráng hướng phía trước hô.

“Nhiều, nhiều cửa hàng lắm!” Ngốc Tử lấp ba lấp bắp đáp, trên trán đều rịn mồ hôi.

“Dừng lại một chút!” Đại Tráng kêu lên.

Ngốc Tử kéo lại dây cương, không chế để xe ngựa dừng lại.

“Hai đứa ngồi trên đây, đại ca đi xuống hỏi đường, đợi khi tìm được Nhị ca, liền mang bọn em đi ra ngoài chơi!” Đại Tráng đối với Tam Tráng cùng Tứ Tráng dặn dò.

“Được!” Tam Tráng cùng Tứ Tráng cùng nhau đáp.

Đại Tráng nhảy xuống xe ngựa, nhìn chung quanh một chút, ngoài ý muốn phát hiện ở kinh thành cư nhiên có hàng rong bán mít quả.

“Tiểu ca, cái này bao nhiêu tiền một xâu!” Đại Tráng đi qua hỏi.

“3 văn!” Người bán hàng rong kia gương mặt tươi cười đáp.

Đại Tráng nghĩ nghĩ, nói: “Lấy cho ta 3 xâu!”

“Được!” Người bán hàng rong kia cao giọng đáp, lấy đại 3 xâu đưa: “Của ngài đây!”

Đại Tráng vừa một bên đếm tiền, một bên hỏi: “Tiểu ca, đường Tuyên Văn đi như thế nào?”

Người bán hàng rong kia nhận lấy tiền xong, lưu loát nói: “Đi thẳng phía trước đến ngã tư thứ hai quẹo vào, lại đi thẳng tiếp, nhìn thấy thư điểm chính là đường Tuyên Văn, chỗ đó là nơi chuyên bán giấy mực!”

“Cảm ơn tiểu ca nha!” Đại Tráng gật gật đầu, cười nói.

“Không có gì, khách quan đi thông thả!” Người bán hàng rong kia phất tay, khiêng lấy cái giá cắm đầy mít quả đi xa.

“Người đi vào nghỉ một lát đi, ta đi đánh xe.” Đại Tráng đem mít quả đưa cho Ngốc Tử, ôn nhu nói.

“Không có gì, người trước ăn mít quả đi, chỉ đường cho ta là được!” Ngốc Tử cười nói.

“Cái này là mua cho người, Tam Tráng cùng Tứ Tráng, ta không thích ăn mấy cái này, mau xuống đi, đợi một chút thì không tìm kịp chỗ ở!” Đại Tráng kéo Ngốc Tử nói.

Ngốc Tử không còn cách nào đành nhảy xuống, nhận lấy mít quả xoay người lên xe ngựa.

Trên xe ngựa, Tam Tráng cùng Tứ Tráng liền reo lên một trận hoan hô nho nhỏ, mỗi người tiến lên cầm lấy một cây mít quả, người một ngụm ta một ngụm bắt đầu ăn.

Ngốc Tử đem mứt qua cầm trong tay nhìn, cười ngây ngô một hồi lâu mới cẩn thận cắn một viên, vô cùng ngon ngọt, Ngốc Tử hí hóp mắt, đem xâu mứt quả còn lại dùng giấy dầu bao lấy, bỏ vào trong ngực...

Đại Tráng rất nhanh tìm tới đường Tuyên Văn, nơi đó tương đối có chút vắng vẻ hơn nơi khác, ngẩng đầu nhìn vô cùng lớn, có lẽ là do mấy cửa hàng nơi này không có bày hàng hóa ra.

Tiến tới trước một cửa tiệm có treo bảng Tự Văn Hiến thì ngừng lại. Đây là một thư điểm không lớn lắm, có hai tầng, từ bên ngoài có thể nhìn thấy mấy tiểu nhị đang sửa sang lại sách vở.

“Xin hỏi, nơi này có tiểu nhị tên là Vương Nhị Tráng không?” Đại Tráng chần chờ một chút, đi đến hỏi.

Trong đó có một cái tiểu nhị lại gần, cao thấp đánh giá Đại Tráng vài lần, hiển nhiên là muốn từ quần áo Đại Tráng nhìn ra chút tin tức, thế nhưng trên mặt vẫn không lộ vẻ gì, vẫn là tươi cười, khách khí nói: “Chúng ta nơi này không có tiểu nhị nào tên Vương Nhị Tráng, khách quan muốn mua sách sao?”

Đại Tráng nhíu mày, tiếp tục hỏi: “Nơi này có phải là Tự Văn Hiến thư điểm trên đường Tuyên Văn không?”

“Đúng vậy, thưa khách quan!” Tươi cười trên mặt tiểu nhị kia đã muốn nhạt đi, thế nhưng vẫn bảo trì lễ phép cơ bản.

“Người chắc chắn là không có tiểu nhị nào tên là Vương Nhị Tráng làm ở nơi này? Hắn có lẽ là làm từ năm trước, công việc là sửa sang lại sách...” Đại Tráng có chút bất an hỏi.

“Khách quan muốn tìm người?” Tiểu nhị kia lại cao thấp đánh giá Đại Tráng vài lần, xa lạ hỏi.

“Đúng, nhị đệ của ta vào kinh thành, hắn viết thư trở về nói là làm tiểu nhị trong này!” Đại Tráng giải thích nói.

“Khách quan chờ chút, ta đi hỏi.” Tiểu nhị kia mời Đại Tráng vào thư điểm, đi đến chỗ một tiểu nhị có lẽ là chức cao hơn, nhỏ giọng hỏi.

“Đại ca!” Trong đó có một tiểu nhị xoay lưng lại với cửa quay người nhìn lại một chút, đột nhiên kinh hãi kêu lên.

“Nhị Tráng?” Đại Tráng do dự kêu lên một tiếng.

Nhị Tráng ở bên ngoài có một năm rưỡi, lại đúng thời điểm phát dục, biến hóa tương đối lớn, hai má ban đầu có chút mướt mà bây giờ trở nên có hình dáng rõ ràng, lông mày cũng thô dài, tóc thì dùng một cái khăn bao vào cột cổ định sau đầu, mặc trên người có lẽ là đồng phục thống nhất của thư điểm...

“Đại ca, sao người lại tới đây?” Nhị Tráng bước nhanh tới, kéo tay áo Đại Tráng hưng phấn hỏi.

“Nam Tùng!” Một trung niên đi tới kêu lên.

Nhị Tráng lên tiếng, bất an co quắp nói: “Chương chương quây, hôm nay ta xin nghỉ nửa ngày!”

“Sao lại thế?” Chương chương quây nhìn Đại Tráng liếc mắt một cái rồi hỏi.

“Chào Chương chương quây, ta là đại ca của Nam Tùng, hôm này vừa tới kinh thành, muốn để nó mang nhóm chúng ta đi tìm chỗ ở, tiện thể gặp mặt, cho nên mong ngài thứ lỗi!”

“Là chuyện thường tình, Nam Tùng, người đi đi!” Chương chương quây trên mặt hơi dịu đi, hướng Nhị Tráng gật gật đầu nói.

Nhị Tráng cúi chào Chương chương quây, vui vẻ kéo Đại Tráng đi.

“Người đổi tên?” Đại Tráng nhăn mặt hỏi.

“Không có, Nam Tùng là tự, là do Ôn đại nhân đặt!” Nhị Tráng vội vã không ngừng giải thích.

“Trước lên xe đi!” Đại Tráng thản nhiên nói.

“A Đại ca ca!” Nhị Tráng đối với Ngốc Tử bên cạnh xe ngựa kêu một tiếng.

Ngốc Tử cười đáp.

“Nhị ca!”

“Nhị ca!”

Tam Tráng cùng Tứ Tráng ở bên cửa xe cao hứng kêu lên.

Nhị Tráng lớn tiếng đáp, hưng phấn trèo lên xe ngựa, bên trong liền vang lên tiếng cười to của ba đứa...

“Đại Tráng, người đi lên đi, ta đánh xe cho!” Ngốc Tử sờ sờ trong ngực, vui vẻ nói.

“Không cần, người nghỉ ngơi thêm chút đi!” Đại Tráng dắt xe ngựa đi về phía trước nói.

Ngốc Tử đành phải đi theo phía sau.

“Nhị Tráng, nơi này có căn nhà nào tiện nghi một chút để thuê không, chúng ta phải ở chỗ này một thời gian.” Đại Tráng hỏi.

“Đại ca, thật vậy chẳng? Các người tính ở bao lâu?” Nhị Tráng nằm úp sấp trên cửa xe cao hứng hỏi.

“Hơn một tháng, chúng ta phải trở về trước vụ thu hoạch mùa thu!” Đại Tráng rung dây cương, để cho xe ngựa chậm rãi đi.

“Một tháng sợ không thuê được, thời gian quá ngắn!” Nhị Tráng buồn rầu nói.

“Vậy thuê lâu một chút đi, cho người sau này ở đó, cũng không thể ngủ ở trong thư điểm, người không phải còn phải học sao!” Đại Tráng nhẹ giọng nói.

“Thật sự?” Nhị Tráng hưng phấn kêu lên.

“Ừ!” Đại Tráng đáp.

Nhị Tráng ở phía sau chỉ đường, rất nhanh đi đến một cái ngõ nhỏ, xe ngựa cũng chỉ có thể miễn cưỡng đi vào.

“Nơi này cách đường Tuyên Văn khá gần, là nơi chuyên để cho học tử ở!” Nhị Tráng giải thích.

Có không ít chỗ rõ ràng đã bị người khác thuê, liếc mắt nhìn mấy cái bảng trên mấy cánh cửa, chứng tỏ chưa được cho thuê.

Nhị Tráng đi xuống xe gỗ cửa, một trung niên ở trong một căn nhà không xa đi ra.

“Hậu sinh muốn thuê nhà!” Người trung niên kia nhanh chóng nhìn qua Đại Tráng cùng Nhị Tráng một cái, nói với Nhị Tráng.

“Đúng, không biết chỗ này tiền thuê tính thế nào?” Nhị Tráng hỏi.

“Cho thuê nửa năm, 82 văn tiền nửa năm!” Trung niên kia rất nhanh đáp.

Nhị Tráng bất an nhìn về phía Đại Tráng, trầm mặt.

“Nếu mua luôn một căn thì bao nhiêu tiền?” Đại Tráng thấp giọng hỏi.

Trung niên kia nhìn về phía Đại Tráng, nhếch miệng nở nụ cười: “Vốn cũng không đắt, nhưng không ai muốn bán!”

Đại Tráng gật gật đầu.

8 lượng bạc nửa năm, khoa khảo là 3 năm một lần, mỗi lần khoa khảo cách hai năm, vào tháng 9 cử hành, lần Nhị Tráng tham gia chính là khoa thi thêm, không tính đến, lần tiếp theo vào tháng 9 sang năm, nói cách khác ít nhất phải thuê 1 năm rưỡi, để cho thuê một chỗ ở phải tốn 282 văn tiền, còn phải cho Nhị Tráng chút tiền tiêu... Đại Tráng nhú mày, cũng không phải là mang bạc không đủ, chỉ là nghĩ không tới phải tốn nhiều tiền như vậy.

“Ngài đưa ra giá thành tâm một chút đi!” Đại Tráng cười nói.

“Các người thuê bao lâu?” Trung niên kia hỏi.

“Một năm rưỡi, đến khoa khảo sang năm chấm dứt!” Đại Tráng nhìn Nhị Tráng một cái đáp.

“Mấy người ở?”

“Chỉ mình hần, chúng ta ở cùng lắm một tháng rồi đi.” Đại Tráng chỉ chỉ Nhị Tráng nói.

“726 văn tiền nửa năm.” Trung niên nghĩ nghĩ nói.

“Người nói như thế thì không bằng đừng nói...” Đại Tráng cười đứng lên...

Cuối cùng định giá 6 lượng bạc nửa năm, lúc nói 6 lượng nửa năm Nhị Tráng trên mặt lộ vẻ tươi cười, Đại Tráng phỏng chừng 6 lượng này xem ra là giá cực thấp rồi, lúc này liền vỗ bàn, song phương kí tên đồng ý sau đó thanh toán tiền một lần.

“Về sau một năm này nhà này liền để nhị đệ ta quản, người không được can thiệp!” Đại Tráng yêu cầu.

“Điều này chúng ta hiểu, hậu sinh muốn làm gì thì làm!” Trung niên kia cười nói: “Ta ở đây chúc hậu sinh tên đề bằng vàng!”

Nhị Tráng vui mừng rạo rức đáp.

Đại Tráng đem xe ngựa đi vào, nhà cũng khá nhỏ, tổng cộng chỉ có 3 gian phòng, phía trước có một cái

vườn nho nhỏ, ở phía sau nhà cách tường cũng chỉ một thước, thế nhưng có thể là do ông chủ thường xuyên tới thu dọn, trong phòng đều sạch sẽ, đồ dùng gia đình cơ bản đều có, có thể vào ở trực tiếp.

“Dem đồ của người ở thư điểm dọn lại đây đi, đêm nay liền ở lại!” Đại Tráng đối Nhị Tráng còn đang ngây ngô cười, nói.

## 60. Chương 60: An Bài

Nhị Tráng mang theo Tam Tráng cùng Tứ Tráng hớn hở đi tới thư điểm lấy đồ đạc.

“A Đại, chúng ta thu dọn chỗ này một chút đi!” Đại Tráng hướng Ngọc Tử gọi.

“Được, Đại Tráng, này cho người.” Ngọc Tử đáp, từ trong ngực lấy ra một cái bao giấy dầu.

“Cái gì vậy?” Đại Tráng đi qua hỏi.

“Đồ ăn ngon.” Ngọc Tử liếm khóe miệng đáp.

“Là xôi mít quả vừa mới mua cho người?” Đại Tráng kinh ngạc nói.

Ngọc Tử “Ừ” một tiếng, nghĩ muốn mở bao giấy dầu ra, kết quả phát hiện giấy dầu đã bị dính chung với mít quả.

“Người đem gói lại bằng giấy dầu bỏ trong ngực!” Đại Tráng cau mày kêu.

“Ăn ngon, người ném thử đi!” Ngọc Tử không trả lời, cố gắng đem giấy dầu gỡ ra để lộ viên sơn tra đưa tới bên miệng Đại Tráng nói.

Đại Tráng nhìn Ngọc Tử một lát, hé miệng cắn lớp đường đã muốn tan lộ ra quả sơn tra bên trong, sau khi ăn xong, nhẹ giọng nói: “Ta biết cái này ăn ngon, cho nên mới mua cho người ăn thử, ta đã ăn qua rồi, cũng không hiếm lạ gì, người mau ăn đi, không lại hư!”

“Ừ.” Ngọc Tử nở nụ cười, cắn lấy một viên dính giấy dầu, chớp chớp miệng, cuối cùng nhả ra giấy dầu cùng hạt.

Đại Tráng nhìn, đưa tay lấy lại xôi mít quả, kiên nhẫn gỡ ra giấy dầu, lại nhét trả lại xôi quả vào tay Ngọc Tử.

“Người ăn đi!” Ngốc Tử một bên liếm giấy dầu, một bên nói.

“Không cần, người ăn nhanh lên, chúng ta còn phải làm việc!” Đại Tráng lấy miếng giấy dầu dính trên tay Ngốc Tử nói.

Ngốc Tử đáp, hai ba miếng nhét hết những quả sơn tra còn lại vào miệng, mắt nhìn ra cái giếng nho nhỏ trong sân, hàm hồ nói: “Ta múc ít nước cho ngựa uống!”

Đại Tráng gật gật đầu, nhà này tốt là ở chỗ có một cái giếng, không cần phải đi xa tới đầu ngõ để múc nước.

Ngốc Tử từ trong phòng bếp đem một cái chậu gỗ đi ra, đến bên cạnh giếng bắt đầu múc.

Ba gian phòng lớn nhỏ khác nhau, hợp lại mới to bằng một gian phòng bình thường mới xây của Đại Tráng ở Liễu Thụ thôn, ít nhất một gian là phòng bếp, bên trong có một cái bệ nhỏ, Đại Tráng dạo một vòng, phát hiện có một chuyện vô cùng quan trọng, trong nhà này không có WC!

“A Đại, làm sao vậy?” Đại Tráng nhìn Ngốc Tử cứ đứng đó múc nước mãi, đi qua hỏi.

“Không múc được nước.” Ngốc Tử xoa xoa mồ hôi trên trán nói.

Đại Tráng đi qua nhìn một lúc, thấy nước trong suốt, nhưng mà trên ròng rọc kéo đã bị hư, dây cũng có chút bị mục, hơn nữa ròng rọc này nhỏ hơn so với ròng rọc ở Liễu Thụ thôn.

“Đi tới đầu ngõ múc nước về đi, chúng ta dọn phòng ở cũng phải dùng, chờ Nhị Tráng trở về, chúng ta tìm dây thừng đổi!” Đại Tráng vỗ vỗ tay Ngốc Tử, vốn tưởng tượng giống như vỗ vai trước kia thôi, thế nhưng hiện giờ Ngốc Tử to cao, vỗ vai còn phải giơ cánh tay, có chút cố sức...

Sau khi Nhị Tráng đem đồ đạc này nọ cầm về, vội vàng sắp xếp xong, hai cái phòng, Nhị Tráng, Tam Tráng cùng Tứ Tráng ngủ một gian, Đại Tráng cùng Ngốc Tử ngủ một gian, chần bồng là dùng cái ở trên xe ngựa mạng theo.

Vào ban đêm, tại phòng bếp nổi lửa, Nhị Tráng dẫn theo Tam Tráng cùng Tứ Tráng đi mua đồ ăn, Đại Tráng làm đầu bếp, nấu 6 món ăn, Nhị Tráng một hơi ăn luôn ba chén cơm, no đến phải đi loanh quanh trong phòng.

“Nhị Tráng, có còn đi tới thư điểm hay không?” Đại Tráng vừa thu dọn chén bát, vừa hỏi.

“Đi chứ.” Nhị Tráng nhanh chóng trả lời.

Đại Tráng có chút kinh ngạc nhìn Nhị Tráng một cái: Lần trước ta cho người tiền, người không nhận được sao?”

“Ừ...” Nhị Tráng chần chờ một chút nói: “Chương chương quây dạy ta rất nhiều thứ, hơn nữa, thời gian nhàn rỗi cũng cho phép ta đọc sách trong thư điểm.”

“Như vậy a!” Đại Tráng gật gật đầu, khó trách một đứa nhỏ không sợ trời không sợ đất như Nhị Tráng lại câu nệ trước một chương quây như vậy, người nọ sợ là cũng không đơn giản đâu...

“Đại ca, các người nghỉ ngơi hai ngày đi, ta muốn mang người đi bái kiến Ôn đại nhân.” Nhị Tráng xoa xoa bụng nói.

“Người cho người cái danh tự kia?” Đại Tráng nhướn mày hỏi.

“Dạ.” Nhị Tráng gật đầu đáp.

“Để nói sau!” Đại Tráng cầm chén đĩa bỏ vào nước ấm trong nồi, “leng keng bang bang” bắt đầu rửa “Đúng rồi, người có gặp Triệu Tử Dương hay nghe được tin tức gì của hắn không?”

Nhị Tráng trầm mặc, ngay cả động tác xoa bụng cũng dừng lại.

“Làm sao vậy?” Đại Tráng kì quái hỏi.

“Đại ca, năm trước, thánh thượng đã thông cáo thiên hạ, Triệu gia phản quốc thông đồng với địch, cả nhà bị tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội, ta đi nhìn bố cáo, Triệu Tử Dương, Triệu Tử Dương ca ca chạy về phương Bắc...” Nhị Tráng run rẩy nói.

Đại Tráng dừng lại động tác rửa chén, không nói gì.

Trong bếp lâm vào một mảnh tĩnh mịch, qua một lúc lâu sau, mới lại vang lên thanh âm “leng keng” khi rửa chén.

Đại Tráng buông xuống một đồng chuyện lớn trong nhà, không ngại cực khổ từ Liễu Thụ thôn đến kinh thành, ngoại trừ bên ngoài là do Nhị Tráng, một nguyên nhân chính khác là muốn tìm Triệu Tử Dương.

Nhị Tráng ban ngày đi làm việc ở thư điểm, buổi tối trở về thì mang theo Tam Tráng cùng Tứ Tráng ra ngoài chơi, Đại Tráng cùng Ngốc Tử ở kinh thành dạo vài ngày rồi nên không ra ngoài nữa, hai người cũng không phải là dạng người thích náo nhiệt.

Đại Tráng cũng không nghĩ muốn cùng Đại Tráng đi bái phỏng đại nhân gì, nhưng mà Nhị Tráng cứ hàm

hàm hồ hồ nói nửa ngày, nào là Ôn đại nhân kia ám chỉ Nhị Tráng, nhân lúc Ôn phu nhân coi trọng Nhị Tráng thành thật chăm làm, nghĩ muốn gả nữ nhi của mình cho hắn. Cái này đều là do Nhị Tráng thăm dò từ miệng mấy người làm trong phủ Ôn đại nhân, mà tự Ôn đại nhân cũng không ít lần mở miệng ám chỉ, cho nên mỗi khi lễ tết hoặc nhà Ôn đại nhân có chuyện tốt, Nhị Tráng đều tỉ mỉ chuẩn bị lễ vật quà tặng... Lúc trước đi Tân Hồ thành tham gia thi hương, Đại Tráng kì thật cũng cho Nhị Tráng không ít tiền bạc, sau lại gửi thêm 12 lượng vàng, đổi thành bạc cũng hơn 120 lượng, cũng đủ cho Nhị Tráng thuê nhà an tâm học đến khoa khảo năm sau, nhưng mà Nhị Tráng vẫn ở thư điểm làm tiểu nhị, trừ bỏ Chương chương quỹ có thể dạy hắn vài thứ, quan trọng nhất vẫn là sợ tiền bạc không đủ dùng...

“Vậy người gửi bài thiếp cho Ôn đại nhân, tìm thời gian chúng ta qua nhà một chuyến!” Đại Tráng cau mày nói.

Nhị Tráng vui vẻ ra mặt đáp, lập tức trở về phòng viết bài thiếp.

Chuyến đi Ôn phủ cũng không thể nói là vui vẻ, Đại Tráng đem một chút đặc sản ở Liễu Thụ thôn cùng mấy lễ vật do Nhị Tráng chuẩn bị đưa tặng, Ôn đại nhân nhìn cũng không nhìn qua để cho người hầu nhận lấy. Cả quá trình không ngừng hỏi thăm, ở trong phòng khách nhỏ để tiếp chuyện, phía sau có một bức màn, vài lần Đại Tráng thấy màn rung, rõ ràng là có người núp ở phía sau, sau lại thấy Ôn phu nhân tới, trực tiếp hỏi mấy câu về tài sản linh tinh, Đại Tráng nhất trí lấy tinh chế động, lời nói đều mông mông lung lung, hoặc là không rõ ràng mà đáp, tùy tiện lôi ra mấy cái đề tài, dù sao trong mắt bọn họ mình cũng chỉ là một tên áo vải đến từ nông thôn...

“Người này sợ là không đơn giản!” Ôn đại nhân sau khi Đại Tráng về đi vào phòng của phu nhân nhà mình, cảm thán nói.

“Lão gia, kia...” Ôn phu nhân bưng một ly trà lại, lo lắng hỏi.

“Như vậy mới tốt, chỉ sợ người nhà Nam Tùng thực sự chỉ là một đám áo vải cản trở, chờ sang năm Nam Tùng tham gia khoa khảo xong, chỉ cần tên đề bảng, liền định chuyện!” Ôn lão gia nói như đinh đóng cột.

“Vâng!” Ôn phu nhân ôn nhu đáp trong lòng hạ quyết tâm phải dạy cho con gái mấy thứ, để cho con gái sau này không chịu ủy khuất...

“Chính người chọn lấy, thì tự mình người lo cho tốt, trong nhà không cần người lo lắng, phương diện tiền tài ta sẽ cố gắng đáp ứng người, cái khác ta cũng sẽ không nhiều lời!” Đại Tráng đi về phía trước nói với Nhị Tráng đang tiến y đến ngoài thành.

Nhị Tráng cúi đầu đáp, căn bản không dám nhìn vào mắt Đại Tráng.

“Được rồi, mặc kệ thế nào, người nhớ rõ chính mình tên là Vương Nhị Tráng!” Đại Tráng vẫn không đành lòng, vỗ vỗ bả vai Nhị Tráng nói thêm một câu.

“Dạ, em đã biết, đại ca, các anh một đường thuận lợi, chờ em đề bảng vàng sẽ về nhà gặp các người!” Nhị

Tráng kiên định nói.

Tam Tráng cùng Tứ Tráng đều dựa trên cửa xe nhìn, đợi xe ngựa đi mới hô lên.

Nhị Tráng cao giọng đáp lời, đứng ở cửa thành dùng sức vẫy vẫy tay...

Mặc kệ xảy ra chuyện gì, ngày vẫn cứ lặng lẽ trôi qua, sau khi trở lại Liễu Thụ thôn, Đại Tráng nhanh chóng đặt mấy chuyện ở kinh thành trong lòng, bắt đầu dụng tâm kinh doanh đất vườn cùng cửa hàng của nhà mình.

Tam Tráng cùng Tứ Tráng càng ngày càng lớn, trí lực Tam Tráng thiếu hụt càng ngày càng rõ ràng. Cũng may Đại Tráng từ nhỏ đã bồi dưỡng Tam Tráng cùng Tứ Tráng bù trừ lẫn nhau, hiện giờ hai người cơ hồ là ai cũng không rời khỏi ai, Tam Tráng thể trạng cường tráng, Tứ Tráng suy nghĩ thông minh, hai đứa trong thôn rất nhanh trở thành trùm đám nhỏ...

Đại Nữ Nhi sau 8 tháng được Tiểu Liễu bắt mạch đã có bầu 2 tháng. Đại Tráng vốn không muốn Đại Nữ Nhi sớm như vậy liền sinh con, nhưng nếu 1 Đại Nữ Nhi gả ra ngoài một năm còn không có bầu, sợ là trong thôn nhàn thoát, cho nên lúc trước Đại Tráng không có thực hiện biện pháp gì.

“Cảm giác thế nào?” Đại Tráng ngồi ở trước mặt Đại Nữ Nhi nhẹ nhàng hỏi.

Đại Nữ Nhi thần tình hạnh phúc đang làm quần áo lót, sờ sờ bụng, cười đáp, “Còn không có cảm giác gì đâu, Liễu ca nói phải đợi thêm ba bốn tháng nữa mới có phản ứng!”

“Được, chính em phải cẩn thận.” Đại Tráng ôn hòa nói, sợ thanh âm lớn làm cho Đại Nữ Nhi sợ.

“Đại ca, các anh đi ra ngoài không mấy ngày, trong thôn có một nhà họ Ngô tới, một người nam nhân mang theo hai đứa bé sống qua ngày, em có hỏi thăm, người nọ hình như là em trai của A Đại ca ca...” Đại Nữ Nhi cầm lấy đồ theo, vừa tỉ mỉ làm, vừa nói.

“Ừ.” Đại Tráng không để ý đáp.

Đại Nữ Nhi tùy tiện nói với Đại Tráng mấy chuyện trong thôn, một kiện áo nho nhỏ của trẻ con cũng hoàn thành được một nửa.

“Em làm ít việc thêu thùa thôi, cẩn thận thân mình!” Đại Tráng trước khi đi, lo lắng dặn dò.

“Ha ha, nào có tinh quý gì, em biết đúng mực!” Đại Nữ Nhi cười nói.

Đại Tráng lại dặn dò mấy câu mới đi về nhà.

Lúc về đến nhà, Ngốc Tử cũng từ bên ngoài về.

“Người đi đâu vậy?” Đại Tráng thuận miệng hỏi.

“Chỉ đi loanh quanh.” Ngốc Tử có chút quanh co đáp.

Đại Tráng cũng không để ý, nói liên miên cần nhân cũng Ngốc Tử mấy chuyện đất đai.

## 61. Chương 61: Đứa Nhỏ

Trong thôn gần đây lại tới một đám lưu dân, sau khi lý trưởng đến bàn với Đại Tráng liền quyết định cho bọn họ ở lại.

“Nói là tránh ở trong một cái sơn động, trước đó vài ngày lúc Tiểu Liễu lên núi hái thảo dược gặp được...” Lý trưởng vừa thổi thổi lá trà nổi trên chén vừa nói.

Lá trà là do Đại Tráng mang từ kinh thành về, sau khi tặng một vòng mấy nhân vật lớn nhỏ trên trấn, còn lại đều lấy để đãi khách, Đại Tráng tự mình uống dù sao cũng không khác gì nhau.

“Ngài nếm thử chút, này là lá trà từ kinh thành mang về, nghe nói là đặc sản bên đó!” Đại Tráng nghe được hai chữ “sơn động”, trong lòng khẽ động một chút, trên mặt cũng không lộ ra, còn khách khí mời lý trưởng uống trà.

“Kia cần phải nếm thử một chút!” Lý trưởng lộ ra biểu tình nghiêm túc, thận trọng bưng chén trà nhấp một ngụm nhỏ, qua nửa ngày mới nói: “Trà ngon!”

Đại Tráng miệng hơi co lại, cười nói: “Ngài nếu thích chờ một lát mang về một ít là được!”

Lý trưởng từ chối vài câu, liền nhận lấy một bọc lá trà từ Ngốc Tử, lại nói bảy tám câu về chuyện đám lưu dân mới rời đi.

Đại Tráng ngồi trong phòng khách trầm tư một lúc, quyết định tạm thời không cần động tới mấy lưu dân có thể là kẻ thù.

“Đại Tráng, Tiểu Liễu bảo chúng ta qua đó ăn cơm!” Ngốc Tử từ ngoài cửa đi đến, vui cười nói.

“Hắn đâu?” Đại Tráng phục hồi tinh thần hỏi.

“Hắn nói trong thời gian mang thai sẽ không đi, trở về cùng Đại Nữ Nhi!” Ngốc Tử cao hứng nói.

“Được rồi, gọi Tam Tráng cùng Tứ tráng về rồi thu dọn một chút liền qua!” Đại Tráng đứng ở bên ngoài vừa đi vừa nói.

Ngốc Tử đáp, tiến lên đi cùng với Đại Tráng, lúc ở trong sân, thừa dịp không có ai vội dùng miệng hôn lên mặt Đại Tráng một cái.

Đại Tráng trừng mắt nhìn Ngốc Tử, lấy tay xoa xoa mặt.

Ngốc Tử cười tủm tỉm nhìn Đại Tráng không nói lời nào.

Đại Tráng hừ một tiếng, trong lòng thầm nghĩ người này học thật nhanh ghê...

“Tam Nữ Nhi, Tam Nữ Nhi, em đang làm gì?” Đại Tráng quay đầu gọi.

Ngốc Tử vội đi ra cổng, tìm Tam Tráng cùng Tứ Tráng đang đùa giỡn như điên ở đầu thôn...

Đại Tráng tìm cơ hội, nhân lúc nhiều người ở xung quanh, đi theo bầy, tám người lưu dân đang xây nhà nói chuyện. Vừa lòng phát hiện không ai nhận ra mình, Đại Tráng lắc lắc đầu, đối với sự khấn trương mấy ngày trước của mình có chút buồn cười. Hiện tại bản thân cùng với lúc trên núi có thể nói là hai bộ dạng hoàn toàn khác nhau, tuy rằng không đến mức đầy người lựa là lãng tử, nhưng chất vải tuyệt đối không kém, hơn nữa cũng rất ít khi mặc lại quần áo vớ...

“Tiểu huynh đệ, các người lúc xuống dưới tình hình trên núi thế nào rồi? Còn có ai chưa xuống không?” Đại Tráng tiến lên ôn hòa hỏi.

Một tiểu tử mang một cây to làm xà nhà, có chút căng thẳng nhìn Đại Tráng cười, câu nệ đáp: “Chúng ta có lẽ là nhóm cuối cùng từ trên núi xuống!”

“Cảm ơn tiểu huynh đệ nha!” Đại Tráng vỗ vỗ bả vai người nọ, cười nói: “Chỗ của ta cần vài người tới giúp đỡ, tiền công năm ngày tính một lần, các người nếu đồng ý thì tìm nhà của ta!”

“Thật sự?” Người nọ buông thanh xà, kinh hãi hỏi.

“Tiểu ca, tiền công của Vương lão gia chính là cao nhất đó!” Người bên cạnh nhiệt tình đi qua nói.

Đại Tráng nở nụ cười, xoay người rời đi.

Hiện tại trong thôn không có nhiều đất để trồng trọt, với lại đều là ở mấy chỗ khá xa, cho nên khoảng mười người đó có thể đến đến làm công ngắn hạn. Như vậy ruộng nước ở bờ sông cũng có thể bắt đầu làm thành ruộng sen, cố gắng làm tới đầu xuân sang năm còn có thể có một đám củ sen... Đại Tráng vừa đi vào nhà, vừa lên kế hoạch trong đầu.

Đại Tráng lúc về đến nhà thấy Ngọc Tử vội vã từ bên ngoài đi vào, trong tay còn cầm một cái giỏ nhỏ, hiện tại Đại Tráng đã không còn đan giỏ, mấy cái dùng trong nhà đều là do Ngọc Tử bớt chút thời gian ra đan.

“Làm sao vậy?” Đại Tráng hỏi.

Ngọc Tử bình thường rất ít khi một mình ra ngoài, đại đa số là đi cùng với Đại Tráng, gần đây lại có chút kì lạ, luôn thừa dịp Đại Tráng ra ngoài liền lên ra, cũng không biết đang vội cái gì.

Ngọc Tử ấp úng không trả lời.

“Người muốn làm cái gì thì làm, ta sẽ không ngăn cản người, chúng ta đi vào thôi!” Đại Tráng thấy thế kéo Ngọc Tử nói một câu.

Ngọc Tử gật gật đầu, do dự một lát, môi mấp máy, cuối cùng vẫn không nói gì.

Tam Nụ Nhi năm nay hơn 11 tuổi, chính là được 12 tuổi, đã bắt đầu phải từ từ lưu ý người thích hợp, Đại Tráng trong lòng buồn rầu hồi lâu, dựa theo tính tình nóng nảy của Tam Nụ Nhi, nghĩ tìm một người thích hợp là một điều khá khó khăn...

“Đại ca, anh cùng A Đại ca ca có phải muốn có một đứa con thừa tự không?” Tam Nụ Nhi vừa thu dọn chén bát vừa thấp giọng hỏi.

Lúc này Ngọc Tử mang Tam Tráng cùng Tứ Tráng đi ra ngoài đặt bẫy cá, Tam Nụ Nhi là cố ý chọn lúc này để hỏi.

“Như thế nào lại hỏi cái này?” Đại Tráng trong phòng đi qua tiêu thực, có chút kinh ngạc hỏi ngược lại.

“Nha, em thấy A Đại ca ca luôn chạy qua nhà em của anh ấy, hơn nữa em của anh ấy giống như bệnh không xong rồi...” Tam Nụ Nhi tùy ý đáp.

Đại Tráng dừng lại, Ngọc Tử là theo mình lớn lên, cùng với mấy người quan hệ huyết thống của hắn ngược lại không thân lắm. Lần trước nghe Đại Nụ Nhi nói em trai của hắn mang theo hai con trai đã trở lại, bản thân cũng không để ý...

Buổi tối, sau khi Đại Tráng cùng Ngọc Tử vừa xong một trận đánh nhau nhỏ nho, bị đề đến hai lần. Hai người đều thở hổn hển nằm ở trong chăn.

“Ta đi đun chút nước ấm để người lau người.” Ngốc Tử sau khi nằm một lát nói.

“Ừm.” Đại Tráng có chút hỗn loạn đáp, vuốt thắt lưng có chút đau nhức, lung tung găm bên khoe miệng Ngốc Tử một cái cho hả giận.

Ngốc Tử kêu một tiếng, che miệng xuống giường.

Được khăn ấm áp lau từ đầu đến chân, rồi lại đổi chăn mềm, Đại Tráng trái ngược lại có chút thanh tĩnh. Hai người một lần nữa quay về nằm trên chiếc giường ấm áp, Đại Tráng bắt đầu câu được câu không cùng Ngốc Tử nói chuyện.

“Đúng rồi, chúng ta ngày mai cùng đi thăm em trai của người đi!” Đại Tráng đột nhiên nhớ tới lời của Tam Nộ Nhi, thuận miệng hỏi.

Ngốc Tử sững sốt một chút, có chút ngượng ngùng nói “Đại Tráng người biết rồi?”

“Coi người nè, này cũng không phải chuyện gì lớn!” Đại Tráng ngáp một cái nói.

“Ừ.” Ngốc Tử cao hứng đáp, đưa tay ôm Đại Tráng vào lòng, không nói gì nữa.

Đại Tráng lăm bầm vài câu, nhanh chóng thiếp đi...

Ngày hôm sau, Đại Tráng cầm một miếng thịt cùng mười mấy trái trứng, cùng Ngốc Tử đến gian nhà tranh của em trai Ngốc Tử.

“Đại ca...” Người nọ kêu một tiếng giãy dụa từ trên giường xuống.

“Người nằm yên đừng động đây, ta đi nấu cái gì cho người ăn!” Ngốc Tử dứt lời liền vội vàng chạy lên đê người nọ lại, cầm mấy đồ vật được mang tới đi vào nhà bếp. Chỗ được coi là nhà bếp chỉ là một cái phòng làm bằng cỏ tranh, bên trong đặt bừa bãi mấy đồ làm bếp đơn giản.

Đại Tráng đánh giá một vòng mọi nơi, một đứa nhỏ khoảng chừng hai tuổi ngồi dưới đất chơi, trên người trần truồng không thấy rõ bộ dáng, còn có một đứa bé sơ sinh nằm trên giường kêu “Hừ hừ...”

“Người ngồi!” Người nọ cố hết sức nửa ngồi dậy, cười nói.

“Người không cần để ý đến ta!” Đại Tráng ôn hòa nói, kéo một cái ghế có chút lung lay lại rồi ngồi xuống.

Người nọ thực gầy, trên mặt cơ hồ không nhìn thấy thịt, hai mắt hãm sâu, mặt mày xanh lè, thường hay

ho khan.

Đại Tráng cố tìm xem trên gương mặt người nọ có chỗ nào giống Ngốc Tử hay không, đáng tiếc là nửa điểm cũng không có, lúc trước còn ở Ngô gia, trừ bỏ Ngốc Tử, Đại Tráng chưa bao giờ chú ý đến mấy đứa nhỏ khác của Ngô gia, cho nên căn bản cũng không biết người này...

“Đại Vọng, Tiểu Vọng, ăn cái này đi!” Ngốc Tử một tay bưng một cái bát đi lên kêu.

“A, đại bá, đại bá, là cái gì thế?” Đứa bé trên mặt đất vui vẻ nhảy dựng lên bổ nhào trên đùi Ngốc Tử kêu lên.

“Đại Vọng!” Em trai Ngốc Tử nghiêm khắc nhắc nhở.

Động tác của Đại Vọng lập tức dừng lại, đôi mắt trong ngóng nhìn về phía em trai của Ngốc Tử.

Đại Tráng đi qua đỡ lấy cái bát từ Ngốc Tử, bên trong chỉ là canh trứng đơn giản, ngay cả hành cũng không có bỏ vào.

“Ta đến dứt cho Đại Vọng với Tiểu vọng ăn!” Ngốc Tử thấp giọng nói.

Đại Tráng đáp, đưa bát cho em của Ngốc Tử.

Ngốc Tử trước để cho Đại Tráng bưng một cái bát, ôm lấy đứa nhỏ đặt trên giường, ngồi trên chiếc ghế nhỏ, để Đại Vọng ngồi ở trước mặt mình, bưng canh trứng, mỗi đứa một thìa thay phiên nhau dứt.

Đợi mấy bé ăn xong, Đại Tráng cẩn thận bắt mạch cho em trai Ngốc Tử, rồi nhìn Ngốc Tử lắc đầu, người nọ thân thể đã muốn trống rỗng, cho dù có nhân sâm, tổ yến bồi bổ cũng chỉ kéo dài được một chút thời gian.

Ánh mắt Ngốc Tử có chút mờ mịt, không nói gì.

Khi trở về, trong lòng Ngốc Tử liền ôm theo đứa bé sơ sinh. Đại Vọng đã có thể nghe hiểu, trong lúc này cũng không cần chăm sóc, ý của Ngốc Tử là muốn để Đại Vọng có thể tiễn em trai hắt ở lúc lâm chung.

Buổi tối, Đại Tráng mời lý trưởng tới, lập giấy tờ, nói rõ Đại Vọng với Tiểu Vọng làm con thừa tự danh nghĩa của Ngốc Tử, hai người con trai vẫn mang họ Ngô, tên cũng không cần sửa...

“Đại Tráng, kỳ thật Đại Vọng không phải là người thân, nếu người muốn, có thể để bé mang họ Vương.” Sau khi đợi lý trưởng đi, Ngốc Tử do dự nói.

“Họ gì đâu quan trọng, dù sao hai đứa đều là con của chúng ta nuôi.” Đại Tráng cười cười nói.

Đại khái là xong được tâm sự cuối cùng, em trai của Ngốc Tử hai ngày sau liền qua đời. Ngày đó Ngốc Tử mang theo đồ ăn đi qua phát hiện người gọi nằm cứng trên giường, có lẽ là ra đi vào ban đêm, Đại Vọng vẫn ngồi chơi trên đất, căn bản không biết xảy ra chuyện gì...

Cũng không kịp đi đặt quan tài hay lên trần mua, Đại Tráng cùng Ngốc Tử chỉ có thể lấy một cái chiếu bao lấy thi thể mà hỏa táng.

Đại Vọng chỉ mới hai tuổi sau khi được ăn no mặc quần áo mới, rất nhanh liền quên đi người thân, mỗi ngày đều gọi Ngốc Tử là “Phụ thân” vô cùng ngọt ngào. Dựa theo quy củ nơi này, đứa nhỏ được nhận làm con thừa tự của Ngốc Tử, nên gọi Đại Tráng là “Đa thân” (Cha thân), đối với cách gọi kì quái này, Đại Tráng cũng không quen lắm, thế nhưng cũng không còn cách gọi khác.

Lần này sau khi thu hoạch vụ thu, Đại Tráng quyết định mang lương thực thu được đi bán, thêm bán củ sen cùng mấy cửa hàng trên trấn, Đại Tráng tính một chút, cầm hơn phân nửa tiền tích góp được đi tới Tân Hồ thành.

Sau mấy lần giao tế với đại tỷ phu, Đại Tráng liền phát hiện đại tỷ phu mặt tuy lạnh, sát khí trên người cũng là rên trên chiến trường, tâm địa lại không hề xấu, chính là thái độ làm người có chút không ổn.

“Lần trước cùng đại tỷ phu nói chuyện đại tỷ phu thấy thế nào?” Đại Tráng đi thẳng vào vấn đề hỏi.

“Đại đa số cửa hàng ở Tân Hồ thành sau lưng đều có chủ, phía tây có một cái chợ vẫn còn mấy chục cửa hàng không ai để ý, tình huống coi như khá được...” Đại tỷ phu không nhanh không chậm nói.

“Ha ha, nơi đó chính là cửa hàng của ta, chúng ta bán lương thực, rau dưa, củ sen, ở chợ bên cạnh là tốt nhất...” Đại Tráng cao hứng cười rộ lên.

Đại tỷ phu nhíu nhíu mày, cuối cùng vẫn đồng ý, hơn nữa rất nhanh tìm được đối tác, là một phường quây trung niên có rất nhiều kinh nghiệm, họ Lưu, ba người cùng nhau lấy tiền xây nhà trọ, Đại Tráng phụ trách nguồn cung, đại tỷ phu phụ trách giao tế với các đạo nhân mã, Lưu phường quây phụ trách kinh doanh cửa hàng. Trong đó Đại Tráng ra nhiều tiền nhất, chiếm 5 phần, đại tỷ phu 3 phần, còn lại 2 phần là của Lưu phường quây. Tương lai nếu tính tiền lãi cũng là dựa vào phần này. Sau khi thương lượng xong ba người liền lập tức làm kế ước, tạm thời chỉ mua được hai cái cửa hàng, một cái bán các loại lương thực, một cái chủ yếu là bán củ sen, tiện thể bán một chút rau dưa trong mùa cùng đồ ăn khô...

Cứ như vậy, Đại Tráng cũng thường xuyên chạy đến Tân Hồ thành, sau khi suy tính, Đại Tráng đem số tiền còn lại lấy ra nữa, nhờ đại tỷ phu giúp đỡ mua một căn nhà nhỏ.

“Ngay gần chợ phía tây, cũng không cần quá lớn, nếu không đủ tiền, phiền đại tỷ phu trước hỗ trợ thêm, chúng ta lần sau tới sẽ bù thêm...” Đại Tráng đơn giản nói mấy điều yêu cầu liền vội rời khỏi, trong lòng suy tính phải trở về trước khi trời tối.

“Đại tĩ phu hẹn gặp lại!” Ngốc Tử trước đó vẫn không nói chuyện liền nói lời tạm biệt đơn giản.

Ngốc Tử vốn cũng không nói nhiều, mỗi lần ra ngoài với Đại Tráng liền càng không nói lời nào, Đại Tráng nói Ngốc Tử vài lần, cũng tùy theo ý hấn.

“Được, ta biết rồi!” Đại tĩ phu gật gật đầu, tiễn Ngốc Tử cùng Đại Tráng ra ngoài.

Đại đường tĩ gần đây lại mang thai, trăm mong ngàn muốn một đứa bé trai, hiện giờ lại có chút khấn trương, chỉ đón tiếp Ngốc Tử với Đại Tráng một chút liền trở về phòng, thẳng cho tới khi Đại Tráng đi cũng không trở ra.

Vào thời điểm cuối năm, Đại Tráng mới nhàn rỗi một chút, liền có hứng thú tìm chút thảo dược. Đại Tráng luôn luôn muốn tới xem tình hình bên trong động, vào lúc ban đêm liền chuẩn bị đầy đủ để lên núi, dự tính ngày hôm sau liền lên núi.

“Tam Nữ Nhi, giữa trưa các em tự mình làm đồ ăn ăn, không cần phải chờ anh với A Đại ca ca...” Đại Tráng dặn dò Tam Nữ Nhi với Tam Tráng, Tứ Tráng, cùng Ngốc Tử sớm đi ra cổng.

“Đại Tráng, đồ đặc để ta vác!” Ngốc Tử đưa tay lấy đồ, nói.

Đồ đặc này họ đều đã được Ngốc Tử vác trên lưng, phần thức ăn nước uống Đại Tráng phân làm hai phần, một phần để trên lưng Ngốc Tử, một phần cột trên lưng mình, này là để phòng ngừa vạn nhất...

“Không cần, chỉ có chút đồ đặc thôi mà!” Đại Tráng lắc đầu nói.

“Người nếu không chịu nổi thì phải nói...” Ngốc Tử đi theo sát Đại Tráng lo lắng dặn.

“Được, không có việc gì đâu, ta biết chừng mực mà.” Đại Tráng cười cười, có chút bất đắc dĩ đáp.

Hai người một đường lên núi, đi theo đường tìm thảo dược thông thường. Núi rừng trải qua hai năm nghỉ ngơi đã khôi phục lại sức sống, cơ hồ mấy loài động vật lớn nhỏ tuyệt tích cũng đã bắt đầu xuất hiện, mấy chú chim trên ngọn cây bị diệt sạch nay cũng dần dần trở nên đông đúc..

Đại Tráng cùng Ngốc Tử bàn bạc một chút, quyết định đi tới hang động ban đầu nhìn xem, mấy thứ chôn trước đây cũng không có giá trị gì, nhưng tóm lại vẫn là tâm huyết của cả nhà, có thể lấy lại khẳng định là tốt.

“Ngao ô—”

Phía sau đám cây, có một cái bóng nho nhỏ, hướng về phía hai người phát ra tiếng kêu kì quái.

Đại Tráng hoảng sợ, còn chưa kịp phản ứng đã được Ngốc Tử kéo về phía sau, bảo hộ chặt chẽ.

Ngốc Tử tiện tay nhặt lên một nhánh cây khô, cảnh giác nhìn chăm chăm thân ảnh màu đen kia.

“Ô— ô, ngao—“

Cái bóng nho nhỏ phát ra tiếng kêu uy hiếp sinh vật khác giống như cách đánh nhau của chó, tru lên vài tiếng, rồi mạnh mẽ nhảy dựng lên.

Ngốc Tử vung nhánh cây khô, không chút do dự quật qua, khiến người kia rớt xuống giữa không trung, sau đó dùng cây đè lên, hạn chế hành động của nó.

“Ngao—”

Vật nhỏ kia phát ra tiếng rên, liều mạng giãy dụa.

Đại Tráng lộ ra nhìn vài lần, càng xem càng thấy con vật đen tuyền kia có gì đó quen mắt.

Ngốc Tử một tay ấn cây gỗ, cẩn thận từ từ lại gần, một tay kia cầm lấy lưng của vật nhỏ kia để nó đứng lên.

“Là một đứa nhỏ!” Đại Tráng từ trong đám tóc rối bù của vật nhỏ nhìn được mặt của nó, nhin không được hô lên một tiếng.

Đứa nhỏ kia tay chân giãy dụa, liều mạng lắc lắc đầu cắn lấy cắn tay đang nắm lấy nó của Ngốc Tử.

Ngốc Tử có chút kinh ngạc, tựa hồ muốn ném nó xuống dưới đất.

“Đợi một chút!” Đại Tráng vội vàng kêu lên, xé áo tạo thành một miếng vải, cẩn thận chặn trong miệng đứa bé, ngăn ngừa nó cắn người.

Ngốc Tử sau khi buông tay, đứa nhỏ cũng không có chạy, cũng không có ý muốn nhả miếng vải, cứ nhiên hung dữ bỏ nhào về phía Ngốc Tử.

“Cẩn thận!” Đại Tráng kêu lên.

Ngốc Tử nhanh nhạy tránh ra, tiểu gia hỏa kia té thật mạnh trên mặt đất, miệng phát ra tiếng rên, lại giãy dụa đứng lên, tựa hồ muốn tấn công tiếp.

Đại Tráng chỉ đành lấy ra dây thừng, trói bé lại.

“Đứa nhỏ này làm sao vậy?” Ngốc Tử trong lòng còn sợ hãi hỏi.

Đứa bé kia móng tay đại đa số đều bị gãy, chỉ có một hai cái thật dài, hiển nhiên rất lâu rồi không có cắt móng tay, trên chân cũng vậy, tóc dài tới lưng, bết lại thành từng nhánh rối tung, trên người nơi nơi đều là vết thương, còn có không ít miệng vết thương còn mới, toàn thân đều dơ bẩn cơ hồ không nhìn rõ mắt mũi...

“Có lẽ là trẻ con trong lúc chiến tranh ở trên núi, được chó hoang hay chó sói tìm thấy rồi nuôi tới bây giờ...” Đại Tráng thở dài một hơi nói.

Ngốc Tử nhú mày lại, nhìn từ trên xuống dưới con sói con kia.

Gặp chuyện này, Đại Tráng cùng Ngốc Tử đành phải hủy bỏ kế hoạch đi sơn động, dẫn theo con sói con bị trói vội vã xuống núi.

Trong thôn ngoại trừ Tiểu Liễu đi vào núi tìm thảo dược, những người khác đều vội vã trốn tránh, đồng nhất cũng chỉ ở chân núi đồn củi. Tiểu Liễu vô cùng quen thuộc vùng này, biết tránh đi những bầy sói, chó hoang nguy hiểm, cho nên không có gặp đứa bé này, mà lưu dân tránh ở trên núi, đại đa số đều tìm một chỗ cố định, chỉ hoạt động xung quanh vùng đó... Cũng là do vận khí của Đại Tráng với Ngốc Tử, ngày đó có một bầy sói nhỏ đem theo con đi ngang qua, nếu đi sớm một chút, có lẽ phải chạm mặt bầy sói này...

## 62. Chương 62: Gặp Mặt

Đứa bé từ trên núi chở về, khiến cho Đại Tráng có chút bó tay không biện pháp. Giao cho người trong thôn xử lý, con sói con kì lạ này tuyệt đối là đi vào đường chết, để cho bé trở lại ngọn núi, không có thân thể của sinh vật hoang dã, cuối cùng cũng chắc chắn không thể sinh tồn... Đây đều là những kết cục Đại Tráng không hề muốn thấy, hiện giờ đứa bé bị Ngốc Tử dùng dây thừng cột ở chân bàn trong phòng, miệng lại cột một mảnh vải, phòng ngừa hấn tru bậy cắn bậy.

“Trước tắm cho bé đi đã!” Đại Tráng có chút bất đắc dĩ nói với Ngốc Tử.

“Người cẩn thận một chút!” Ngốc Tử đem sói con bị cột tay với chân lại, lo lắng dặn dò.

Đại Tráng cầm lấy một miếng xà bông, phải tắm cho bé gần 3 lần, tóc thì không gội được, chỉ đành dùng kéo cắt sát da đầu, sói con trên người ngoại trừ mấy vết sẹo lớn nhỏ bên ngoài, bàn tay cùng bàn chân đều dày một tầng vết chai. Đại Tráng cẩn thận kiểm tra xương cốt trên người sói con, vui mừng phát hiện còn chưa bị biến dạng, chỉ cần sửa lại tư thế đi đứng ngồi nằm của bé, có lẽ về sau cũng giống người thường...

“A Đại, đứa nhỏ này làm sao bây giờ?” Đại Tráng xoa xoa mồ hôi trên trán, nhìn thấy sói con nằm cuộn lại thành một cục trên giường, nói.

Đại khái là vừa mới tắm rửa xong nên mệt mỏi giãy dụa, Ngốc Tử sau khi mang sói con bị lau khô đặt trên giường, đứa nhỏ kia “Ồ ô” vài tiếng, liền co lại chân tay nằm ngủ.

“Chúng ta giữ đi!” Ngốc Tử trầm giọng nói.

Đại Tráng nhìn Ngốc Tử, dè dặt mấy ý nghĩ trong lòng, nếu Ngốc Tử muốn lưu lại thì lưu lại đi. Thế nhưng phải tốn chút tâm tư... Nghĩ xong, Đại Tráng lại hứng trí dặt dào bắt đầu quan sát sói con đang giãy dụa phía trước...

Ngốc Tử nhìn Đại Tráng bộ dạng cao hứng hai mắt sáng lên, trong lòng cũng nhẹ nhàng vui vẻ, nhìn xem Đại Tráng quả nhiên là muốn giữ lại đứa nhỏ kì quái này...

Trong nhà sau khi có thêm Đại Vọng, Tiểu Vọng cùng Lang Đầu, Lang Đầu là cái tên do Tam Nụ Nhi đặt cho sói con kia, bởi vì khi hấn vừa mới vào miệng liền bị chặn, tay chân thì bị cột phía sau, chỉ có thể dùng đầu làm loạn, sau khi được chó sói nuôi hơn một năm liền mang bộ dạng giống sói, cho nên bọn Tam Nụ Nhi liền gọi bé là Lang Đầu. Đại Tráng cũng không còn ý muốn lên trên động, Tam Nụ Nhi, Tam Táng cùng Tứ Tráng chăm Tiểu Vọng với Đại Vọng may ra còn được, Lang Đầu là phần tử nguy hiểm thì không thể được.

Ngày nhanh chóng trôi qua, đảo mắt lại tới vụ xuân. Hiện tại Đại Nụ Nhi thân thể đã trở nên nặng nề, chính là Đại Nụ Nhi vẫn không chịu ngồi yên, việc đồng án bận rộn, Đại Nụ Nhi như thế nào cũng không yên tâm, mỗi ngày đều kiên trì đi trông đồng án. Đại Tráng nghĩ vận động nhiều đối với thân thể cũng không có gì không tốt, chỉ dặn Đại Nụ Nhi cẩn thận một chút, cũng không ngăn cản.

Hôm nay, Đại Tráng vì Lang Đầu không chịu học hành nghiêm túc cách cầm đuă, cùng với hấn mất to mắt nhỏ trừng nhau, một đứa bé sát vách nhà Đại Nụ Nhi vội vã chạy tới hô: “Vương lão gia, Vương lão gia, vợ của Liễu thúc thúc sắp sinh, gọi người qua liền...”

Đại Tráng trong lòng khẽ run, chiếc đuă trên tay rơi một tiếng “Ba” xuống đất.

Ngốc Tử cùng Tam Nụ Nhi nghe được tiếng vang trong phòng đi ra, đều nhìn về phía Đại Tráng.

“Tam Nụ Nhi, lấy cho bé một miếng đường, em coi bọn nhỏ, anh với A Đại ca ca chạy qua trước!” Đại Tráng khẩn trương nói.

Tam Nụ Nhi đáp, vội xoay người vào phòng.

Ngốc Tử đi tới cầm lấy tay Đại Tráng, đi ra ngoài.

Mới hơn 8 tháng, vẫn chưa đến lúc, hơn nữa năm nay Đại Nụ Nhi mới hơn 16, cho dù ở hiện đại kỹ thuật chữa bệnh có công nghệ cao đi nữa cũng có rất nhiều sản phụ chết trên giường, chứ đừng nói tới nơi này, Đại Tráng trong lòng trở nên rối bời, tùy ý để Ngốc Tử kéo đi phía trước.

“Chi...” (Mình nghĩ cái này chỉ là tiếng kêu thôi, không có ý nghĩa gì hết, nên để từ tượng thanh vậy đó)

Đại Tráng cúi đầu phát hiện Lang Đầu dùng miệng cắn góc áo mình, mơ mơ hồ hồ nói ra một chữ.

“Như thế nào lại dùng miệng? Buông ra đi, bắn chết!” Đại Tráng theo thói quen la.

“Đi!” Lang Đầu nhả ra, ngẩng đầu nói lại một lần.

Như được cảnh tỉnh, Đại Tráng vội vàng thanh tỉnh, nghiêm nghị nói: “Ngoan ngoãn ở nhà đi, phụ thân ra ngoài có việc!”

“Đi!” Lang Đầu cầm lấy áo Đại Tráng, kiên định tiếp tục nói.

Ngốc Tử ngồi xổm xuống, một tay ôm lấy Lang Đầu, một tay kéo Đại Tráng: “Đi nhanh đi!”

Hiện tại trong nhà Lang Đầu cùng một số người đã rất quen thuộc, cơ bản đều cảm thấy tín nhiệm, sẽ không công kích người trong nhà, đến bên ngoài thì không nhất định...

Đại Tráng nghiêm khắc nhìn chằm chằm Lang Đầu không nói lời nào, dưới chân không động đậy.

“Ta trông bé!” Ngốc Tử cam đoan nói.

Rốt cuộc vẫn là lo lắng tình hình của Đại Nụ Nhi, Đại Tráng rất nhanh liền thỏa hiệp, cùng với Ngốc Tử đang ôm lấy Lang Đầu vội vã đi về hướng Liễu gia.

Lúc đi đến, Tiểu Liễu đang ở trong viện vò đầu tựa như con ruồi vòng tới vòng lui. Trong một gian phòng có cửa sổ đóng chặt thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu thảm thiết, trong thôn mấy người quen với Tiểu Liễu cũng đang ở trong sân.

“Sao lại thế này? Không phải mới tám tháng sao?” Đại Tráng vịn lấy Tiểu Liễu hỏi.

“Ta, ta không biết?” Tiểu Liễu mờ mịt đáp.

“Dấu hiệu sinh non cũng sớm có rồi, vợ Tiểu Liễu đi ở đầu ruộng bị trượt chân nên giật mình, nói là ngay tối hôm qua bắt đầu đau...” Bên cạnh có một bác gái có lòng tốt giúp đỡ giải thích.

Đại Tráng miễn cưỡng nặn ra nụ cười gật gật đầu với bác gái nhiệt tâm, bắt đầu cũng với Tiểu Liễu đi vòng vòng...

Mãi cho đến phía tây xập tối, trong phòng mới truyền ra một trận tiếng khóc trẻ con, Đại Tráng với Tiểu Liễu liền cùng nhau chạy tới cửa.

“Chúc mừng Liễu đại phu, chúc mừng Liễu đại phu, là một đứa bé trai béo mập!” Bà mẹ ôm một cái bọc bao kỹ một đứa bé đi ra đặt ở trước mặt Đại Tráng với Tiểu Liễu liền muốn ôm đi vào.

“Đại Nụ Nhi thế nào rồi?” Tiểu Liễu khẩn trương hỏi.

“Liễu nương tử khá mệt, hiện giờ đang ngủ, chúng ta còn phải dọn dẹp phòng một chút, bảo bồi cơ thể khá yếu, không chịu nổi gió lạnh, Liễu đại phu trước vẫn nên ở bên ngoài đợi lát đã!” Bà mẹ kia nói một tràng.

Tiểu Liễu nhanh chóng dùng tay chặn lại cửa, giữ lại cửa cho bà mẹ rồi đóng chặt cửa lại.

Nơi này có tập tục là nam nhân không thể vào phòng sinh, thế nhưng ở nơi thôn nhỏ rừng núi này cũng không chú ý nhiều như vậy. Khi sinh con mà có ít phòng, mọi người cũng ở cùng nhau, sản phụ căn bản cũng không có cơ hội ở cử, bình thường một chút là có thể xuống giường bắt đầu làm việc. Giống như Tiểu Liễu không có mẹ già, cũng chỉ có thể để Tiểu Liễu chăm sóc cho Đại Nụ Nhi...

Chờ bà mẹ thu dọn xong, Đại Tráng đi vào nhìn Đại Nụ Nhi, lúc đó Đại Nụ Nhi vẫn chưa tỉnh.

“Đại ca, các người đi về trước đi, nơi này có ta là đủ rồi!” Tiểu Liễu đưa tiền cho bà mẹ, lại cảm ơn mấy người lại đây giúp đỡ, tiến vào nhẹ giọng nói với Đại Tráng.

“Ừ, chúng ta ngày mai lại qua!” Đại Tráng gật gật đầu, nhẹ chân nhẹ tay giúp Đại Nụ Nhi đắp lại chăn, rời khỏi phòng sinh vẫn còn ngập mùi máu tươi.

Ngốc Tử ôm Lang Đầu ở bên ngoài vẫn không vào.

“Đi về sao?” Ngốc Tử đi qua hỏi.

“Ừ!” Đại Tráng gật gật đầu.

“Đại Nụ Nhi thế nào?” Ngốc Tử thả Lang Đầu xuống, để cho Lang Đầu nắm tay Đại Tráng, chậm rãi cùng nhau đi về nhà.

“Còn đang ngủ, không có vấn đề gì lớn!” Đại Tráng thở một hơi, nhẹ nhàng đáp.

“Vây là tốt rồi!” Ngốc Tử nhìn Đại Tráng trầm tĩnh, cũng cười lên.

Ba người khi về đến nhà, Tam Tráng, Tứ Tráng ở bên ngoài chơi đã trở về, mang theo Đại Vọng với Tiểu Vọng ở trong sân đùa giỡn, tại gian bếp truyền đến tiếng động, hẳn là Tam Nụ Nhi đang nấu cơm.

Mấy đứa nhỏ nhìn thấy Đại Tráng cùng Ngốc Tử đều chạy tới, bi bi bô bô cùng nhau hỏi.

“Đại ca, đại ca, đại tỷ tỷ có cháu nhỏ chưa...”

“Đại ca, chúng em có thể qua xem...”

“Phụ thân, cha thân...”

Đại Tráng kiên nhẫn trả lời từng câu từng câu của mấy đứa bé, để cho mấy bé tiếp tục chơi, đi vào bếp.

Lang Đầu cầm lấy áo của Đại Tráng, cũng đi theo.

Ngốc Tử nghĩ nghĩ, vào nhà đem một cái ghế bị lung lay đi ra, ở trong sân vừa nhìn mấy đứa nhỏ, vừa sửa lại nó...

“A Đại, dẫn bọn nhỏ đi rửa mặt, chuẩn bị ăn cơm!” Đại Tráng ở trong phòng bếp gọi.

“A!” Ngốc Tử buông đồ đạc, vỗ vỗ vụn gỗ trên người, đáp...

Đại Nụ Nhi sinh ra một đứa bé trai tuy rằng có chút yếu ớt, sau khi cẩn thận chăm sóc cũng không có vấn đề gì. Người ở nơi này có tập tục đứa nhỏ qua ban ngày mới có thể đặt tên, cho nên hiện giờ tất cả mọi người đều gọi lung tung “bảo bối”, “bảo bối”.

Mùa hè nóng bức rất nhanh trôi qua, vào tháng 10, Nhị Tráng gửi tới một bức thư.

Đại Tráng sau khi xem xong, kêu Tam Tráng gọi Đại Nụ Nhi về.

“Nhị ca các em gửi thư nói đã tìm được Nhị Nụ Nhi!” Đại Tráng nhẹ giọng thông báo.

“Thật sự?” Đại Nụ Nhi lập tức đứng dậy, kích động kêu.

“Đúng vậy!” Đại Tráng có chút gian nan gật đầu.

Tam Nụ Nhi cùng Tam Tráng, Tứ Táng đều cao hứng lập tức hoan hô.

Đại Nụ Nhi cũng cao hứng đến khóc, lấy tay không ngừng lau đi nước mắt.

Đại Tráng miễn cưỡng cùng bọn nhỏ náo loạn một trận, nghĩ đến nội dung trong thư lòng cảm thấy nặng trĩu...

Nhị Tráng lần này thực may mắn đỗ tiến sĩ, hiện giờ đang ở kinh thành tham gia các loại yến tiệc. Đại Tráng không biết Nhị Tráng thật sự học hay là bên trong có nội tình gì, mặc kệ nói như thế nào, Nhị Tráng xem như là đã có một bước thành công. Một năm này, Đại Tráng ngoại trừ có mua không ít đất vườn bên ngoài, đại đa số tiền bạc đều đặc biệt gửi trong ngân hàng tư nhân. Qua mùa thu hoạch, Đại Tráng liền kiểm kê một chút tiền bạc trong nhà, cùng Ngốc Tử mang theo Tam Tráng Tứ Tráng cùng Lang Đầu đi kinh thành.

Tam Nụ Nhi đã có bộ dáng của cô gái 14 tuổi rồi, Đại Tráng giúp Đại Nụ Nhi xem vài hộ, chính là còn chưa có chọn được, lại càng không có cách đi xa nhà. Đại Vọng cùng Tiểu Vọng thì ở lại để Tam Nụ Nhi chăm sóc, còn đất đai trong nhà, ngoại trừ để Tiểu Liễu cùng Đại Nụ Nhi giúp đỡ coi sóc, Đại Tráng còn dặn Tam Nụ Nhi chăm sóc...

Lang Đầu đặc biệt dính lấy Đại Tráng cùng Ngốc Tử, Đại Tráng sợ Lang Đầu một khi điên lên, Tam Nụ Nhi cũng không giữ được hần, liền đem hần theo.

“Chúng ta khi đến trấn liền nghỉ một chút!” Đại Tráng tiến đến phía trước cửa xe kêu một tiếng.

Ngốc Tử đang đánh xe đáp, rung dây cương, đẩy nhanh tốc độ.

Lần này Đại Tráng có việc, cũng không có làm chậm trễ trên đường, đều là một đường chạy như đuổi, con ngựa có mệt cũng chỉ nghỉ ngơi một chút...

### 63. Chương 63: Kết Thúc

Nhị Nụ Nhi năm nay đã được 15 tuổi, sau khi đi tản tù trên núi, đã hơn 3 năm, một đoạn thời gian này cũng đủ để một cô bé nhỏ trưởng thành thành một cô gái duyên dáng yêu kiều. Đại Tráng nhìn thấy một cô nương trang điểm tươi đẹp ăn mặc như thiếu phụ trước mắt, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng đứa bé tham ăn hiện trên gương mặt của nàng...

Sau khi chạy lạc trên núi, Nhị Nụ Nhi sau đó, đã không thấy bóng dáng Đại Tráng, lại chạy sai hướng phía kinh thành, thẳng cho đến hừng đông mới phát hiện đã ở trên đường lớn. Mà nàng vận khí cũng không tốt, vừa đụng liền gặp một đoàn buôn lậu, bị bắt đi, bán vào kinh thành. Lúc trước Đại Tráng, Nhị Tráng, Đại Nụ Nhi đều không có đề nghị qua lên núi tìm Nhị Nụ Nhi, ngoại trừ lên núi không an toàn, điều quan trọng chính là Nhị Nụ Nhi khẳng định là biết đường quay về Liễu Thụ thôn, mà nếu nàng không về, hơn

phần nửa chính là ở trên núi lành ít dữ nhiều, nhưng mà cũng không có tính qua tình huống này.

Ở trong một đám lưu dân xanh xao vàng vọt, Nhị Nụ Nhi xem như là chỉnh tề, hơn nữa lại ăn nói lưu loát, làm việc lanh lợi, rất nhanh được một nhà giàu họ Lưu ở kinh thành chọn nha hoàn nhìn trướng mua lại. Nhị Nụ Nhi bắt đầu làm một nha hoàn phụ việc vặt, khi làm việc lại tháo vát, người cũng trung hậu thành thật, được Lưu lão thái thái yêu thích, giữ bên mình. Đại Tráng cảm thấy điều này cũng không có gì, mặc kệ tốn bao nhiêu tiền có thể chuộc Nhị Nụ Nhi ra, Đại Tráng đều nguyện ý bỏ. Chính là, nửa năm trước khi Nhị Nụ Nhi tròn 14 tuổi, bị Lưu lão thái thái đẩy lên giường đưa con lớn nhất của mình, hiện giờ Nhị Nụ Nhi đã có thai được hai tháng. Cũng không biết là may mắn hay bất hạnh, phu nhân nhà chính trong ngần ấy năm Nhị Nụ Nhi vào phủ, cũng không biết sao lại chưa có thai...

“Trước đi rửa mặt, người đang mang thai, còn không chú ý!” Đại Tráng nghiêm mặt nói.

Nhị Nụ Nhi ngây ngẩn cả người, tất nhiên không nghĩ tới câu đầu tiên đại ca nói với mình chính là răn dạy, thế nhưng lúc sau, Nhị Nụ Nhi mắt liền đỏ, nước mắt lã tả rơi xuống.

Ngốc Tử ra ngoài bưng một chậu nước ấm đi vào đặt trước mặt Nhị Nụ Nhi.

Nhị Nụ Nhi thành thành thật thật lau mặt, lau tay, đồ trang sức trên cổ, tay đều tháo xuống, chỉ chừa một đôi ngọc trên tai.

Đại Tráng kéo tay Nhị Nụ Nhi cẩn thận bắt mạch, nhẹ giọng nói: “Nếu em nghĩ không muốn đứa nhỏ này, uống một chén được là được, sau khi cẩn thận điều trị, thân thể liền hồi phục như cũ. Nếu em muốn giữ lại đứa nhỏ này, về sau ăn nhiều một chút, liền ổn thỏa!”

Nhị Nụ Nhi ngẩng đầu nhìn Đại Tráng, biết được cái này là đại ca để mình chọn lựa.

“Em muốn, giữ lại đứa nhỏ!” Nhị Nụ Nhi cắn môi nói.

“Nha đầu ngốc!” Đại Tráng thấp giọng than thở.

Nhị Nụ Nhi bây giờ vẫn chỉ là thân phận một nha đầu thông phòng, Lưu phu nhân nói sau khi sinh bé trai mới nâng lên làm thiếp. Đây đương nhiên là tình huống trước đây. Hiện tại Đại Tráng cùng Nhị Tráng tìm tới, Nhị Nụ Nhi không còn là nha đầu xuất thân nghèo nàn thân phận thấp hèn như trước, nàng có một đại ca là tú tài địa chủ, một nhị ca vừa mới đỗ tiến sĩ...

Đại Tráng ôm Nhị Nụ Nhi vào ngực, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng. Nơi này chủ mẫu không con thường dùng thủ đoạn giữ con bỏ mẹ, sau đó lấy đứa nhỏ nuôi dưới danh nghĩa của mình...

“Em yên tâm đi, đại ca đều có cách!” Đại Tráng nhún mày, nói.

Tới khi bị nhũ mầu tới hồi thúc, Nhị Nựu Nhi đành phải lau nước mắt, lừ lừ không rời lên xe ngựa.

“Bảo vệ tốt chính mình, mọi sự có đại ca!” Đại Tráng chạy theo dặn dò nói.

Nhị Nựu Nhi dùng khăn che miệng gật gật đầu.

Đại Tráng lần này lên kinh, một phần là chuyện của Nhị Nựu Nhi, còn một việc chính khác chính là hôn nhân của Nhị Tráng, mà hai sự kiện này đều là cần tiền bạc hậu thuẫn, Đại Tráng nhú mày...

“Đi ra ngoài dạo một lát đi!” Ngốc Tư đi vào kéo Đại Tráng nói.

“Không có tâm tình!” Đại Tráng phiền não nói.

“Đi ra ngoài một chút, hít thở không khí!” Ngốc Tử mạnh mẽ kéo Đại Tráng ra bên ngoài.

Đại Tráng một đường đi, trong đầu vẫn suy nghĩ...

“Dừng một chút!” Kim Húc Diệp nhìn thấy bóng dáng quen thuộc bên ngoài cửa sổ xe, kêu lên.

“Tướng quân, có gì phân phó?” Gia đình đi theo xe ngựa tiến lên hỏi.

“Tiểu Hà, bên kia vừa rồi có một văn sĩ, hai người nam tử đi đâu vậy?” Kim Húc Diệp nhăn mày hỏi.

“Dạ, tiểu nhân đi xem!” Gia đình theo hướng ngón tay của Kim Húc Diệp thúc ngựa chạy chậm.

Nhị Tráng mấy ngày trước đi theo nhạc phụ tương lai vì tiền đồ bốn ba, hôm nay có được chút rảnh rỗi, dẫn theo Tam Tráng cùng Tứ Tráng buồn đến phát hoảng đi ra ngoài chơi.

“Nhị Tráng, Tam Tráng, Tứ Tráng!” Kim Húc Diệp kinh hỉ kêu lên: “Thật là các người nha!”

Tam Tráng cùng Tứ Tráng bốn mắt nhìn Kim Húc Diệp, không nói gì.

“Không quen ta sao, hai con heo này!” Kim Húc Diệp cười đi lên nháy mắt.

“Diệp ca ca, Diệp ca ca!” Tứ Tráng kêu lên.

Tam Tráng khó hiểu nhìn về phía Tứ Tráng.

Kim Húc Diệp tiến lên nắm lấy vành tai nộn nộn của Tam Tráng dùng sức nhéo một chút: “Quả nhiên là một heo con gốc ghếch!”

Tam Tráng trí lực phát triển cực kì chậm chạp, hẳn hiện tại đã được 10 tuổi thể nhưng chỉ số thông minh chỉ như đứa nhỏ 3, 4 tuổi, này vẫn là do kết quả Đại Tráng tử mĩ dạy dỗ, nếu không sự tình có thể còn tệ hơn, cho nên trong đầu của bé căn bản là không nhớ được khoảng thời gian 4 năm trước ở chung với Kim Húc Diệp. Mặc kệ lúc ấy đã xảy ra chuyện gì quan trọng, nhưng trí nhớ thân thể cũng sẽ không quên, sau khi hai vành tai đều bị Kim Húc Diệp nhéo đỏ biến thành không có gì, ánh mắt Tam Tráng bắt đầu trở nên rõ ràng, bổ nhào vào lòng Kim Húc Diệp, hét to.

Kim Húc Diệp hai tay ôm lấy Tam Tráng, đem Tam Tráng bế lên cao quay một vòng.

“Em cũng muốn, em cũng muốn!” Tứ Tráng nhảy dựng lên hô.

Kim Húc Diệp cười lớn thả Tam Tráng xuống, lại bế Tứ Tráng lên.

Ba người ở ngã tư nháo loạn một hồi mới bình tĩnh lại.

Nhị Tráng chỉ mỉm cười đứng một bên nhìn, cũng không tiến lên nói chen vào.

“Đúng rồi, các người sao lại đến kinh thành?” Kim Húc Diệp vừa dẫn Nhị Tráng cùng hai đứa bé sinh đôi hướng chỗ xe ngựa mình đang dừng, vừa hỏi.

“Chúng ta đến thăm nhị tĩ!” Tứ Tráng kéo tay áo của Kim Húc Diệp nói.

Kim Húc Diệp cười, đưa tay nhéo nhéo vành tai nhỏ của Tứ Tráng, rồi ngồi xổm xuống, một tay ôm lấy thắt lưng của Tứ Tráng, sau khi tung lên một chút, dùng tay kia cố định ở phía sau lưng, lại tung lên, khiến cho Tứ Tráng hưng phấn đến la lên.

Tam Tráng nhìn động tác biểu diễn ảo thuật của Kim Húc Diệp, trong ánh mắt cơ hồ phát ra tia sùng bái.

Ở trên xe ngựa, Kim Húc Diệp thuận miệng hỏi hai ba câu, Tam Tráng Tứ Tráng cơ hồ đều đem toàn bộ nói ra hết.

“Ai, Nhị Tráng đỗ tiến sĩ! Thật không tệ nha...” Kim Húc Diệp híp mắt nói.

Nhị Tráng có chút bất an, tay chân cũng không biết để chỗ nào.

“Tướng quân, phía trước xe ngựa không vào được!” Gia đình bên ngoài cung kính nói.

“Các người đứng ở bên ngoài đi!” Kim Húc Diệp xốc lên màn xe, nhảy xuống, xoay người bắt lấy Tam Tráng cùng Tứ Tráng thả xuống dưới, thuận miệng phân phó.

“Dạ!” Gia đình cũng là xa phu đáp.

Đại Tráng cùng Ngốc Tử khi trở về, Kim Húc Diệp đang ở cùng Tam Tráng và Tứ Tráng nói nói cười cười, Nhị Tráng thì đang co quắp bất an ngồi ở một bên, nhìn thấy Đại Tráng trở về, rõ ràng nhẹ nhàng thở ra.

“Người là Đại Tráng!” Kim Húc Diệp cao thấp đánh giá nhìn một chút, có chút không nhận ra hỏi.

“Người là?” Đại Tráng gật gật đầu, nhú mày hỏi.

Kim Húc Diệp bất đắc dĩ lắc lắc đầu, xem ra bản thân không được Đại Tráng nhét vào trong phạm vi của hần rồi. Lần trước cùng ở với Đại Tráng chỉ trong ba tháng ngắn ngủi, thực dễ dàng phát hiện ra Đại Tráng là một kẻ vô tình. Đương nhiên đây là dành cho người ngoài, đó có thể thấy được, ngoại trừ Triệu Tử Dương, hần cơ hồ không có bạn bè nào khác. Bên ngoài đối nhân ôn hòa có lễ, trong lòng lại lộ ra sự khách khí xa cách ngàn dặm, chỉ cần dùng vài ngày, có thể nhìn ra Đại Tráng cùng mọi vật xung quanh không hợp nhau, giống như hần cự tuyệt dung nhập trong đó, nhưng mà, một khi thừa nhận rồi, Đại Tráng sẽ dùng cả tâm cả lòng để đối với người, tỷ như em trai, em gái của hần, tỷ như cái tên Ngốc Tử bên cạnh hần kia...

“Đại ca, đại ca, là Kim Húc Diệp ca ca đó!” Tứ Tráng sốt ruột nhảy dựng lên kêu.

Đại Tráng nghĩ nghĩ, mờ mịt nhìn về phía Tứ Tráng.

“Bốn năm trước, lúc các người trốn trong sơn động...” Kim Húc Diệp thấp giọng nhắc nhở.

Đại Tráng bình tĩnh đại ngộ, gật gật đầu, trên mặt nở nụ cười: “Ừ, nên xưng hô thế nào?”

“Là Kim Húc Diệp ca ca!” Tứ Tráng ủy khuất kêu lên.

Kim Húc Diệp trấn an vỗ vỗ đầu Tứ Tráng, luôn luôn thích tranh cãi, bất luận thế nào cũng phải cãi mấy câu như Tứ Tráng lại trở nên an tĩnh.

“Đại Tráng, người xem, ngay cả Tam Tráng Tứ Tráng năm tuổi còn nhớ rõ nè!” Kim Húc Diệp cười nói một câu.

Đại Tráng nhăn mày, ta tất nhiên là nhớ người là Kim Húc Diệp, đây là hỏi người bây giờ phải gọi như thế nào...

“Trước đi vào đã!” Ngốc Tử mở miệng nói.

Lần này đến kinh thành, Nhị Tráng vẫn ở cái tiểu viện đã thuê lúc trước, ngay cả phòng khách cũng không có. Nhị Tráng ở trong sân đặt một cái bàn, mời Kim Húc Diệp, Đại Tráng cùng Ngốc Tử trở về, ngay cả cổng còn chưa vào.

“Người đây đang làm gì?” Đại Tráng tầm mắt dừng ở miếng ngọc treo bên hông Kim Húc Diệp, cẩn thận hỏi.

“Tất nhiên là có chuyện quan trọng phải giải quyết, thuận tiện báo ơn năm đó cứu mạng...” Kim Húc Diệp nửa đùa nửa thật nói.

Đại Tráng thu hồi tâm trạng, cùng Kim Húc Diệp khách khí nói vài câu.

Lúc đi, Kim Húc Diệp đưa ra ý muốn dẫn Tam Tráng, Tứ Tráng tới phủ làm khách. Đại Tráng nhìn đôi mắt trông mong của hai đứa bé sinh đôi, nghĩ nghĩ cũng không phải chuyện lớn gì, dặn dò hai đứa bé sinh đôi vài câu, để người đi.

Chuyện kể tiếp hoàn toàn vượt xa dự định của Đại Tráng. Đầu tiên là chuyện của Nhị Nụ Nhi, bà mới tìm tới cửa xin cưới, nói là nguyện ý dùng bình thê chi lễ cưới Nhị Nụ Nhi làm vợ. Tiếp theo là Ôn gia cũng sai người mai mối tới bàn bạc chuyện cưới xin. Đại Tráng bị mấy chuyện tới liên tiếp này làm cho có chút không đoán được. Chuyện Nhị Nụ Nhi, Đại Tráng tự mình cũng không nghĩ ra cách nào tốt nhất để giải quyết, còn việc hôn nhân của Nhị Tráng, nhà mình ngay cả sính lễ của nhà người ta cũng chưa quyết định...

“Đa tạ Kim tướng quân đưa tay giúp đỡ!” Đại Tráng liền đem một chút thổ sản mang từ Liễu Thụ thôn tới cửa.

Tam Tráng cùng Tứ Tráng đều đổi một thân quần áo mới tinh, mặt mày hớn hở ăn điểm tâm bên cạnh Kim Húc Diệp.

“Chỉ là nhắc tay chi lao thôi, so với ơn cứu mạng năm đó còn không đáng nhắc đến!” Kim Húc Diệp bưng chén trà, không nhanh không chậm nói.

Đại Tráng để cho Nhị Tráng qua thăm, sính lễ của Ôn gia đã có người khác đưa, Ôn phu nhân khá hài lòng, lúc này liền đồng ý. Chuyện hôn nhân của Nhị Nụ Nhi là do Kim Húc Diệp tự mình tìm tới Lưu lão thái cùng Lưu lão giá nói chuyện, Lưu gia ngày thứ hai liền mời bà mối, chọn một ngày hoàng đạo tới cửa.

Bàn về sự lẻo mép, Đại Tráng hiển nhiên không phải đối thủ của Kim Húc Diệp. Mặc kệ Đại Tráng nói như thế nào, Kim Húc Diệp đều chỉ nói là báo ân, cuối cùng dưới sự kiên trì của Đại Tráng, Kim Húc Diệp mới đáp ứng kí một trang giấy nợ cho Đại Tráng.

Kim Húc Diệp giúp Đại Tráng tìm thuê một tòa nhà, đón Nhị Nụ Nhi về.

Nhân lúc bụng của Nhị Nự Nhi không quá rõ ràng trước khi vào cửa, hết thấy đều đơn giản, chọn một ngày tốt ở tháng sau để làm lễ.

Đại Tráng nhìn vết son phấn trên mặt Nhị Nự Nhi, mày nhíu lại.

“Nhị Nự Nhi, lại đây ngồi!” Đại Tráng thấp giọng nói.

Nhị Nự Nhi đáp, đỡ lấy thắt lưng đi tới, phía sau là hai bà nhũ mẫu đi theo một tấc cũng không rời.

Đại Tráng nhìn hai bà nhũ mẫu kia, không nói lời nào.

Nhị Nự Nhi trong chốc lát một phản ứng lại, “Các người ra ngoài đi!”

“Nhị phu nhân, cái này, không hợp quy củ!” Trong đó có một bà nhũ mẫu trên mặt cung kính, miệng lại nói ra lời không hề khách khí.

Nhị Nự Nhi chần chờ nhìn về phía Đại Tráng.

“Cút, nơi này có chỗ cho các người nói!” Đại Tráng không khách khí quát.

Hai bà nhũ mẫu kia kinh ngạc nhìn Đại Tráng.

“Còn để ta nói lần thứ hai!” Đại Tráng đề cao thanh âm.

Hai bà nhũ mẫu liếc nhìn nhau, vội vàng hành lễ, lui ra ngoài.

“Đại ca!” Nhị Nự Nhi đôi mắt đỏ hồng kêu lên.

“Lúc trước để em chọn, đây là con đường tự em chọn, đại ca chỉ có thể đảm bảo đường đường chính chính đón em ra ngoài. Cái này em nhận đi, không tính vào đồ cưới!” Đại Tráng cầm ra 1 tờ khế đất, 1 tờ khế nhà ở trấn Lục Khẩu.

Nhị Nự Nhi ghen ngào, nhận lấy hai văn khế đất.

“Đại ca cũng không biết em ở nơi hậu viện trong mấy năm qua thấy được cái gì, học được cái gì, nhưng có hai điều em nhất định phải nhớ kĩ. Một là thân phận của em, Lưu lão thái thái cùng Lưu lão thái gia phải thiết hiếu kính, như vậy cho dù tương lai có điều gì, bọn họ nói không chừng là bảo vệ em một mạng, đối với người hầu cũng rắn được thì cứng rắn. Giống như hai bà nhũ mẫu vừa rồi, mặc kệ các nàng lúc trước là thân phận gì, hiện giờ các nàng chính là người hầu của em, nếu còn dám đối với em nói chuyện không

khách khí, trực tiếp đánh. Em hồi nhỏ không phải rất lợi hại sao! Hai, nhớ kỹ ưu điểm của em, trong hậu viện Lưu gia nữ nhân xinh đẹp nhiều vô kể, em có tô son trét phấn thể nào cũng không bằng, cho nên còn không bằng không trang điểm, ăn nhiều thịt kho cũng sẽ thêm cải trắng, đã biết chưa...” Đại Tráng đem suy nghĩ của mình giảng dạy cho Nhị Nụ Nhi.

Nhị Nụ Nhi vừa nghe, vừa gật đầu, che miệng âm thầm khóc.

“Được rồi, không nên hờ tị là khóc, cẩn thận thân mình!” Đại Tráng phát ngốc một lát, tiến lên ôm lấy Nhị Nụ Nhi vào lòng thấp giọng nói.

Kim Húc Diệp phái mấy bà mối cùng quản sự lại hỗ trợ, Nhị Nụ Nhi thuận thuận lợi lợi mặc áo đỏ ngồi kiệu hoa...

Đại Tráng nhìn thấy một màu đỏ thắm trước mắt, trong lòng trăm mối ngổn ngang, đầu bỗng choáng, suýt nữa ngã quỵ trên mặt đất.

Vẫn là Ngốc Tử vẫn đi theo Đại Tráng nhanh tay bắt được Đại Tráng ôm vào lòng.

Kế tiếp là Nhị Tráng, Đại Tráng có chút tiền bạc trong tay đều đổ hết lên người Nhị Tráng, còn có mấy cửa hàng trên Lục Khẩu trấn, tiền lời của ba gian cửa hàng trên Tân Hồ thành, để cho Nhị Tráng tự mình an bài.

Đêm trước Nhị Tráng thành thân, Nhị Nụ Nhi sinh một tiểu tử béo mập, địa vị thê tử xem như vững chắc. Đại Tráng nhìn Nhị Nụ Nhi một hồi, lại đưa chút tiền cho Nhị Nụ Nhi. Tiền này đều là tiền lời một tháng ở ba gian cửa hàng ở Tân Hồ thành, đại tử phụ giúp Đại Tráng gửi tiền lời trong cửa hàng tư nhân, Đại Tráng lúc sau ở ngân hàng tư nhân trong kinh thành rút ra, vào tay liền đưa cho Nhị Nụ Nhi.

Sau khi Nhị Tráng thành hôn, nhậm chức xong liền về Tân Hồ nắm chức vị quan thuyền, mang theo kiều thê mới cưới đi cùng. Đại Tráng nghĩ xong, quyết định đánh xe ngựa về nhà.

Kim Húc Diệp mang theo một gia đình, vội vàng đi phía sau xe ngựa Đại Tráng, nói là muốn đi Tân Hồ thành du ngoạn.

Tam Tráng Tứ Tráng chỉ ở trên xe nhà mình nửa ngày, trên đường nhân lúc dừng xe liền lên xe ngựa Kim Húc Diệp. Đại Tráng nói vài câu, bị Kim Húc Diệp ngăn cản, chỉ đành từ bỏ.

Kết quả xe ngựa của nhà chỉ còn có Đại Tráng cùng Lang Đầu, Lang Đầu mỗi ngày đều trong xe ngựa rộng rãi vui vẻ mà bất chước khí.

“Người an phận một chút đi, không động đậy một ngày liền chết sao!” Đại Tráng bất đắc dĩ nói.

Lang Đầu miệng hàm hồ phát ra mấy âm thanh vô nghĩa, yên tĩnh một chút, liền tiếp tục nhảy từ đầu này đến đầu kia trên xe ngựa...

Đại Tráng đưa tay bắt lấy phía sau áo của Lang Đầu, đem đứa nhỏ ôm vào trong ngực, xốc màn lên, để Lang Đầu nhận thức phía bên ngoài xe, mới xem như làm cho bé trở nên an phận.

Đi được vài ngày, Đại Tráng sáng sớm tỉnh lại, phát hiện xe ngựa vẫn đi theo phía sau đã không thấy, kinh hách này cũng không nhỏ đâu, Tam Tráng cùng Tứ Tráng còn ở trên xe ngựa của Kim Húc Diệp...

“Đại Tráng, này!” Ngốc Tử từ trên vách xe ngựa rút xuống một cái phi đao dính 2 tờ giấy nhỏ đưa cho Đại Tráng, kêu lên.

Đại Tráng cầm lấy chỉ nhìn qua một chút, thiếu chút nữa tức đến ói máu. Đây là thư của Kim Húc Diệp, phía trên Tam Tráng cùng Tứ Tráng còn viết mấy câu, chữ viết của hai bé Đại Tráng nhận ra được, còn có thêm khế ước mấy ngày trước đó đã ký...

Kim Húc Diệp nhấn lại đại khái chính là, Tam Tráng cùng Tứ Tráng đã đồng ý đến Kim gia, từ khế ước kia coi như đã định, đợi thêm hai năm Tam Tráng Tứ Tráng lớn thêm một chút, Kim Húc Diệp sẽ tự tới cửa cầu hôn với thông gia, hiện tại ba người nửa đường đi lạc, liền ra ngoài du ngoạn...

“Cái đồ luyện đồng biến thái...” Đại Tráng ghen nửa ngày, rốt cuộc mắng một câu.

Ngốc Tử cùng Đại Tráng ở trên xe ngựa hơn nửa ngày, thẳng đến Lang Đầu kêu đói mới hồi phục lại tinh thần.

“A Đại, người nói xem ta có phải là dạy dỗ mấy đứa bé đều thất bại không!” Đại Tráng đang cầm một miếng cơm nắm, hỏi.

Từ sau khi phát sinh quan hệ với Ngốc Tử, Đại Tráng ở trước mặt Ngốc Tử liền dần dần không che dấu bản tính của mình, đem rất nhiều thói quen, ngôn ngữ, tập tính cuộc sống của kiếp trước đều biểu lộ ra.

“Con của chúng ta là Đại Vọng, Lang Đầu cùng Tiểu Vọng, bọn chúng còn chưa lớn lên, bọn Đại Nụ Nhi là em trai em gái của người!” Ngốc Tử nghiêm mặt nói.

Đại Tráng ngây người một chút, trong lòng không hiểu vì sao trở nên thoải mái, nhìn trái phải không có người, liền vội vàng tiến lên ngay trên mặt Ngốc Tử “Bẹp” một nụ hôn.

Tại Ngốc Tử bỗng nhiên đỏ, đem ầm nước nhét vào lòng của Lang Đầu đang trừng lớn mắt nhìn hai người...

“Đi thôi, chúng ta đi về!” Đại Tráng đứng lên, lắc đầu, đem mọi hờn dỗi đều quăng ra ngoài, mọi người đều có duyên số...

Ngốc Tử đáp, thu dọn lại đồ đạc, bỏ vào thùng xe.

Phía trước là nơi hai người đã cùng nhau lớn lên...

Toàn bộ văn hoàn

Mừng Trung thu vui vẻ ~ Thật ra thì hôm nay mới biết tới Trung thu rồi:v há há há!

Truyện còn hai phiên ngoại nữa ~ mọi người nhớ đón xem nha.

Hí hí, mình tính để dành tới cuối tháng mới post nhưng giờ post luôn làm quà trung thu.

Mình vừa tìm được một bộ khá thú vị, hi vọng sẽ kịp tiến độ để ra mắt trong tháng tới ~

## 64. Chương 64: Phiên Ngoại 1: Hậu Tục

Đại Tráng nằm ở trên ghế chậm rãi lắc lư, đầu mùa xuân ánh sáng nhẹ nhàng trải trên sân, bốn phía rất yên lặng, chỉ có âm thanh hô hấp nhẹ nhàng của Đại Tráng.

Ngốc Tử dẫn theo ba đứa nhỏ đi xem một vòng ruộng, vừa tiến vào cổng liền nhìn thấy hai má vì phơi nắng mà có chút phớt hồng của Đại Tráng, hai bàn tay đặt ở bụng, thỏa mái nằm nhả ngủ...

“Suyt, các con đi ra ngoài chơi đi!” Ngốc Tử quay lại đối với ba đứa nhỏ đang đánh đánh nháo nháo làm một động tác dừng lại âm thanh, nhẹ nhàng bước vào.

“Dạ!” Đại Vọng hoan hô một tiếng, dẫn Tiểu Vọng cùng Lang Đầu chạy về phía đầu thôn, vừa rồi lúc về, có thấy chỗ đó có mấy đứa nhỏ.

“Đừng la!” Ngốc Tử nhìn bóng dáng ba đứa nhỏ mải một câu, cuống quýt quay đầu nhìn Đại Tráng, phát hiện chưa bị đánh thức mới an lòng.

Lại một trận gió thổi qua, mặc dù là dưới ánh nắng, đầu mùa xuân khí lạnh vẫn làm Đại Tráng trong mộng khẽ run.

Ngốc Tử cởi ra áo trên mình, cẩn thận đắp lên người Đại Tráng.

Đại Tráng không ý thức được trở mình, đem áo khoát khóa lại trên người.

Ngốc Tử im lặng mỉm cười, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi hồng nhạt của Đại Tráng...

Đại Tráng trong mộng chép miệng, nghiêng đầu một chút, lại tiếp tục giấc ngủ ngọt ngào.

Dựa theo hành động của Đại Tráng, Ngốc Tử chỉ cảm thấy môi chạm vào môi Đại Tráng một trận tê dại, trong lòng liền không khỏi ngứa ngáy, tiếp tục đuổi theo đôi môi phần nộn.

Đại Tráng miệng không lớn, môi cũng hơi mỏng, hơn nữa luôn làm bộ dạng mân môi nghiêm túc, cho nên nhìn qua liền càng mỏng. Thế nhưng góc cạnh cùng viền môi đều rất rõ ràng, phía trong hé ra đầu lưỡi tinh tế.

Hàm trụ lấy cái lưỡi, dùng sức mút vào, chỉ sau hai ba nụ hôn, đôi môi Đại Tráng liền trở nên đỏ hồng diễm lệ. Nghe được người dưới thân không ý thức được phát ra tiếng rên, Ngốc Tử thích thú cười nhẹ hai tiếng.

Gần đây Ngốc Tử bận rộn chuyện xuân vụ, Đại Tráng thì cả ngày ở Tân Hồ thành, Lục Khẩu trấn làm một cái khách điểm, hai người có một tháng chưa thân thiết. Ngốc Tử hôn một hồi liền nóng lên, một tay chống, một tay ôm lấy Đại Tráng, miệng xuôi theo cằm đi xuống, ở trên cổ thì dừng lại, có chút vội vàng tìm kiếm phía dưới vạt áo của Đại Tráng...

“A Đại!” Đại Tráng khẽ kêu một tiếng.

Động tác của Ngốc Tử chỉ ngừng lại một chút, hơi ngẩng đầu, hai mắt hàm chứa lửa nóng cùng dục vọng.

“Hắc hắc!” Ngốc Tử nở nụ cười, tiếp theo cúi đầu dùng một tay cùng miệng và mũi giúp đỡ, đẩy ra vạt áo của Đại Tráng.

“Uy, a...” Đại Tráng thở dốc tránh đi cái ôm.

Ngốc Tử dùng ưu thế sức mạnh, thực dễ dàng liền áp chế Đại Tráng ở trên ghế, khó khăn lắm mới đẩy ra được vạt áo của Đại Tráng, lộ ra bờ ngực trắng nõn mịn màng, còn ẩn hiện hai đầu vú màu hồng. Ánh mắt Ngốc Tử trở nên thâm sâu, vội vàng đi qua, đem gần nửa đầu tiên vào bên trong áo Đại Tráng, bắt đầu từ đầu vú bên trái, dùng đầu lưỡi trêu đùa.

Đại Tráng vừa vội vừa tức, trong ngực kịch liệt thở dốc, trái tránh phải động, muốn tránh khỏi sự tập kết của Ngốc Tử.

“Đại Tráng, Đại Tráng...” Ngốc Tử gần như đã chìm đắm trong dục hỏa, miệng lí nhí thì thầm khẽ gọi.

Đại Tráng duỗi chân, cảm giác được tiểu tráng đang ngủ phía trong đùi thế nhưng cũng nổi lên phản ứng nóng rực, không đường chọn lựa từ bỏ vùng vẫy. Mặc dù bản thân là một người bảo thủ, nhưng vẫn là tư tưởng được khai mở từ hiện đại, đối với sự phát tiết tình dục cũng không quá cố kỵ.

“A Đại, ít nhất nên biết đây là sân lớn, vạn nhất có người tới, chúng ta liền mất thể diện!” Đại Tráng ấn đầu Ngốc Tử nói.

Ngốc Tử đáp một tiếng, ôm lấy Đại Tráng liền hướng vào phòng.

Một hồi sau, trong phòng chỉ còn lại thanh âm “ừ a a”...

“Người ngủ đi, để ta đi bưng nước tới!” Ngốc Tử ôm lấy Đại Tráng bên tai nhẹ nhàng nói.

“Ừ!” Đại Tráng lười biếng phát ra thanh âm, xem như đồng ý.

“Đại Tráng ca ca, có nhà không? có nhà không...”

Ngốc Tử đi ra ngoài, bên ngoài truyền đến tiếng kêu to.

Đại Tráng đành phải chưa rửa sạch phía sau, vội vàng ngồi dậy trước mặc lại quần áo.

Người đến là Dương Trụ Tử. Trận chiến loạn trước kia khiến Dương Trụ Tử trở thành cô nhi, hắn theo người khác chạy trốn một đường về phía bắc, đi đến kinh thành. Năm trước sau khi Đại Tráng vào kinh giải quyết chuyện Nhị Nụ Nhi cùng Nhị Tráng, Dương Trụ Tử vừa lúc từ kinh thành trở về Lục Khẩu trấn, cầm toàn bộ gia sản bắt đầu việc buôn bán, thế nhưng hơn nửa năm liền kinh doanh trở nên rục rỏ, hiện đã chuẩn bị thuê mấy cửa hàng mặt tiền ở Tân Hồ thành. Sau khi Đại Tráng cùng Ngốc Tử không ở nhà, Dương Trụ Tử trở về Liễu Thụ thôn vài lần, không biết thế nào lại gặp Tam Nụ Nhi, hai người hiện tại một người chưa chồng, một người chưa cưới, Đại Tráng cũng không mong muốn gì, Dương Trụ Tử lớn hơn Tam Nụ Nhi 7 tuổi không nói, Tam Nụ Nhi cũng quá nhỏ, lại sợ không chịu được tính cách nóng nảy của Tam Nụ Nhi nhà mình...

Lần này, Dương Trụ Tử là tự mình dẫn theo bà mỗi đến tặng lễ vật.

“Đại Tráng ca ca, người yên tâm, ta bảo đảm sẽ không để Tam Nụ Nhi chịu khổ!” Dương Trụ Tử nhìn sắc mặt Đại Tráng không được tốt lắm, nỗ lực cười bảo chứng nói.

Đại Tráng di chuyển người, cảm giác được cổ dịch từ từ chảy ra, mang theo một chút cảm giác mềm mại, sắc mặt liền trở nên tồi tệ.

“Đại Tráng hôm nay thân mình không thoải mái, theo ý người xem trọng ngày rồi định!” Tình trạng đó Ngốc Tử thấy được, mới giải thích.

“Đại Tráng ca ca không khỏe sao? Có muốn ta sai người ở kinh thành mang về mấy phần thuốc bổ...” Dương Trụ Tử thở phào, tiếp theo hỏi.

“Không cần, chỉ là chút bệnh nhỏ, nghỉ ngơi nửa ngày liền ổn!” Đại Tráng cuối cùng lên tiếng.

Sau khi chọn được ngày thành hôn, nhìn danh sách sính lễ, sự tình liền xong xuôi.

“Đại Tráng ca ca sớm đi nghỉ, ta về trước!” Dương Trụ Tử cũng không ở lâu, tiếp theo chào tạm biệt ra về.

Đại Tráng ừ một tiếng, sợ phía sau quần hiện ra dấu vết, cũng không dám đứng dậy, Ngọc Tử giúp tiễn người ra ngoài.

Ngọc Tử sau khi trở vào, Tam Nữ Nhi đang lén lút đứng ở bên ngoài sân liền trốn, Ngọc Tử mỉm cười, làm như không thấy, thẳng đường đi vào nhà chính.

“Người đúng là tên ngọc, ban ngày ban mặt lại phát tình, mắt mặt chết đi được, còn không giúp ta đi rửa, khó chịu chết...” Trong phòng Đại Tráng rộng to một trận.

Ngọc Tử cẩn thận giúp đỡ, hầu hạ Đại Tráng đi vào phòng tắm...

“Tay người sờ chỗ nào đó?” Đại Tráng đột nhiên đưa mắt hỏi.

Ngọc Tử dưới ánh mắt lạnh lùng của Ngọc Tử, thu hồi lại mát xa trên người Đại Tráng, sau đó đặt tay nơi cái mông.

“Một ngày, không, ba ngày không được chạm vào ta!” Đại Tráng thở hổn hển kêu lên, trên cánh tay Ngọc Tử nhéo mạnh một cái.

“Đại Tráng...” Ngọc Tử phát ra tiếng kêu thảm...

Hai người lại trôi qua một ngày bình thản nhưng không thiếu thăng trầm...

## 65. Chương 65: Phiên Ngoại 2 : Người Yêu Của Chúng Ta

Đại ca luôn bề bộn nhiều việc, dẫn theo A Đại ca ca cùng Nhị ca mặc kệ là xuân hạ thu đông đều làm việc đồng án. Nghe Nhị tử nói sau khi chúng ta hết uống sữa, trong gia đình có một thời gian dài không có lương thực, tất cả mọi người suy yếu chút nữa đã đói chết. Sau đó đại ca đói đến hôn mê tỉnh lại thì liền tốt rồi. Mặc dù chỉ có khoai ăn, cũng chỉ có thể ăn no. Cho dù đại ca cả ngày làm trên đồng án, sau khi thu hoạch lương thực cũng chỉ mới đủ ăn, sau này trồng ngô sen mới tính là tốt.

Đại ca, Nhị ca đi làm, chỉ có Đại tử ở nhà chơi với chúng ta. Đại tử là một người không công bằng, nấu khoai

cũng không cho chúng ta ăn, chúng ta rõ ràng thấy khoe miệng nhị tử có vết đen của khoai lang nướng! Nhị tử với Tam tử cũng không tốt, Đại ca không có ở nhà thì chưa bao giờ theo ta đi ra ngoài chơi, luôn đi theo phía sau Đại tử...

Sau này, Nhị ca đi đọc sách, Đại ca liền càng bận rộn, mỗi ngày sau khi chúng ta tỉnh, Đại ca đã đi, buổi tối tới khi thật là đói, Đại ca mới trở về. Sau này có A Đại ca ca giúp đỡ cho Đại ca, lúc này chúng ta mới vui vẻ nhất, buổi tối A Đại ca ca liền lưu lại ăn cơm, Đại ca sẽ làm nhiều thịt cùng thức ăn!

Chúng ta vui vẻ nhất là khi Đại ca đi tập hợp, bởi vì mỗi lần Đại ca trở về liền có điểm tâm ngọt ngào, sau này còn có bánh xốp giòn, thế nhưng Đại tử liền đem điểm tâm thu hồi lại, mỗi ngày chỉ cho chúng ta một cái, hừ, Đại tử chắc chắn là giấu đi ăn vụng cùng Nhị tử rồi. Sau này, chờ ta lớn rồi sẽ mua thật nhiều thật nhiều điểm tâm, để cho Đại tử không thể giấu trong tủ được, như vậy, chúng ta có thể mỗi ngày ăn hai miếng, không, một ngày ăn ba miếng điểm tâm!

Đại ca mỗi ngày kiếm sống trở về, sẽ dạy ta nhận chữ. Sau này chúng ta rất vui, bởi vì Đại ca sẽ ở bên chúng ta lâu hơn, trên khuôn mặt luôn nở nụ cười, A Đại ca ca ngốc chết, anh ta sau này cũng học chung với chúng ta, chúng ta học xong rồi, anh ta cũng chưa!

Ừ, Đại ca có một thời gian đều ở trên giường, sau khi chúng ta tỉnh Đại ca vẫn chưa tỉnh lại, lúc sau chúng ta muốn học theo cách Đại ca hay gọi chúng ta dậy, liền đến trước giường kêu “Con heo lười”, thế nhưng liền bị Đại tử đuổi ra ngoài, còn nói không được đánh thức Đại ca. Hừ, Đại tử luôn đối xử thiên vị với Đại ca, vì cái gì Đại ca đánh thức chúng ta, lại không đuổi Đại ca ra ngoài!

Sau này đại khái là sau một tháng, Đại ca không ra ngoài làm ruộng, mỗi ngày đều đóng cửa chặt chẽ, không để chúng ta ra ngoài chơi, lại không ngừng nhắc nhở chúng ta ai kêu cũng không được tùy tiện mở cửa, tất cả mọi người chỉ có thể đứng ở trong phòng, thực chán mà. Thế nhưng sau đó Đại ca liền dạy chúng ta mấy trò chơi mới, chơi vui nhất đó là nhảy lò cò cùng bắn bi, thế nhưng trong lúc chơi không thể la to, nếu cười cũng chỉ có thể che miệng cười!

Có một ngày, có mấy người lại gõ cửa, Đại tử, Nhị tử, Tam tử dẫn chúng ta trốn ở trên giường. Sau đó bên ngoài truyền đến tiếng kêu, Đại tử đi ra, Nhị tử cũng đi tới cửa canh giữ, tới khi chúng ta đi ra ngoài, Đại ca, Nhị ca với A Đại ca ca trên người đều là máu. Đại ca sau đó nói với chúng ta là không có gì, nhưng rõ ràng là rất đau, trước kia chúng ta chơi bị trầy đầu gối, chỉ chảy một chút máu cũng rất đau rất đau rồi...

Buổi tối, chúng ta theo Đại ca mang theo đồ đạc đi tới bên trong một sơn động. Qua vài ngày, Đại ca bọn họ dường như biến thành người khác, mỗi ngày trên người đều có máu, vào buổi tối thì liền kêu to tỉnh lại, đánh thức bọn ta, hơn nữa cũng không giống như lúc trước, đối với tất cả mọi người thật bất công nhưng đối với bọn ta rất tốt. Hiện giờ chỉ cần chúng ta nói chuyện lớn một chút, Đại ca, Nhị ca với Đại tử, Nhị tử liền mắng bọn ta. Bọn ta cũng không được khóc, cũng không ai chơi với chúng ta. Có một lần Đại ca ở bên ngoài, Đại tử đi nấu cơm, Nhị tử cho chúng ta một cái ná, dặn chúng ta không được nói với Đại ca, nằng nói nếu chúng ta nói, liền không cho chúng ta ăn, chúng ta rất sợ, nhưng mà lúc đó không ai chú ý tới, thế nên cũng không ai tới an ủi bọn ta.

Người mà trong nhà có rất nhiều điểm tâm ngon, Triệu Tử Dương ca ca cũng tới. Thế nhưng lần này hẳn không có điểm tâm, cũng không giống như trước chơi với chúng ta, mỗi ngày đều đi theo Đại ca đánh nhau. Chúng ta rất buồn, cũng rất sợ, bởi vì bên ngoài thật sự có người muốn ăn chúng ta, mỗi ngày đều ở ngoài

sơn động la hét.

Kim Húc Diệp ca ca là người duy nhất thành công đi vào sơn động của chúng ta. Đại ca cũng không để ý hấn, Nhị tử cùng Tam tử vốn muốn nói chuyện với Kim Húc Diệp ca ca, thế nhưng sau này bị Đại tử mắng, cũng không dám. Thế nhưng tử lại không quản chúng ta, ha ha. Kim Húc Diệp ca ca là người tốt, mỗi ngày đều dạy chúng ta rất nhiều rất nhiều chuyện xưa, còn cho chúng ta mấy món đồ chơi. Sau này Nhị ca cũng nói chuyện với Kim Húc Diệp ca ca, thế nhưng Kim Húc Diệp ca ca nói một hồi liền mệt mỗi ngủ. Nhất định là do nói chuyện với nhị ca mới vậy, Kim Húc Diệp ca ca nói chuyện với chúng ta rất lâu cũng không có mệt!

Chúng ta đem mọi chuyện trong sơn động đều nói hết với Kim Húc Diệp ca ca. Kim Húc Diệp ca ca luôn mỉm cười nghe chúng ta nói, còn cùng chúng ta nói xấu Đại tử và Nhị tử. Thế nhưng Kim Húc Diệp ca ca cũng nói với chúng ta thật ra Đại tử với Nhị tử đối với chúng ta tốt lắm, cái này chúng ta cũng biết mà.

Buổi tối chúng ta muốn ngủ với Kim Húc Diệp ca ca, nhưng Đại ca không cho. Bởi vì sắc mặt Đại ca thực khó coi, cho nên chúng ta không dám tiếp tục nháo loạn, thành thật đi ngủ, tính chờ mọi người ngủ say liền trộm đi tìm Kim Húc Diệp ca ca, không nghĩ đến chúng ta cũng ngủ mất.

Kim Húc Diệp ca ca cũng dạy chúng ta chơi đùa cùng đọc chữ. Nhớ hay viết không được, Kim Húc Diệp ca ca liền dùng ngón tay bóp lỗ tai của chúng ta, búng xong, lỗ tai liền nóng, nhưng mà không đau. Sau này chúng ta phát hiện cho dù có chơi hay là viết chữ không được, Kim Húc Diệp ca ca cũng vui vẻ bóp lỗ tai chúng ta. Thế nên từ đó khi chúng ta nhìn thấy Kim Húc Diệp ca ca không vui, liền để hấn bóp lỗ tai, bóp xong, Kim Húc Diệp ca ca sẽ không còn không vui nữa.

Kim Húc Diệp ca ca nói thiệt nhiều điều chúng ta không hiểu. Có một lần hấn ngủ trưa liền mơ, tỉnh lại liền ôm lấy chúng ta khóc, nói rằng hấn là một người có tội, tương lai nhất định sẽ xuống địa ngục, nhưng mà vì sao vậy? Kim Húc Diệp ca ca lại không nói, thế nhưng hấn hôn chúng ta, liền không khóc, vậy là được rồi!

Mới đầu chúng ta gọi Kim Húc Diệp ca ca là Kim thúc thúc, nhưng hấn không chịu, hấn nói chỉ hơn có hai tuổi, không thể gọi là thúc thúc. Chúng ta mới không thèm tin, hấn cao như vậy, trên mặt lại còn có vết nhăn, sau này, chúng ta nói với hấn, hấn nói là do Đại ca của chúng ta quá nhỏ con.

Buổi tối hôm nay, ăn xong cơm chiều, Đại ca dẫn hấn ra ngoài, Đại tử đi rửa chén nấu nước tắm rửa sơn động, trong động chỉ còn chúng ta cùng Kim Húc Diệp ca ca. Kim Húc Diệp ca ca hôn trán chúng ta xong, nói chúng ta rất nhiều chuyện, liền để chúng ta đi ngủ. Chúng ta là bé ngoan, cho nên rửa chân xong liền ngủ. Kim Húc Diệp ca ca đỏ mắt, hai bàn tay không ngừng run, miệng thì thở hổn hển, đáng vẻ cực kì đáng sợ, nhưng mà chúng ta không sợ, lúc này liền để Kim Húc Diệp ca ca sờ vành tai hoặc là hôn chúng ta, đợi sau khi Kim Húc Diệp ca ca bóp lỗ tai xong, Kim Húc Diệp ca ca liền trở nên tốt hơn.

Chúng ta ở trong sơn động rất khó chịu, chỉ có thể không ngừng nghĩ ra mấy trò chơi. Có một lần chúng ta cùng Kim Húc Diệp ca ca chơi trò “Tân nương tử” đã nhìn thấy mấy đứa bé khác chơi ở trong thôn. Khi đó chúng ta còn nhỏ, bọn hấn cũng không muốn chơi với chúng ta. Hiện giờ đã có Kim Húc Diệp ca ca chơi với chúng ta. Chúng ta nói sau này muốn làm tân nương tử của Kim Húc Diệp ca ca, Kim Húc Diệp ca ca cười vô cùng đẹp, hấn lấy một ngọc bội cùng áo giáp nhìn vô cùng đẹp tặng cho chúng ta, nói như vậy liền định rồi, chúng ta không hiểu định cái gì, nhưng là có ngọc bội với áo giáp chúng ta đều rất vui.

Sau khi Kim Húc Diệp ca ca đi, thật kì lạ là, hần bày mấy món đã tặng chúng ta ở chỗ hần ngủ, thế nhưng may mắn sau này Đại ca lại để đưa hai món đồ đó cho chúng ta, Kim Húc Diệp ca ca thì cầm đi mảnh vải khi chúng ta chơi trò “Tân nương tử”. Cái này đại ca không biết, cho nên mọi người tới bây giờ chưa hỏi qua.

Ra ngoài sơn động, Đại ca vẫn không quan tâm chúng ta, chỉ để chúng ta tìm mấy thứ để ăn, đại ca mới nói với chúng ta hai, ba câu cho nên chúng ta rất nhớ rất nhớ Kim Húc Diệp ca ca. Thẳng cho đến sau này cho dù không nhớ được gương mặt của Kim Húc Diệp ca ca, vẫn còn nhớ kĩ cảm giác nóng bỏng nơi lỗ tai...

Sau khi ở kinh thành, Kim Húc Diệp ca ca hỏi chúng ta có muốn ở cùng hần mãi mãi, chúng ta đều đồng ý. Vì cái gì không muốn, Kim Húc Diệp ca ca so với chỗ Đại ca, Nhị ca, Đại tỉ, Nhị tỉ, Tam tỉ đều thương chúng ta hơn, chúng ta vui vui vẻ vẻ chơi đùa với hần. Mặc dù hần cũng sẽ mắng chúng ta, nhưng chưa bao giờ không để ý tới chúng ta.

Kim Húc Diệp ca ca nói bọn Đại ca đều là người đối xử với chúng ta tốt nhất, nhưng mà hần cũng đối với chúng ta tốt lắm, chúng ta cảm thấy Kim Húc Diệp ca ca mới là người đối xử với chúng ta tốt nhất, Đại ca đương nhiên cũng đối với bọn ta rất tốt... Haiz, cuối cùng chúng ta muốn nói gì cũng không rõ!

Chúng ta theo Kim Húc Diệp ca ca du ngoạn bốn bề. Kim Húc Diệp ca ca nói qua vài năm chúng ta lớn lên, là có thể chân chính trở thành tân nương tử, đến lúc đó sẽ để cho mấy bạn nhỏ trong thôn đứng một bên nhìn, hâm mộ bọn ta. Chúng ta rất cao hứng, cùng một chỗ bàn bạc lâu ơ là lâu, đến lúc đó phải làm một tân nương tử như thế nào để bọn nó hâm mộ, mặc dù chúng ta đã rất lâu không gặp mấy đứa đó. Kim Húc Diệp ca ca chỉ mỉm cười ở một bên nhìn chúng ta, chúng ta nói cái gì hần đều đồng ý, giống như nếu như muốn đón chúng ta phải cầm theo hoa, phải có khăn đội màu đỏ...

Sau này chúng ta trở về Liễu Thụ thôn, Đại ca rất tức giận, không cho Kim Húc Diệp ca ca vào nhà. Kim Húc Diệp ca ca chỉ có thể ngủ trên xe ngựa. Không quan trọng, chúng ta ngủ cùng với Kim Húc Diệp ca ca trên xe ngựa, mà xe ngựa cũng rất thoải mái. Đại ca cùng Kim Húc Diệp ca ca nói thật nhiều, mới để cho chúng ta vào nhà. Kim Húc Diệp ca ca rất vui vẻ. Hần mời mọi người ở trong Liễu Thụ thôn vào một căn nhà, chúng ta rất nhanh cũng dọn qua. Sau này Kim Húc Diệp ca ca phải đi xa, mỗi lần đều phải nhiều tháng mới trở về, lúc đó chúng ta liền ở cùng Đại ca và A Đại ca ca. Sau đó chúng ta mới biết Kim Húc Diệp ca ca đi kinh thành, hần một năm đi hai lần, sau này liền ít đi hơn, cuối cùng ba bốn năm mới đi một lần. Có một lần hần sau khi trở về liền vui vẻ nói, sau này sẽ không bao giờ đi nữa, chúng ta đều vui vẻ. Sau này cuối cùng đều có thể mỗi ngày an tâm cùng nhau rồi...

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-phan-cay-cay-mot-phan-thu-hoach>*